

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Winther, Christian.

Christian Winthers Samlede Digtninger.

Vol. 8-9

Kjøbenhavn : C.A. Reitzel, 1860-72

Bd. 1-11 i 6 bd. :

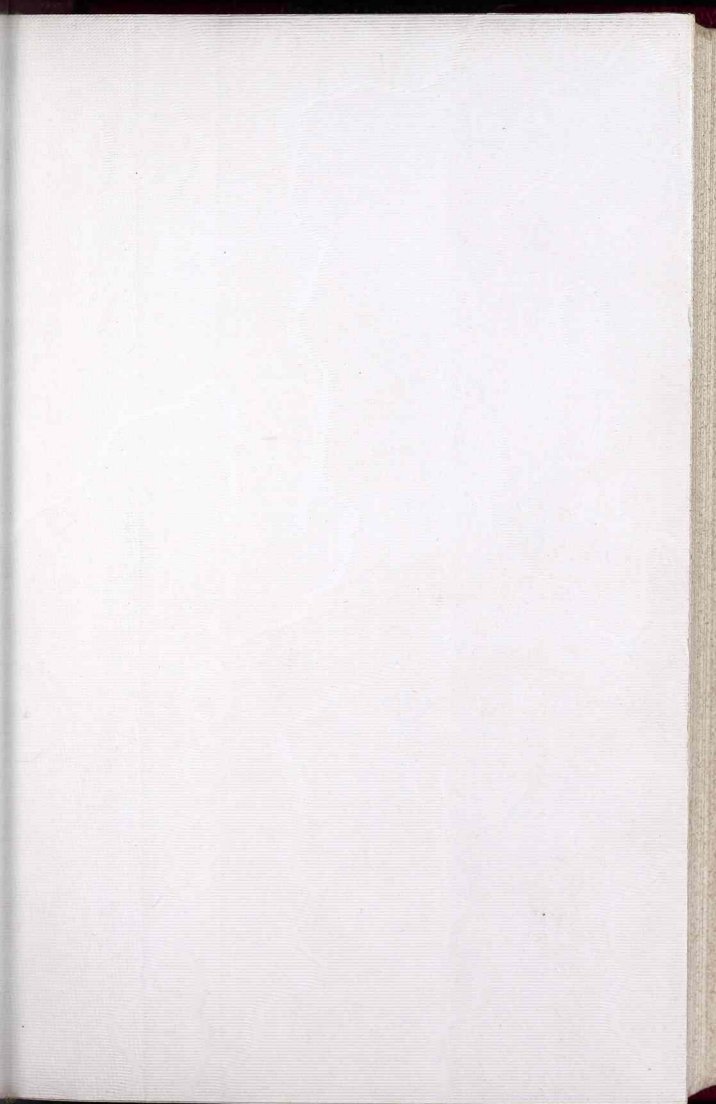
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

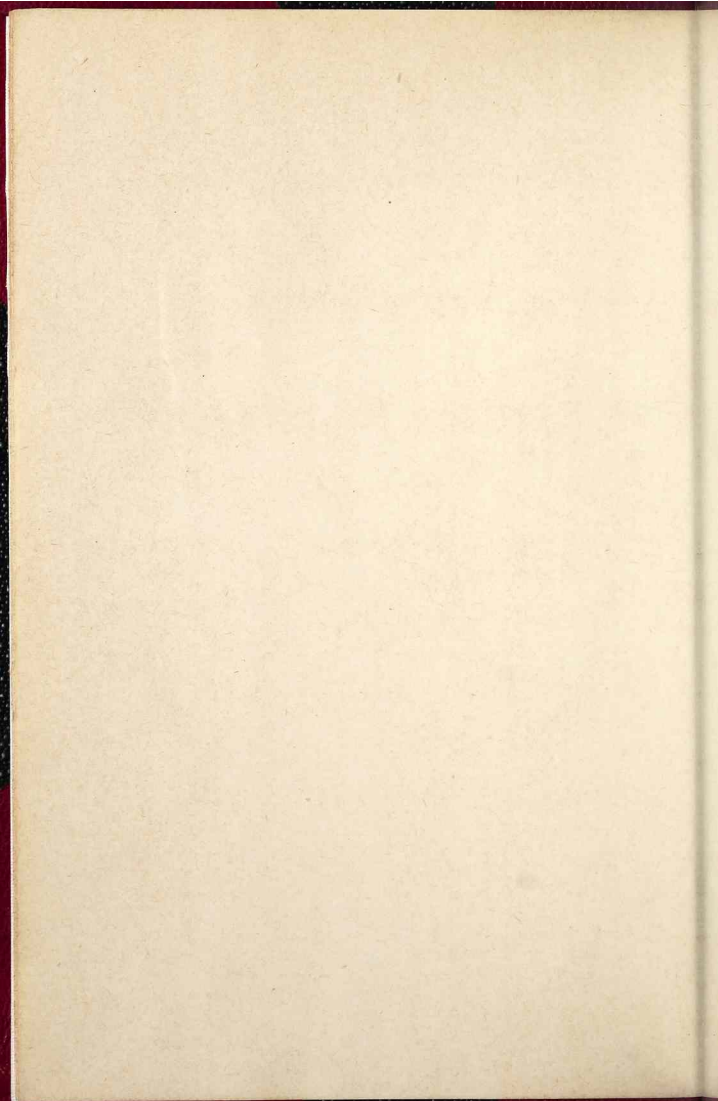
The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

52, - 117

1942.456

Christian Winthers

Saml Christian Winthers

Samlede Digtninger.

Stilte Bnd.

Bestillinger i Bnd. 6

Ottende Bind.

1836

Hjortenbo

4. 2. Bnd. 1836

1836

Christliche Bekenntnisse

Sammlung der Bekenntnisse

der Kirche

Christian Winthers
Samlede Digtninger.

Ottende Bind.

Fortællinger i Prosa. I.

Kjøbenhavn.

C. A. Reitzels Forlag.

1860.

Christiana Wistner

Samlede Billeder

1ste Bind

Forfatteren i Bogen

1888

Bianco Lunos Bogtrykkeri ved F. S. Møhle.

0881

Indhold.

	Pag.
Et Reise-Eventyr	1.
Hesteprangeren	35.
Skriftestolen	89.
En Hævn	101.
Et Hjertes Gaade	121.
En Aftenscene	173.
De to Pøblinge	233.
Den røde Mand	247.
To Venner	283.

Index

1	At Westchester
32	Chatham
80	Stamford
101	at Farm
131	at Spring House
151	at Westchester
203	at the Village
247	at the House
285	at the House

Fortællinger i Prosa.

I.

Fortellinger i Høst

I

Et Reise - Eventyr.

Dr. J. H. - 1871

— — Bælmørkt var det, og skjøndt jeg sjelden kan komme i det Tilfælde at kjede mig, saa sandt jeg dog Krostuen for ureenlig, og mit Kammer for uhyggeligt, til at jeg der med nogenlunde Behag skulde kunne tage Hvile; og at fortsætte Reisen denne Aften turde jeg ikke tænke paa. Jeg gik ud i Kjøkkenet, og medens jeg tændte min Pibe, spurgte jeg Pigen, der rakte mig Gløden, blandt andet om Landsbyens Præst. Hun nævnede mig da en ung Mand, med hvem jeg, skjøndt han ikke hørte til mine nærmeste Omgangsvener, dog som Student i et lystigt Lag havde druffet Dug. Han var dengang et godmodigt, opvakt Menneske, som vi paa Regensen alle holdt meget af; men da han tidligere, end jeg, havde taget Examen, og strax derpaa forladt Byen, havde jeg tabt ham ganske af Syne. Men nu, ved at høre hans Navn, vakte Grindringen saavel om vort hele Samliv i Studenterdagene, som om enkelte herlige Scener, hvori han figurerede, saa levende hos mig, at

jeg sølte en inderlig Øyst til at see ham og tale med ham. Jeg tænkte tillige: han sidder nu her saa stille hen, som det sømmer sig en god Hyrde, hos sin Hjord, han hører kun lidt til Verden og dens Tummel, — han er gift, men Herregud! man kan ikke vide det, maaskee er hans Hustru ikke af de moersomste: var du i hans Sted, vilde et Besøg af en gammel Ven blive noteret i Almanakken med en rød Streg; hvad du vil, at Andre skulle o. s. v. — jeg gaaer bestemt hen og besøger ham!

Da jeg traadte ind, sad han ved Theebordet, og, som jeg kunde høre, læste Tydsk med sin lille Pige, der sad paa hans Skjød. Han satte Barnet ned, skjød Vyseskjærmen tilside, og kom mig imøde. Det var det gamle, mandhaftige, glade Ansigt og det med et saadant Udtryk af Tilfredshed, at jeg nok kunde skjønne: han kjeder sig ikke i sin Areds! — Men Solen, der kastede disse Glædesstraaler paa hans Ansigt, sad ogsaa ligeover for ham, og jeg begyndte alt i mit stille Sind tusind Gange at bede om Forladelse for den ugrundede Mistanke, jeg før, angaaende hans Kone, havde ladet opkomme hos mig; men man gjør sig stundom i en ledig Time saadanne dumme Tanker!

Hendes Figur var af de bedste Forhold, og hvad der manglede hendes Ansigt i regelmæssige Former,

erstattedes fuldeligen ved det Characteristiske Udtryk og de deilige Dine; man kunde sige, hun taledes ei blot med Munden, der egentlig slet ikke var smuk, men ethvert Blik, enhver Bevægelse af hendes deilige Lemmen var saa talende, og alt hvad de sagde, saa yndigt, at jeg maatte tilstaae, den Aand, der besjælede dem, kunde umuligen være en Nømodæus. Alting omkring i Stuen var ligesaa stærkt som simpelt; paa Bæggen hang en Deel Billeder, blandt hvilke et smukt gammelt, qvindeligt Hoved i Sortfridt især faldt mig i Øinene. I Sophaen laae en lille tyk Dreng paa Ryggen med een Arm til hver Side, og sov af alle Kræfter, og for at fuldende Maleriet kom der fra Kaffelovnskrogen en stor Hønsenhund, — de kaldte den Mahmud, — som, efterat have trohjer-tigen beseet og besnuset mig, igjen begav sig til sin Maatte.

Skjøndt jeg altsaa maatte slutte, at min Ven, — Henrik hedder han, — ikke trængte til Opmuntring, saa var dog den Modtagelse, jeg nød, derfor ikke mindre hjertelig, og da han havde forestillet mig for sin Kone, og ladet mig kysse sine Børn, saavel hende, der studerede Tydsk, som ham, der sov, og jeg havde faaet en Kop og en Pibe, befandt jeg mig allerede som hjemme. Den lille søs Nars Pige maatte sætte sig ved Klaveret paa et Underlag af tydske Lexica,

og spille og synge „Schöne Minka“ og „Heideröslin“ for den fremmede Herre. Jeg maatte bese hans Bogsamling, — theologiske, historiske, og en Hærskares Mangfoldighed af franske, tyske, engelske og americanske Godtjæsbøger; og da alt dette var bestilt, da hans Kone var gaaet i Kjøkkenet for at besørge Afstensmaden, satte vi os til Ro i hans Studerekammer, for ret efter Hjertenslyst at tale om gamle Tider.

„Thi“, sagde jeg til ham, „jeg, der kommer lige fra Hovedstaden, kunde jo rigtignok udframme en stor Deel Biiædom, s. Gr. om Perser og Russer, Græker og Tyrker, Ferdinand og Bolivar, Adams og Jackson, Clausen og Grundtvig, Rossini og Wehse, hvilket for Dig som Landsbymand vilde være ret fornøieligt; men alt dette har endnu ei afgjæret, Omlet er for nyt; vi ville altsaa nyde det, som staaer klart for os, fordi det har havt Tid til at sætte sig. Lad os tale om vore korte Studenterdage, og om de fortræffelige Karle, som vi under vort Ophold i Kjøbenhavn have havt til fælleds Venner!“ — Vi gjen- nemgik da den lange Række af Bekjendte, levede mangen Scene om igjen, opfogte vore vittige Indfald og dumme Streger, og — dog, jeg vil ikke forsøge at skildre det forunderlige Behag, vi føle ved at gjen- falde os den Tid, der gik; det er skeet saa ofte, og

ethvert Menneske, som har et Hjerte, vil vist have følt noget lignende.

„Men det undrer mig,“ sagde Henrik, idet han stod op for at stoppe sin Pibe, — jeg troer snarere for at skjule mig sit Ansigt, — „det undrer mig, at hverken Du eller jeg med et eneste Ord have omtalt Vilhelm Frank, som boede ligeover for Dig i anden Gang paa Regensen. I vare dengang meget gode Venner; og hans vulkaniske Hjerte uagtet passede I ogsaa ret godt for hinanden; thi, lagde han til med et Smil, I vare begge lige store Phantaster!“

„Hvem kan vel“, svarede jeg, „holde Control med Jer, kjære Venner! I have den grueligste Hast med at komme fra Kjøbenhavn, opslaae Eders Paalun og bygge Eders Urne eet eller andet Sted; glemme reent, at der er noget, der hedder Postvæsen og Brevstiel, og inden man veed et Ord deraf, ere I henlagte paa Glemsels Hylde. Vilhelm Frank sidder vel, ligesom Du, luunt inden fire Vægge, og har ligerviis omkring sig en lille Himmel, befolket af Engle!“

„Saa Du har virkelig ikke hørt noget om ham?“ spurgte Henrik med et veemodigt Smil. „Han har“, vedblev han, „vistnok en Himmel og Engle, thi han var jo brav og god; og bag lune Vægge boer han, thi han er død og begravet for omtrent ni Aar

siden!" — Vi taug begge et Dieblif. „Er der da nogen særegen Omstændighed ved hans Død?" spurgte jeg; „det forekommer mig, som kunde jeg læse noget saadant i dit Ansigt."

„Hvad mærkeligt kan der vel være forbundet med et ubekjendt, ungt Menneskes pludselige Død? Jeg holdt meget af ham, og var Vidne til hans Endeligt, derfor forekommer mig maaskee det Hele mere betydningsfuldt. Kloffen er ikke mange; min lille Kone vil nok gjøre Ure af vor kjærkomne Gæst, saa at jeg vel troer før Bordet at kunne faae Dig alt desangaaende fortalt. Dog maa jeg meget bede Dig, i den lille tragiske Idyl, som Du vil høre, ikke at ville vente en Skizze til et Charactermaleri, eller vel endog Emnet til en Novelle!"

Selv veed Du, som Landsbybarn, hvor herlig Juletiden kan være. Alle Landmandens strengere Arbejder hvile, Enhver bereder sig til at nyde sin Fritid dobbelt ved at dele Glæden med Slægt og gode Venner; de Eldre have travlt med at ordne de smaa Fester, Børnene ere fulde af Forventning; Landsby-Violinisten trækker nye Estrænge paa, og Statsmusikanten i Kjøbstaden indstuderer sine kjøbenhavnske Dandse til Brug paa Herregaardene; Sønner og Svi-

gersønner komme hjem fra Skoler og Universitetet; Pigejenter banke af Længsel efter Balse og Cotillions, — maaskee af andre Grunde; de landlige Intriguer nemlig, som ellers pleie at gaae Sneglegang, faae i denne Carnevalstid betydelige Stød fremad. Træffer det nu, at Frosten lægger Bro over alle Bække og Moser, og Jorden er saa haard, at man langt borte hører Vogne rulle og Vandrerens Skridt, og den rene Luft fjernt fra bærer Klokkerens Klang til vort Øre; eller ogsaa Himlen dækker den stille Egn vidt og bredt med jævn Snee; saa bliver Samfærselet lettet, Besøg og Gjenbesøg holde ikke op, og Stegevrønderne faae ingen Hvile.

Tilgiv mig den lange Beskrivelse; det var nemlig i en saadan smuk Tuletid, at jeg med let Hjerte, efter flere Aars Pløining i Künöl og vor gode Ven B's Hester og dernæst overstanden Attestats, gjorde en Reise over til Thydland for at forfriske mig efter mit Arbeide, og denne Forfriskning haabede jeg at kunne tage hos min og din Ven, Vilhelm Frank. Mine Forældre vare døde, jeg havde intet Hjem, mine Venners maatte da være mit. Vilhelm havde dengang allerede nogle Aar været Huuslærer hos en Enkefrue, der eiede en stor Herregaard i Nærheden af A., og hvis Børn, en Datter og en Søn, han havde hjulpet til at opdrage. Ifølge den paa Landet

gjældende Gæstfriheds Lov turde jeg, skøndt ukjendt af Fruen, paa min Vens Anbefaling vente mig den bedste Modtagelse, og den landlige Hospitalitet fornægtede dengang ikke heller sig selv. — Af Fruen, — saaledes kaldtes hun i Eggen, — af hendes Børn, en Datter paa sytten og en Dreng paa syv Aar lige indtil den gamle Etine og Skytten blev jeg modtaget som en gammel Bekjendt, var snart indviet i alle Gaardens Hemmeligheder og deelagtiggjort i alle Festens Glæder, der havde udbredt ligesom et forhøiet Liv over hver enkelt Person. Kun Frank syntes mig ikke at være den Samme, som jeg før havde kjendt ham, eller i det mindste maatte der i hans Indre bevæge sig noget, som stred med den opvakte Lystighed, hvortil alle Omgivelserne skulde opfordre ogsaa ham. Bistnok var han ikke af det Slags svage Mennesker, der, fordi de ikke formaae at beherske deres Mismod, saa let støde an mod de udvortes Forhold, blive sære, forbittre Andre Dieblikkets Frugt, og forværre deres egen Tilstand. Ivertimod søgte han at skjule for Andre de Skyer, som formørkede hans Himmel, ved at deeltage i enhver Fornøielse, som Tiden frembød, og syntes det endog undertiden, som var han det Hjul, der satte Selskabelighedens Maskine i Drev. Men mig, der kjendte hans Character nøiere, blev det ikke skjult, at dette meest var

en Bestræbelse for at overdøve en vis Uro, der bevægede hans Indre.

Jeg bemærkede dette strax den første Dag efter min Ankomst. Jeg var gaaet ud om Morgenens tidlig, for fra een af de omliggende Banker at betragte den smukke gamle Gaard, der med sine rødbrune Mure i det vinterlige Landskab tog sig herligt ud. Da jeg kom tilbage, traf jeg Vilhelm. Han stod i Borggaarden, som ved et Stakit, der i en Halvcirkel forenede begge udspringende Sidesløie, adskilledes fra den lange og brede Staldgaard, og var just ifærd med at dresfere en stor Hønseshund, til hvilken han, med Hundepidsken hængende over den ene Skulder, snart uddeelte Brød, snart Klaps, snart gode Ord.

„Det var ret besynderligt,“ raabte han, saasnart han saa mig, i det han gav Hunden den sidste Bid Brød, og tørrede Haanden for at række mig den, „det var ret besynderligt, at min Moder ikke med Dig har sendt mig Svar paa mit sidste Brev! Intet i Verden er mig i dette Dieblis vigtigere end det Brev, som jeg venter fra hende!“

„Naar skrev Du da til hende?“ spurgte jeg.

„Med sidste Post,“ var Svaret.

„Men, kjære Ven! Du forlanger altsaa umulige Ting; din Moder kunde jo ikke engang have saaet

dit Brev før min Afreise fra Byen; og desuden sagde jeg Dig jo i Aftes, at hun, da jeg besøgte hende, for i det Mindste at bringe Dig en Hilsen, selv havde klaget over din lange Tausshed, men dog havde i Sinde med det Første at skrive."

Du kender ikke Fru Frank, og jeg maa derfor sige Dig, at denne Kone med alle Egenheder, der pryde en Husfru og Moder, dog forener en saa stor Grad af honnet Ambition, at den næsten grændser til en mindre elskværdig Stolthed. Det var hendes irrigste Ønske, at hendes eneste Søn skulde studere Jus; thi hun håabede, at hans udmærkede Evner og hendes Forbindelser skulde føre ham paa en glimrende Levevei. Men Vilhelms afgjorte Tilbøielighed for den geistlige Stand og Landlivet, — ikke engang i Kjøbenhavn ønskede han at blive Præst, — lagde hendes høitstræbende Planer uoverstigelige Hindringer i Veien. Uagtet hendes inderlige Kjærlighed til ham, anvendte hun dog al sin Myndighed, ja endog Strengthed for at formaae ham til at søie sig efter hendes Ønsker; men skjøndt han i enhver anden Ting var lydig og søielig, saa strandede dog ethvert Forsøg til at bøie ham efter hendes Villie paa hans uroffelige Fasthed. Blev hun nu overrasket af denne usædvanlige Modstand, eller indsaae hun det Urigtige i sit Forlangende, nok, hun gav efter, og han tog

theologisk Examen; men da han endnu var for ung til at blive Præst, og hans fine Følelse forbød ham længere at leve af Moderens Godhed, tog han en Huuslærerplads, hvor han, som sagt, havde gjort sig ligesaa yndet, som da han levede blandt os. Men denne hans Moders Gæstgævnhed, som han ikke forsynes at have kjendt, havde gjort et saa dybt Indtryk paa hans Hjerte, og i den Grad forstærket hans Taknemlighed, at han siden den Tid gjorde sig, saa at sige, til Slave af hendes Ønsker, og aldrig uden hendes Samtykke foretog sig noget Skridt af Vigtighed.

Han taug. — „Altsaa,” vedblev jeg, „kan Du ikke vente Brev før i Morgen Formiddag; thi, som jeg hører, kommer Posten først i Nat til A., Breve og Aviser kunne altsaa ikke være her før et Par Timer efter Dagbrækningen.“

Han lod Hunden apportere et Stykke Brænde, som just laae ved hans Fod, skjød Kasketten bag af Halsen og purrede sig i Haaret, idet han adspredt saae efter Hunden.

„Der er noget passeret med Dig,” sagde jeg efter forgjæves at have ventet paa Svar, „Du ligner Dig selv ikke meer; enten er Du forelsket, eller i Gjæld, eller — hvad feiler Dig dog, kjære Ven!“

Han saae paa mig med et hos ham sjældent

Udtryk af blid og dyb Glæde, og sagde med et let Suf: „Jeg er usigelig lykkelig! men,“ lagde han hurtigt til, som for at skjule sin Følelse, „jeg venter, som Du veed, snart at blive befordret, det er saa piinagtigt at gaae i denne Uvisshed; tillige har jeg nu ikke saa meget at bestille her, siden jeg mistede mine to Discipler; — nu er jo Frøken Marie alt for et Aar siden confirmeret, og har udlært!“

„Hvorledes?“ spurgte jeg forundret, „læser Du ikke længere med den lille Dreng?“

„Jo det forstaaer sig,“ var Svaret.

„Men Du sagde jo: mine to Discipler; havde Du da flere end disse To?“

„Aa, ja vist, en lille Bondepige!“

„En Bondepige?“

„Ja, ja, en Bondepige,“ svarede han utaalmelig over min Undren, „en Datter af en fattig, gammel Huusmands Enke. Hun har fra sin tidlige Barndom været Frøkenens Legekammerat, og da hun artede sig vel, og syntes at have gode Evner, lod Fruen hende tage Deel i de andre Børns Underviisning.“

„Ei, ei!“ raabte jeg leende, „og nu har hun vel skudt Huen bagaf, og faaet Kam i Haaret, pallerer Franssk, skal dog være Bondepige, og er altsaa fordærvet for sin Stand? Det har Du nu paa din Samvittighed!“

„Saa?“ sagde han med Bitterhed i Tønen; „fordi hun har lært at skrive, regne og bogstavere lidt menneskeligt, lært lidt Tydsk; fordi hun har gennemgaaet en Dandseskole, skulde hun maaskee være fordærvet for sin Stand? Fruen er en saare fornuftig Kone, hun har indseet al sliq Fare, ligesaa godt som min superkloge Herre; hun har ladet hende bevare sin Bondedragt, og har holdt hende til saadant Arbeide, der sømmer sig for hende, og hun skal nu snart ud at tjene!“

„Hvor er hun da nu?“ spurgte jeg, „endnu har jeg ikke seet hende!“

„Seet hende?“ svarede han, „jeg har heller ikke seet hende i flere Dage; thi hun er gaaet hen at besøge sin Moder, der boer i Rum By, halvanden Mil herfra. Husker Du ikke det smukke, gamle Hoved, tegnet med Sortkridt, som Du i Aftes med en ægte Kunstjendermine sammenlignede med et Arbeide af Gerard Douw, det, som hænger i Frøkenens Kabinet? Det er Pigens Moder. Skuespiller B., vor gode Ven, som forrige Sommer var her med en Deel andre af det kongelige Theaters Personale, fandt saa meget Behag i den gamle Kones Ansigt, at han tegnede det, og forærede mig — vil jeg sige — Datteren det! — Heida, Mahmud!“ Han fløitede Hunden til sig, og tog den ved begge Ørerne.

„Hm! fordærvet! dig har jeg ogsaa optugtet og underviist, og givet dig en nobel Dannelse; har jeg kanskee ogsaa fordærvet dig for din Stand, min stakkels Dreng? Kom!“ raabte han til mig, medens han slog Knald med Pidsken, og Hunden sprang gjæende omkring ham, „kom, Fruen venter os ved Frokosten; til Middag er her Selskab, og i Aften skulle vi Alle til Dands hos Forpagter Hansen, — og i Morgen kommer da Posten! Om et Par Dage skal vore Folk have Lystighed, da, haaber jeg, da skal jeg først dandse ret af Hjertensgrund; thi den Post, den Post! Kom, kom, og vær lystig, og see ikke saa alvorlig ud! man kalder Dig ellers en gammel, pedantisk Kandidat, og beklager ynkeligen det stakkels Pigebarn, der engang skal holde ud med Dig i en forrøget Præstegaard!“

Han trak mig afsted. Dagen hengik muntert, og efter Bordet førte det samtlige Selskab i tre Bogne til den omtalte Forpagter Hansen, der boede omtrent en Mil fra Fruens Gaard.

Her var Alt levende og i Bevægelse. Lysene vare tændte paa alle mulige Lysstager og Lampetter, pynkede Tjenestepiger trængte sig gjennem Brimmelen af de forsamlede Gjæster og bød Theevand om; i nogle Stuer bleve Spillepartier ordnede for de Ældre; en gammel lystig Skolelærer fra Egnen havde samlet alle

smaa Piger og Drengene omkring sig, og morede dem ved mange Narrestreger, meest dog ved sin egen snurrerige Person; men oppe fra den saakaldte Storstue hørtes Violiner stemmes, enkelte Løb af en Fløite og Stød i et Baldhorn. Man havde ventet lidt paa os, og næppe havde derfor Damerne ordnet deres Pynt, og faaet tilstrækkeligt Theevand og Iuebaffer, før Forpagterens Søn, en rask, ung Landmand, førte Frøken Marie op i Salen for at aabne Ballet med hende, og snart var alle Fødder, som besad nogenlunde Taft og Behændighed, i levende Bevægelse. — Efter et Par almindelige Dandse, fik man Lyst at prøve en Bondedands; men da jeg ikke vilde vove at deeltage heri, satte jeg mig hen for at see til. Den lille Frits, Fruens Søn, stod ikke langt fra mig, og saae, som det syntes, med Forundring paa de vilde Spring, hans Lærer gjorde; thi han dandsede, forekom det mig, med Flid ret voldsomt.

Jeg kaldte paa ham: „Skal Du ikke dandse, lille Frits?“

„Nei, Forpagterens Mariane vil ikke dandse med mig!“

„Vilde Du da saa gjerne dandse med Mariane?“

„Ja, det er jo min Kjæreste! — men om et Par Dage skal der være Gilde hjemme for vore Folk, saa kommer jeg nok til at dandse.“

„Hvorledes det?“

„Jo, saa dandser nok Johanne med mig.“

„Johanne? hvem er Johanne?“

Drengen traf sig lidt tilbage, og saa paa mig med store Dine, som om han vilde sige: „Du vil nok narre mig? kjender Du ikke Johanne?“ — Jeg maatte lade, som om jeg vidste det. „Og saa,“ vedblev Drengen snaksom, „saa dandser Hr. Frank denne Dands med Johanne, og naar de saa ere færdige med Dandsen, saa kysker han hende.“

„Kysker hende? Hvad siger Du? Hvoraf veed Du det saa bestemt?“

„Jo, jeg skal sige Dig, det saa jeg, han gjorde forrige Aar accurat efter denne Dands. De gik ind i den blaae Stue ved Siden af, og der laae jeg i Sophaen og havde sovet, og saa stod de der, og saa snakkede de, og saa kysfede han hende saadan“ — dette Saadan lagde han et særegent Eftertryk paa.

„Og hun ham igjen?“

„Ja, det forstaaer sig, hun slog begge sine Arme om hans Hals! Men“, vedblev Frits med en vigtig Mine, „det var dog ikke rigtigt af Hr. Frank, var det vel, Du?“

„Hvoraf veed Du, at det ikke var Ret?“

„Jo, jeg skal sige Dig, det hørte jeg, min Mama sagde til Jomfru Christensen!“

„Ah, Huusjomfruen? ikke sandt?“

„Jo!“ sagde han, nikkende med Hovedet.

„Men, hvoraf vidste din Mama, at Hr. Frank havde kysset Johanne?“

„Jeg fortalte hende det strax!“

„Men burde Du fortælle saadant til din Mama?“
spurgte jeg for at prøve ham.

„Ja, det forstaaer sig,“ svarede Frits med gammelflog Anstand, „Hr. Frank siger selv altid til mig: Du maa aldrig skjule nogen Ting for din Mama! Men veed Du hvad,“ lagde han estertænkksom til, „Du kan troe, han vil have hende til sin Kone!“

Jeg loe høit: „Hvoraf slutter min kloge Frits da det?“

„Jo, det sagde min Mama til Jomfru Christensen. For jeg skal sige Dig, naar To saaledes kyskes og holde af hinanden, saa ville de alletider gifte sig med hinanden!“

„Men sige mig dog, Frits, hvem er Johanne? hvorfor er hun ikke her?“ — Paa disse Spørgsmaal fik jeg intet Svar; thi Frits havde faaet Die paa en Pige, der paa et stort Fad bar Bebernødde og Rager til Børnene ind i en anden Stue, og hende var han pludseligen fulgt i Hælene.

Min gode Frank var altsaa forelsket op over begge Drer, det vidste jeg nu i det mindste; men

denne Johanne, hvem var hun? Skulde det være — ? Jeg kjendte jo rigtignok vor Ven tilbunds, og vidste, at hans Phantasie ofte foregjøgledede ham Eventyr, der i Tanken vare liflige, men ofte i Virkeligheden sank saa meget dybere; dog — skulde min Formodning her have truffet det Rette, saa vilde dette Tilfælde overgaae alle mig hos ham bekjendte Træk. Under disse Betragtninger, der forekom mig just ikke at føre til noget glædeligt Resultat, kom Frank, blussende af den heftige Dands, farende over Gulvet hen til mig, greb mig i Kjolekraven med begge Hænder og rustede mig stærkt. Han havde staaet omringet af en Flok unge Piger, og som sædvanligen af og til vakt en lydelig Latter.

„Vil Du vaagne?“ raabte han; „Frøken Marie og de øvrige Pigebørn derhenne paastaae, at Du i Aften maa være meget theologisk stemt, eller ogsaa maa Du savne Nogen her. Speil Dig i mit følgerdige Exempel, og vær glad, saalænge Du kan; Gud veed, hvorlænge det kan vare! Savner Du Noget?“ vedblev han med Ironie, „Du stakkels Henrik! er hun i Kjøbenhavn? eller hvor? sig mig det! Kom, vi ville drikke hendes Skaal!“

Han tog mig under Armen, drog mig ind i en anden Stue, bragte fra Skjenkebordet to Glas Punsch, og klinkede med mig: „Din Donna!“

„Jeg har ingen, min kjære Frank! men jeg vil foreslaae en anden Skaal: en lykkelig Post i Morgen!”

Han saae alvorligt paa mig, satte Glasset, og tryffede mig Haand: „Du skikkelige Fyr! Tak skal Du have! Ak! vidste Du — — Nu vel,” i det han klinkede med mig, „en lykkelig Post i Morgen, og Du skal i Overmorgen see mig som en net, stadig Ungersvend; thi nu maa jeg rigtignok med Gervalt sætte mig i Lune, for at dæmpe min uhyre Længsel!” — Jeg vilde tale, men han afbrød mig: „Hører Du Cotillon! Du skal jo dandse med Frøken Marie? Forpagterens Søn er allerede ganske skinsyg paa Dig. Tag Dig i Agt for ham, han har nogle skrækelige Knokler, den Karl; han bærer en Tønde Urter op paa sin Faders Loft ligesaa let, som Du sætter Bædens latinske Lexicon paa din Hylde!” Saaledes talende gik han fra mig, og Dandsen adskilte os den øvrige Deel af Natten.

Da Morgenrøden henimod Klokken syv begyndte at oplyse det smukke Vinterlandskab, hvor alt var stivt af Frost og glimrende af Sne, toge vi Afsked fra vort Selskab. Jeg maatte, hvor gjerne jeg end ønskede at sidde hos Frank for at tale med ham, tage Plads hos Fruen og hendes Børn i den luffede Bogn, medens Frank satte sig paa Postvoغن. Da jeg saae, at mine Damer ikke vare oplagte til Samtale, kom

jeg uvilkaarligen lidt efter lidt til atter at tænke paa Frank og den besynderlige, spændte Stemning, der selv hos ham forekom mig unaturlig, og som gjorde mig ret urolig, selv vidste jeg ikke at gjøre mig Rede, hvorfor. — Jeg blev vækket af mine Betragtninger ved at Bognene standsede.

„Hr. Frank vil staae af!“ raabte den forreste Kudsk til den anden. Jeg aabnede Elaget, og saa, at vi befandt os paa en indgrøftet Vej, der løb over en Banke. Neden for denne strakte sig en stor Mose, hiinsides denne en Skov, og over Skoven kunde jeg see et Kirkeetaarn og Røgningen af nogle Huse, som vare ganske røde af Solens Straaler, der just nu brød frem over Horisonten.

„Hvad er det for en By?“ spurgte jeg Kudskten.

„Hjst ovre?“ spurgte han, og pegede med Pidsken; „det er Num By, Herre!“

Da Frank kom springende hen til Elaget for at sige Farvel, sagde Fruen: „De skulde dog vogte Dem, og ikke gaae i denne Kulde, efter at have dandset saa meget, kjære Hr. Frank!“

„Det er just godt,“ svarede han hastigen, som frygtede han for at overtale, „at bevæge sig i den friske Morgenluft; jeg gaaer til A. for at hente Posten, og kommer om et Par Timer sikkert igjen. Adieu!“ — Han sprang over Gjerdet ind paa Marken, og

da vi ved Goden af Bakken gjorde en Dreining, saa at man paa langs kunde oversee hele Mosen, saa jeg ham allerede med hurtige Skridt at ile over den henimod Skoven.

Da vi kom hjem, gif de Andre alle til Sengs; men jeg besluttede at oppebie Franks Tilbagekomst. Mit Kammer var varmt og hyggeligt, saltede Roser duftede paa Ovnen, og en Bog og en Kop Kaffee holdt mig aarvaagen; jeg havde klædt mig om, og befandt mig saare vel. Næppe havde jeg siddet en halv Time i mit Kammer, før jeg saa Postbudet, — det var kjendeligt paa Tasken, — komme op ad Gaarden; og lidt derefter bankede det paa min Dør. Det var den gamle Stine, som bragte mig et Brev.

„De sagde dernede i Kjøkkenet, at De ikke vilde gaae i Seng, men havde saaet Kaffee op, og derfor var jeg saa dristig, at bringe Dem dette. Her er ogsaa et Brev til Hr. Frank; det er nok fra hans Moder, kan jeg see af Seglet. Det er ret slemt, at han er gaaet den lange Vej forgjæves; thi som jeg hører af Vars, Rudsken, er han gaaet til A. for at hente Posten. Men,” lagde hun til med en snu Mine, „Skytten fortalte ogsaa nede i Borgestuen, at han havde mødt ham i Rum Skov, han løb saa stærkt, sagde Skytten, at han kunde rende en Hare op han har nok forsinket sig ved den lange Omvei; thi Veien

til A. gaaer ikke gjennem Num By, nei mæn gjør den ei?"

Sun smidskede og gif; jeg læste mit Brev, Aviserne og et Par Blade af en Cooperſk Roman, som jeg fandt i en Toiletskuffe, og et Par Timer kunde omtrent være forløbne, da jeg saae Frank mere springende end gaaende komme ind ad den yderste Port. Gatten sad ham bag i Nakken; Frakke, Kjole, Vest stode aabne, hans Kinder blussede, og uagtet det frøs syv Grader, løb Eveden ham strømmerviis ned ad Panden. Jeg skyndte mig ned i Dagligstuen for at tage imod ham.

"Hvor er mit Brev?" raabte han med skjælvende Stemme, i det han kom farende ind ad Døren uden at svare paa min Tiltale: „Postmesteren i A. sagde mig, at Budet havde faaet det tilligemed de øvrige!" I det samme kom den gamle Stine ind med Brevet i Haanden.

"Er det til mig?" sagde han utaalmodigen, og rakte Haanden ud derefter.

"Ikke saa hidſig, unge Herre!" sagde den Gamle i den spøgende Tone, som yndede Tjenestefolk undertiden tør bruge, og holdt Haanden med Brevet paa Ryggen: „ikke saa hidſig! først atten Skilling her paa Bordet, før faaer De det ikke!"

Han stirrede paa hende og Brevet, som frygtede

han, det skulde smelte bort for hende, medens begge hans Hænder med utrolig Hurtighed undersøgte alle Lommer, og da han intet fandt i dem, sprang han som et Lyn ud af Døren, op paa sit Bærelse i venstre Fløi. Et Par Secunder derefter hørte vi ham storme ned ad Trappen; han kom ind, fastede Pengene paa Bordet, og greb Gjenstanden for sin heftige Længsel. Men just, som han gjorde Mine til at bryde Seglet, saae jeg, hvorledes Dødsbleghed dækkede hans Ansigt, Dinene luffedes, Haanden knugede frampagtigen Brevet sammen, og inden jeg kunde komme ham til Hjælp, segnede han om paa Gulvet, og var — steendød.

Tænk Dig vor Skræk! — Jeg lod ved Forvalteren hente en Læge, og den gamle Stine maatte vække Fruen. Hun kom strax, og anordnede med den hende egne Fætning Udskilligt, der kunde synes passende for vor stakkels Ben. Vi lagde ham ind i et Siderværelse; ak, jeg kan ikke beskrive Dig den smertelige Følelse, hvormed jeg hjalp til at bære den smukke, kraftfulde Skikkelse, som jeg et Dieblif i Forveien havde seet handle i al sin Ungdoms Ild og Liv; — aldrig føler man sin Afmagt og Uselhed stærkere, end i et saadant Dieblif! — Lægen kom; men saasnart den gamle Mand findig og rolig havde seet et Dieblif paa Frank, og foretaget de ved slige Anledninger passende

Forsøg, saa rystede han paa Hovedet, og sagde: „Her standser min Kunst! Smidlertid raader jeg til at lade vaage hos ham.“ Da han var kjort, opsogte jeg Fruen; hun maatte vel, meente jeg, hos Frank ogsaa have bemærket den underlige Stemning, der for mig, som dog i saa lang Tid ikke havde seet ham, havde været saa paafaldende, og maatte vel ogsaa have i det mindste Formodning om sammes Aarsag. At hans Død tildeels var en Følge af hans voldsomme Anstrængelse om Ratten og Formiddagen, var rimeligt nok; men en indre, heftig Uro var saa umiskjendeligt at spore i hele hans Opførsel, at man nødvendigvis ogsaa maatte tænke sig denne som en medvirkende Aarsag. Jeg sandt Fruen siddende ved et Vindue, som vendte ud til Gaarden. I det Dieblik, da jeg vilde begynde mine Spørgsmaal om den Sag, der saa meget laae mig paa Hjerte, faldt just hendes Blik ud over Gaarden, og i det samme slog hun Hænderne sammen, og udraabte, ligesom pludseligen greben af en smertelig, veemodig Følelse: „O Gud! hende have vi da slet ikke tænkt paa! Hvad vil hun vel sige! stakkels Johanne!“

Jeg traadte hurtigen til Vinduet, og min Nysgjerrighed, som var raft ved disse medlidende Udraab, men især ved Navnet Johanne, blev strax paa en saare behageligt overraskende Maade tilfredsstillet. Jeg

havde tænkt mig hende som et stærkt Bondefruentimmer, bredskuldret og høi, hvis meste Skjønhed bestod i Ungdom og Sundhed. Men jeg havde tildeels be-
 draget mig. Den Pige, der kom langsomt gaaende op ad Staldgaarden mod Hovedbygningen, og som strax tyffedes mig det lifligste Syn, mit Die havde seet, var rigtig nok, hvad Stof og Klædernes Snit angik, klædt aldeles som de andre Egnens Bønder-
 piger; men Legemets delige Former kunde ikke skjules selv af det stive Klædemon. Hun var snarere lille end stor, og skjøndt hun var slank som et Rør, var dog hvert Lem ungdommeligt trindt, og med alt dette forenede hun i sine Bevægelser den yndigste Smidighed og Myghed. Hunden Mahmud, som var kommen ind ad Porten med hende, gav mig ret Leilighed til at glæde mit Die. Stod hun stille for at klappe den, hældede hun sig til Siden for at undgaae dens Spring og Kjærtegn, standsede hun for at true den med oprakt Finger, eller satte hun sig ned for at caressere den, saa aabenbarede sig i enhver Stilling og Bevægelse en riig Mangfoldighed af Skjønhed og Ynde. Du maa derfor ikke undre Dig, at Synet af hende i dette Dieblik, der blev mig det vigtigste i mit Liv, næsten ganske fortrængte min Smerte over Tabet af min Ven, ja siden efter mildnede den bittre Sorg, og frembragte den underlige, blandede Følelse, der

ffundom gjør visse Dieblikke i vort Liv til de mærkeligste og betydningsfuldeste. Og hvor velgjørende er det da ikke, at der er mere end een Stræng i vort Bryst, der kan klinge; kun derved kunne Dissonanserne, der ellers vilde bringe vort indre Ore til Fortvivlelse, lidt efter lidt opløses til den beroligende, rene Accord!

Det syntes, som om hun søgte Nogen. Da hun var traadt ind i Borggaarden, satte hun sig — sagtens med Forsæt — paa Hus, og efterat have lagt en lille Pafte, hun havde baaret, paa den frośnie Steenbro, caresferede hun Hunden; men begge de deilige mørkeblaae Dine, der tindrede af Klogt og Skjelmeri, sendte imidlertid ligesom lysende Strømme af Omhed og Længsel op til Vinduerne i vensire Fløi, som om hun ventede der at see Nogen.

Fruen tørrede sine Dine, og aabnede Vinduet: „Kom dog op til mig, lille Johanne!“ raabte hun. Overrasket dreiede Johanne hurtigen sit Ansigt hen imod os, og traadte lidt efter ind i Stuen. Med naturlig Frihed og Anstand hilste hun, kyskede Fruens Haand, og fortalte med Liv og Munterhed om sin gamle Moder og om Julens Glæder. Men da hun derpaa gjorde Mine til at gaae bort, søgte Fruen atter at knytte Samtalen. Det lykkedes vel for en Deel; men jeg mærkede tydeligen, saavel hvor piinlig Fruens

Stilling var, da hun var tvivlsraadig, om hun strax turde aabenbare Johanne Franks Død, eller ei, som og, med hvilken urolig, kjærlig Uengstelse denne ventede det Dieblif, da hun kunde ile til ham. Endelig tog hun Mod til sig, og sagde: „Jeg har noget her, som jeg har besørget syet for Hr. Frank; jeg haaber det vil være ham en Fornøielse, derfor vil jeg bringe ham det strax!“

„Du kan ikke faae Hr. Frank i Tale nu,“ sagde Fruen med usikker Stemme.

Den unge Pige blev opmærksom; hendes Dine bleve alvorlige, og med dæmpet Stemme spurgte hun: „Hr. Frank er dog ikke syg?“ Da man nølede med Svaret, udbrød hun hurtigt: „Min Gud! hvad er der skeet? De see alle saa alvorlige paa mig! Kjære Frøken Marie,“ idet hun henvendte sig til denne, der just var traadt ind, „siig De mig, for Guds Skyld! hvad er der skeet?“ Frøken Marie kunde ikke tilbaageholde sine Taarer, men brast i heftig Graad. Johanne stod et Dieblif taus, betragtede enhver af os med fast Blik, og spurgte derpaa med sikker Stemme, der antydede, at hun ventede det værste Svar: „Han er altsaa død?“

Da jeg nok saae, at hverken Moder eller Datter vilde være i Stand til sammenhængende at meddele hende det Foresaldne, søgte jeg saa skaansomt, jeg kunde,

at gjøre det. Jeg saa, medens jeg taledes, hvor bleeg hun blev, hendes deilige Dine betragtede mig, og syntes at takke mig for hvert formildende Udtryk, jeg brugte; men hendes Rolighed ængstede mig, hun græd ikke, hun sukkede ikke; hendes Elskovs Hemmelighed laae skjult i denne udvortes kolde Ro, som en ung Blomst, der skal visne under den sildige Vaarsnee. Men da jeg fortalte hende, hvilke Foranstaltninger der vare truffene, om det muligen kun skulde være en Døds-søvn, saa vendte hun sig hurtigen til Fruen og sagde: „De tillader vel, kjæreste Frue! at jeg sidder inde hos ham?“ Hun sagde disse simple Ord, som alt hvad hun taledes, med et Characteristisk Udtryk i Stemme, Ansigt, Holdning, saa høieligt, saa overtalende, at det vilde have været mig umuligt, at afflaae hende det. Ogsaa Fruen maatte efter nogle svage Indvendinger vige for hendes Overtalelse, hvorpaa Johanne kysede hendes Haand saa inderligt, saa taknemmeligt, som om hun af denne Haand havde modtaget det, der nu alene havde nogen Værdi for hende, kastede sit Halstørklæde, og ilede ind i Værelset, hvor Frank laae.

Vi skiltes ad. Genimod Aften, da jeg traadte ind i den daglige Stue, kom Fruen mig imøde: „Jeg har ventet paa Dem, for ved Deres Hjælp maaskee at formaae Johanne til at forlade Hr. Frank. Døden har vist berøvet hende mere end Dem og os, og jeg

frygter for hendes Sundhed: hun er mig kjær som mit eget Barn!" Jeg fulgte hende. — I Bærelset, hvor den Døde laae, fandt vi Pigebarnet liggende henflængt ved Siden af Leiet med den ene Arm og Ansigtet hvilende paa hans Bryst; i den anden holdt hun et aabent Brev, det samme, som Frank havde faaet om Formiddagen. Hun havde grædt, og græd endnu, som om hun bogstaveligen vilde henmelte i Taarer, og havde ogsaa vædet hans Bryst og Arm og sit eget Tørklæde med sin Graad. Hun var halv asfmægtig, og lod sig paa Friens venlige Anmodning villigen føre til sit Kammer og bringe til Sengs.

Brevet, som oplyser, hvad der maaskee endnu kunde synes tvivlsomt i denne Tildragelse, det, som Frank døende havde knuget sammen i sin Haand, kan jeg, sagde Henrik, i det han gik til sin Pult og fremtog et Papir, forelæse Dig; her er det.

Kjøbenhavn, Decbr. 18**.

Hvormegen Glæde dit Brev, min elskede Vilhelm! foraarstagede din gamle Moder, vil jeg næppe kunne beskrive Dig, og især hvor godt det gjør mit Hjerte, at kunne sende Dig et Svar derpaa, som vil være Dig fyldestgørende. I Grunden var det dog ikke Ret, og, hvis jeg ikke holdt saa meget af Dig, kunde jeg gjerne faldet paa at skjænde lidt, fordi Du blot eet Dieblif kunde tvivle om mit meest ubetingede

Bisald i en Sag, der for din fremtidige Lykkes Skyld maatte være mig kjær og vigtig. Og hvad er det saa vel for en Byrde, Du lægger paa din Samvittighed? Dog vel ei din edelige Forsikkring til mig, at Du aldrig uden mit Samtykke vilde gifte Dig? Vel kjender jeg Dig, og veed, at dit sværmeriske Hjerter og dit varme Hoved undertiden — tilgiv mig — forskrue Dig lidt; men dette var, selv under hine Forudsætninger, ikke ganske naturligt. Skal jeg da forklare mig tydeligere? Din Ged, var den ikke fra min Side frivillig? uden Tvang? Og havde den end ikke været det, kunde jeg da ikke giengive Dig dit Ord? Har Du da virkelig saa liden Tillid til min Kjærlighed, at Du skulde frygte et Afslag, fordi dit Valg ikke var mit? — Hvis Sagen i sig selv ikke var saa alvorlig, vilde jeg næsten anseet det for dit Spøg, trods den alvorlige, høitidelige Tone hvori Du omhandler den. Ak! jeg mindes endnu saa levende den Aften, da Du gav mig hiint høitidelige Løfte. Jeg havde i de Dage samtykket i, at Du valgte den geistlige Stand. Du var kommet hjem til mig fra et Collegium hos S., og sad saa stille henne i Vinduet. Jeg spurgte Dig tilsældigviis om Marsagen til din usædvanlige Tausched. Da satte Du Dig hos mig i Sophaen — Du forskrækkede mig, som sædvanligen, med din Hestighed, — og tilsvor

mig med de helligste Forsikkringer, at Du, som et Be-
 viis paa din Taknemmelighed for min nyligen udviste
 Gftergivenesshed, kun af min Haand og med mit Sam-
 tykke vilde tage nogen Hustru. Jeg modtog dit
 Lofte, men — jeg gjentager det, — jeg tog ikke dette
 Lofte af Dig. Og hvorfor skulde jeg ikke have modtaget
 det? Maatte dette ikke glæde en Moder, at hendes
 eneste, elskede Barn gjengjælder hendes Kjærlighed
 med Tillid? — Dog nu vær rolig, kjære Søn! Du
 har indfriet dit Ord! Er den lille Bondedige (i
 din Iver har Du glemt at sige mig hendes Navn)
 kun halvt saa elskværdig, som Du beskriver hende, saa
 maatte jeg jo stride mod din Lykke, hvis hun ikke
 ogsaa blev mit Valg. — Mag det saa, at Du i
 Foraaret med hende kan møde mig hos min Broder
 i Thyen, for at jeg kan lære min Svigerdatter at kjende,
 og glæde mit Hjerte ved din Lykke. Hvad der især
 indtog mig for hende i din Beskrivelse, var hendes
 fine, qvindelige Forhold under dit, tillad mig, noget
 kjække Frieri ved Høstgildet — Endnu til Slutning
 maa jeg sige Dig, at din salig Faders gode Ven,
 Statsraad M., i Gaar var hos mig for at melde
 mig, at Du var øverst indstillet til det Præstefald,
 som Du søger i Thyland. Omsavn din Kjæreste fra
 mig, og Gud velsigne Eder Begge.

Da Henrik havde forelæst mig dette Brev, satte han sig atter hos mig. „Jeg kan,“ sagde han efter nogle Diebliffes Taushed, „see paa dit Ansigt, at Du maa have eet eller andet Spørgemaal at gjøre mig. Du vilde vel saaledes for Exempel gjerne vide noget om den lille Johannes senere Skjebne. Du maa da ikke troe, at hun, skjøndt dybt greben af sin Sorg, tæredes hen af Græmmelse, eller visnede hen som Rosen i Enge; dertil var saavel hendes aandelige som legemlige Natur altfor sund. Hun var jo saa ung, og et ungt Hjerte besidder megen Spændkraft; det giver efter for Skjebnens Tryk, men kan derfor ogsaa, for at bruge et forslidt Billede, som det grønne Alf efter Stormen atter reise sig og gjenvinde Kraft. — Halvandet Aar efter Franks Død blev hun gift med en Landebyprest, hvis Livs Lykke hun udgjør; men om hun føler sig ligesaa lykkelig i sin Stilling som hendes Huusbond, det kan Du strax spørge hende selv om; thi der hører jeg allerede, hun kommer for at kalde os til Bords!”

Gesteprangeren.

Svenskelongen, Carl Gustav, laae med sin Hær for
Kjøbenhavn; hans Generaler, den unge Prinds af
Sulzbach og Grev Steenbock, holdt Jyen besat; og
overalt viiste hans Krigere sig som værdige Lærlinge
og Søner af hine tredive Aar; thi de samme Optrin
af Grumhed og Udsugelser, der havde betegnet deres
Feldttog i Tydskland og Polen, gjentoges nu i Dan-
mark i en saa meget sælere Skikkelse, som National-
hadet, medens det forstærkede Krigens Rædøler, hos
den raae Hob ogsaa syntes at retfærdiggjøre deres
Voldsgjærninger. Det Land Jyen var saaledes ogsaa
Skuepladsen for flere saadanne Optrin, af hvilke hiin
Tids Historie har opbevaret en Mængde saa opvækkende,
at man stundom er fristet til at drage Beretningernes
Sandhed i Tvivl. Mænd og Qvinder, — saa for-
tæller man —, Præster og Lægfolk, Gamle og Unge,
Fornemme og Ringe vare ideligen udsatte for de skræk-
keligste Mishandlinger, naar kun Soldaten derved
saae Muligheden af at tiltvinge sig et rigt Bytte,

eller vel endog blot at hævne sig over et feilslaget Haab. Blandt Landets egne Børn rugede indbyrdes dump Uengstelse og sky Mistro; thi selv blandt disse fandtes flere, der, ledte af Frygt eller forførte af Haab om Deelagtighed i Fordere, hemmeligen og aabenbare gif Fienden tilhaande. Til al denne Jammer, som Svenskens Ankomst medførte, kom endnu, at Den dengang endnu næppe havde kunnet gjenvinde de indre Kræfter, den tidligere havde mistet i hiin for mindre end tyve Aar siden ophørte Pest.

Var det maaskee Kongens Fraværelse fra denne Ø, var det den Tanke hos Svenskerne, at de snart muligen skulde forlade Landet, eller var det Provindsens bestandigen hjælpeløse Tilstand, — thi Haab om kraftig Undsætning havde Indbyggerne næsten opgivet, — der gjorde den svenske Soldat saa tøilesløs; nok, det syntes, at Krigens Svøbe henimod Slutningen af Aaret 1659 blev ført med mere Grumhed end forhen. Den tvetydige Hjælp, som den hollandske Flaade ydede, strakte sig for Størstedelen kun til Sjælland, og det gav Fyenboerne kun ringe Trøst fra deres Ønske at see den rige Republiks stolte Skibe i lunkn Virksomhed krydse i Kattegattet og Beltet. De saa Efterretninger fra Hovedstaden, som man om Sommeren ved enkelte dristige Bovehalse hemmeligen kunde have faaet, vare deels utilforladelige, deels lidet

trøstelige, og ophørte ganske, da Veiret med Mars-
tiden skiftede, og Storm og mørke Nætter hindrede
mellem Derne Overfarten med smaa Baade.

Ikke langt fra Nyborg ligger en Bondeby, som
hedder Vinding. En af de rigeste Gaardmænd i
Byen var Thor Hansen. Han havde en Søn, som
naturligviis ikke kunde hedde andet end Hans Thorsen;
thi Bøndernes Navne her tillands ere at ligne med
et Par Handsker, der, naar de frænges, skifte Plads,
saa at den høire bliver den venstre, og den venstre den
høire, og saaledes gaae Navnene fra Farsfader til
Sønnesøn uafbrudt uden at opslides. I Huset hos
Thor Hansen var der en ung Pige af hans Slægt-
skab ved Navn Christine, og hende havde han, uagtet
hun ikke eiede andet end sit smukke rødmsede Ansigt
og sin raske Krop, dog udvalgt og udseet til Sviger-
datter. Dette kunde vel tykkes Somme noget under-
ligt; thi hver den, der kjender lidt til de danske Bøn-
der, vil kunne sande, at ingen Herremand eller Kræm-
mer kan være mere opblæst af sin Rang og Rigdom,
end en velhavende Gaardmand af sin Gaard og Mark,
og de saakaldte Mesalliancer ere denne ligesaa veder-
styggelige, som hine. Ja, det kommer af det noble
Hjerte, som sidder i dem! — Men Thor Hansen

tænkte i dette Stykke lidt anderledes, end hans Jævn-
 lige. Han saa, at Christine var en fir lille Pige,
 der, saa ung hun end var, efter hans Kones Død
 allerede i et Par Aars Tid med stor Flid og Dyg-
 tighed havde malket hans Køer, kogt hans Grød og
 spundet hans Hør. Hvad Sønnen, Hans, angik, da
 var ham Intet i Verden mere magtpaaliggende, end
 at blive gift med Christine; og da Fader og Søn
 meddeelte denne deres Plan, saa kunde hun knap svare
 dem for overvættens Glæde. Forsaavidt var altsaa den
 hele Sag i Rigtighed, og den Gamle tænkte allerede
 paa, med Herremandens Tilladelse, at overgive sin
 Gaard til Sønnen, og selv sikkre sig en lille Aftægt,
 for paa sine Alderdoms Dage at leve roligt og tage
 Hvile. Han fastsatte altsaa Dagen til deres Bryllup;
 Fiske og Saffran til Suppen var allerede kjøbt; —
 da indfandt sig just Svensken. Dennes pludselige An-
 komst gjorde slemme Streger saavel i store, som i smaa
 Regninger. Saalænge den almindelige Rød i Landet
 knugede ethvert Hjerte, tænkte Ingen paa Lystighed og
 Glæde; og et Bryllup, der jo skal være den frydeligste
 Fest i et Mennekses Liv, vilde jo have stuet altfor
 stærkt af mod den fælleds Kummer. Deels den ube-
 vidste Følelse heraf, deels andre Omstændigheder bragte
 den gamle Thor Hansen til at opsatte de Unges
 Giftermaal, og taus samtykkede disse heri.

I den almindelige Sorg og Qvide kunde dog imidlertid Thor Hansens Huus prise sig lykkeligere, end tusind Andres. Thi Bagtmester Jon Svartberg af det første finlandste Rytterregiment, der havde taget sit Qvarteer i den anseeligste Bondegaard og hos den fornemste Gaardmand i Byen, og det var, som sagt, Thor Hansen, besad dog lidt mere maneerlige Sæder og var af et frommere Gemyt, end de fleste af hans Vaabenbrødre. Det forstaaer sig, han gjorde sin Krigsskole i Tydskland og Polen Ure, og lignede ofte langt mere en Bjørn, end et Lam; han fordrede meget, og befalede strengt; men han satte sig dog en Grændse, og naar hans Bert punktligen holdt sig hans Befalinger efterrettelig, kunde han aldrig fra Svartbergs Side udsætte sig for den vilkaarlige Behandling, der i slige Tilfælde bringer de Undertrykte til Fortvivelse. Den unge, smidige Bagtmester gjorde sig altsaa, som sagt, til den fornemste Person i Huset; men dermed nøiedes han ogsaa. Han tillod ingen Anden at vove noget Indgreb paa hans Gebeet, og taalte ikke, at hans Kammerater delede dette hans Huusregimente, ligesaa lidt, som han i Tjenestesager lod sig sin Myndighed betage. Hvad der bidrog til at vedligeholde dette hans Maadehold, var en Egenskab, han besad, der, skjøndt den ofte kan blive farlig, dog ogsaa, som i dette Tilfælde, kan føre til noget

Godt: — han var en stor Tilbeder af smukke Piger! — og vist og sandt er det, at blandt de Kunster, som en gammel Latiner — troer jeg — anbefaler os troligen at studere, — ingen kan findes bedre skiftet til at blidne Sæderne og fjerne den raae, dyriske Natur, end den Kunst at elske. Nu! Enhver har sin Maneer at studere paa; Svartberg havde sin. Han var en deilig, blond, velvoren Karl; den høie Læderhjelm, den mørkeblaae Collet, det brede, gule Bando-leer besat med skinnende Spænder og Beslag, de lange besporede Støvler klædte ham usigeligt vel; han var lystig og loe ofte, og naar hans tordnende Latter lød, skinnede der under hans lysebrune Skjæg en Rød friske, hvide Tænder, og de blaae Dine tindrede skjæft og godmodigt. Han stolede nu sagtens paa alle disse elskværdige Egenskaber, der maaskee mange Steder havde erhvervet ham Gunst og Gjentjærlighed, og havde nok den Formening, at han blot behøvede at vise sig for at vinde de smukke Pigers Hjerter og seire over alle Medbeilere. At han ogsaa hos Christine havde vundet ved Storm, og at hendes Hjerte snart vilde slaae Chamade og overgive sig paa Naade og Unnaade, derom tvivlede han intet Dieblif. Han var jo baade smuk og Herre; og endeligen havde han, saalænge Thor Hansens Gaard saa at sige var hans Eie, ikke kunnet vone nogen Medbeiler. Marsagen her-

til var, at Hans og Christine, saasnart Svartberg var blevet deres Huusfælle, med yderste Forsigtighed, skjøndt uden Aftale, havde holdt deres Forbindelse hemmelig for Krigsmanden, som om et Instinct, en indre Stemme kunde have sagt dem, at heraf kunde fremgaae megen Sorg og Fortrød. Man skulde troe, at de havde lært dette Bud af Isaac og Rebecca; men Forholdene vare dog meget forskjellige. Disse Tvende vare Mand og Kone, Hans og Christine kuns trolovede; Abimelech var en skikkelig, gammel Fyr, og desuden vist ikke meget farlig; Svartberg derimod, ung, ubesindig, heftig, vilde vist næppe engang have gjort sig saa store Betæneligheder, om han havde siddet paa Gerars Throne.

Erfarne Folk ville paastaae, at det er en ulidelig Pine for et Par Forelskede, naar de ikke, saa ofte de ønske det, kunne see hinanden; men at det endnu maa være bitterere, naar de i en Tredies Nærværelse og for hans Skyld maa tvinge sig til en tilsyneladende Kulde, begribes let. Der skal snaffes og kyskes i en Evindelighed, og alt dette, følte vore unge Folk, vilde for den forliebte Svenskers Vine kuns tage sig maa- deligt ud; og at han var forelsket som en Sommerfugl, saae man med et halvt Øie. Man behøver kun enten at være et Fruentimmer, eller selv forelsket og skinsyg, for hos Næsten at opdage slige Egenskaber.

De stakkels unge Folk maatte da hemmeligen holde sig skadesløse for denne Tvang, naar enten Svartberg i Tjenesten var fraværende, eller ogsaa Arbejder i Gaard og Mark stundom kunde samle den. Men naar Bagtmesteren var hjemme, vogtede de sig vel; thi da rendte han Christine bestandigt i Hælene, spadsede med hende, tog hende under Hagen, valsede et Par Gange rundt i Stuen, stjal hendes ene Tøffel, naar hun sad og spandt, eller drillede hende med andre lignende vittige Indsald.

Det var en Aften i November Maaned, og for dem, der kjende vort Lands Udseende paa den Tid, behøver jeg ikke vidt og bredt at skildre Naturens raae Udvoortes; jeg behøver ei at fortælle, at Kragerne skreeg, at Stormen jog den ene graae Sky bag efter den anden, og jusede gjennem den lille Egelund, der, bestaaende af en Snees ældgamle Egetræer og noget Hælselkrat, kun ved en lille Lod adskiltes fra den Hauge, der laae umiddelbart udenfor Thor Hansens Vinduer. Paa hiin Tid nemlig fandtes ved Nyborg og i Omegnen endnu megen Ege- og Bøgeskov, hvoraf for nærværende Tid knap findes Spor, og en saadan lille Gruppe af Træer, der paa nordre Side begrænsedes af en lille Bæk, hørte ogsaa til den Gamles Fæste. Ligesaa vildt og raat det var udenfor paa Marken, ligesaa hyggeligt og luunt var det i Thor

Hansens Stue. Han selv sad magelig i en Stol med et Hynde paa den ene Side af den uhyre Vilæggerovn, og paa den anden Side sad Christine, og spandt. Imellem dem stod en stor Træstage, hvorpaa der hængte en firkantet Jernlampe, og paa Enden af en Bænk havde Hans sat sig saaledes, at han mageligen kunde slaae sin Arm om Pigens Liv, hvilket han heller ikke havde forsømt; han havde end ydermere lagt sin Kind mod hendes Skulder, og i denne Stilling helmede han ikke med at hvirke hende alstjønns Ting ind i Øret, og afbrød kun undertiden sin Beltalenheds Strøm for at kysse hende.

„Men hvoraf veed Du Alt dette, Hans? hvem har fortalt Dig det?“ sagde Pigen, der hidtil havde hørt til med yderste Opmærksomhed.

„Enaf ikke saa høit, min Pige!“ sagde Karlen, „den Gamle maa endnu ikke høre det; Sagen er uvis, og Udfaldet endnu mere. Den Gamle bliver hver Dag mere ængstelig, saa jeg næsten frygter for, han kunde falde paa i sin Angst, hvis det saae ud til nogen Fare, selv at kaste Dig i Armene paa den for-dømte Svensker.“

„Fordømte Svensker?“ gjentog Christine, „det maa du virkelig ikke kalde ham; han har gjort os meget Godt, og intet Ondt; naar jeg tænker paa de to stakkels Smaapiger hos min Farbroder og paa saa

mange andre, saa maa jeg, og Du paa mine Begne, prise os lykkelige ved at have faaet en saa naadig Tiende til Gæst!"

„Gud veed,“ sagde Hans, „jeg indseer meget vel alt dette, og ønsker i Grunden Svarisberg intet Ondt, men tvertimod alt Godt, — Dig undtagen! — Men hør nu videre! jeg talede i Eftermiddags med nogle Bønder fra Sletten; de holdt med deres Bøgne ved Kroen og forede; thi de havde gjort Vegt for Grev Steenbock, som ligger oppe paa Ladegaarden. Imens Dragonerne, som havde fulgt dem, sad inde i Kroen og drak, listede jeg mig nærmere til og gav mig i Snak med dem. Da de hvilede ganske sagte, og saae sig ængsteligt om, mærkede jeg nok, der maatte være noget paa Færde, og at de vidste noget, som Svensken ikke maatte vide. Jeg begyndte da at fritte een af de Voldske, og han betroede mig, at Rygtet gik i Landet om en svær Undsætning, vi skulde faae; at han havde sine Efterretninger især fra Morten Thy; ham havde han seet ikke langt fra Odense, han stod ved en Smedie og handlede med et Par svenske Officierer.“

„Morten Thy? siger Du,“ raabte Christine næsten høit, „han ligger jo syg?“

„Xi stille, min Pige! Du kjender ikke ham ret, han kan være syg og rask, ligesom han vil; han er

ligesaa lidt syg, som du, og hvis ikke din røde Kind lyver, saa er du frisk som en Fisk, — eller maaskee er denne Kind saa rød af mit Kys? Der seer man, hvor sundt det er! Kom, lad mig kyse den anden med!”

„Lad være, Hans! den Gamle hører det Gasteri,” hvistede Pigen, og holdt sin Arm for ham.

„Hvad er det, I snakke om Morten Thy?” spurgte den Gamle paa den anden Side af Døren; men da han ikke strax fik Svar, gjentog han sit Spørgsmaal med den Tilføjning: „naar du sidder hos Tøsen der, saa kan du hverken mæle eller sandse; du er ligesom Pindes Griis, de maae trække Dret af for at faae den til Truget, og Halen af for at faae den fra Truget!”

Thor Hansen havde næppe langsomt og tvært udtalt disse Ord, og ydet sin Spads den skyldige Latter, før han spidsede Dre, og lyttede ængsteligt. „Hvad er nu det?” sagde han, „hvem kan vel komme paa denne Tid? Svartberg er det ikke, hans Vagt er ei saa tidlig omme. Na, Hans! spring ud og see, hvem det kan være!”

I det Dieblis Stilhed, som nu opstod, medens Sønnen løb ud i Gaarden, hørte man Hunden heftigen gjøe, og Brinsken og Hovslag af en Hest. Lidt efter traadte han ind i Stuen med den nys Ankomne.

„Ja, veed du hvad, min gode Hans,” sagde den

Fremmede, „Du kan være god Karl nok for Dig, men det maa jeg bedre forstaae; den sorte Greve er saa stolt et Væst, som nogen Rytter vil sætte sig skrævs over!”

„Den er jo baade skank og hovlam,” mumlede Karlen.

„Ja, Tak skal Du have, Galil!” sagde Manden ivrigt, „jeg har kanskee ridt ham noget træt i Aften, thi jeg har havt et svært Pust, og derfor trækker han lidt paa det ene Been; lad os aldrig tale om det! — Guds Fred og god Aften i Stuen,” sagde han, henvendt til Thor Hansen, og rækkede ham Haanden. „Sikken et Veir det er,” vedblev han, slog Bandet af sin runde, bredskyggede Hat, saa det hvislede hen ad Gulvet, og strøg sig med begge Hænder ned ad det sorte, bukkede Haar og de tykke Diebryn, „jeg er ganske vaad og stiv og træt, som et gammelt Blovæg; med Forlov!” Han satte sig paa Enden af Bænken ved det store Bord. Det var en lille, firfjæren Karl med langt, tykt Haar, smaa, spillende, sorte Dine, der beskryggedes afu dhængende Dienbryn; han var iført en bruun Vadmels Bondekofte, og bar sin Svøbe bundet ved Snærten hængende skraas over den brede Ryg, som Jægerne stundom bære deres Bøsse.

„Hvor kommer I fra saailde, Morten Thy?” spurgte Thor Hansen med nysgjerrigt Diekast.

„Jeg kommer just fra Middelfart,“ svarede Hestepangeren med dæmpet Stemme, „og skulde tale med Hr. Svartberg, førend jeg lægger mig, derfor reed jeg lige herop; Hr. Vagtmesteren er dog vel hjemme?“ lagde han til med forhøiet Stemme, men med en Mine, som om han ønskede at høre det Modsatte. Da man underrettede ham om, at Svartberg ikke ventedes hjem før om en Time eller to, saa gik Morten Thy forsigtigen hen, og kigede ind i den saakaldte Øverste Stue, hvor hiin boede, og dernæst i Fremgulvet og Stegerset, og først efter at have forvisset sig om, at de vare alene, krængede han sin Svøbe over Hovedet, og slængte den paa Bordet.

„Naa da, nu kan jeg fortælle jer Nyt,“ sagde han, stak begge Næver ind paa Brystet og stillede sig skrævende med de korte Been midt paa Gulvet; „jo, jeg kom i en god Stund til Middelfart! Der og i Omegnen var alle Hjerter glade og alle Munde fulde af Fortællinger om en stor Undsætning, som med det Første skulde komme os til Hjælp, og jage Svensken af Landet. Ja, i Nasum paa denne Side Odense hørte jeg Svenskerne selv saa hemmeligen tale derom. Jeg tvivler nu ikke, og I kunne trygt stole paa mit Ord. Jeg var just derinde og handlede med den svenske Ritmester Kron om hans graae Hoppe, og forbandt en Rytterhest for ham, som havde

bruffet Jorbenet, og da hørte jeg Staldkarlene hvifte og sluddre allehaande curieust Løi til hverandre."

"Ja vist," sagde Thor Hansen og rystede paa Hovedet, "dersom Løgn var Latin, saa kunde jeg ogsaa prædike!"

Hesteprangeren saae stift paa ham, medens de unge Folk gjorde Tegn til hinanden. Han vedblev: "Veed I hvad, Fatter Thor! jeg er et veltilredet Kræ, gaaer lige ud ad Veien, maa I troe, jeg gjør ingen Sidespring eller snubler, jeg gaaer et jævnt, smukt Trav og har ingen Rykker, derfor kan I fæste Lid til mit Ord, — ja," søiede han langsomt til med Bægt, og saae paa Christine, "det kunde hænde sig, at Flere end I selv kunde komme til at fortryde det, hvis I er altfor vantro." Den Gamle taug forsigtigen: "Har I da aldrig hørt tale om de mange, smukke Bønderpiger, som have maattet tjene paa Raskenbjerg i disse Aaringer, medens den unge Grev Magnus har ligget der i Qvarteer? Husker I ikke, hvordan det gik jer egen Kones Søsterdatter? Hvis I bilder jer ind, at de ere gangne derfra saadan, som de kom der, saa tager I meget feil. Svensken tager ikke lempeligt paa det Slags Varer! Grev Magnus har fine Speidere allevegne, han veed nok, hvad for Folk han skal vælge til dette Haandrærf, Karle nemlig, som selv forstaae Rummelen; — Men

kommer nok ogsaa til jert Huus. Pigen der har en god Rejsning, et herligt Fodskifte og et reent Die, saadan noget kan ikke blive længe i Skjul!"

"Ala hvad," sagde Thor Hansen, "mange skraale, og skade intet; hvem skulde vel gjøre os den Tort?"

"Jeg nærner Ingen," sagde Hesteprangeren, "I kjende ham ligesaa godt, som jeg; men, hvis I vil jert eget Bedste, saa veed jeg et Middel, som kan befrie hende og jer for ham og alle andre saadanne Snuushaner. Lad mig faae hende til Kjæreste, siig til alle Folk, naar I peger paa Pigen: der gaaer Morten Thys Fæstemø! — saa skal I kun see! — Hvad hjælper det mig, at jeg bærer Sølvknapper i Trøien, og snart maaskee kan forgylde dem, hvad nytter det, jeg har Gaard og Mark og Heste og Røer, naar jeg ikke har en lille Kone, som kan dele halvt med mig. Hun skal faae det godt, og være saa sikker hos mig som i Abrahams Skjød."

"Ja, han er gammel nok til det," sagde Karlen smidstende.

"Ala, lille Hans! spring ud og giv den sorte Greve en Nævesuld Hø, hører Du! gaa Søn! gaa!" Da denne var borte, vedblev han: "Som jeg siger jer, tro ikke Vagtmesteren! Svartberg har Ondt i Sinde med Pigen: hvoraf jeg veed dette, maa I ikke spørge

mig om; men det forstaaer sig, har I Courage, saa gjør, som I vil!"

"Ja, hvad vilde saa den stakkels Hans sige?" spurgte den Gamle tøvende.

"Hans?" raabte Hesteprangeren forundret, "det er jo, skulde man mene, reent forbi med ham og Christine for længe siden, de vrinske jo aldrig ad hinanden, og hun er jo færdig at slaae bag ud, naar han kommer hende nær. Desuden," hviskede han til Faderen, "kan I jo nok vide, skal det kun være paa Skromt; troer I, at jeg, som er saadan en gammel Kleppert, kunde trække i Tøi med den unge Jole? Hvad siger saa Du, mit Barn! vil Du ikke nok for Skjemts Skyld lege Kjæreste med Morten Thy?"

"Lad være med de Tosserier," sagde Pigen, og skjød ham fra sig. Han løb efter hende omkring i Stuen, tog hende uden videre Omstændigheder om Hovedet og vilde kysse hende; men hun vreed sig ud af hans Favntag, skyndte sig fra ham og vilde smutte ud i Kjøkkenet.

Da aabnedes Døren, og Bagtmester Svartberg, hvis Komme i Gaarden man ikke havde bemærket, traadte ind med sine flirrende Sporer. "For Tusind! hvad er her paa Gærde?" raabte han ved at høre Larmen i Stuen, og tog den høie Kasse af Hovedet.

„Jeg vilde kun tage mig det første Kys hos min lille Fæstemø, Hr. Bagtmester! og det vilde hun endnu ikke taale!“ svarede Hesteprangeren uden Tegn paa Frygt.

„Din Fæstemø, Dykkert?“ raabte Svartberg forundret, „ja, det vil jeg, tag mig Tusind! ikke heller taale. Her har Ingen Lov at tage noget, om det saa kun var et Kys, uden min Tilladelse; forstaaer I?“

„Saa jævnt, saa jævnt!“ sagde Morten Ihj i en spøgelsesfuld Tone, „vel er jeg kun en lille David mod en saadan en Goliath, som I, men jeg er rast, er jeg, — jeg gjør høiere Spring, end Nogen maaskee troer, og naar jeg vil, skal jeg nok faae Tag i jeres Gulk og den gule Pandelof, hvis I vil trække mig mit bedste Kreatur af Stalden, — I forstaaer da Spøg, lille Bagtmester?“ lagde han til med en listig Mine.

„Nei, nei, Røskamm! jeg forstaaer jer slet ikke, I er en lumsk Herre! man tager jer ikke, hvor man har sat jer. Nyligen agerede I jo syg, da jeg vilde have jer hen og see til min Hest, og nu hører jeg, har I været borte; — hvor var I?“

„Jeg har,“ svarede Prangeren roligt, „været henne vester paa Landet i min ærlige Haandtering; nu i Aften kom jeg hjem, og den Første, jeg vilde

beføge, var min Lille derhenne, — dernæst skulde jeg ogsaa tale et Par Ord med Hr. Bagtmesteren!”

„J vil tale med mig? Saa kom og skynd jer; men vogt jer vel, at min Ballast ikke skal faae Lyst til Samtale med jeres Rygstykker!” Svartberg tog med disse Ord den lille, tykke Mand fat ved Kjolekraven og skubbede ham foran sig ind i den anden Stue.

Thor Hansen og de unge Folk, som havde hørt paa denne Samtale, og af Forsigtighed havde ladet Hesteprangeren føre Ordet, uagtet hans Fremgangsmaade ingenlunde behagede dem ligemeget, stode nu tause, forlegne, og lyttede, men kunde intet høre; thi man taledes ganske sagte derinde, og i korte afbrudte Spørgsmaal og Svar. Det varede ikke længe, saa kom begge Mændene ind igjen, Hesteprangeren med sin sædvanlige skjelmiske, rolige Mine, og den store Bagtmester usikker i sin Holdning, med en Blanding af Uergrelse og Mistro i Blikket. Da Morten Thy tog Afsked og gik, fulgte han ham med en vis tvungen Høflighed endog ud i Gaarden, og kom først tilbage, da man alt hørte Hesten trave ned ad Gyden.

Fader og Søn vare gangne ud for at føre af; men Svartberg gik endnu med forslagte Arme tankefuld op og ned ad Gulvet. Med Gæt blev han

staaende foran Pigen, der sad og spandt, og betragtede hende længe med Omhed. Endelig udbrød han: „Jøh Jan, min Flicke! Du vil dog vel aldrig for Alvor beqvemme Dig til at savne og kysse hiin sortskjæggede Trold?“

„Bryd jer dog aldrig om, hvad han siger, Svartberg!“ sagde Christine rødmende, „J veed jo nok, hvordan han er!“

„Na, javist,“ svarede Krigsmanden heftigere, „jeg veed, hvordan han er, men jeg veed, Jan haffte mig! ogsaa, hvordan jeg selv er. Jeg kunde vel være bedre; men Du, Christine! din Fader og Alle, som høre jer til, vide ogsaa, at jeg ikke er blandt de Børste.“

„Ja, det veed Gud, Svartberg! J har været os en Trøster og Hjælper, aldenstund J har været hos os, og uden jer maa Himlen vide, hvorledes vi havde været faren!“

„Siig mig da, Christine! hvordan jeg er faren med Dig, thi det forstaaer jeg ikke. Du veed det, jeg holder af Dig, det har jeg ikke skjult for Dig, og jeg synes heller ikke, Du just har været mig haard; nu fortæller den tykke Hestepranger mig, at Du er hans Brud! Svar mig oprigtigt, er det sandt?“

Da Pigen af en meget naturlig Angstelse nølede

med Svaret, satte Bagtmesteren sig hos hende paa Bænken, og søgte i den sømmeſte Tone og med de ſøddeſte Ord, han kunde finde paa, at ſkildre hende, hvor kjær hun var ham, hvor meget han holdt af hende; han ſøgte at vække hendes Taknemlighed, idet han erindrede hende om, hvilken velgjørende Indflydelse hans Nærværelſe havde havt paa Huſet, der uden hans Forſvar viſt ikke vilde have undgaaet Plyndring og Bold; han afmalede hende med ſaa varme Farver, han formaaede, hvor herligt og rigt han vilde leve med hende, hvis hun, naar hans Tjenestetid var til Ende, vilde følge ham til Overrige, hvor han i Dalerne eiede en Gaard, og da blive hans Kone; han traf en bred Guldring, hvorpaa hans Navnetræk ſtod udgravet, af Fingeren, og vilde, ſkjøndt forgjæves, paanøde hende ſamme; han ſpurgte atter med vee-modig Inderlighed, om det da virkelig var ſandt, hvad Morten Thy havde meddelt ham, og røbede ved denne Leilighed, ſom overalt i ſin hele heſtigt bevægede Tale, en viſ Forſigtighed, hvergang han nævnede dette ham hidtil aldeles ligegyldige Menneſke. Tilſidſt, da Chriſtine ſkjøndt med Taarer i Dinene vedblev ſin Taushed, reiſte han ſig: „Jeg har nu ſagt Dig min Hjertensmening, og jeg maa lægge til uden ſtor Forſængelighed, jeg har bedre Tanker om Dig, min vakkre Blide, end at jeg ſkulde troe, Du med det Gode vilde

foretrække hiint lille, tykke Pindsviin af en Tyde for en tapper Svensker og en rank Krigskaarl, som jeg er! Men maaskee ræddes Du for Fatter? eller selv for den lille Brudgom? Nu vel, saa vil jeg tage Dig ganske i min Beskyttelse; paa Raskenbjerg" — her saae Pigen forskrækket op fra sit Arbeide, — „har jeg en god Ven og Kammerat, som ogsaa har giftet sig her i Landet. Vil Du nu som jeg, saa fører jeg Dig didhen, og der bliver Du i Sikkerhed, indtil vi inden kort eller lang Tid drage herfra, — det varer ikke ret længe," lagde han til med dæmpet Stemme.

Det ene Ord „Raskenbjerg" gjorde hos Christine en Virkning, som Svartberg ikke anede. Hun tænkte med Gysen paa, hvad hun forhen ofte havde hørt, og hvad Hesteprangeren nyligen havde gjentaget; hun erindrede dennes trohjertige Løfte om Beskyttelse, og saae i Svartbergs Fremgangsmaade en fin Plan, som han ifølge sin mildere Natur heller vilde udføre ved List end ved Vold. Hun erklærede da Vagtmesteren reent ud, at hun virkeligen var Morten Thys Forlovede, bad ham ogsaa i dette Tilfælde at vise sig ligesaa menneskelig, som hidtil, og forsikrede ham høit og helligt, at hun vilde blive sit Løfte tro; ja, hun vovede endog at sige ham, at han maatte have meget slette Tanker om hende, hvis han kunde mene at ville lokke hende ved sine gyldne Ord og savre Manerer.

Alt dette sagde hun til den unge Svensker med simple, jævne Ord, og i en vel bevæget, men dog blid Tone; men hele Udtrykket i hendes Ansigt og Holdning røbede saa megen Fasthed i Villien, at Svartberg efter et Par Gange endnu med yderste Forbauselse at have æstet Bekræftelse paa Sandheden af hendes Udsagn om Morten Thy, og atter ved at nævne dette Navn tydeligen havde lagt en Slags Usikkerhed for Dagen, hurtigen og med et bedrøvet Udraab greb sin Pallast og Hjelm, og ilede ind i sit Kammer.

Tidligt om Morgen den følgende Dag lidt før Daggry, — det havde regnet hele Natten, stormede endnu, og Himlen var uvenlig og graa, — stod Christine i Kostalden; hun var alt for længe siden færdig med at malke, men hun dvælede der og ventede paa Nogen. Hendes Hjerter var saa beflemt; at den Ro og Tryghed, som hun og hendes Huusfæller hidtil havde nydt, nu syntes at være forstyrret, og at hun var den uskyldige Aarsag dertil, pressede det ene Suf efter det andet frem af hendes Bryst. Det varede ikke længe, saa bankede det paa den lille Laage, som førte ud til Marken; hun aabnede den hurtigt for den indtrædende Hans, lukkede den igjen, og slog begge sine Arme om hans Hals.

„Naa, er Du endelig der igjen, min Hans!“

sagde hun kjærligen, „jeg har staaet og ventet Dig med stor Angst.“

„Ja,“ sagde Karlen og trak heftigt Veiret, „jeg har nu været hos Hesteprangeren. Han laae i sin Seng og sov ganske roligt, og blev næsten vreed, da jeg vækkede ham. Dog fortalte han mig, han havde erfaret, Gud veed hvorfra, at danske Krigsfolk i Afstes havde gjort Forsøg paa at lande ved Nyborg; men at de, hindrede af Stormen, ikke havde kunnet opnaae deres Hensigt. De vare da seilede Nord paa. Ligeledes vilde han vide, at tyske og danske Tropper skulde komme Den til Hjælp paa Vestkysten. Hvad Dig angik og hans Indfald i Gaar Aftes, da vedblev han at paastaae, at hiin Plan var det eneste sikke Middel til at undgaae Svartbergs Efterstræbelser, og han lagde endvidere til, at jeg jo ikke saa bestemt kunde vide, om det ganske var paa Skrømt, det kom jo slet ikke mig ved, af Spøg kunde blive Alvor, meente han; men da jeg paa det drøieste forsikrede ham, at jeg hverken vilde lide hans Alvor eller Spøg, saa loe han kun ad mig, bad mig gaae, og lade ham ligge i hans Spiltoug. Jeg listede mig nu gjennem Byen, og hørte Trompeterne blæse Allarm, Rytterne begyndte alt at sidde op, og vi kunne intet Dieblisk længer være sikke her for Bagtmesteren.“ Alt dette fortalte Hans meget forpustet, og da hans

Beretning var endt, vilde de unge Folk tage Afsted for den Dag fra hinanden, farnedes og vare saa usigeligt beskjæftigede med et langt Ryk, at de slet ikke mærkede Bagtmester Svartberg, som stod bag dem.

„Gi for Tusind! min Glicka!“ raabte han med sittrende Læber, blege Kinder og lynende Øine, hvori en bitter Ironie udtalede sig, „er det her til Lands Skif at have to Mænd? Det er meget hyggeligt! een gammel og een ung! og begge Tyder! Nu veed jeg, hvordan jeg er faren, og hvorledes Du vil have det; tro kun ei, at jeg jo giennemskuer det hele Complot. Men bi lidt, jeg skal snart sørge for os Allesammen; heida!“ raabte han ud til tvende Ryttere, som holdt i Gaarden, „Dios og Peer! sid af, og bind mig denne Karl paa Rustvognen, som I skulle føre til Nyborg!“

Imedens de skjæggede Ryttere lavede sig til at efterkomme deres Bagtmesters Befaling, vendte denne sig atter til den skjælvende, blege Christine: „Ah, see saa, min Glicka! skulle vi træffes saaledes? Husker Du da ikke, hvad Du sagde mig i Gaar Aftes? Sandt var det, Du gjorde mig saa klynkende som en gammel Kjørring, jeg har i mit Liv aldrig været saa veeg, siden min gamle Moder svøbte mig, og lagde mig i Buggen med en Sukkersut i Munden!

Ha, men det skal ogsaa være sidste Gang, jeg bruger gode Ord, hvor jeg seer, kunns Magten vil føre fremad. Nei, nei!" skreeg han til Pigen, som med Taarer i Øinene, uden at kunne fremsføre et eneste Ord, rakte de foldede Hænder imod ham, „ham der, Karlen, frelser Du ikke, om Du var saa en Engel fra Himlen; — hvorfor beder Du da ikke for Din anden Brudgom? nei, ingen Naade eller Pardon!"

„Na Snak vel, Bagtmester! Ganden heller," sagde en Stemme bag ham, „J er vel ikke saa stædig! J slaaer bag ud, men jeg troer nok, J lader jer lokke med en Bisk Hø. Kom nu med mig, et Ord!"

Hesteprangeren, — thi ham var det, — tog den opbragte Erensker ved Bandleret, og denne fulgte skjønt med kjendelig Uvillie med hiin hen i et affides Hjørne af Gaarden. Her knappede Morten Thy meget langsomt sin brune Kittel op og dernæst tre, fire Beste og Brystduge, og fremtog en lille fittet Skindpung, hvis Indhold han fremviste; det var et lille Stykke Pergament eller Papiir, og Hesteprangerens pegende Finger hvilede især med Bægt ved Underskriften, for ligesom ved denne Trykformel at besværge Krigerens Hidfighed. Som det syntes, lyfledes det ogsaa. Roligere, men med et barsk og fortrædeligt Udtryk i Ansigtet, som Gen, der med stor Modbydelighed underkaster sig en Andens Villie, nær-

mede han sig atter den skjælvende Christine og Hans Thorsen, der med trodsig Taushed stod mellem de to Dragoner. „Slip Karlen!“ raabte Vagtmesteren bydende, „og saa til Hest! I siger, Morten Thy: at vi komme til at drage herfra for stedse i Dag? Hvoraf I veed det, skjøtter jeg ikke om at vide; men dette paalægger jeg jer, at svare og indestaae for disses Tilstedeblivn; jeg vil, hvis jeg kommer her tilbage, fordre dem af jer, og Gud naade jer, hvis I be- drager mig!“ — Dette sagde han, medens han spændte Buggjorden fastere paa sin Hest; men da han vendte Hovedet, var Hesteprangeren alt borte. Han svang sig da med Til i Sadeln, uden at værdige de to unge Folk et Blik, reed i Galop ud af Gaarden, og glemte reent at sende den smukke Pige et eneste af de venlige Diekast eller Hilsener, hoormed han forhen saa ofte havde taget Afsked fra hende.

Feldtmarsskalk Schack havde lykkeligen landsat sine Krigsfolk ved Kjerteminde og Generallieutenant Eberstein sin lille Hær ved Middelfart. Den unge Prinds af Sulzbach havde vel sendt sine Tropper mod den Sidste, men af Frygt for at omgaaes og om- ringes af den Første, forandrede han sin Plan, og drog hele sin Styrke tilbage til den fastere Position ved Nyborg. Alle svenske Krigsfolk laae enten i denne By eller i Leir udenfor samme, og ingen af

dem drog nogenfinde i de gamle Qvarterer. Det var derfor ogsaa roligt, som i Graven, i Binding By, og Thor Hansen tilligemed Sønnen var gaaet hen i Kroen, hvor en stor Deel andre Bønder, Herregaards-Tjenere og Omløbere vare samlede, og meddeelte hinanden Efterretninger, som kunde være dem alle vigtige. De vare højrøstede, den Ene snakkede i Munden paa den Anden, og man ændsede slet ikke, som om al Fare var forsvunden, hvad der kunde foregaae udenfor. Men hjemme i Stuen stod Christine ved sit Arbeide, fuld af bedrøvelige Tanker. Vel forstod hun sig kun lidt paa Begivenhedernes Gang og deres Indflydelse paa det Almindelige; men saameget var hende klart, — Kjærlighed og Smerte havde aabnet hendes Dine, — at hvis Svensken fik Overmagten, da var det aldeles ude med hende og Hans. Hvorpaa grundede sig Hesteprangerens besynderlige Magt over Svartbergs Forhold? Bilde den vedvare? Og var dette end Tilfældet, fjernede end hans Billie Bagtmesterens Baatrængenhed, vilde han da ikke selv paastaae Opfyldelsen af de Løfter, som Faderens og hendes egne Tilstaaelser til Svartberg, og den Beskyttelse, hiin havde ydet dem, med Rette syntes at hjemle ham? Disse og lignende Betragtninger, der stedse endte med Tanken paa Hans, pressede bittre Taarer af hendes Dine, og vendte hendes Sind saa ganske mod det

Indre, at hun ligesaa lidt, som de stœiende Krogjæster, mærkede, hvad der foregik. Da raslede Klinken, Gaarddøren aabnedes sagte, og Svartberg stod for hende.

„Du græder, min Hlicka!“ sagde han, idet han langsomt nærmede sig det Bord, hvorved Christine stod, mens en Blanding af Spot og Veemod drog sig over hans Ansigt, „græder Du for mig kanskee? Kors, hvor ere de vakkre Kinder saa vaade!“

„Hvad vil I mig, Bagtmester?“ sagde Pigen med kummerfuldt Udtryk, efter at have fattet sig, „vil I fornøje jeres Haardhed fra i Morges, eller vil I gjøre det godt igjen?“

„Hvad jeg vil?“ svarede han, „Du veed, jeg er ikke haardhjertet, nei, tværtimod, mit Hjerte er blødt, og det er Dig, Du Englebarn, som har blødgjort det; men det maa jeg sige Dig frank og frit, uden Dig vil det blive haardt som Kampesteen, uden Dig gaaer jeg ikke herfra, Du maa følge mig!“

„Ak! har jeg ikke sagt jer, kjære Herrer! jeg er Morten Thys Forlovede,“ raabte Pigen i sin Angst.

„Hm!“ sagde Svartberg smilende, „saa Du vil virkeligen endnu indbilde mig denne Fabel? Det er, for Gud! kun Digt og Tant, og jeg har forlængst gennemskuet den gamle Næv; nu kjender jeg ham, og han skal ikke længe være Noget i Veien; hvad

ond Hensigt, han har tillagt mig, er, ved den levende Gud, Løgn!"

"Svartberg!" gjentog Christine tøvende, "I har Magten —"

"Ha, der sagde Du et sandt Ord, jeg har den endnu, og vil vide at bruge den. Jeg kan, tag mig Han! ikke leve uden Dig, og om Du saa var Svenskekongens Brud, mig skal Du tilhøre! Jeg har her," sagde han hvissende og hurtigt, "tvende Karle og en Vogn med, som skal kjøre Dig til Nyborg; om søie Tid har jeg udtjent, jeg bringer Dig da hjem i Dalerne til min gamle Moder, og saa sandt mit Navn er Jon Svartberg, Du skal leve der som en Dronning! Kom, kom, Tiden er dyrebar!" Han greb den halv asfmægtige Pige kraftigt om Livet, løftede hende paa sine Arme, og nærmede sig Døren. Da reiste sig i Gaarden en vild Larm. Svartberg studsede, lagde hurtigen Christine i Lænestolen, og lyttede et Dieblif. Larmen tog til, midt iblandt Huilen og Skrig faldt et Par Pistolskud, og i samme Dieblif styrtede Hans Thorsen og Morten Thy, fulgte af en heel Sværm Bønder, der vare væbnede med Ører og Høthve, saavel ind ad Kjøkkendøren som fra Gaarden. Overrasket ved deres pludselige Indtrængen traf den ranke Vagtmester sig hen i det ene Hjørne af Stuen bag ved det store Egebord, og lagde

Haanden paa den ene Pistol i Beltet. Men, kom det nu af den Mængde, der saa uventet stormede ind paa ham, frygtede han maaskee for at saare den, han elskede, eller forlod hans Mod og sædvanlige Besindighed ham ved Følelsen af, at han her sandtes paa ulovlige Veie, nok, han foretrak Flugt for en Kamp, hvis Udfald kunde være tvivlsomt. Hurtig og behændig sprang han op paa den lange Bænk under Binduet, satte sin sværtbestørlede Fod mod den svage Binduespost, stødte den ud, saa at Ruderne flirrende fløi ud i Haugen, og svang sig med det Udraab: „Ha, tag mig Tusind!“ saa let som en Fugl ned fra Karmen; en Karl, som her vilde standse ham, gav han et Drag med sin høire Arm, saa han styrtede som en Kugle; han løb gjennem Haugen, og det høretes tydeligen, hvorledes hans Ballast og Vaabenstykker raslede, da han satte over Grøften. Ikke heller Bønderne vare sene. Nogle forfulgte ham gjennem Binduet, andre gjennem Døren, og, da just Ryet i de Dage var tændt, saa øinede de Forreste grant Krigsmanden, hvorlunde han sprang tvers over Bænget, og forsvandt imellem Eggestammerne paa hiin Side. I største Hast omringede de Lunden, Nogle ilede ned til Bækken, som mod Nord begrændsede samme, andre trængte ind mellem Træer og Buske. Nær og sjernt skingrede deres vilde Tilraab: „Har I ham? — Er

han der? — Hvor? — Han kan ikke komme over Bækken! — Rast, Karle! hug ham ned, hvor han findes!" — Men — han fandtes ikke. Bønderne gjennem søgte hver Busk, hver Stub; ja hvert Træ, skjøndt de allerede bladløse Grene ikke kunde afgive noget Skjul, blev nøie beseet, men overalt forgjæves; det var, som om Jorden havde slugt ham, han var og blev forsvunden. Forbausede saae Bønderne paa hinanden; men da deres gjentagne Undersøgelser forbleve frugtesløse, overtalede Hans Thorsen for Sikkerheds Skyld nogle af de Kjækkeste til at holde Vagt ved Egskoven, medens han selv gik hjem for at op-
søge sin gamle Fader og trøste Christine.

Skjøndt Vagtmester Svartberg ikke saa ganske havde kunnet fæste Lid til Sandheden af Morten Thys Foregivende angaaende hans Forbindelse med Christine, saa havde dog en vis Respect, som Hesteprangeren havde forstaaet at sætte sig i, afholdt ham fra med Kraft at sætte sin Villie igjennem. Hans Kjærlighed til Pigen, som ved denne uventede og ham uvante Modstand var taget til i Styrke, havde, da han efter hiin Scene i Klostalden var kommet paa Sandhedens Spor, forledet ham til ved ethvert Mid-
del at søge at naae sit Maal. Bondefarlen foragtede han, og hans Rettigheder troede han ikke at burde skaaene; naar først Christine var blevet hans, haabede

han ved fordoblet Kjærlighed at vinde hendes Hjerte, der, saa syntes det ham — maaskee ei med Uret, — ikke var ham ganske ugunstigt. Det var ham altsaa et meget kjærkomment Hverv, hans Foresatte paalagde ham, i Følgeskab med tvende Dragoner at afhente nogle Rustvogne, der stode i Binding By; og han havde derfor hiin Aften, da dette skulde skee, ogsaa besluttet at udføre sit Forehavende mod Pigebarnet. Med Forsigtighed havde han, istedet for at ride tværs igjennem Byen, taget en Omvei for at naae Thor Hansens Gaard; men inden han ankom der, maatte han forbi en eenligt beliggende Gaard, hvor Hestprangeren havde Staldrum til de Heste, han undertiden i større Antal opkjøbte. Den snilde Morten stod just ved en Lem i Stalden, da han hørte Hestens Trav, og gjenkjendte letteligen i Aftenens Halvmørke Svartbergs store Skimmel. Han anede Uraad, ilede strax til Kroen, hvor hans Forslag at overrumple disse ubudne Nattegæster med Jubel blev bifaldet af Bønderne; og disse havde da, deels drevne af Hævnlyst, deels opflammede af Brændeviin, udført hvad ovenfor er fortalt.

Men endnu samme Nat skulde de føle de uhyggelige Følger af deres Heltedaad. De tvende Ryttere, der, overvældede af Bøndernes Mængde, havde taget Flugten og ladet deres Bagtmester i Stikken,

vare i Hast komne til Veiren, og havde afslagt Ritmesteren Rapport om det Foresaldne. Denne, der nødig i Svartberg vilde miste en dygtig Soldat, beordrede strax en anden Bagtmester med en lille Afdeling Rytttere til Binding By deels for at hente Bognene, og deels for at opsoge den udeblivende Svartberg og fængsle hans formeentlige Mordere. Til Lykke bemærkedes Svenskernes Ankomst saa tidligen, at den gamle Mand og Christine kunde finde Skjul; men netop for at skaffe disse Leilighed til at undflye, faldt Hans i Hænderne paa de Ufsendte, der førte ham bunden med sig til Nyborg Ladegaard, hvor Grev Steenhof havde sit Qvarteer.

Om Morgenens tidligt isørte Christine sig sine Risteklæder, tog sin Ryse paa Hovedet, trak et Par gule Skindhandsker paa, fæstede sit pyntelige Skjort op om sig, og begav sig, uden den Gamles Vidende, paa Veien ad Nyborg til. Hun overveiede ikke al den Fare, hun gif imøde, hun tænkte kun paa at ville dele Skjebne med sin Fæstemand, hvis hun end ikke kunde frelse ham, og bebreidede sig bittert sin Flugt, der havde skilt hende fra ham. Som hun nu kummerfuld og med grædende Dine gif hen ad den af Regnen opblødte Vej, hørte hun Hestetrampen bag sig, og saae sig forskrækket om. Det var Morten Thy, der kom ridende paa sin sorte Hest, og førte et

Var andre med sig, bundne ved Halen af den forreste. Da han kom Pigen saa nær, at han kunde gjenkende hende, holdt han stille med det forundrede Udraab: „Men hvor vil Du dog hen, Barn?“ Da hun med saa Ord havde sagt ham, hvorhen hun gik, og hvad hendes Hensigt var, saa søgte han først at overtale hende til at vende tilbage, i det han forestillede hende, hvormegen Fare hun uden Nytte vilde udsætte sig for, da hendes Bønbøn kun kunde agtes som Ord, taleden i en Ord. Men alle hans Grunde og Overtalelser vare spildte. Nu sprang han af Hesten.

„I det Mindste skal Du da ikke gaae den Vej, saalænge jeg eier en Hesteryg, hvorpaa Du kan sidde,“ sagde han, „sid op her! Du skal faae Lov at ride paa den sorte Greve!“ Imedens han slog den høire Stigboile over Hestens Hals, og spændte Buggjorden fastere, vedblev han: „Du skal see, mit Lam, jeg er et blødmundet gammelt Kreatur, man kan ride mig med Trense, hvorhen man vil, naar man kun kjender mig ret; jeg staaer for alle mine Lyder. Kom, lad mig hjælpe Dig op!“ Han satte hende i Sadelen, løste de andre Heste, kravlede selv med stort Besvær op paa een af dem, og satte sig i Trav. „See, see,“ raabte han, „nu ride vi sammen accurat ligesom Mutter Marie og den gamle Joseph paa det Billede, der sidder i mit Kistelaag, kun med den Forskjel, at

den sorte Greve er intet Væsel, og" — lagde han smidkende til, — „saa mangler her da ogsaa noget alligevel!"

Det var en kold Morgen, Vinden blæste skarpt fra Strandkanten af, og Luften var saa klar, at de alt langt borte fra kunde skjelne de svenske Telte, besinnede af Solen, og de havde ikke fortsat deres Bei ret længe, saa hørte de ogsaa Tummelen i Veiren, liig Susen af en Vikube. Da de nærmede sig til de yderste Poster, bleve de raabte an; men Hestprangeren bøiede sig ned fra sin Hest til Bagten, og tilhviskede ham et Par Ord, hvorpaa de fik Tilladelse at passere, og de toge nu Veien tværs igjennem den sydlige Deel af den svenske Leir lige til Ladegaarden; overalt teede Morten Thy sig, som om han var hjemme, vidste Beskeed om Alting, og fandt uden Ulempe den rette Bei. Just da de nærmede sig Gaarden, bleve de opholdte, i det nemlig nogle Soldater, fulgte af en Sværm Nysgjerrige, førte en Fange ind ad den aabne Port, og fra den høie Hest, som hun sad paa, gjenkjendte Christine i Arrestanten sin Kærester, der med blegt Ansigt og bagbundne Hænder gik mellem to Soldater. Hun udstødte et smerteligt Skrig, sprang ned af Sadelen, og ilede ind i Gaarden med den hølgende Mængde. Medlidende og forundrede over hendes Dristighed, gjorde Nogle Plads for hende,

og efter nogen Anstrængelse trængte hun sig frem ligetil ind i Salen, hvor Forhøret skulde anstilles. De svenske Officierer havde hastet hermed; de havde vel i dette Tilfælde, som i andre lignende, ikke villet tage i Betænkning strax uden videre Omsvøb paa den blotte Mistanke at opoffre denne Bonde som et Exempel til Advarsel for Mængden; men Forhøret, og de dermed forbundne Trusler skulde, meente de, skaffe dem Visshed om den forsvundne Vagtmester Svartbergs Skjebne, og sætte dem i Kundskab om alle Medvidere og Deeltagere i det Mord, man antog, var udøvet paa ham. Han var agtet og elsket af sine Foresatte, og man frygtede maaskee for, ved at behandle Sagen med mindre Omsorg, selv hos de øvrige Svenske at vække Misfornøielse.

Forhøret var endt; alt, hvad man havde kunnet bringe Karlen til at vedgaae, var Svartbergs Anslag paa hans Kjæreste, og hans egen Deeltagelse i Overfaldet. Han fortalte ligesvem Vagtmesterens forunderlige Forsvinden, og beklagede kun denne, fordi han var undgaaet hans Hævn. At man hverken vilde eller kunde tage Hensyn til Pigens Taarer, Forsikkringer og Bønner, var naturligt, og man maatte tilsidst endog ved Trusel bringe hende til Tausshed. Den høie Officier, som havde Forsædet, reiste sig, og befalede Vagten strax at udføre den affagte Dom, og

ophænge Bondefarlen udenfor Leiren. Da vendte Christine i sin Fortvivlelse Dinene om mod den Mængde, som, efterat have bivaanet Forhøret, nu trængte sig ud af Dørene. og opdagede blandt denne Morten Thy, som hele Tiden havde staaet skjult i en Krog og med forslagne Arme rolig betragtet den hele Færd. Hun ilede hen til ham, og hviskede med undertrykt Smerte, i det hun knugede de foldede Hænder mod Brystet: „Hjælp os, hjælp os, for Guds Blods Skyld! hjælp os, hvis I kan!“

„Ja, hvad vil Du give mig for det, mit Lam?“ hviskede denne ligeledes, „jeg bytter aldrig Lige for Lige, jeg maa tjene noget ved min Handel. Husker Du endnu, hvad Du har tilstaaet Svarthberg? Vil Du staa ved dit Ord, saa vil jeg see, hvad jeg kan gjøre?“ — Drevet af inderlig Angst og Forvirring lovede Pigen Alt, hvad han forlangte; thi hun saae allerede Soldaterne trække af med den stakkels Hans, der mat og vaklende gik mellem dem. Hestepreangeren traadte langsomt og med en vis værdig Vigtighed hen til det grønne Bord, om hvilket nogle af Herrerne endnu sad, og andre flode færdige til at forseie sig bort. Han bukkede sig saa dybt, som hans lille tykke Krop tillod ham det, og forlangte med ydmyg Stemme at blive hørt. Officiererne saae forundrede paa ham, Hans, der gjenkjendte hans Stemme,

vendte Ansigtet, hvori et svagt Glimt af Haab syntes at vaagne, om mod ham, og selv Soldaterne standsede et Dieblif. Den ældste af Herrerne, en ærværdig gammel Kriger, tog Ordet, og spurgte: „Hvad vil I? Har I nogen Dplysning at give i denne Sag?“

„Et eneste lille Ord, med deres Naades Tilladelse,“ sagde Morten Thy, nærmede sig til Greven, og hviskede ham et Ord i Øret. Steenbock traadte et Skridt tilbage, kastede et skarpt Blik paa Hestprangerens Ansigt, og betragtede ham prøvende nogle Secunder. Derpaa vinkede han ham hen i en Krog af Salen, hvor de ikke kunde høres af de Tilstedeværende, havde der en kort Samtale med ham, og da han havde efterseet nogle Papirer, som Morten Thy overleverede ham, nærmede Begge sig atter Bordet.

„Jeg formener derfor ydmygt, Deres Naade!“ sagde Hestprangeren med mere Fasthed i Stemmen, „at man endnu bedre paa denne Naade vil kunne komme efter Sandheden. Er Vagtmesteren myrdet, saa har sikkerligen Karlen ikke været ene om Gjerningen; er han derimod, hvad jeg inarest skulde troe, skjult et eller andet Sted, saa vil hans Liv jo efter Karlens Afstraffelse være i større Fare; thi, at Hr. Vagtmesteren skulde være forsvundet, hvad man saadan kalder, sjunket i Jorden eller taget levende til Him-

mels, det er jo ganske rigtigt en Fabel, som man ikke engang skulde faae een af mine Heste til at troe!"

"Nu vel, Røskamm!" sagde Greven saa høit, at Alle i Salen kunde høre det, „hvis I altsaa troster Jer til at skaffe mig Lys i Sagen, saa overantvorder jeg jer paa eders Ans og Tilsvær Fangen; ogsaa Pigen maa indstille sig, hvis jeg forlanger det og det gjøres fornødent; I veed, I kan ikke bedrage mig, uden selv — vel, I indestaaer mig for dem begge!"

"Med mit Liv!" sagde Hesteprangeren, og bukkede sig atter mod Jorden, „saasnart jeg først er ude af Leiren; men indtil da udbeder jeg mig Beskyttelse!" Denne blev ham tilstaaet, og efterat han med sine Anbetroede var sluppet ud af den svenske Leirs Grændser, hvor Soldaternes forbittrede, bariske Diekast, hvormed de betragtede Hans, og de vilde Trusler, de udstødte mod ham, indjog Christine den dødeligste Angst, førte han denne til hendes Hjem, og hiin til sin egen Gaard. Han tog det hellige Løfte af dem begge, ikke ved Flugt eller noget lignende Skridt at forraade hans Liv til Svenskerne, sadlede en frisk Hest, og reed bort.

Den næste Dag var den mærkelige fjortende November. Den saae Svenskens Nederlag og de danske Vaabens Seir, og allerede den følgende Dag

overgav den hele i Nyborg indsluttede svenske Hær sig til Seiervinderne. Brindsen af Sulzbach og Grev Steenbock vare tvært igjennem den hollandske Flaade flygtede til Korsør, hvor de, som bekjendt, af Kong Carl Gustav bleve modtagne med smukke Complimenter.

Tienden var nu borte, Den i dansk Gie, og Enhver, der ved Tiendens Nærværelse havde været fortrykt og nedbøiet, begyndte igjen at reise Hovedet. Alt begyndte lidt efter lidt at komme i den gamle Orden, man begyndte at glemme Tab, og glædede sig ved Fredens gjenerhvervede Gode; flygtede Benner og Slægtninge vendte hjem, man fik Efterretninger baade om dem, der af Rygtet falskeligen vare regnede blandt Tabte og om dem, Krigens Uhyre virkeligen havde slugt. Kun Hesteprangeren lod sig ikke see; siden den Dag, da han havde udrevet Hans Thorsen af Dødens Gab, var han ikke kommet nogen af hans Slægt eller Grander for Die, og kun ubetydelige og løse Rygter omtalte hans Person. Den unge Bondekarl havde, da Tienden, som han og Alle troede, for stedse forlod Landet, anseet sig løst fra sit Løfte, og havde begivet sig tilbage til sin Faders Gaard i Binding By, og det gjældte nu kun ligesaa let at faae Christine overtalt til at troe, at et ved den bittreste Nød afsvunget Løfte hverken formaaede at løse hende

fra et ældre, som var givet hendes Brudgom, eller var saa bindende, at det jo under visse Omstændigheder turde brydes. Rigtigheden heraf, som nu syntes den gamle Mand og den unge forelskede Karl saa aldeles indlysende, vilde ikke saa let, trods hines evindelige Demonstrationer, faae Indgang hos Pigens sunde Forstand og taknemlige Hjerte. Endeligen bragte de det dog ved deres Overtalelser og Forestillinger, der i hendes Kjærlighed til Hans havde en mægtig Allieret, saavidt, at hun fastsatte en bestemt Tid, og hvis Morten Thy inden denne ikke indsendt sig for at gjøre sine Fordringer gjældende, vilde hun samtykke i Guldbyrdselsen af deres Egteforening; og hermed syntes hun at have stillet sin Samvittigheds Uro. Tvende Maaneder henrandt saaledes, og da man den fastsatte Tid igjennem forgjæves havde ventet Hestprangeren, blev de unge Folks Bryllup høitideligholdt ved Sang og Klang efter Landets Skik.

Det er naturligt og begribeligt, at den Samtale, der blev ført over Bordet, især dreiede sig meer eller mindre om de sidste Aars Begivenheder; iblandt de mange Navne, som forekom i disse Beretninger, gjenslød ogsaa een Gang Morten Thys, og uagtet Forlegenheden og Undseelsen tydeligen vare at læse paa Brudens og Brudgommens Ansigter, saa kunde dog dette ikke afholde en halv Snees Munde fra at raabe:

„Ja, Morten Thy, den tykke Hestepranger, hvor blev han dog af? — den Rjaltring,“ lagde andre lidt sagtere til. Paa disse Spørgsmaal svarede en gammel og, som det lod, meget vel underrettet Mand følgende. Morten Thy havde ganske vist været een af de mange Speidere, som Carl Gustav med temmelig udstrakt Fuldmagt undertiden udsendte; thi da det, ifølge hans vidtudseende Planer, ei blot var ham om strategiske Oplysninger at gjøre, men han ogsaa ønskede at lære Folkets sande Stemning saavel i det Hele som det Enkelte at kjende, saa valgte han disse sine Udsendinge af alle Stænder og Classer. Soldater, Lodser, Bispekræmmere, Haandværkere, Bønder, ja endog Studenter rakte ham saaledes i hine Forvirringens Tider villigen Haanden. Maaskee slog Samvittigheden Hesteprangeren, efter at han alt havde modtaget svenske Haandpenge og udført adskillige Hverv for den svenske Regjering; maaskee drev en indre Følelse ham til lidt efter lidt at nærme sig Pligtens forladte Bane; eller maaskee fandt han det ganske beqvemt at øse af tvende Fæde paa een Gang, — nok, han skulde, saa fortalte Gaardmanden, ogsaa fra dansk Side have modtaget Pas og Lærebrev paa hiin Haandtering. I Anledning af en svensk Ritmesters eller Vagtmesters Mord, der var skeet i Omegnen af Nyborg, var han kommet i nærmere Forhold til de høiere

Officierer, af hvilke nogle, paa Grund af Angivelse, uagtet al hans Snuhed fattede Mistanke til hans Ærlighed, førte ham tilligemed to andre lignende Herrer bundne med sig til Korstør, hvor de alle tre efter en kort Proces bleve hængte. Andre meente vel, at Hestepangeren dog var sluppet med Skrækken, fordi han havde fundet Veilighed til, ved Hjælp af en lille Tiil, som han bar skjult i sit tykke Haar, at undvige af Fængselet; men hele Bryllupselskabet var da ogsaa af den uforgribelige Mening, at han selv i dette Tilfælde var lige ilde faren, fordi der endnu i de danske Skove groede mangt et Træ, hvoraf der lod sig tømre en Galge. Imedens man udbredte sig vidtløftigere over denne Gjenstand og høirøstet taledes for og imod, traadte een af de ved Bordet opvartende unge Karle hen til Brudgommen, og hviskede ham et Par Ord i Øret; urolig og forundret reiste han sig fra sin Plads, og ilede ud med Sendebudet. Karlen førte ham hen i et Brændeskuur, hvor den Fremmede, som havde begjæret en Samtale med ham, havde skjult sig for de Nysgjerriges Øine. Da han traadte ind i det halvmørke Skuur, fik han Øie paa en bleg, mager, lille Mand med usle forrevne Klæder, hvilken, som det syntes træt og mødig, havde sat sig paa noget ophugget Ved. Han reiste sig og gik med Besværlighed den Indtrædende imøde; det var Morten

Ihy. Men hvor forandret i den korte Tid! Det gode Huld var svundet, og paa de indfaldne Kinder og den forrevne Kittel skulde man ikke let gjenkjendt den velfornemme, velhavende Hestehandler.

Hans Thorsen slog Hænderne sammen, og raabte med halv bedrøvet, halv angstelig Stemme: „Morten Ihy! hvor kommer I dog her? og hvordan seer I ud!“

„Du kjender mig vel knap, Søn?“ svarede denne i sin sædvanlige muntre Tone, „det er saamæn heller intet Under. Jeg seer ud som et gammelt Udgangssøg, der har haft fri Kost Vinteren over i Skoven. Maven har jeg mistet i det Hundehul i Korsør,“ sagde han smilende, i det han med begge Hænder traf Besten ud, der hængte om ham som en Sæk. „Hvad jeg vil her, mener Du? Vær Du kun ganske rolig, Far! jeg kommer ikke for at græse paa din Lod; Du er ikke den Eneste, som vilde jage mig fra Baasen, hvis jeg vilde blive her. Siig din Kone, — for Du har jo haft Bryllup i Dag? — at hun nu er fri og frank for mig; det, veed jeg, hører hun gjerne. Penge har jeg endda nok af, saa pjaltet jeg end seer ud; men viis mig for gammelt Kjendskabs Skyld en Billighed, den sidste, — laan mig en Hest, at jeg kan komme rask afsted; thi Venene begynde at slaae Sludder under mig. Hos din Farbroder i Nastrup

ved Faaborg kan Du saa hente den igjen, thi jeg kommer ikke tilbage. Det er jo ligemeget, enten Foderet groer i Tydskland eller Fyen, og en Baas finder jeg vel ogsaa der!"

Hjertet vendte sig i Livet paa Hans Thorsen, og han var nær ved at græde, jo længere han betragtede den forhen saa statelige lille Mand, der nu stod for ham i en saa ynkelig Forsatning. Han hentede selv hurtigen Brændeviin, Ol, Brød og Steeg til hans Bederqvægelse, tilbød ham Klæder, og vilde paanøde ham et Par Sølvspænder, som han selv bar i sine Skoe; men Morten Thy afflog Alt, loe ad hans Beflagelser, sadlede selv den Hest, han havde forlangt, trykkede venligt den unge Mands Haand, og forlod Gaarden i fuld Galop, medens Hans i Hemmelighed med et Par Ord fjernede enhver Tvivl og Uro fra Christines Hjerte, og derved fuldkommengjorde hendes Glæde. — Siden den Tid saaes Morten Thy aldrig mere.

Jeg tillader mig at føre min Læser et godt Skridt frem i Tiden, nemlig til eet af de sidste Aar i det attende Sekel. Det var i Juli Maaned, Dagen havde været lummerheed og trykkende, men en stærk Torden og Regn, som just nyligen var standset, havde

affjølet Luften. Præsten i Binding havde Fremmede hos sig. Det var en ung Mand fra Kjøbenhavn, paa hvem man, i hvor smækker og smal hans Figur end var, tydeligen saae, at han alt maatte have gjort nøie Bekjendtskab med Skrivebordet og Studerelampen. Uagtet hans elegante Dragt, uagtet den pene Pidst, han efter den Tids Mode bar sit Haar i, viiste dog hans ægte danske Ansigtstræk og det godmodige, jærne Udtryk i hans Miner, at hans Forfædre vel snarere havde holdt paa Ploven, end ført Commandostaven. Tillige bemærkedes tydeligen, trods den Dannelses, man turde forudsætte hos ham, i hans Udtale Bøndernes Dialect af den Provinds, hvor han for Diebliffet befandt sig. Han havde foretaget denne Reise fra Hovedstaden til sit Fødeland for at undersøge bekjendte, og om muligt opdage hidtil ubekjendte Oldtidslevninger, og ingen Runesteen eller Døbefont, intet Kirkebøger eller Adelsarchiv, ingen Klokke, malet Rude, udhugget Liigsteen eller Altertavle havde været sikker for hans „speidende Øie“ og undersøgende Fingere. Dog ikke blot de livløse Efterladenskaber fra vore Fædre, nei ogsaa, hvad der levede og havde Klang, jeg mener de herlige R jæmpeviser med deres sære, characteristiske, dybt gribende Melodier, vare, om end ei Gjenstande for hans videnskabelige Undersøgelser, thi dertil besad han for lidt musicalsk Dan-

nelle, saa dog en Gjenstand for hans mest levende Deeltagelse og Glæde. I denne Henseende havde han her i Binding henvendt sig til den Rette; thi den gamle Præst var en ligesaa ivrig Beundrer af hine Oldtidsefter, som Studenten, men havde tillige saa megen Musik, at han ret behageligt og med megen Salvelse foredrog saadanne Melodier som „De vare syv og syvstidstyve, der de droge ud fra Hald,“ eller ogsaa „Dronning Dagmar ligger i Ribe syv“ og flere lignende; og den unge Mand stod da med Haanden i Barmen, med nedbøiet Hoved, og hørte derpaa, hensjunket i dybe Tanker.

„Nu er Regnen ganske forbi,“ sagde den gamle Mand til Studenten, „kom, Hr. Ven! lad os gaae ud i Haugen, thi her i Haugestuen selv er det dog en Smule beklumret. Seer De! her under disse Kastanietræer er sandeligen Jorden endnu ganske tør, naagtet det stærke Regnskyl, — kan De høre, hvorledes Draaberne rasle fra det ene Blad til det andet? Det var et Gudsveir! Gengang troede jeg saarist, det slog ned i Kirken, det var ogsaa et frygteligt Skrald! langt borte herfra var det sagtens ikke heller. Na, nei see den Regnbue! Det seer ud, som om den stod ude i min Eng med det ere Been. Kom, Hr. Ven! sæt Dem hos mig her paa Bænken, den er ganske tør. Ah! Tobakken lugter dog fortræffeligt i

den frie Luft; — naa, naa! det har De nu slet ingen Forstand paa. Jeg vil hellere synge Dem „Jeg gif mig ud en Sommerdag at høre,“ det vil smage Dem bedre, end Dampen af den ædle *Herba nicotiana*.“

Næppe havde den Gamle begyndt den smukke Vise, medens han slog Tacten med sit lange Piberør, og Taarerne allerede næsten traadte Studenten i Dinenene, før Præstens Datter kom springende ned ad Steentrappen.

„Fader! Johan er her inde, og vilde gjerne tale med Fader!“

„Hvilken Johan?“ spurgte Præsten.

„Johan Thorsen!“ svarede hun, „skal jeg kanskee lade ham komme herud?“

„Nei, mit Barn! jeg skal strax selv komme ind til ham, jeg veed, han skal have sin lille Søn i Kirke paa Søndag, og det vil han nok nu have indført Kirkebogen; — undskyld et Dieblif, Hr. Ben!“

Efter nogle Minuters Forløb kom Pastoren tilbage. „Har De lyst, min ærede Ben! at gjøre en lille Vandring med mig ud paa een af mine Sognemænds Lod; maafee kan jeg ved denne Leilighed have den Glæde, at De i mit Pastorat kan gjøre et bedre Udbytte end Legenden om St. Matthes og hans Rilde.“

De toge Hat og Stof, og fulgte med Bonde-
manden, der førte dem gennem Byen til sin Gaard,
gennem sin Hauge, ud over et lille Bænge og hen
imod en Høi. „See nu, Faer maa vide,“ begyndte
Bonden, „her paa denne Høi og rundt omkring har
før staaet Egeskov, og vi kalde endnu dette Bænge
Egeløffen, omendstjændt der i utænklig Tid ikke har
været mere tilovers af Skoven, end dette gamle Træ,
som De seer Lynilden i Dag har rammet. Det har
været ganske huult indeni, men det har man ikke før
ret kunnet see. Hvis Faer vil umage sig herop, —
nei, ræk mig Haanden! lad mig hjælpe Dem!“

„Lad kun være, Søn,“ sagde den gamle Præst,
„jeg skal nok vinde derop selv.“

De vare nu ankomne paa Stedet. Af den mægtige
Egebul stod endnu næsten Halvparten med løv-
fulde Grene, og knejsede mod Himlen, medens den
anden Deel laae spaltet paa Jorden, saaledes, at man
kunde overssee hele Træets Huulhed, som det Indre af
et Skab. Det har altid noget Sørgeligt ved sig, at
see et saadant ærværdigt, gammelt Træ med sit kronede
Hoved ligge i Støvet. Dog var det ikke denne eller
lignende Betragtninger, der dennegang beskæftigede
Præsten og Studenten; deres Opmærksomhed sængs-
ledes kun ved Synet af en Mængde Ting, som fand-
tes i Træets hule Gjemme. Ved nøiere Undersøgelse

opdagede man Levningerne af et menneskeligt Skelet, der af Knoernes Beliggenhed at slutte, maatte have staaet opreist, med oprakte Arme i Træet. Et Par store Jernsporer, nogle Søm, adskillige Messingspænder, en lang, næsten forrustet Ballast, et hvælvet Jernkors, saadan, som det anbringes inden i Dragornes Kasser, en bred, dertil hørende Messingring med en Blade, nogle Mynter fra Carl Gustavs Tid, og tilsidst en bred gylden Fingerring. Paa denne Sidste saaes tydeligen udgravet Bogstaverne J. S., og paa Ballastens Bærerplade, paa Messingringen, saavelsom og paa nogle af Spænderne saae man Bogstaverne F. F. R. R. i drevet Arbeide.

Skjøndt nu alle disse Ting ved første Blik befandtes ikke at have den hos Antiquarer lobbefalede Alder, saa grebe dog Præstens og Studentens Fingre desuagtet ikke med mindre Interesse derefter; thi undervejs havde Johan Thorsen og Præsten, afvejlende og gjensidig rettende hinanden, fortalt Studenten det Sagn, der endnu levede iblandt Bønderne, om den forsvundne Svensker, hvorom der tillige fandtes nogle korte Beretninger i en gammel Kirkebog, og som Læseren vil have fundet optegnet paa de foregaaende Blade. Man kunde altsaa ikke nære nogen Tvivl om, at det jo var den stakkels Svartbergs Been, de her saae for sig. Derom vidnede Bogstaverne paa

Spænderne og Pallasken, men især de paa Guldringen; thi diise maatte upaatvivleligen læses: Jon Svartberg. Man maa altsaa formode, at, da den unge Svensker flygtede for sine Fjælgere, og var kommet ind i det dengang paa og omkring Høien staaende Krat, havde han, smidig og let som han var, svunget sig op i Egetræet, og ladet sig glide ned i Huulheden, hvoraf han siden ikke har kunnet hjælpe sig op. Han maatte da blive i sin levende Sarkophag, og Egen havde hvert Foraar i den lange Række af Aar smykket hans Mausolee med sin lysgrønne Hvælving.

Samme Søndag, da den lille Thor Johansen blev døbt i Binding Kirke, blev Svartbergs Been nedlagte i Christen Jord; Johan Thorsen og Studenten stode alvorlige ved Graven, den gamle Præst kastede Jord paa, og ønskede ham en sød Hvile. Bittige Hoveder i Kroen meente, at han kunde nok trænge dertil, siden han havde staaet saa længe.

Skriftestolen.

I Magdalenekirken i Girgenti havde man gjort Forberedelserne til en stor Fest. Alt var smykket paa sædvanlig Maade med røde Tapeter og Blomster. Arbejderne havde i Middagesstunden forladt Kirken, og der herskede nu den forunderlig veemodige Stilhed, som i de catholske Templer er saa velgjørende og opløstende.

De to Herrer vandrede i sagte Samtale i den lange Gang, der løber langs den nordlige Side, og syntes at nyde Kirkens Skygge og Kjølighed, som om det var en offentlig Promenade. Den Gne var en Mand paa omtrent fem og tyve Aar, stor, stærktbygget, bredskuldret, med et alvorligt Ansigt, hvori ingen Lidenskab syntes at have sat sit Præg; det var Don Antonio Carracciolo, Marchese d'Arena. Den Anden, fintbygget og slank og næppe udtraadt af Unglingsalderen, lod sit smukke, liefulde Ansigt, med de mørke, men næsten kvindelige Øine, vende sig til alle Sider med mønstrende Blik, ret som om han havde noget at sige her; og det havde han ogsaa, thi det var den Architect, der

havde forestaaet og ledet Arbeidet, det var den for ikke længe siden fra Rom hjemkomne Giulio Balzetti. Med Et standsede denne.

„Jeg skal dog for Løier betroe Dem, Signor Marchese! en Hemmelighed, som Ingen kjender, troer jeg, uden jeg,“ sagde han i den fortrolige Tone, hvormed man tiltaler en Ven, i hvis Huus man daglig kommer. „De veed, at Musikens Virkninger undertiden spille os Bygmestere mangt et Puds, hvor vi mindst ventede og mindst ønskede det. Et Træk, en Hændelse har lært mig, at naar man staaer her — her paa denne hvide Marmorflise, saa hører man aldeles tydeligt hvert Ord selv af den sagteste Hviisen hystnede, langt herfra, — der hvor De seer den næstsidste Skriftestol staae, uden at de, der befinde sig paa Linien mellem disse to Punkter kunne fornemme et eneste Ord, om de end ere nok saa nær ved hiint Sted. Bliv staaende her! jeg vil gaae ned til den betegnede Skriftestol, og De vil undres over dette Mirakel af Naturen!“

Han ilede bort; men næppe havde han fjernet sig et Par Skridt, før Marchesen hørte en tydelig Hviisen, hvis Indhold strax satte hans Sind i den heftigste Bevægelse. Han stod der stiv og marmorhvid i Ansigtet, som rørt af en Troldskjep, og den spændte Opmærksomhed, der malede sig i hans ellers saa rolige Træk, lod formode, at han hørte noget meget Mærkeligt.

Han rørte ikke et Lem, han aandede næppe, som Een, der staaer paa Randen af en Afgrund og frygter for at styrte ned, og hans rullende Dine og bankende Hjerte vare det eneste Bevægelige paa ham.

I det Samme kom den unge Architect tilbage og sagde alt i nogen Graastand med smilende Læber: „Jeg kunde ikke komme til at gjøre Experimentet; thi i Skriftestolen sad der Nogen, saavidt jeg kunde skimte, en tilfløret Dame — men, min Gud! hvad fattes Dem dog!“

Marchesen lagde paa Italiænerens Biis Fingeren paa Munden og forblev ubevægelig staaende. Efter et Par Minutters Forløb drog han et dybt Suk: Statuen fik Liv og traadte ud af den magiske, fortryllede Kreds.

„Det er slet Intet, kjære Giulio!“ sagde han med venlig Stemme, „tænk blot ikke om mig, at jeg er overtroisk; men jeg forsikkrer Dem, det Hemmelighedsfulde, det Overraskende ved dette besynderlige Naturphænomen greb mig dog paa en ganske egen Maade. Kom, lad os gaae! I den frie Luft vil jeg samle mig igjen!“ vedblev han, tog fortrolig Balzetti under Armen, førte ham til Promenaden uden for Byen, og da de tvende Herrer der en lille Stund havde vandret frem og tilbage, tog han Afsked med Unglingen, idet han sagde: „Imorgen efter Festen kommer De vel, som sædvanligt, ud til vor Villa? Til vi sees!“ —

— Næste Morgen ganske tidligt traadte Marchesen ind i sin Kones Forvarelse. Kammerpigen, som just kom ind ad en anden Dør, gjorde store Dine.

„Har din Frue ringet?“ spurgte Marchesen.

„Nei, Eccellenza!“ svarede Pigen, dybt neiende og rødmende.

„Saa bi her, til Du bliver kaldt!“ sagde Marchesen og aabnede Døren til Paaflædningsværelset, der laae foran Sovesammeret. Idet han traadte ind, kom hans unge, yndige Huusfrue ham imøde i en Morgen-drugt, saa let som vel muligt, nemlig saaledes som hun var staaet ud af Sengen. Marchesen blev staaende, ligesom frapperet ved sin Kones Deilighed, og lod, som om han slet ikke bemærkede den indre Uro og Storm, der havde jaget alt Blodet fra Kinderne, medens det saa meget desto voldsommere arbejdede i Hjertet og hævede den fyldige Barm under den hvide Natdragt.

„Du er tidligt paafærde, Antonio!“ sagde næppe hørligt den unge Kone med et usikkert Smil og stærkt rødmende. „Hvad vil Du dog her?“

„Kunde det undre Dig, min Lauretta! mine Dines Lys!“ sagde Marchesen med den blødeste og meest smigrende Betoning, „kunde det undre Dig, om jeg kom baade tidligt og sildt? Dog nei, Elfseligste! det var i Dag ikke egentlig Dig, hvem mit Besøg gjældte. Du veed, det er i Dag den hellige Magda-

lenes Fæst, og at der er en stor Høitid i den Anledning, og jeg har nu faaet det Indfald at forberede mig til min Andagt ved at betragte den herlige Tizianske Magdalene, som Du har ophængt i dit Sovegemak. Tilsider Du?" lagde Marchesen til med Fiinhed, idet han med langsomme, faste Skridt nærmede sig Døren.

"Der er saa uordentligt derinde," sagde den unge Kone med et hurtigt Blik gjennem den halvaabne Dør, „men — gaa dog kun ind — jeg vil imidlertid her begynde mit Toilette."

Og han traadte derind.

"Hvor yndig," sagde han med en skalkagtig Stemme, „hvor yndig er dog ikke denne Uorden! Disse gracieust henkastede Rober, disse smaabitte Skoe! hvor forunderlig balsamisk, phantasievækkende er ikke denne Lust! Der er ordentlig Poesie i Alt dette!"

Hans speidende Blik fæstede sig paa den sneehvide, aabne Seng, hvis smukke Silketeppe var trukket op og bredt ud, og under dette tegnede sig tydeligt Contourerne af et menneskeligt Legeme, der laae heelt udstrakt, som for at røbes saa lidt muligt.

"Jeg vil sætte mig ned," sagde Marchesen med en rolig og blid Stemme, „og see mig rigtig mæt paa dette Mesterværk!"

Idet han talede disse Ord, tog han den hvide, med brede Blonder kantede Træklepude, lagde den sagte

paa det Sted, hvor den skjulte Persons Ansigt maatte være, og satte sig dernæst med hele sit kraftige Legemes Bægt derpaa, medens hans høire Haaud fast stemmede og støttede sig mod den Liggendes Bryst. Uden at ændse de uvilkaarlige, rasende convulsiviske Bevægelser af den i Dødsangst Bestedte, vedblev Marchesen med rolig og fast Stemme:

„Hvor det dog er fuldendt, dette Billede! Hvor ædelt og ægte kydst dækker ikke den skjønne, bødsfærdige Synderinde sine nøgne Skuldre og sin Barm med de lange, gule Løkker og med de fine, veldannede Hænder, medens det fromme, sønderknuste Blik taareblandet stirrer didop, hvorfra Naaden og Forbarmelsen skal komme! Man kunde blive Digter ved at betragte et saadant Kunstværk! Ak, men jeg mangler nu desværre aldeles Talent til at improvisere. I dets Sted skal jeg fortælle Dig Noget, som hændtes mig i Gaar. Vor lille Ben, Giulio Balzetti, førte mig om i Magdalenekirken, og under vor Vandring viiste han mig et Punkt og bad mig staae stille der, efterdi man, som han sagde just der tydeligt og grant kunde høre, hvad der paa et andet langt fraliggende Punkt endog kun blev hvisket. Og meget rigtigt! Paa hiint andet Punkt staaer netop Skriftestolen No. 6. Næppe havde jeg stillet mig paa det anviiste Sted, før jeg hørte en yndig Stemme — Gud maa vide, hvis det var! — skrifte sine Hjerte-

sørger og sine smaa Synder for Faderen: Hun havde en Mand, sagde hun, som hun elskede — ja hun elskede ham, og han elskede hende; han var saa god imod hende og lod hende have megen Frihed — kort, hun lod Manden vederfares al den Ret, han kunde forlange, Gud bevares! — men — hun elskede nu ogsaa en Anden! — Hans Navn nævnede hun ikke; det vilde ellers ret have moret mig! Det maa nu være een af vore unge, smukke Herrer her i Byen! Denne Anden elskede hun da — hun kunde ikke andet, sagde det stakkels Barn, og meente ogsaa, at hendes Hjerte vel havde Rum til ham ved Siden af Manden. Han var saa ædel denne Anden, saa elskelig, saa smuk, og han tilbød hende — nei! det var hende en Umulighed at nægte ham Noget! desuden — naar Manden ikke vidste det, saa var det ham jo ingen Smerte; men om han saa end fik det at vide, og hans Kjærlighed til hende var sand, saa maatte han jo tilgive hende og blive ved at elske hende fremdeles — og meget andet Saadant. Hun havde nu, fortalte hun, lovet ham en Sammenkomst denne Morgen tidligt — nu maa Stevnemødet altsaa finde Sted! — og fast besluttet for hans og hendes Roligheds Skyld at tilstaae ham Alt; thi saa meente hun, — hører Du? saa meente hun, vilde dette nok snart gaae over. Det er det, som de franske Damer kalde passer ses caprices! Til sidst bad hun

da meget gracieust om Absolution i Forveien — det er saa beqvemt! — og hun fik den. Hvad synes Du, min Sjæl! om Alt dette?" sagde Marchesen, idet han reiste sig fra sit rædsomme Sæde, hvor al Bevægelse var svundet.

"Nei," vedblev han i en spøgelfuld Tone, „vore gode Præster ere altfor søielige — at sige i Almindelighed! — thi vor gamle Don Gregorio vilde nok ganske anderledes have taget Dig i Skole, hvis Du —" fortsatte han, medens han langsomt lagde Hovedpuden tilbage paa sit Sted og slog Teppet tilside. Det var Architecten Giulio Balzetti; han aandede ikke mere.

„Har Du nylig været i Skriftestolen, min Laura?" spurgte Marchesen.

Der kom intet Svar.

„Nu staaer min Engel vist igjen med Knappenaale i Munden, og jeg har dog saa tidt tryglet Dig om at lade det være! Er det længe siden, Du var til Skrifte?" gjentog han med forstærket Stemme.

„Nei!" svarede den unge Frue med halvqvast Røst.

„Apropos!" sagde Marchesen, idet han dækkede det græsfeligt fordreiede og blaae Ansigt til med Teppet, „vi følges vel ad til Kirkefesten i Dag? Præcis ved Middag begynder Processionen, og da lader jeg spænde for. Vi maae ikke forsømme det."

Han traadte ind i Paaklædningsværelset. Den

unge Kone sad i en stor Rænestol, hendes fyldige, sorte Fletninger hængte ned til begge Sider, Dødens Blegthed dækkede hendes Kinder og Pande, og begge Hænder hvilede paa Knæerne.

„Hvad feiler Dig, elskede Barn?“ sagde Marchesen med inderlig Blidhed og uforandret Venlighed paa Læberne. „Du er nok kommet for tidligt op, min Lille? — og saa anstrænger Du Dig ogsaa alene med din Paaklædning! Hvor er Pippetta? Nu skal jeg ringe!“

Han traf i Klokkestrængen, nærmede sig til sin Kone, trykkede et Kys paa hendes Pande og forlod Bærelset.

I Middagsstunden, da alle Stadens Klokker klang festligt, holdt Marchesens rigt forgyldte Stadsvogn, forspændt med fire, med gyldne Drabter prydede Skimler, i Paladsets hvælvede Port, og en Sværm af kostbart galonerede Pager, Løbere, Tjenere og Jægere stod, ventende paa Herskabet.

Det varede heller ei længe, før Marchesen i glimrende Hofdragt, med Stjerne paa Brystet og Hatten i den ene Haand, ved den anden førte sin unge, deilige, men døddblege Frue med Anstand og Siirlighed ned ad de brede Marmortrapper. Medens hendes Ansigt syntes koldt og forstenet som Statuerne, de skrede forbi, straaledede hans Dine med en usædvanlig Livlighed og

Glands. Sakaierne strømmede til, Vognen blev aabnet, de steg ind, og ud foer den af Paladset, hen gjennem Gader, over Torve, medens de Vandrende vendte sig om og sagde til hverandre: „Der kjører et lykkeligt Par!“

Architecten var forsvundet. Ingen anede, at han paa Festens Dag laae død og blaa, med rædsomt fordreiet Ansigt i en ung Dames Garderobe paa Gulvet, mellem Papæsker og Skoe; eller at han næste Nat hemmeligt ved Fruens gamle, troe Tjener paa et Væls Ryg blev transporteret til en nærliggende Bjergshule og der nedstyrtet.

Til et Magdalenekloster skjenkede hun en betydelig Sum for hans Sjæls Frelse.

Munken Don Gregorio — den fine Verdensyndede Skriftestader — blev ogsaa savnet; men han smægtede sin øvrige Levetid i et underjordisk Fængsel i et Camaldolenser-Kloster, hvorhen Marchesens Indflydelse havde bragt ham.

At Skriftestolen blev flyttet, begriber man let.

Marchesen berørte aldrig denne Sag for sin Kone; saavel i Verden, som i sit Hjem behandlede han hende tilsyneladende med stor Agtelse, ja stundom endog med en ham ellers ikke egen Omhed. Men i hendes Sovestammer satte han aldrig mere sin Fod.

G n B e r n.

...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...

...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...

...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...

...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...

...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...

„Gaaer den naadige Frøken ikke med ned i Haugen?”

Det var en stor, velklædt Dame paa henved fyrrethve Aar, med mørkt Haar og bruun Teint, ildfulde, sorte Dine og regelmæssige, smukke Træk, der, idet hun for Speilet i Haugefalsen tog en pailleguul Silkehat paa og ordnede sit Toilette, i en skjodesløs, spydig Tone henkastede dette Spørgsmaal.

Den Person, til hvem det var henvendt, var en ung Pige, som stod i Vinduesfordybningen, hvor hun, lænende sin lille, bøielige Skabning og støttet paa den ene Arm, som det syntes, tankeløst bladede i en opslagen Bog. En mørkebruun Silkekjole og en lille, fin Snor af blodrøde Coraller forhøiede hendes Skuldres smægtende Hvidhed. Hun løftede hurtigt det blonde Hoved iveiret og svarede kort: „Nei!” medens de blaae Dine forskende og skarpt lode et Blik fare rundt i den elegante Salon.

Uden videre at fortsætte Samtalen gif Baronessse B., efterat have dreiet sig et Par Gange til Høire og

Venstre for Speilet og med Velbehag seet det store Shawl drappere sig ned om hendes kraftige Figur, ud af Døren og ned ad Haugetrappen, hvor Baronens alt længe taalmodigen havde ventet paa hende. Hun modtog den lille, spinkle, bleggule Herres Arm, som han fiirligen bød hende, og Begge forsvandt snart i den skyggesfulde Castanie-Allee, der fra Herregaardens Facade førte ned mod en Sø.

Næppe vare de af Syne, før den unge Dame, ligesom naar man vaagner af en Drøm, med et dybt Suk lukkede Bogen i, hævede sin fine, men fyldige Figur og traadte et Par Skridt frem i Bærelset, hvor hun endnu et Par Secunder blev staaende, som tvivlsraadig og ubestemt. Bludselig vendte hun sig, som om en indre Kamp var endt, og ilede med rødmende Kinder og lette Fjed raff ind i et tilstødende Bærelse. Hun saae sig forsigtig om og aabnede endnu en Dør. Med speidende Blik og næppe dragende Aande nærmede hun sig et tredie Kammer. Det var Baronens Arbeids-Bærelse. Sagte lukkede hun Døren efter sig og gik langsomt hen til en stor Mahogny-Secretaire, fremtog af Barmen en Nøgle og aabnede Klappen. En af de mange, med Perlemoer indlagte Skuffer trak hun ud og betragtede Indholdet. Det var kostbare Daaser, brillante Ringe og andre Bijouterier i couleurt Saffians Futteraler. Hun skød den ind og drog en anden

frem. Her faldt store Ruller og Tutter Guld hende i Hænderne, et Syn der lod til at være hende nyt, og syntes at vække en meget naturlig, ungdommelig Nysgjerrighed. En vægtig Rulle Louisdorer tog hun og veiede den taktsfuld i Haanden, smilende, som om det morede hende, i sin lille Haand at holde dette mægtige Drivhjul, denne uhyre Løstestang, der gjør saa mange Mirakler. Pludselig foer hun sammen.

„Hvad bestiller De her, Jeannette?“ spurgte en mandlig Stemme temmelig barsk lige bag ved hende. Det var Joseph v. B., den unge Baron; fra en Tapetdør i Baggrunden var han ubemærket kommet ind i Værelset; Middagstafellet syntes endnu at have efterladt et blussende Ekjær paa hans brune Ansigt; bag ham stod hans skjæggede Jæger med høit opspilede Dine og Næseborer, og et dumt Smil om Munden. Til denne vendte Junkeren sig og sagde:

„Jørgen!“

„Ja, Herr Baron!“

„Du mindes vel, hvad Du har seet?“

„Ja, Herr Baron!“

„Saa gaa!“

„Ja, Herr Baron!“

Da Karlen var borte, vendte Baronen sig mod den unge Pige, som endnu stod der med Guldet i Haanden, bleeg og forstenet, knappede sin Jagt-Uniform

op, stak begge Tømmelfingre ind i Vestens Hermegab og betragtede hende nogle Dieblikke med — man kunde næsten sige — glubende Dine, medens et sælt Smil bævede under de sorte Mustacher.

„Naa da! det kan jeg lide, min smukke Cousine!“ begyndte han i en insolent Tone, „saa De holder nok af min Faders Louisdorer? De vilde saadan saa smaat forsyne Dem? Ikke sandt? — Men veed De nu ogsaa, hvad dette gjælder? Seer De, jeg lader nu strax spænde for; De maa gjøre en lille Svipptour hen til Birkerdommerens. Vær ikke bange! De reiser ikke alene; jeg følger med, og Tørgen ogsaa. Vi To have jo seet Alt, og et Par Bidner ere saa aldeles rigtigt paa deres Plads ved et Lydsforhør!“

Den unge Pige skjælvede ved dette Ord, men saa ikke op.

„Hvor snildt bar De Dem ikke ad i Eftermiddags for at saa denne Nøgle, hvor nemt fik de den ikke stilt fra det øvrige Knippe, som min Fader nu troer at bære fuldtalligt i sin Lomme, stakkels Mand! Men jeg saa det! De er ikke rigtig behændig!“

Som ved en forsvundet Krastanstrængelse vilde Frøkenen lægge Guldet fra sig paa Secretairens Klap; Rullen trillede paa Gulvet.

„Det er, som jeg siger,“ vedblev Jagtjunkerens, „De er slet ikke behændig; men det kommer nok!“

Bed denne grusomme Spot kastede den unge Dame et saa søndernuust Blik paa den Ubarmhjertige, at det med Gæt syntes at forvandle ham. Hans Ansigts Udtryk blev alvorligt; men det Barske og Haanlige var forsvundet deraf, og hans Holdning antog en mere mild Character.

„Ja, jeg burde jo egentlig,“ sagde han med rolig Stemme, „jeg burde jo angive Dem. Men,“ tilføiede han med et sødligt Smil og i en søm Tone, „jeg er ikke saa haardhjertet, som De maaskee troer. Jeg vil tie, min egen lille Jeannette! men min Taushed fordrer Taknemlighed. Vndige Barn! jeg vil jo tie, vær rolig og hør mig! Min dumme Jørgen indbilder jeg, at det Hele var en Spads; og han troer, hvad jeg vil, han skal troe. Og paa mig selv kan De nu saa nydeligt lukke Munden, naar De vil — skal jeg sige Dem, hvorledes? — Jeg lover Dem at tie og glemme Alt,“ gjentog Baronen forsikrende, idet han forsøgte at lægge sin Arm om Pigens fine Taille, „men, Gud straffe mig! ogsaa kun under en eneste Betingelse, — at De, min søde Unge!“ — her sank hans Stemme ned til en næsten uhørlig Hvisken, som om han selv blueedes ved at høre sine egne Ord.

Men Hun hørte dem. Hun hørte klart og tydeligt hvert enkelt Ord og fattede det Heles Mening; og de virkede paa hende som et Tordenslag, som et

pludseligt, rasende Orkanstød. Hun hørte; og alle hendes Sjæls Strænge vibrerede frampagtigt, og deres vilde, rædsomme Dissonants vakte hende af den Forstenelse, hvori hun syntes hentryllet. Sammensunken, fortabt havde hun hidtil staaet; men det Uffæselige, som var traadt hende saa nær, havde ligesom en elektrisk Virkning paa hendes hele Væsen. Hun hævede Hovedet stolt, hendes mørkeblaae Øine betragtede Unglingen koldt og alvorligt, hendes Kinder blussede ikke; den lille, slanke Hebe stod nu der i dette Dieblis, streng og stor som en Juno.

„Lad spænde for, Herr Baron!“ sagde hun med en fast Stemme, „angiv mig som Tyv! — tilintetgør mig, paa hvad anden Maade De vil; jeg er beredt paa Alt, jeg er jo overbevist ved Vidner og skal ikke benægte Factum. Men De — De troer det ikke selv — De veed, at De feiler! Dem vil jeg her sige, for hvis Skyld jeg har foretaget mig et saa tvetydigt Skridt. De selv er Grunden. Men hvorledes? og til hvilket Maal? det nævner jeg Dem ikke! Kun dette maa og skal De vide — og jeg kan nu med kold Ro sige det — jeg har elsket Dem! min hele Sjæl har tilhørt Dem! Hemmeligt, som i et Bjergværks dybeste Schacht, laae min Kjærlighed skjult her! Jeg har elsket Dem, siger jeg; thi det er nu, som om det aldrig havde været. De studser? Min Tilstaaelse forbauser Dem?

Det undrer Dem at see mig saa kold?" vedblev Frøkenen, idet hun mod sin Villie steeg i Videnskabelighed, „ah, De kjender mig ikke! Tro ikke, at jeg vilde frygtet — tro ikke, at jeg tilbeder en kold, beregnet Ustyldigheds Afgud — jeg foragter den! thi min Sjæl er fri, og mit Hjerte varmt og stærkt. — O, De veed ikke — Hvad var det, De sagde? — O, for en Time siden — og De skulde ikke have kommet til at kalde det en Seier, — saalidt som jeg vilde kaldet det en Svaghed af mig, — ikke et Offer! Deri ligger Kjærlighedens Styrke! — Men nu — De har selv udslukket mit Hjerte — for evig! og jeg staaer nu saaledes, at jeg seer dybt ned paa Dem! — Lad spænde for, Herr Baron! jeg er beredt til at følge Dem og Sorgen! — Dog," lagde hun til efter et Dieblis Betænkning, som greben af en pludselig Tanke, idet hun sendte Junkeren et besynderligt Blik — „kjæmp ikke med mig! De seirer ikke! Det staaer klart for mig, hvad jeg har at gjøre — min Plan er lagt! og De skal komme til at mindes denne Stund! Men først vil jeg dog selv levere i Deres Herr Faders Haand denne Nøgle!"

Med disse Ord luskede hun rask og determineret Secretairen, vendte Junkeren Ryggen og forlod Bærelset.

Under stedse stigende Forbauselse, taus og ganske overvældet og fuet af en stærkere Personligheds sikkre Magt, hørte Junkeren med stirrende Dine og blegnende

Paa den unge Piges Ord. Grækheden var lammet i sit inderste Væsen, og det faldt ham end ikke ind at afbryde eller modsigge. Hvad han hørte, var ham saa nyt, saa vidunderligt, at det vækkede en heel Verden af Tanker i hans Sjæl, en Verden, hvori han befandt sig fremmed og forvildet. Og da hun nu var gaaet, stod han endnu maalløs stirrende paa Døren, som lukkede sig efter hende, Blodet steg ham til Hovedet, Næren i Panden skulmede, han slog den knyttede Næve mod Brystet, som for at vække Noget, der slumrede derinde, greb med begge Hænder i sit sorte, krøllede Haar og forlod med et dybt Suk Bærelset ad den Bei, han var kommet. I Gaarden kaldte han paa sin Jæger, sagde ham kort og barsk et Par Ord, lod sig bringe en Riffel, sløitede en Hund til sig og gik alene ud i Skoven.

Det var Aften. I Haugesalen brændte en Argandts Lampe paa et stort, rundt Bord; Hagedøren stod aaben, og Springvandets Pladsken hørtes i Aftenens Stilhed, hvergang den naadige Frue, der i et tilstødende, mørkt Bærelse sad ved et Pianosorte, gjorde en Standning i den Anstrængelse, hvormed hun forsøgte at tvinge sin stærke, men svingende og tynde Stemme ind i den italienske Musiks bløde og smigrende Svingninger. Langt fra Døren i den dunkleste Deel af Haugestuen sad den gamle Baron, mageligt henstrakt i

en Lænestol; paa en broderet Skammel ved hans Fodder sad Frøken Jeannette, med begge Armene paa hans Knæ; medens disse To med hvissende Stemme førte en sagte Samtale, holdt han Pigens ene Haand i sin og lod den anden altimellem med Velbehag glide hen over hendes blonde Løkker.

„Som jeg siger Dig, Du havde virkelig gjort meget vel i at tage det Papir, lille Jeannette!“ sagde Baronen med sagte Stemme, „og det var i Grunden saare velbetænkt, at Du vilde unddrage og dog opbevare mig dette Document. Kom det i hans Moders, min Kones, Hænder, saa vilde det være forbi med hans Fremtids hele Lykke. Hendes Broder har — Gud maa vide, hvorledes? — faaet Nys om dette Papirs Eksistens og lægger af al Magt an paa at faae fat derpaa; og Hun — er det nu af overdreven Kjærlighed til eller Sky for denne Broder, som altid har tyranniseret hendes Billie, — er det en unaturlig Stemning mod Joseph? — nok er det, hun vilde ikke tage i Betænkning at opoffre Denne for Hiin. Du veed selv, hvilke Hensyn der bevæge mig til at gaae lempeligt tilværks i en saa kilden Sag, som denne! — En eneste Udvei, som vilde hæve al Ulempe og jævne Alt, veed jeg jo rigtig nok, men —“ sagde Baronen nølende og med et Smil.

En Gysen foer over den unge Piges Pegereme.

„Ja, mit kjære Barn!“ vedblev Baronen alvorligere, „jeg har jo oftere tænkt over den Ting, men stedse forkastet dette Middel. Kuns — maa jeg dog sige Dig — det forekom mig før, som dine egne Ytringer i Begyndelsen af vor Samtale maatte, hvis der — med din Tilladelse — skulde være nogen rigtig Mening deri, ene og alene føre til dette Resultat. Eller har jeg ganske misforstaaet Dig?“

Frøkenen taug.

„Jeg har i den Anledning, som sagt, haft mange Betænkkeligheder. Den største og den vigtigste var den, at I sagtens Begge vilde modsætte Jer og tilintetgjøre et saadant Arrangement. Du — ah! jeg er ikke blind for Josephs store Mangler, og kunde ikke fortænke Dig deri — og Han, med sin ubændige Natur, vilde stride imod, fordi han, som et Barn, vilde betragte det som en Tvang, et Baand paa hans Frihed. Desuden — jeg har lovet min døende Søster at gjøre Dig Livet saa klart og jævnt, som det stod i min Magt. Og Middelet skulde være et Ægteskab! Gode Gud!“ hviskede Baronen med et hurtigt Blik mod den aabne Salddør, hvorfra de svingrende Toner kom. „Og et saadant Ægteskab!“ Han taug.

Ogsaa Frøkenen vedblev længe i Tausshed at fæste Øinene mod Gulvet. Med Gæt reiste hun sig hurtigt, lagde sin Arm paa Baronens Skulder og hviskede ham et Par Ord i Øret.

„Du vil? — Du troer?“ — udbrød Baronen med Forundring og Henrykkelse, „naa, Gud være lovet, hvis det kan skee! Men af, jeg frygter for ham!“

„Hvis han vil,“ sagde den unge Dame halvsagte, „saa underkaster jeg mig Deres Villie; men dog gjør jeg det til en ufravigelig Betingelse, at den Tid, som behøves til at forberede vor Forbindelse, maa være meget kort, og at vort ydre Forhold i ingen Henseende forandres, at det ikke antager en vis Character“ — her standsede hun.

„Jeg forstaaer Dig! Vær uden Frygt, kjæreste Barn!“ gjentog Baronen, „kjender jeg min Joseph ret, saa vilde han vel selv lade haant om Alt, hvad der betegner en Forlovelse — Alt dette — ja, jeg forstaaer Dig jo nok! Men vær rolig, Intet — Intet skal lægges Dig i Veien, — naar jeg først har talt med Hende!“

Og han gik ind i Siderørelset til Baronessen.

Frøkenen var traadt hen ved Lampen, hvis fuldelys bestraaede hendes blege Ansigt. Hun stod der længe tankefuld og alvorlig; hvis man havde kunnet følge hendes Tankers Vandring, vilde man tydelig have sporet den Vej, ad hvilken hun tilsidst kom til den Slutning! „Jeg vil det, og jeg maa seire!“ der saa malerist udtalte sig i den skjæffe Bevægelse, hvormed hun gav sig til at gaae op og ned i Stuen.

Ved Aftensbordet samlede man. Baronessen blussede, og hendes Kinder bare Spor af Taarer; men hun var rolig og resigneret. Baronen saae tilfreds omkring sig, som Gen, der gjerne ønskede Vidner til en vunden Seier.

Ogsaa Joseph indsandt sig. Stille og mod Sædvane indsluttet i sig selv, satte han sig, men nød intet. Med Forundring saae Moderen paa ham; den raae, stæiende Lystighed, der ellers behagede og morede hende saa meget ved ham, var forsvundet; og den gamle Baron fik efter Bordet endogsaa Mod nok til at forelægge Sønnen sine Planer og Betingelser. Til begge Forældres store Overraskelse hørte Joseph vel uden Glæde, men ogsaa uden Ubillie paa deres Ord, gik med Sindighed ind paa ethvert Forslag og underkastede sig enhver Betingelse.

To Maaneder efter denne Dag boede Joseph og Jeannette paa en Gaard, der var dem indrømmet, og som den unge Kone selv havde ladet indrette aldeles efter sin Phantasie. Men — man kan ogsaa kun sige: de boede der sammen; thi de levede ikke. Med en Fiinhed og seig Consequents, som ingen Diplomat skulde have skammet sig ved, havde den unge Baronesse fra første Dieblif af vidst at indrette sig saaledes, at Alt det, der ellers pleier lidt efter lidt at udspinde og væve et fortroligt Samliv, var fjernet mellem dem.

Tidens Inddeling, hendes Syaler, deres Bolig — fort, Alt holdt dem strengt adskilte og hindrede dem i at sees alene. Kun i Selskab med Andre saaes de; men til ham henvendte hun end ikke da et Ord, ikke et Blik. Fra det Dieblis da deres Forældre paa Bryllupsdagen havde forladt dem, aabnede hun ikke sine Læber til ham, og paa enhver Tiltale, som han i Førstningen forsøgte, forblev hun stum som en Statue. Medens Joseph, der troede at forstaae hende, bar dette med den Art af Resignation, som har Gaabet om bedre Tider i Baghaanden, og søgte ved alvorlige, anstrengende Beskæftigelser at dæmpe sin Smerte og oprette, hvad han tidligere havde forsømt, fandt Jeanette Behag i at samle om sig en Sværm af aandrige Mennesker, saavel Damer som Herrer; hun viiste sig i Verden, som den, der til Grunden havde lært den tomme Kunst at leve i den, men interesserede sig paa den anden Side med lige Kraft og Varme for alt det Skønne og Gode, som Videnskab og Kunst i deres høiere Sphære frembyde. Hun malede selv, musicerede, førte en vidtløftig Correspondence med de forskjelligste, men altid betydningsfulde Personligheder, bestyrede sin Huusholdning — saavidt de af hende selv satte Grændser naaede — med en saa stor Iver og Kraft, at hun alene derved vilde have gjort sig bemærket. Men til sin Mand talede hun aldrig, end ikke et Ord; hun var

tilsyneladende som død for ham; men for Den, der havde havt mindste Kundskab om Familiens Hemmelighed, vilde det have været klart, at hun af al Magt, i Alt, hvad hun foretog sig, kun havde ham for Øie, at hun netop stillede sin hele Færd i det skarpeste Lys, for ret at falde ham i Øinene.

Hun bar hans Navn; men dette var ogsaa Alt! Hvorledes hun havde formaaet at stille sig saaledes, hvad det var for en indre, uovervindelig Magt, hvorved hun havde frigjort sig, hvorved hun havde kunnet, næsten uden Modsigelse, tilbagevise sin Egteherre inden saa snevre Skranker, som hun havde sat ham, og hvilke han aldrig forsøgte eller vovede paa at overskride, det er et uopdaget Mysterium. Men hver den, som vil betvivle Muligheden heraf, kjender kun lidt til den ubøielige, dæmoniske Jernnatur, som en Qvindes Billie kan antage.

Joseph underkastede sig; han var som forvandlet. Det raade, vilde Væsen var veget for en vis tør Nødhed; men under denne glødede den stærkeste Lidenskab og ulmede den smerteligste Ild. Han gjennemgik alle en haabeløs Kjærligheds bittreste Qualer; Skinsygens Furier beleirede hans Hjerte. Naar hun i Selskab hengav sig til den livligste, næsten barnlige Munterhed, naar hun paafaldende udmærkede denne eller hiin blandt de Notabiliteter, der omgave hende, da leed han de ud-

søgte Pindler; men hans Udvortes forblev roligt og røbede Intet, thi han havde dog endnu eet Baaben, hvormed han værgede sig mod Fortvivlelse — han havde Haabet.

Et Aar var saaledes henrundet. Paa deres Bryllupsdag om Morgenens traadte Joseph ind i sin Kones Arbeidsværelse, hvor han forhen aldrig havde sat sin Fod. Han var bleeg og med sørgmodigt Blik betragtede han den yndige, blomstrende Skabning, der sad for ham. Langsomt og beskedent nærmede han sig til hende og sagde med Taarer i Øinene og en usigelig Veemod i Stemmen! „Siig mig, Jeannette! kan jeg affone min Brøde?“

Den unge Kone svarede ikke et Ord, men reiste sig fra Bergeren, hvori hun sad, og betragtede Baronens med et eneste Blik. Det var et Blik, uden Kulde, uden Videnskab, uden Brede eller Had; men der var en Tomhed, et Dødt, der laae en Uigegyldighed deri, det var som en Afgrund af Haabløshed, hvori han iisnende skuede ned; — og taus forlod hun Bærelset.

Saaledes hengik fem Aar, og hvert Aar paa samme Dag gjentoges den samme Scene. Paa den unge Baronesse syntes imidlertid Livet at virke med al sin Styrkning og Opvækkelse; hendes Aand var fri og livlig, hendes Kinders Purpur, hendes Øines Glands vedligeholdte sig ufalmet og usvækket. Baronens Ud-

vortes forandrede; bleeg og mager, syntes han afkræftet, og kun den rasløse Virksomhed, hvori han søgte at kappes med hende, røbede den Kraft, han endnu besad, og hans sorte Dines Glands den Jld, der baade bevægede og fortærede hans Væsen.

Den sjette Bryllupsdag kom. Jeannette stod just ved Vinduet i sit Bærelse og indaandede med Velbehag den friske Morgenluft og Duften af en Mængde Blomster, som Gartneren nylig havde ladet bringe op. Da aabnedes Døren med Larm, hun vendte sig om og saa — sin Mand komme springende ind. Paa Hovedet bar han en stor, plump Krands af Gegeblade, og i Haanden holdt han en Fløite. Han knælede først med comisk Ydmyghed for den forbausede unge Dame, opramsede en lang latinsk Anraabelse til Pomona og gav sig derpaa til at dandse med de vildeste Spring og naragtigste Caprioler, medens han afløkkede Fløiten de affæheligste Hviin.

Hendes Arbeide var standset — eller skal man rettere sige — hendes Værk var fuldendt: han var vanvittig.

Det Gneste, hvorpaa hun i saa lang Tid havde rettet alle sine Tanker, nemlig at hæve sig og staae over den, der havde villet fornødre hende saa dybt, ganske at beherske ham uden selv at vige et Haarsbred; dette Driuhjul, der havde sat alle hendes Kræfter i

Eving; denne hemmelige Kraft, som idelig og udelukkende havde omspændt hendes Sjæl; dette eneste Maal, som hendes Dine uden at trættes uafsladeligt havde stirret paa; Alt dette var nu fjernet, standset, slappet, forsvundet. Det var, som om alle Støtter, hvorpaa hendes Livskraft og hele Væren hvilede, paa een Gang vare dragne bort under hende. Hun sank, som tilintetgjort, sammen, og i en utrolig kort Tid var hun ikke mere.

Et Hjertes Gaade.

THE END OF THE WORLD

Det var i Aaret 18— en smuk, klar Eftermiddag i August Maaned, da tvende unge Jorstelever, knebelsbarte, solbrændte, og ledsagede af deres Hunde slendrede langsomt gennem Dykningen i den vidtløftige Skovstrækning, der dækker Høilandet og Sletten mellem de to Byer R. og A. og skyder sig lige til Kysten, hvor dens yderste Punkt benævnes L—hoved. Med Nøie banede de unge Herrer sig Vej op ad en steil Skraaning, gennem Brombær og Hæklær. Et Sted paa Høiden skjenkede et Gab i Skoven fri Udsigt til Sletten. Her standsede den Eldre og raabte, idet han pegede paa et Herresæde, som i det Fjerne med Gavl, Epir og blinkende Vinduer hævede sig paa den rige Plaine: „Gid jeg i dette Dieblif var derovre!“

„Hos Grevinde v. L.“ sagde den Yngre leende, „aa, hvad vilde Du der?“

„Hvad jeg vilde?“ spurgte den Første ivrigt, „ja hør! veed Du hvad: dersom Du, som jeg, endog kun een Gang havde været i Selskab med hende, saa vilde

det være Dig en Umulighed, ikke at gjøre et saadant Ønske, hvergang Du tænkte paa hende! — Ja, nu har hun det godt, den Sjæl! men Du skulde bare have fjendt noget til det Huus, da han levede. Han døde, den Rakkerhund, for et Aar siden, og dengang var Du ikke her endnu. Jo, det var en Mand, kan Du troe! Jeg seer, at det skeer hvert Dieblif, og dog kan jeg ikke faae det ind i mit firkantede Hoved, hvor det er muligt, at en Pige kan blive cujoneret til at tage en Mand, som hun hverken elsker eller nogenfinde kan komme til — jeg vil ikke sige — at elske, men blot at taale. Man skulde troe, at Fruentimmerne slet ikke besad nogen Characterfasthed; men de bevise det saameget des tydeligere siden efter, Gud bedre det! Saadan Noget skeer nu hver Dag og overalt, og selv vore Bønder ere i denne Henseende slet ikke et Haar bedre end de Fornemme. Hun var ikke mere end sexten Aar gammel, tænk Dig engang! da hun — som det hed for at holde Skillingerne sammen — maatte gifte sig med det Alffum. En Karl, saa fuld af Skab, som Manden i Evangelium, saa gammel, at han mageligt kunde været hendes Oldesader, — kort sagt, Trødske fra Rod til Top! Det lader jeg endda gaae, skjøndt det maa være drøit nok for et saadant ungt Pigebarn; men saa var han gjerrig, Du! — Gud, hvor jeg hader Gjerrighed! — og saa var han saa nederdrægtig ond

imod hende og pinede og plagede hende fra Morgen til Aften, saa at det var, hun tilbragte hos ham som hans Kone, sagtens maa have erhvervet hende i det Mindste een lille Ewigsalighed hieset; thi taalmodig som et Lam skal hun have været. Saa tog da en vis Mand ham, — ja, for det er jeg nu overtydet om, at det er gaaet ham daarligt, — og siden den Tid lever hun som Blommen i et Æg, sin egen Herre og Eierinde af disse herlige Godser. Og hun fortjente meget Mere!”

„Hvor saa Du hende den ene Gang?“ spurgte den Ungre nysgjerrig.

„Det skal jeg sige Dig! Det var saamæn paa et Bal, ikke mere end to Maaneder efter hans Død; thi hun generer sig ikke, det prægtige Fruentimmer! Slige philisteragtige Hensyn bryder hun sig ikke om. Og hvad havde hun da ogsaa at græmme sig over? Dog sørge gjorde hun, — forstaa mig ret, hun var klædt i Sorg; men det var slet ikke til hendes Skade. Vilde er hun, just saadan som jeg kan lide det, lille, men fin og rund; og saa var hun slet ikke pyntet; ikke saameget som en Collier, et Armbaand, en Broche, ikke engang Ørenringe bar hun! Det lader til, at hun hader al saadan paahængt Stads, og hun trænger, sandt for Herren! heller ikke dertil! Og hvor hun saa dog var nydelig — det er ikke til at beskrive. Saadan en Hals! saadanne Arme! saadan en Figur! Haaret

ganste glat over den fløgtige Pande, ikke en Buffel eller Krølle, og saa den svære, blonde Fletning i Nakken — ja, og en Nakke — aa, Gud give jeg var Poet! Noget saa blændende har jeg aldrig seet!”

„Du rimer jo allerede!”

„Saa? ja, det er ikke urimeligt, at det kommer af sig selv, naar man tænker paa en saadan Gjenstand, — det er ikke at undres over. Men hvad skal jeg saa sige Dig om hendes Ansigt,” lagde den Ældre til i en comist veemodig Tone, „hvad skal jeg sige om et saadant Ansigt, som aldeles ikke gjør Fordring paa at være smukt, men som dog er noget af det Deiligste, Gudherren har skabt paa denne Jord og tilladt os syndige Mennecker at see paa? Hun har da, Himlen være lovet! ikke saadan et kaiserligt Ornenæb, som vor Madame derhjemme; nei, hun har en fin Næse, en characteristisk Næse, en Næse, som veed, hvad den vil og betyder, — og saa en smilende, veltalende Mund. Ja, hvor hun kan tale! Saa fløgtigt, som Dronningen af Saba, og vistnok meget moersommere end hendes arabiske Majestæt. Det er bestemt en Her, den lille Grevinde! Alt hvad der kommer hende nær, det trækker hun til sig. Det er ikke denne ubevidste Tiltrækning, som saa mange andre smukke Fruentimmer udøve; nei, hun veed det meget godt selv, og det lader til, at det egentlig er hendes Studium. Men netop af den Grund, maa

jeg sige Dig, at være gift med hende, det vilde jeg ikke for al den Deel i Verden; thi skjøndt jeg tør give min Hals til Pant paa, at hun i Eviighed aldrig vilde eller kunde foretage noget hende Uværdigt, — det er dog det meest afgjorte Coquetterie, — og jeg holdt det aldrig ud!”

„Du behøver ikke at blive saa ivrig,“ sagde den Anden leende, „Du bliver vel nok fri for det!”

„Sagten!“! svarede den Ældre med et dybt Suk; „men hvad det var jeg vilde sige: hvordan det egentlig traf sig, at jeg just hiin Aften kom til at dandse og tale saa meget med hende, det veed jeg næsten ikke selv; men det skeete. Ja, beslægtede Sjæle, min Ven! finde hinanden. Hun mærkede vel, at jeg ikke er nogen raa Philister, at jeg kunde spadse og taale en Spads; hun saae, at jeg dandsede pafsabelt, og saa — naar vi ikke dandsede, saa taledes vi sammen. Ja hør, veed Du hvad,“ vedblev den unge Mand, idet han med Selvtilfredshed saae ned ad sin kraftige, elastiske Figur, „hun kunde sgu godt lide mig, den lille Grevinde!”

„Hvordan dandser hun?“ spurgte den Ungre.

„Hvordan hun dandser? som — som — ja, hendes hele Væsen er Musik, enhver Bevægelse af hendes Hoved, hendes Arm, hendes Fod er Dands; og naar hun temmelig bittert gjør Nar af vore jammerlige Dandserinder derinde i Byen, saa gjør hun det med fuldkommen

Ret. Overhovedet maa jeg sige Dig, at hun har Ret, hun er selv en Berettigelse, og det er en Umulighed, at hun nogenfinde kan have Uret!"

"Na, Du er jo halvgal!"

"Ikke saa halvgal endda! Jeg vilde ønske, at Du selv — dog nei, det vilde jeg ikke ønske, thi der hører et stærkere Hoved og Hjerte, end dit er, til at holde en saadan Kamp ud. Nei, hold Du Dig til din Tante, vor naadige Mama derhjemme!"

"Lad Du min Tante være den, hun er. Det er saamæn en forstandig Kone, og der er Mange, som finde hende smuk endnu!"

"Ja, Du s. Gr., men det er da nok ogsaa paa Familiefabets Vegne. Forstandig? aa ja, naar hun bare ikke prædikede saa meget for sine Børn, istedetfor at opdrage dem. De søde, velsignede Unger! jeg elsker dem netop, fordi de ere saa allerkjærest uartige imellem, og jeg kunde ærgre mig sort, naar jeg tænker paa, at hun ved sine lange Taler maaskee kan fordærve mig dem og gjøre dem satte og gamle. Nei, da forstaaer jeg selv og Forstmeisteren langt bedre at opdrage dem, og de hænge ogsaa som Borrer ved os, medens de staae med sky Respect for Mama. Men smuk? Saa-dan en umaadelig lang, tynd Figur, saadant et smalt, blegt og alvorligt Ansigt! Og naar hun saa ved Bordet holder sine Taler, hvori der — synes mig — altid

er Spidser og Spyd, saa sætter al hendes Ansigts Rødme sig paa den yderste Næsetip. Jeg begriber ikke, hvor denne Forstmester, denne deilige, kraftige Mand, dette dygtige, begavede Menneſke, denne muntre, vittige Tyr har kunnet forelske sig i hende! Hun er jo desuden betydelig ældre end han, fire Aar troer jeg. Nu er han sex og tredive Aar gammel, altsaa hun fyrrethve.“

„Ja, men Du seer dog, at de leve lykkeligt sammen, og det maa dog være af Kjerlighed.“

„Na ja saamæn! Kjerlighed er blind!“ vedblev den Første med et ironisk Smil paa Læberne og gav sig, idet han hængte sin Riffel over Skulderen, til at gaa videre gjennem Krattet. „Jeg seer, at der er Intet at udsætte paa deres Samliv, slet Intet! det beundrer jeg ham for. Men Kjerlighed — nei, hvor er det muligt at elske en saadan tør Prædikemaskine?“

„Du er virkelig altfor ubillig mod hende; saavel hendes Indre, som Ydre er langt bedre, end Du skildrer det!“

„Na ja vist,“ svarede den Anden godmodigt, „det er jo forresten en meget brav Kone, men hun er nu engang ikke efter min Smag. Gud velsigne hende! hun kunde gjerne give os Hver to Haandklæder om Ugen!“

Leende fortsatte de to unge Jægere deres Vandring paa Rygningen af den Høistrækning, de havde

besteg, vadende med deres lange Støvler gjennem Bregner og spæde Bøgeskud; da standsede den Ældre opmærksom:

„Men hvor blev Hundene af? Tefel! Diana! ici!“

Noget bag ved dem til Benstre inde i Krattet hørtes Hundene stærkt halsende. Lidt efter viiste den Ene sig ved den høiere Tykning af Buske og Trær, som ganske bedækkede og skjulte Skraaning; men den forsvandt hurtigt igien og kom atter tilbage, bestandig besvarende Kammeratens fjernere Støien og Gjælen.

„Der maa være Noget,“ sagde den meget talende Herre, „kom! lad os see, hvad det er!“ og de fulgte Hundens Spor.

Efterat de med Besvær vare trængte ind gjennem det tæt sammengroede Krat, kom de til en ganske lille aaben Plet, hemmelig og yndig. Den laae lige ved den brat nedstigende Skraaning af Høiden, var rundt om tæt tilluftet med Hvidtjørn-Buske, Aunbøg og Hæslar, og ved den ene Side hørvede sig et ældgammelt, men sundt og løvrigt Egetræ. Naar man stod opreist, havde man ud over det skraat nedstigende Krat og den nedenfor liggende Skov en viid Udsigt til Sletten; men naar man satte sig ned, var man aldeles skjult for Verden og saae kun Himlen. Bag Egetræet saaes Spor af en meget lidet betraadt Indgang. — Det

Første, der faldt de unge Herrer i Dinene, da de vare traadte ind, var Forstmesteren, v. G., der laae paa Ryggen under Egen, medens Hønsehunden sad ved Siden af ham med spidsede Øren og betragtede ham med urolig Opmærksomhed.

„Ligger han her og sover!“ sagde den Ældre forundret; men i det Samme udstødte den Yngre, der var traadt nærmere til, et høit Skrig af Forfærdelse, og da de betragtede ham nøiere, saae de, at hans hvide Væst var ganske gjennemtrængt og vædet af Blod. Den Yngre vilde kaste sig over ham og reise ham op; men den Anden greb ham i Armen og holdt ham tilbage.

„Stop, Kammerat! ikke saa rast!“

„Han er død!“ hviskede den Yngre, „han har faaet Blodstyrtning!“

„Gud bedre det for Blodstyrtning!“ svarede Bennen, „seer Du ikke den Åbning indenfor Væsten? der kommer Blodet fra. Rør ham ikke før jeg er færdig! eller, løb hellere hurtigt ned til Skovfogden histovre og bring et Par Folk og nogle Lægter med. Skynd Dig!“

Da han var gaaet, trak den Ældre sin Jagtkniv, afhuggede nogle Hasselgrene, og betegnede, ved paa passende Steder at stikke dem i Grønsværen, Pigets Stilling og de øvrige Ting's Leie.

Forstmesteren laae paa Ryggen under Egen med

Hovedet støttet mod dennes knudrede Rod, den ene Haand i Eljødets, den anden lidt udstrakt fra Kroppen. Hans korte Riffel laae lidt neden for hans Fødder, Piben vendte opad mod ham, den var nyhlig affkudt, og det saae ud, som om han selv havde gjort det dræbende Skud. Ansigtet var mildt, smilende og roligt, som man siger, det pleier at være hos dem, der ere dræbte ved Skud, medens derimod hos dem, der miste Livet ved et Stik, almindeligviis findes fordreiede Ansigtsmuskler. Den Dødes graae Filtehat laae i Græsset et Par Skridt fra ham, og de sorte, krøllede Lokker, det stærke Skjæg hævede nu saameget mere den Bleg-
hed, der havde udbredt sig over de ædle, regelmæssige Træk.

Da den unge Mand havde fuldendt sit befindige Arbeide, støttede han sig til sin Bøse og betragtede med alvorligt, taktfuld Blik sin Ven, der laae der, som om han slumrede sødeligt, og hans Tanker vandrede tungsindige og medynksfulde mellem den Dødes Fred og den Fred i hans Hjem, der nu snart skulde forvandles til Klager. Efter kort Tids Forløb kom hans Kammerat tilbage; han fulgte Skovfogden selv og et Par Karle. Af to medbragte Vægter og nogle afhugne Grene dannedes en Baare, hvorpaa man forsigtigt lagde den Døde, der endnu ikke var kold, og saaledes satte det sørgelige Tog sig i Bevægelse til

Forstmesterens Bolig, der laae tæt ved Udkanten af Skoven. Fra Skovfogdens Huus var der hurtigt sendt Bud efter en Læge og Birkedommeren.

Udenfor Haugestuen i Forstmesterens Huus, under et stort, skyggesuldt Kastanietræ sad Fru v. G. med sit Sæd paa Skjødets; paa en rund Græsplet, i hvis Midte en gammeldags Solstive stod, tumlede sig to smukke Børn og legede med en gammel Gedefugl; Drengen omtrent ti Aar, og den lille Pige henved otte Aar gammel. Deres livlige Støien bragte af og til Moderen til at hæve det sænkede Hoved, og Aftensolen saae da eet af disse blege, høitidelige, man kunde næsten sige, strenge Ansigter, hvis tilsyneladende Kulde saa let forleder en mindre Klartseende til en overilet Dom. Her, alene med sig selv, lod hun sine mørkebrune, melancholske Dine med usigelig, næsten veemodig Glæde hvile paa de Smaa og følge deres flagrende Flugt. Men hendes Hjertes stille Fryd, alle de fredelige Tanker, det husede, skulde snart og for evig opskræmmes og flygte; thi ind ad Haugeporten traadte just nu den Ældre af de to unge Forstelever og nærmede sig til det Sted, hvor hun sad.

„Hvad bringer De, Herr v. B.?“ sagde Fruen noget forundret, medens han taus satte sig paa en Haugestol foran hende, „det seer jo ud, som om De ret havde noget meget Alvorligt paa Hjertet! Min Gud, hvad feiler Dem? har De grædt?“

Den unge Mand tog begge hendes Hænder og trykkede dem heftigt mellem sine.

„Fru v. G.! De har vel Grund til ikke altid ret at lide mig, jeg veed det jo nok! og netop denne Følelse gjør mig det dobbelt smerteligt, at De af mig skal forberedes paa at høre noget — og De maa desværre høre det strax, — noget saa Bittert! — det Skrækkeligste, der kan ramme Dem. Jeg beder Dem, sat Dem! De er jo stærk, ikke sandt? Viis det nu, thi De behøver Styrke!“

„Saa tal dog, tal!“ udbrød Fru v. G. med en Utaalmodighed, der ellers ikke var hende egen, medens hun drog den lille Pige, som tilligemed Broderen var kommet til og betragtede nysgjerrigt deres Ben, til sig og careserede hendes krøllede, gullbrune Haar. Og han fortalte; med sagte Stemme, saa nølende som hans egen Bevægelse tillod ham det, ad mange Omveie, stedse søgende de mildeste Udtryk, for ligesom at dække det Rædselsfulde i sin Beretning, nærmede han sig til Slutningen, da netop Skovfogdens Folk bare Liget ind i Haugen. Bedrøvede og trætte satte de Baaren forsigtigt i det bløde Græs.

Fru v. G. blev uberægelig siddende et Dieblif og stirrede ned for sig som i dybe Tanker. Derpaa hørvede hun rask sin høie, ædle Figur, greb begge Børnene ved Haanden og gik med faste Skridt hen til det Sted,

hvor de havde lagt hendes affjælede Ægtefælle. Hun var blegere end sædvanlig, men ikke en Taare traadte i hendes Øine. Uden synlig udvortes stærk Bevægelse knælede hun ned i Græsset, bøjede sig over den Døde og betragtede ham med et bittert Smil; lidt efter lidt nærmede hendes Ansigt sig hans og, som tiltrukket af en Magnet, sank hendes Hoved pludselig, og hendes Læber pressede sig mod hans. Da var det, som havde hun uforvarende rørt ved en giftig Snog, som om en pludselig, rædsom Anelse kastede en brændende Smerte i hendes Bryst; hun soer op og trykkede med et dybt Suk Haanden mod sit Hjerte. Med en heftig Bevægelse trak hun Drengen hen mod sig og sagde i en skjærende Tone: „Seer Du, Camillo! der ligger din Fader, som man har myrdet!“ vendte sig fra den tause, omstaaende Gruppe og gik langsomt ind i Huset.

Forstmesterens pludselige og gaadesfulde Død vakte almindelig Deeltagelse og stor Bestyrtelse i hele Omegnen. Hans udmærkede Personlighed, hans Dygtighed og ædle Hjerte havde blandt Alle, med hvem han var kommet i nogensomhelst Berøring, erhvervet ham Belyndere, Venner og troe Tjenere. Det var derfor intet Under, at man fra alle Sider med Iver og uskrømtet Barme gjorde alt muligt for at opklare denne dunkle Sag, og at man med største Beredvillighed kom Justitsen imøde med Midler til at lette de Undersøgelser, som fra dennes Side foretoges.

Saavel Lægens Udsagn, som alle øvrige Omstændigheder bragte det næsten til Visshed, at Forstmesteren ikke selv havde berøvet sig Livet. Ved Obductionen viiste det sig, at Kuglen var trængt ind mere fra oven nedad, end fra neden opad, hvilket sidste useilbarligt vilde have været Tilfældet, hvis han siddende havde bibragt sig det dræbende Saar. Han var karff og sund paa Legem og Sjæl, og man havde aldrig hos ham bemærket, at Uanfald af Tungssind eller deslige nogen- sinde havde afbrudt den mandige Ro og Sindighed eller det livsglade, lyse Humor, der stadigt var ham egent. Hans huuslige Stilling var i høi Grad lykkelig; med sine Foresatte og Undergivne stod han, som sagt, i det bedste Forhold; de Første agtede og elskede ham, de Sidste vare nær ved at forgude ham. Foruden sit Embeds Indtægter besad han med sin Kone en temmelig anseelig Formue, og hans egen Deconomie saavel som hans Embeds-Regnskaber fandtes i den fuldkomneste Orden. Tiender havde han altsaa hverken blandt sine Over- eller Undermænd; og det sjeldne Tilfælde viiste sig her, at der i hele Omegnen, i videst Udstrækning taget, end ikke opholdt sig en eneste forhen Afstraffet eller nogen lignende Person, paa hvem den fjerneste Mistanke kunde henledes. Naturligviis bleve alle de Individier, der stode i nogetsomhelst Forhold til den Dræbte, stævnedes til Forhør. De Forstelever, der

opholdt sig i hans Huus, hans Vende, de ansatte Skovfogder og Jægere, saavel som Skovløbere og Brænderhuggere, der ifølge deres Dont ofte maatte have havt Leilighed til at see ham paa de forskjelligste og meest affides Veie, bleve tilkaldte eller mødte af dem selv. Men deres Udsagn oplyste intet i Sagen; thi handelsviis havde Ingen i Skoven seet Forstmester v. G. den Dag, da Ulykken indtraf, og Alles Beretninger om deres egne respective Opholdsteder paa den Tid befandtes vidnesfaste overeenstemmende med Sandheden.

Kun een lille Omstændighed rakke Dommerens Opmærksomhed, men førte dog ikke til Noget. To af de tilkaldte Bidner, en gammel Jæger og en Brænderhugger, udsagde nemlig, at de i Løbet af Sommeren, den Første een Gang, den Anden to Gange, havde seet Forstmesteren spadserere i Skoven med en dem aldeles fremmed Person. Jægeren kaldte denne en Dreng paa omtrent tolv, fjorten Aar og kunde ikke mindes at beskrive ham nøiere, end at han havde havt en bredskygget Straahat paa Hovedet. Brænderhuggeren derimod benævnte ham „en ung Sælle“, hvilket i Almuens Mund stundom betyder en Yngling; dog kaldte Comparanten ham ogsaa „en underlig buttet Dreng, en bitte trind Fyr“. Han beskrev Drengen endvidere som meget overgiven og lystig, eller, som han udtrykkede sig, „rigtig vildhovedet“, og fortalte, hvorledes han i Først-

mesterens Følge, medens denne gik ganske langsomt, havde løbet snart foran, snart bag efter ham, sprunget frem og tilbage over smaa Buske og sældede Stammer; ja, at han den ene Gang var flavret op i et meget rank og svait Alsketræ. Da havde Forstmesteren, ligesom ængstelig, raabt Noget op til ham, hvorpaa han leende havde svaret og svunget med sin Hat; men Comparenten havde ikke forstaaet, hvad de havde sagt, og meente, at de ikke havde talt Dansk.

Skjøndt nu denne Beskrivelse slet ikke ret vilde passe paa nogen bekjendt Person i Egnen, undersøgte man dog, om ikke een eller anden af Sønnerne i de Familier, med hvilke Forstmester v. G. havde Omgang, paa hine bestemte Dage maaskee dog havde befundet sig i hans Selskab. Men Svaret blev klart og benægtende, og Intet oplyst dette dunkle Punkt angaaende. Forhørene bleve sluttede uden tilfredsstillende Resultat, Forstmesteren begravet, og hans Enke førte snart sine to Børn og sit Livs sødeste og bitterste Grindringer med sig til Hovedstaden.

Tolv Aar vare henrundne efter denne Begivenhed. Fru v. G. havde med hele sin Sjæls Kraft anvendt denne Tid især paa sine Børns Opdragelse. Det Slag, der saa grusomt og uformodet havde ramt hende, havde

ikke virket svækkende eller bedøvende; det var snarere at ligne med et electrisk Stød, der vel ved første Dieblif smerter, men siden styrker og anspænder. For mangen qvindelig Natur er Sorgen en Lægedom, en Spore; og det seer ofte ud, som om det dybt saarede qvindelige Hjerte ved heltemæssige Opoffrelser, ved modige Anstrengelser netop vilde bevise, hvorlidt det havde fortjent en saadan tilsyneladende Ubillighed og Haardhed af Skjebnen. Og naar nu Alt dette skeer med saa liden Fordring paa Anerkjendelse, med saa stor Ydmyghed og Beskedenhed, som her var Tilfældet, saa kan man ikke andet end finde det vel fortjent, naar Resultatet bliver saa heldigt, Frugeterne saa rige som de, Fru v. G. høstede. Hendes egne Formuesomstændigheder og anseete Familie, hendes Forbindelser med de meest formaaende Folk i Landet, den almene Interesse, som Ulykken ofte vækker, gav hende Midler i Hænde til med Held at følge sit moderlige Hjertes Tilskyndelser. Datteren, der i Eet og Alt var Moderens udtrykte Billede, var alt, ret som ved en Ironie af den lunefulde Skjebne, blevet gift med den Herr v. W., der — som vi minde — havde følt saa stærk Antipathie for Moderen, og som senere havde erholdt den Afdødes Post. Sønnen, Camillo, havde studeret Retsvidenskaben og allerede i en Alder af eet og tyve Aar tilbagelagt det academiske Løb. Ved sin Families Indflydelse var han bleven ansat i

Departementet for udenlandske Sager, og saavel denne hans Stilling, som hans skønne Personlighed og store selskabelige Talenter havde aabnet ham Udgang til de anseeligste og meest udsøgte Kredse. I umiddelbar Arv efter sin Fader havde Camillo v. G. dennes ideale, mandige Udvortes, hans livlige Humor og kraftige Character; selv havde han erhvervet sig den Bøielighed og slebne Elegance, der ansees nødvendig paa den Løbebane, han havde betraadt.

Blandt de mere glimrende Girkler, hvor den unge v. G. især havde uddannet sig, og som havde stærkest Tiltrækningskraft for ham, var Grevinde Beate v. L. s. Huus. Foranledningen hertil var saare naturlig, da nemlig Grevinden ogsaa kraftigt havde medvirket til hans Forfremmelse. I hendes Saloner samledes ikke, hvad man sædvanligt — naragtigt nok — kalder Gliten af Selskabet. Man saa ikke der lutter Stjerner og Røglere, ikke lutter Stiftsfors; man hørte ikke altid anmeldes Excellencer eller Raader; kun Saadanne blandt disse, der medførte en høiere Adel, der havde Aand nok til selv at være aandsfrie og at skatte dette Adelskab hos Andre, fandt Veien til hendes Døre. Foruden disse bemærkede man blandt hendes stadige Gæster en stor Deel udmærkede Videnskabsmænd og Kunstnere, saavel Landets egne som Fremmede; og hos de Damer, hvilke rigtignok i et forholdsviis saare ringe Antal samledes

om hende, kunde man altid være vis paa at træffe een eller anden Egenskab, der hævede dem over den store Mæsse. Grevinden selv forstod at besjæle disse forskjellige Grupper og paa den naturligste og smukkeste Maade at forbinde dem til et Hele. For en Deel Aar tilbage havde hun været svagelig; som man sagde, havde hun lidt af nerveuse Affectioner. Dengang opholdt hun sig baade Sommer og Vinter paa sine Godser; men de sidste to Aar, som hun næsten uafbrudt havde tilbragt i Hovedstaden, havde ganske forbausende gengivet hende den forrige Livlighed og Glæde; den næsten barnlige Ungdommelighed, der gjorde Physiognomiet af hendes hele Fremtræden saa yndigt tiltrækkende, var atter ligesom fremblomstret i fuldeste Friskhed. Som en ganske ny Aabenbaring drog hun Alles Bine paa sig, og saavel hendes personlige Elskværdighed, som ogsaa den høist elskværdige Formue, hun besad, loffede en Skare af Tilbedere for hendes Fødder. Alt, hvad der var Fornemt og Fattigt tillige, havde rovet at gribe efter denne gyldne, glimrende Frugt; men endnu, syntes det, havde Ingen naaet den, uden at dog denne Omstændighed gjorde hendes Sale tomme; thi hun forstod paa den gracieuseste og meest uimodstaaelige Maade at skabe sig Benner og ivrige Forsvarere af tilbageviste Beilere. Var hun da kold? havde Verden slukket den guddommelige Ild i hendes Hjerte? Nei, Hjertet eiede netop

i denne Flamme et Baaben mod alle Angreb, en Talisman, der gav hende fuld Frihed til og Sikkerhed i at slatte og nyde alt andet Skjønt og Herligt, som Mennesker og deres Virken bragte hende imøde. Hun elskede og var lykkelig. Uden at pine af en hemmelig Kjærligheds Bitterheder, nød hun dens hele rene Sødhed. Hurtigt, ungdommeligt havde hendes Hjerter valgt, og et Hjerter, trofast, varmt og mandigt var kommet det henrykt imøde. Den Lykkelige var den unge Herr v. G., og det syntes, som om baade Han og Hun vare enige i at ansee det som deres Pligt at gemme deres Kjærligheds-Løndom, som en Skat, der vilde vanhelliges ved at fremstilles for Verdens Blik. Intet, uden det skærpsynede moderlige Die havde gennemtrængt det Slør, som endnu tilhyllede den.

Det var en sildig Aftenstund i Marts Maaned. I Grevinde Beates Bolig var Alt lyst og mørkt; kun i eet Bærelse var der endnu lyst. Foran en Secrétaire stode treende Figurer; det var Ham og Hende. Medens hun trak den ene Skuffe efter den anden ud og søgte, havde han lagt sin Arm om hendes høielige Taille og figede nysgjerrigt paa de tusind glimrende Smaasager, som af og til kom tilsynne. I det hun nu med Utaalmodighed ivrigt ragede i en dybere Skuffe for at finde den Gjenstand, hun havde bestemt at skjenke ham, kom hun uforvarende til at lade et fiint Kammerdugs

Tørklæde, som blandt andre Ting laae sammenkrøllet i Skuffen, falde paa Gulvet. Camillo bukkede sig hurtigt, tog det op og puttede det ubemærket i sin Lomme. Endelig havde hun fundet, hvad hun søgte; det var en meget gammeldags, emailletet Ring. Hun satte den smilende paa hans Finger, hævde sin lille, fiirlige Figur paa Taaen, trykkede den lykkelige Ungling i sine Arme og skjød ham sagte ud af Døren.

Enhver, der har mindste Anelse om, hvilken umaadelig Værdi en saadan lille Gave fra den Elskedes Haand kan have, Enhver, som kan begribe, med hvilket Afguderi en saadan modtages og gjemmes og caresseres, vil ikke undres over, at Camillo i sin Glæde over den Ring, der tidligere havde smykket en Haand, som nu styrede hans Ekjebne, reent glemte det lille Tyveri, han havde begaaet.

Nogle Dage efter hiin Aften traadte Fru v. G. ind i sin Søns Værelse; i Haanden holdt hun en lille Pakke.

„Siig mig dog, Camillo!“ sagde hun, idet hun alvorligt og skarpt betragtede ham, — „iblandt det Finned, som er hentet her i dit Værelse til Badst, blev ogsaa dette Lommeørklæde fundet,“ — og hun aabnede Pakken, — „siig mig, hvor har Du faaet det fra?“

„Er det ikke mit eget?“ sagde Sønnen, „eller har jeg maaskee forbyttet eet af mine egne?“

„Nei, det er ikke dit,“ vedblev Moderen, „og Du har alle dine egne fuldtallige!“

„Ah!“ sagde Camillo, stærkt rødmende, „nu veed jeg det —“

„Og jeg anede det!“ sagde Fru v. G. næsten ughørligt. „Camillo! min Søn! min Ven! vil Du love din Moder, at Du i Aften vil vise dette Tørflæde til den, hos hvem Du har faaet det — til Hende?“

Taus og med et lidt forlegent Smil tog den unge Mand Tørflædet af Moderens Haand, og vilde dreie Samtalen hen paa andre Ting; men hun afbrød ham hurtigt og koldt:

„Jeg kan ikke tale med Dig længere; men, ikke sandt? Du erindrer, hvad jeg har bedet Dig om?“

„Ja, jeg skal nok, kjæreste Moder!“ sagde han, idet han smilende kysede hendes Haand, „men jeg gad dog gjerne vide —“

„Farvel, Camillo!“ sagde Fru v. G., „glem nu ikke, hvad Du har lovet mig!“

Forundret over Moderens sære Forlangende og over den besynderlige Høitidelighed, hvormed hun behandlede denne, som ham syntes, aldeles ubetydelige Sag, puttede Camillo anden Gang Tørflædet i sin Lomme, og — glemte det ogsaa tildeels anden Gang. Thi da han ud paa Natten stod foran den Divan, hvor

hans yndige Beate sad, og med Beruselse og henrykt betragtede hende, som havde han nødig at indprente sig hendes Træk for ei at glemme dem til næste Dag; da havde han endnu ikke efterkommet Moderens Onske. Men just som han vilde til at løsrive sig og af en Hændelse greb til sin Lomme, randt det ham i Hu. Leende drog han Tørklædet frem, knælede ned for sin Elskede og sagde, idet han bredte det ud paa hendes Skjød:

„See her, min lille Beate! er jeg ikke en ærlig Tyv? jeg bringer mit Ran igjen. Dette Tørklæde stjal jeg hemmelig fra Dig forleden Aften; men det har brændt mig paa Sjælen, at Du ikke selv havde givet mig det, og min Moder selv, der handelsesviis saae det, paalagde mig strengt at bringe det tilbage. Tilgiver Du mig?“

Grevinden hældede sig lidt forover mod Lyset og betragtede Tørklædet først med et ligegyldigt Smil, hendes Dine bleve mere og mere opmærksomme, og en let Rynke drog sig over Panden, medens hun undersøgte Hjørnerne for at finde Mærket. Da dækkedes pludselig hendes Ansigt med Dødens Blegthed, Die-laagene sank til, og med et høit Skrig faldt hun i Besvimelse.

Forfærdet og ængstet overtraadte Camillo et strengt

Forbud, idet han ved Hjælp af Kloffen hidkaldte Kammerpigen. Men det varede længe, inden det lykkedes deres fælleds Bestræbelser at bringe den Daanede til-
live igjen. De havde lagt hende paa Divanen, og medens Kammerpigen gned hendes Tindinger og holdt hende en Gæsents under Næsen, holdt Camillo hende opreist med den ene Arm og trykkede med den anden Haand hendes iiskolde Arm til sin brændende Pande. Lidt efter lidt vendte Livet tilbage; Taarer, som perlede frem under de halvtillukkede Dielaage, lettede Andedrættet, et dybt Suk trængte sig frem, med Møie reiste hun sig og vendte Hovedet. Dog næppe fik hun Die paa sin Elfers bekymrede Afsyn, før hun atter som med Rædsel vendte Hovedet bort, trak heftigt den Haand til sig, som han just vilde føre til sine Læber, og hvisskede med hæst, brudt Stemme: „Gaa, gaa! for Guds Barmhjertigheds Skyld, gaa!“ og da han endnu dvælede, lagde hun endnu heftigere til: „Gaa, Ulyksalige! og kom ikke igjen, før jeg — før Du —“ og vinkede ham bort med Haanden.

Forvirret og bedrøvet slængte Camillo det gaadefulde Tørflæde, som han holdt knuget inden i sin Haand, paa Bordet, greb sin Hat og tilkastede endnu ved Døren sin Elskede et sørgmodigt Afskedsblik. Men hun saa det ikke!

Da han næste Dag ganske tidligt lod høre til

hendes Befindende, fik han til Svar, at Grevinde v. L. før Daggrøn var afreist til sine Godser.

Med pijnlijk Uro og kjærlig Uengstelse ventede Camillo v. G. i hele fjorten Dage paa Efterretning fra den Bortflygtede, og hans Phantasie arbejdede Dag og Nat paa at løse denne Gaade, og dog — han vidste ikke selv hvorfor? — dog bævede han ved Tanken om at drage Sløret bort. Mod sin Moder iagttog han den dybeste Tausshed, uagtet han tydeligt saae, at hun leed med ham, ja maaskee mere end han. Ogsaa hun selv tang, men hendes strenge Alvor og hendes stundom skarpe, spørgende Blik røbede, hvad der foregik i hendes Indre.

En Morgenstund, da den unge v. G. sad ved sit Arbejde og bestræbte sig for at fjerne de mørke Anelser, som idelig beleiredede hans Hjerte, bankede det paa Døren, og ind traadte hans Svoger Herr v. W.

„Tillad mig, kjære Camillo!“ sagde han efter de første Gilsener, „tillad mig, Dyrebareste! at gjøre mig commode og magelig. Jeg her reist Nat og Dag og er ugudelig træt!“ hvorpaa han strakte sig paa en Sopha og tændte en Cigar. „Nu kommer jeg da til mit Grinde, og det gjælder Dig, min Bedste! men hvori det egentlig bestaaer, det skal Gud vide! derom har jeg ingen Videnskab! Hør kun! Forleden Dag, retsom din Søster — fra hvem jeg in parenthesi

har mange Hilsener til Dig — og jeg just vilde gaae tilbords, kommer der en gammel Chaise langsomt kjørende ind i Gaarden. Det var den gode, gamle Doctor R., som er Sognepræst paa Grevinde v. L.s Gods. Jeg skyndte mig i al Hast at tage imod ham; thi han er — imellem os sagt — eet af de faa Menneſker, for hvem jeg har en ublandet dyb Vrbødighed, ſaadan en rigtig ſømmelig Reſpect. Da jeg endelig havde hjulpet den gamle Fyr ud af Wiſken, og vi havde nødte ham tilbords, og vi havde ſpiift, bad han mig om en Samtale i Cenrum. Ganske nyſgjerrig førte jeg ham ind i min Skriverſtue. Her fremtog han en lille Pakke Papirer med Udſkrift til Dig af hans mig velbekjendte Haand, og bad mig paa det Indſtændigſte, hvis det var mig muligt, ſelv in persona og hellere den Dag end næſte Morgen at bringe diſſe Documenter til Dig, min Ven og Broder! Nogle Forretninger havde jeg netop her i Byen, der havde bedre af min egen Omſorg end en Andens, jeg længtes ogsaa lidt efter at ſee Dig og vor Mutter, og ſaa greb jeg dette Skjebnens Vink, ſatte mig ſamme Aften i en Bogn, og — nu har Du mig her! Apropos! Kan I huſe mig? ſaa bliver jeg her; thi Præſten paaſagde mig ſaameget muligt at være om Dig, naar Du havde modtaget dette Brev! Hvad er nu Alt det?“ vedblev Herr v. W., idet han af ſin Brevtaſke fremtog en Paquet, ſom han rakke Svogeren.

Taus og med sittrende Haand modtog Camillo Brevet og lagde det paa sin Pult uden at ændse Svogerens nysgjerrige Blikke.

„Naa! — det lader ikke til, at Du er saa nysgjerrig, som jeg! eller maaskee Du helst vil læse i Ro og Mag alene? Velan, jeg gaaer imidlertid ned og hilser paa Svigermama. Læs Du, men gaa dog ikke ud, før jeg har talt med Dig?“

Og han gik sløitende ned ad Trappen.

Camillos første Bevægelse var at laase Døren; derpaa greb han med bankende Hjerter Brevet og brød Seglet.

I Omslaget havde Præsten skrevet:

„Min Herre!

I Tillid til min Alder, min Erfaring, min Tænkemaade og til den Guds Hellighed, som i mit Embeds Medfør tør gjøre mit Hjerter til et sikkert Gjemme for mine Medmenneskers hemmeligste Sorger og Klager, har Man betroet mig Indholdet af indlagte Papir, og anmodet mig om uden Fare at lade det komme Dem tilhænde. Tro ikke, min Herre! at den gamle Mand her vil komme Deres egen gode Forstand i Forskjøbet; tro end mindre, at mit Hjerter, der i saa mange Aar har slaaet saavel Glædens som Smertens Slag, der har optaget saa mangt et fremmed Suk i sin tause Bolig, er blevet koldt, forstenet eller ufrø. Frygt ikke

for ubetimelige Raad eller utidig Paamindelse! Nei, jeg tiltroer Dem Alt det, som er Dem menneskeligt fornødent til at kjæmpe den Kamp, som maaskee forestaaer Dem; og det Gnefte, jeg vil paanøde Dem, er min inderligste, min stille Bøn til Gud, at han maa styrke og oplyse Dem til det Rette, — til den Gud, som gav os det Ord: „Dømmer ikke, at I ikke skulle dømmes“. Med Hoiagtelse o. s. v.“

Med Lynets Hurtighed havde den unge Mand gennemfaret disse Linier og med dobbelt smertelig Begjærlighed reev han det andet Omslag op, som indeholdt følgende med Grevinde Beates egen Haand skrevne Linier.

„Camillo! Jeg elsker Dig! — Tilgiv, at jeg siger det. De Bekjendelser, jeg her maa og vil aflægge for Dig, ere af den Natur, at jeg maatte forsvinde og frygte det, der var mig bitterere end Døden, hvis mit Hjerte ikke turde støtte sig til den faste Overbeviisning, at Du troer mig, naar jeg siger: jeg elsker Dig! O, vil Du ogsaa vedblive at elske mig, naar Du har læst, hvad jeg her med sittrende Haand og med brændende Taarer nedskriver? — O, Camillo! — — Velan, det maa skee — det maa skee, og jeg vil være stærk; jeg vil vove for en Stund at glemme Diebliffet, jeg

vil, medens jeg udøser mit Hjertes hele Indhold for Dig, — det Gnefte, Du hidtil ikke har kjendt — ikke være mig selv. Jeg vil tale som en Anden til en Anden end Dig. O, hvordan skal jeg see Dig igjen?

Jeg vil ikke gjentage Dig, hvad Du alt veed. Jeg beskriver Dig ikke her atter min forladte, forældreløse og dog saa lykkelige Barndom, da jeg i Fru M.s landlige Opdragelses-Anstalt nød den sødeste Frihed, den hjærligste Omgang, da jeg var elsket af Alle og blev, om just ikke forskælet og fordærvet, saa dog forvænt. Saa formasteligt det end kunde klinge, saa kunde jeg næsten fristes til at misunde dem, der i deres tidligste Ungdom have lidt Ondt af Menneskene. De eie een Erfaring mere, de have gennemgaaet en Skole, som sikker dem for og sparer dem tusind Lidelser. De træde ikke ind i Verden med Tro og Tillid til Enhver, de møde, og bringe ingen glimrende Forhaabninger eller Illusioner med sig, som de siden lidt efter lidt med Tabet af deres Ro og Hjertefred maae see forsvinde. Af, hvor snart svandt ikke mine! — Jeg var sytten Aar gammel, da min Familie bestemte mit Ægteskab. Det var min Onkel, en Mand paa nogle og tredsindstyve Aar, der som Diplomat i mange Aar havde opholdt sig ved udenlandske Hoffer, hvis Haand jeg maatte modtage; og jeg gjorde det uden Modsigelse og i fuld Tillid til, at man kun vilde mit Vel. Af Mandsoff

kjendte jeg meget saa, og at min Brudgom var gammel, var mig saa lidt til Anstød, at det endog gav mig freidigere Mod til det Skridt, der forestod mig. Naar jeg tænkte mig ham som en Mand med stor Livserfaring, med en Mængde Kundskaber, med den fineste Dannelse, som jeg var berettiget til at vente hos den, der havde gaaet en saa lang og bevæget Livsskole igjennem, saa følte jeg en saadan Ro, en saadan Tillid, et saadant Haab om Beskyttelse og kjærlig Underviisning for mit tilkommende Liv, at jeg med en Art af Meddømt saae hen til mine Veninder, der paa samme Tid som jeg forlode vort Barndoms Asyl for at dele Verdens og Livets Glæder og Trængsler med en næsten Jævnaldrende.

Men jeg saae ham, og jeg blev hans Kone! Lad mig ikke beskrive Dig hans frastødende Udortes, ikke hans rædsomme Sygelighed. O, jeg veed det, havde han været god og from imod mig, jeg kunde have hengivet mit Livs Ro, Alt for at lette ham disse gruelige Byrder; jeg kunde have pleiet ham Nat og Dag uden at trættes; thi mit Hjerte er blødt og stærkt. Men han var slet; og han dræbte selv fra første Færd enhver blid Berørelse i mit Hjerte for ham. Han blev min Tyran, uden nogensinde at have forsøgt, om jeg dog ikke fortjente en bedre Behandling. Hans grændseløse Gjerrighed nægtede mig enhver lille Glæde, enhver ubetydelig Bequemmelighed; og uden at tænke paa min

Ungdom, min friske, livsglade, nysgjerrige Ungdom, forlangte han af mig den samme livsdrabende Eiegyldighed, hvortil han selv var tvungen. Det Gnefte, der ret syntes at ligge ham paa Hjerte og at glæde ham, var at bedrøve mig. Det var ret, som om det pinede og saarede ham, naar han saa mig glad og fornøiet; og han bragte det ogsaa, ved lidt efter lidt at unddrage mig Alt, hvad der var mit Hjerte kjærte eller til Trøst, saavidt, at jeg blev iiskold, forstenet, indsluttet i mig selv, hensjunken i en følelsesløs Tilstand, og at det Gnefte, der levede ret levende i mig, var Hadet til ham.

Til min nærmeste Opvartning havde han paa tvunget mig et Gruentimmer, hvis egentlige Stilling i Huset jeg vil fortie. Hendes Pleie og Opvartning fortrak han for min, men tillod desuagtet ikke, at jeg fjernede mig. Hvor mange Nætter og Dage har jeg ikke saaledes maattet tilbringe halvdøsende i en Lænestol i et koldt Forvarelse, for strax at være tilrede, naar han lod mig kalde, for det Meste kun for da at sige mig nogle bittre Ord. Og hvor forøgedes da ikke min Foragt for ham, ved at høre denne umandige Sammen i Smerten, ved at see denne modbydelige Frygt for Døden, — jeg, som ofte havde tænkt mig, at Den, jeg skulde tilhøre, først og fremmest maatte eie Mod og Mands Hjerte!

Det varede kun et Aar; — men da jeg saa til-

bage, forekom det mig en Grighed. Han døde, og de sidste Dage og Nætter, jeg idelig tilbragte i hans Nærhed, vare ikke egnede til andet end til at forøge min uudtalelige Foragt og Afsky for ham. Han døde uden at have sagt mig et eneste Fredens Ord, og Gud maa tilgive mig, min Sorg var Glæde. Sorg? O, hvor rigt er ikke dette Ord, naar det angaaer dem, man elsker; det kan jo indeholde Alt — baade det Bittre og Søde af Frygt og Længsel! Han døde, og jeg var fri som Fuglen i Luften; mit Aandedræt lettedes, mine Tanker og Følelser bevægede Bingerne, de vare ikke mere stækkede, og de hævede mig atter til Lys og Liv. Jeg rensede mit Huus for Alt, hvad der levende kunde minde mig om ham, hans Domestikker bleve afskedigede, og jeg erklærede min Paugværge, at et andet Raad fra hans Side med Hensyn til min Persons fremtidige Skjebne vilde hos mig stedse møde den bestemteste Modsigelse, og at jeg ikke engang vilde værdiges at tage et saadant i nøiere Overveielse. Følgen heraf var, at han — Du kjender jo Geheimeraad L. — herefter indskrænkede sig til Overbestyrelsen af mine Giendomme, og at min Familie aldeles aflod at holde nogen Omgang med mig. Omegnens Beboere derimod kom mig med aabne Arme imøde, retsom om de havde følt Længsel efter at kunne godtgjøre mig Lidt af Skjebnens Umildhed, hvortil de, skjøndt i Trastand, dog havde været

medlidende, men ørkesløse Vidner; og i disse Kredse vandt jeg snart min forrige Kraft og min naturlige Livlighed igien.

I Anledning af Kongens Fødselsdag var der, som sædvanligt, foranstaltet en Fest i A. Jeg tog derhen, fordi det morede mig at dands, fordi jeg glædede mig ved at see de Glade. Da jeg havde sat mig i Salen og lod mit Blik vandre rundt i Brimmelen, faldt mit Die paa en Mand, som jeg ikke behøver at beskrive Dig, Camillo! Stil Dig hen for dit Speil, og Du vil see et elskeligt, et tro, men noget forynget Billede af ham. Han stod lænet til en Consol og talede med en ung Herre, og hans mørke, aandsfulde Die syntes at hvile alvorligt paa mig. Jeg spurgte min Nabo, og hørte for første Gang dette Navn. Lidt efter lod han sig forestille for mig; vor Samtale var ligegyldig og kort. Den unge Mand med hvem han havde talet, din Svoger Herr v. W., skilte os ad, idet han engagerede mig, og da Han ikke dandsede, mødtes vi ikke mere den Aften. Herr v. W. derimod sværmede om mig, hans ungdommelige, kjække Etourderie morede mig, og naar jeg ikke dandsede, lod jeg ham føre mig ind i et Bærelse, hvor et Par Spilleborde vare anbragte, og hvor Han sad. Fra en Sopha i Binduesfordybningen kunde jeg i Mag betragte disse forunderlig kras-tige, ædle Træk og høre denne malmfulde, indholdsrige

Stemme, og medens min snaksomme Cavalier troede mig fuld af Opmærksomhed for hans livlige Conversation, forelskede mine Tanter sig mere og mere i al den aandedige Rigdom, der syntes at maatte gjemmes i en saadan Bolig. Eller — var det hiin ubevidste, uimodstaelige Magt, denne anelsesfulde Sympathie, der alt fængslede mig? der, som et Lyn, paa een Gang lyfte ind i mit Indre, hvor hidtil kun Ro og Mørke havde hersket? — Da jeg kom hjem, følte jeg mig saa lykkelig, jeg vidste selv ikke, hvorfor? Alt omkring mig havde faaet en høiere Glæde, en dybere Betydning; Alt var blevet langt mere levende, mere rigt; og dog herskede der en sød Beemod i min Sjæl. Hvor ofte seer og hører man ikke en saadan Stemning beskrevet som en Tomhed! Mig forekom denne drømmende, anende Længsel som et rigt Liv, som en Gjenfødsel.

Foraaet kom, og Solen, den vaagnende Natur, den smilende Egn loffede mig til lange Vandringer. Det var mig saa sødt, saa henrivende at være ene i Skoven med mine Drømme; de flygtende Skyer, Trærnes Susen, Fuglenes Sange, de duftende Blomster taledes til mig med tusind venlige Stemmer, og alle syntes de at tale, som om de kjendte mit Hjertes inderste Tanke. Og hvad var saa denne Tanke?

I Skoven mødte jeg Ham; der var jo hans egentlige Hjem. Og vi mødtes ofte. Mig var det —

jeg veed det nok! — mig var det, der søgte den Sti, hans Fod betraadte; en uimodstaaelig Magt drog mig derhen. Men det undrede Ham ikke at see mig saa tidt; det glædede ham at kunne meddele mig af sin Mands Rigdom, opmuntre mig ved sit Lyse, gribende Humor, fylde min Sjæl med stærke Billeder og vække den til Begjær efter friske og frie Tanker. Hans Stemmning var afveglende snart livlig og opvakt, snart rolig og alvorlig; men hans Hjertes Yttringer, Følelsernes Udbrud vendte sig aldrig til mig. Naar han nu og da med uudtømmeligt Lune og glimrende Bid gjenspeilede visse Sider af Livet og Menneskenes Færd, var jeg som oftest taus, lyttede med henrykt Beundring og indaandede en Beruselse af den gemtligke Varme og Dybde; som oplivede ethvert Malerie, Han udkastede. Men blev Han alvorlig og findigt reflecterende, saa var det, som om min hele Livlighed trodsende udfoldede Bingerne; jeg blev da lystig og overgiven som et Barn.

Bed at undersøge min afdøde Mands Gjemmer fandt jeg en langagtig Pakke, indsyet i guult Glandselærred, saaledes som Ekrædderne pleie at forsende et færdigsyet Arbeide. Jeg aabnede den og saae, at den indeholdt en fuldstændig Mandedragt, men som øiensynlig var syet til en qvindelig Person. Den var meget elegant men saa simpel i Farve og Snit, at den ikke let kunde være bestemt til Maskeradedragt eller noget

Lignende. Hvad Hensigten havde været med den, kunde jeg ikke vide; maaskee havde den tidligere været bestemt til et Apparat for een eller anden af de Intriguer, hvorpaa min Gemals Liv skulde have været saa rigt. Den var aldeles ny og ubrugt, de blanke Knapper endnu viklede i Silkepapir; den saae saa net ud, jeg tog den paa, og den sad, som var den syet til mig. Den korte, mørkeblaae Trøje, de vide Beenklæder af samme Farve, den sorte Silkevest klædte mig ret godt, og en bredskygget Straahat, som jeg satte paa mit opfæstede Haar, fuldendte Matrosdragten. Det var netop paa den Tid af Dagen, da jeg pleiede at begynde mine Skovvandringer, og i tre Spring var jeg nede ad den lille Trappe, der fra mine Bærelser førte lige ud i en tæt Buegang af Hasler, som løb langs Haugemuren og endtes i et muret Lysthus, fra hvilket en Dør aabnede Veien til det Krat, der forbandt min Park med den større Skov. Jeg var saa lystig, saa inderlig glad, og det faldt mig ikke ind, at der kunde være noget Ondt i, hvad jeg gjorde. Da jeg mødte Ham, standsede Han et Dieblif med Studsen; Han betragtede mig smilende, men berørte ikke med et eneste Ord min Forklædning. Derimod tog Han min Haand og lagde den i sin Arm, hvilket Han aldrig forhen havde gjort, og saaledes gik vi vor Vandring.

Jeg saae Ham i hans Familie; jeg saae den Lykke-

lige, som eiede Ham ganske; jeg kom hende imøde med en Veneration, som et Bæsen, der maatte være af en høiere Natur, for at fortjene en saadan Redsager. Men det var hende forbeholdt at kaste et Lys for mig i mit eget Indre; thi skjøndt jeg med al Oprigtighed maatte tilstaae, at hendes ædle, fromme Hjerte, hendes funde, kraftige Forstand, hendes umiskjendelige Kjærlighed til Ham gjorde hende denne Lykke værdig, saa følte jeg dog et Slags ubevidst Sky for hende, saa var der dog ligesom en hemmelig Stemme i mit Bryst, der vovede at tilhviise mig: „Nei, nei! det er ikke, som det skulde være! som Han fortjente det!“ — Det gjøs i mig, da denne Tanke første Gang blev klar i min Sjæl; og de iisfoldte, jeg kunde næsten sige, speidende Blik, som jeg stundom midt i den livligste Samtale med Ham mødte fra hendes Dine, den Uro og Bekymring, jeg til andre Tider troede at læse i dem, vakte mig til en Anelse ogsaa om det, der foregik i mit eget Inderside. Men denne Anelse? om Han kjendte den? om Han deelte den? O, denne Tanke var endnu saa bly, at den ikke dristede sig til at træde klart frem, endfælgelig at den nogenfinde skulde have vovet sig til Ord. Og trænger ogsaa en saadan Følelse til den materielle Tolk? Taler den ikke bedst ved sit hemmelige, ubeskrivelige, stærke og kun for de to Indviede forstaaelige Sprog? —

Saaledes hengik en Deel af Sommeren. Vi saaes

næsten daglig, og naar Vandringen havde trættet os, eller hans Tilsyn ikke fordreides paa andre Steder, leirede vi os paa en smuk affides Plet under et stort Egetræ.

Det var en deilig Eftermiddag i August Maaned; Solen var varm og gjennem Træerne saae den mørkeblaae, klare Himmel ned til os. Men den Himmel, som ellers lyfte for mig, var ikke skysfri som sædvanligt. Imedens vi nærmede os vort Hvilested, havde vi hørt en Trætte, der, oftere gjentaget, nu havde taget en alvorligere Character. Den angik mig selv. Forhen havde Han kun advaret; i Dag dadlede han med mere Strengbed et vist Træk i min Maade at være paa. Jeg havde Tid efter anden paa de bedste Ubefalinger ladet komme til min Gaard en Billedhugger, en Maler, en Architect og en ung Lærd, der hver for sig skulde restaurere Malerier, gjøre Forandringer ved Bygningen og dens Decoration, og ordne min egen og den Af-dødes store Bogsamlinger. Tillige besøgte et Par unge Herrer fra Nabolauget mig jævnlig. Den Maade, hvorpaa jeg behandlede og omgikkes disse Personer, var Gjenstanden for hans Kritik.

„De kjender ikke mit noble Kjøn, Fru Grevinde!“ sagde Han med en lidenskabelig Bitterhed, der hos Ham var mig fremmed og paafaldende, „dertil er De og Deres Tanker endnu altfor rene. Det er jo høist uskyl-digt, ja endogsaa priseligt, at De i Deres Mangel paa

Erfarings gjerne i en udmærket Mand ogsaa vil forudsætte et udmærket Menneske. Men den, tør jeg sige det, lidt vel stærke Livlighed, hvormed De udtrykker den varme Interesse, De føler for alt Stort og Smukt, hvor De saa træffer det, saaer altid Udseendet af Kjærlighed til Personen. Det seer kun saaledes ud, det veed jeg, og det er ikke Deres Hensigt at vække slige Tanker hos hver enkelt af disse Herrer; men, tro mig, det skeer! Thi De aner ikke, at De, medens De med Deres hele varme, rene Hjertes Glæde viser Dem taknemlig ved ret levende at beundre een eller anden udmærket Gave hos en saadan Mand, ja anseer det i Deres Taknemmelighed for Deres Pligt at interessere Dem for hans personlige Velvære og øvrige Anliggender, selv imidlertid lønnes med den sorteste Utaknemmelighed. De vover Intet, siger De? De har god Tro til Menneskerne, mener De, fordi De selv er god? Gen, paastaar De, er for stolt til at ville være flet, en Anden imponerer De selv, en Tredie er saa barnlig, uskyldig og ubetydelig — tilgiv mig, jeg kan næppe bære mig for at lee! — Men veed De nu vel, Deres Raade! medens De nu med tindrende Dine, med høitrodmende Kinder, med Deres deilige Hoved hældet lidt til Siden og med et Emil paa Ansigtet, som Himlens Engle maatte misunde Dem; sidder og taler ret fortroligt med en saadan Herre og interesserer Dem, ikke blot for hans

Videnskab eller Kunst, men for hans private Glæder og Sorger og ret gaaer ind deri, som en Gjengjæld for den Glæde, Opmuntring eller Belæring, hans Evner og Duelighed har forskaffet Dem, — veed De saa, hvad en saadan Herre tænker? Han tænker ved sig selv: Hun er forelsket i mig! og siger siden enten med et tvetydigt Smil eller med utvetydige Ord høit til sine Kammerater: „Naar jeg vil, saa tilhører hun mig,“ — at sige, dette oversat fra et meget drøiere Sprog, som jeg i Deres Nærværelse hverken kan eller vil betjene mig af. Thi saa uskyldig, som De selv veed at Deres Fremgangsmaade er, saa lidt forstaaer en Mand i Almindelighed at vurdere den; han tilskriver Alt sin egen Person's Elstværdighed. De siger, at De ikke vil være anderledes, og at De viser Dem, som De er? Jeg vover at benægte det; De er egentlig langt bedre, end De i disse Tilfælde viser Dem, og i Grunden kunde disse Herrer fra en vis Side betragtet være noget undskyldte! — Og hvor ofte, Deres Naade! har De ikke selv maattet erkjende at De har taget feil? Var da i Begyndelsen Deres Begeistring — som De kalder det — overilet og overdreven, saa var Deres Modbydelighed det siden, ved nærmere Betragtning, ikke mindre; Deres Dadel kjendte da ingen Grændse. Og kan nu virkelig de saa Diebliffes Begeistring — naar det endelig skal hedde saa — kan den godtgjøre Dem den Smerte,

De maa føle ved saa ofte at see Dem stuffet? eller er den Bederlag nok for at der kan siges — selv med Ekin — saadant — aa, tvivl ikke, Deres Naade! jeg sværger Dem til, endogsaa de meest dannede, de genialeste, de tilsyneladende meest ærbare blandt disse Herrer skamme sig ikke ved slige Ytringer. Jeg harmes alene ved Tanken derom, og De — var De min Søster eller — men, jeg beder Dem, Fru Grevinde! tilgiv mig min Barme, De har jo Deres Frihed og veed vel sagtens bedst, hvad der tjener Dem!“ Her taug Han. — Dette var Indholdet omtrent af vor Trætte, naturligtviis afbrudt ved mange heftige Indsigelser fra min Side. Jeg gjorde disse, fordi jeg tilfulde følte mig angerløs og nødig vilde lade mig indskrænke i min Frihed, da jeg ikke misbrugte den. Men mit daarlige Hjerte jublede dog denne Gang tillige ved den Tanke: „Skulde Han være lidt jalour?“

Mødige af Vandringen og ophidsede af den ivrige Samtale kom vi til den store Teg. Han kastede sig i Græsset og hvilede sit Hoved mod Træets Rod. Jeg stod foran Ham, støttende mig paa hans Riffel, som jeg ofte bar, fordi det morede mig at haandtere det uvante Vaaben. Mine Kinder og min Pande glødede, og da jeg forgjæves i mine Trøielommer havde søgt et Tørklæde, sagde jeg: „Gid jeg i dette Dieblif var et Fruentimmer, for at have Lov til at bruge en Biste!“

Han taug, som om han ikke havde hørt, hvad jeg sagde, og betragtede mig med et saa underligt, gennemtrængende Blik, at jeg ogsaa forstummede. Endelig svarede Han lang Tid efter: „Et Tørklæde kan vel gjøre samme Gavn, Deres Raade!“ og tilkastede mig, uden at rejse sig, sit hvide Battistes Tørklæde.

„Ha!“ raabte jeg, idet jeg greb det i Luften, „Sultan! er jeg Deres Slavinde?“

„Min Slavinde?“ sagde Han, „af, jeg ligger jo sønderknuust for Deres Fod!“

Jeg stod et Dieblik som forstenet, som beruset og troede næppe mine egne Øren; thi Han sagde denne tilsyneladende fade Compliment med en Stemme, der fortolkede den, saa blød og inderlig, med et Emil saa elskeligt, med et Blik fra de sorte Dines Øyb, saa sværmerisk, saa henrivende! Jeg vaklede, det glimtede for mine Dine, jeg lod Niffelen falde, og glemmende Alt paa Jorden og i Himlen, sank jeg paa Knæ i Græsset, trykkede hans Knæ til mit Bryst og kunde af mit overstrømmende Hjerte ikke frembringe andre Ord end: „O, Du mit Liv, Du min Sjæl!“

Han reiste sig halv op; Han var bleeg, og en Taare glimrede i hans Øie. Med et Udtryk, som jeg aldrig glemmer, smeltende og dog saa mandigt, sagde Han sagte: „Ja, Du har sagt det, Beate! mit Liv er dit! min Sjæl tilhører Dig! Men,“ lagde Han til med usikkrere Betoning, „fra i Dag af sees vi ikke oftere!“

„Hvad siger Du?“ raabte jeg affindig af Fortvivlelse, idet hele min Skjebnes Rædsel pludselig stod klar for mig, „hvad siger Du? Mig vil Du forstøde? Mig vil Du nu forlade? nu da Du tilhører mig? nu da Du veed — nei, aldrig! før skal jeg —“ og jeg greb den paa Jorden henlagte Riffel, spændte Hanen og rettede Løbet mod hans Bryst.

„Du har Ret! Du har Ret!“ sagde han med Tilføjelse og Angstelse, som frygtede Han min Modsigelse, „saa elendig som jeg nu er, saa tilhører jeg dog Dig, Du Engel! tag da mit Liv! tag hvad dit er!“ og Han greb med Hestighed om Riffelpiben med begge Hænder, trak den med Magt til sig og trykkede Munden fast mod sit Bryst. Ved denne Bevægelse gled min Finger ned paa Afstrækkeren, og idet Han sukkede: „Beate!“ før Skuddet gennem hans Hjerte.

Knaldet og Stødet af Geværret bedøvede og fastede mig overende. Paa alle Fire krøb jeg sittrende hen til Ham. Han laae der, stille og bleeg. Jeg tog hans Haand, den faldt strax ned igjen. Jeg tog hans Hoved mellem begge mine Hænder og trykkede mine Læber til hans Mund — første og sidste Gang! — jeg stirrede Ham ind i Ansigtet! Dinene vare lukkede, men et himmelsk Smil svarede om hans Læber. Da sagde jeg ganske høit til mig selv: „Han er død!“ Men næppe havde jeg hørt min egen Røst,

før en uhyre Rædsel betog mig, Alt svandt for mine Sandser, og bældmørk Nat omgav mig.

Da jeg kom til mig selv igjen, var det virkelig Nat. Jeg laae udstrakt midt paa Gulvet i mit Værelse. Hvorledes jeg var kommet did, vidste jeg ikke; med en Søvnjængerstes instinctmæssige Bevidsthed havde jeg fundet hjem ad mine hemmelige Veie, ja endogsaa laaset min Dør og dreiet Nøglen to Gange om. Mine Lemmer stivnede af Kulde, Tænderne klappede i min Mund, og dog bankede Pulsen i Tindingen, og Vinene brændte. Med et Hastværk, som var jeg omsnoet af en Slange, afførte jeg mig den mandlige Dragt, gjemte halv bevidstløs det usalige Tørklæde i en Secrétaire, og kastede mig paa min Seng, hvor jeg — uden at kunne sove — henfaldt i en dump Døsighed, hvis afføhelige Drømme intet Ord maler. Da soer jeg sammen; det bankede paa min Dør, først sagte, saa stærkere. Hvert Slag virkede paa mig, som om man glødende berørte de fineste Nerver i mit Indre, jeg maatte af al Magt holde Veiret for ikke at skrigte høit. Da kaldte man paa mig; det var min Kammerpiges ængstelige Stemme. Med yderste Anstrængelse reiste jeg mig, slæbte mig hen til Døren, aabnede den og sank atter bevidstløs om i Pigens Arme.

Lad mig forbigaae min lange, min velgjørende Sygdom. Det var en hidsig Feber, jeg fik; jeg var i

lang Tid uden Bevidsthed, og man havde alt opgivet mig. Men Døden var ikke barmhjertig, og jeg opvaagnede til nye Qualer. Vel havde Legemet ikke mere den Kraft til at lide med hiin første Voldsomhed; men en Nervesløvhed, en dødelig Mathed hindrede ikke, at jo mit Skrækbillede eens og uforandret uafsladeligt foresvævede mig. Hvor ofte har jeg ikke paa mine Knæe tigget Gud om Forløsning fra dette Liv! Hvor mange tusind Beslutninger — den ene fortrængende, ophævende den anden — frydsede ikke i min Sjæl! Den eneste, den naturligste, nemlig at angive mig selv som Hans Morderste, for at skaffe Hende, den dybt Krænkede, en Dpreisning, en Hævn, maatte jeg jo forkaste. Nei, Hans Navn maatte staae urørt, Hans Minde maatte leve uplettet.

Jeg forblev paa min Gaard i den dybeste Genomsomhed; thi min Sindstilstand og min svækkede Helse bred gjorde mig det utaaleligt at see og høre det travle Liv røre sig omkring mig. Fra Omgang med Omegnens Beboere unddrog jeg mig ogsaa aldeles, og kun den gamle Præst, den Mand, gjennem hvis Hænder Du, Camillo, modtager dette, var min Selskaber og vilde gjerne have været min Trøster. Al, han vidste ikke, hvem han forsøgte paa at trøste!

Ti lange Aar svandt hen, ti Aar, der for alle Andre pleie at være Livets Blomst. Da kom det mig

for Dre, at din Svoger, Herr v. W. ønskede at ansættes her i Egnen, og at ogsaa Du var nær ved at skulle vælge en Carriere; og min Beslutning var taget. Jeg flyttede til Byen, og ved min Indflydelse var jeg istand til hemmeligt at bevirke din Svogers Ansættelse. Ligesaa omhyggeligt for at skjule min Medvirken søgte jeg ogsaa at være Dig behjælpelig til at indtræde paa den valgte Løbebane; men denne Gang strandede min Plans Hemmelighed paa min Laugværge, Ministerens Snaksomhed. Du erfarede, hvem Du skyldte din Lykke, som Du kaldte det, og Du ønskede at blive mig forestilt.

Her kunde mine bittre Bekjendelser ende; thi nu ved Du jo Alt. Mindes Du ikke, hvordan vort første Møde var? eller har Du alt nu besluttet for evig at glemme? Du anede ikke, med hvilken Forfærdelse jeg saa Dig første Gang træde ind til mig; denne ubeskrivelige Lighed skræmmede mig til Døden, og var mig dog saa kjær. Jeg blegnede og maatte blive siddende. Du bemærkede min Forvirring, den smigrede Dig vist; thi Du smilede — o, dette Smil! — da jeg sidste Gang saa det! — Du aabnede Læberne og tiltalte mig, og din Røst, denne kjære, velkjendte Røst, som vakte tusind elskelige og smertefulde Grindringer, bragte Blodet atter til mine Kinder og mit Hjerte til at slaae saa heftigt, at jeg kun med

Møje kunde besvare din galante Tiltale. Og vi saaes atter og atter, og jeg levede op til et nyt Liv. Behøver jeg at fortælle Dig, Camillo! hvad der saa skeete? — Men jeg maatte ikke være lykkelig, jeg fortjente det ikke, min Straf var ikke endt, og Gud brugte Dig som Straffens Engel. Du bredte det usalige Tørklæde ud paa mit Skjød, og jeg læste min Brøde skrevet derpaa; det blev mig en Maner, at jeg skulde bekjende og dog være fordømt; det blev en Hævner for den Tid, jeg letfindig havde hendrømt om Fred og Lykke.

Naar Du modtager disse Blade, er jeg alt i H. Der, paa Grændsen af vort Fødeland, vil jeg vente dit Svar. Kan Du elske mig endnu, har ikke denne Haand — denne Haand bortstødt Dig, saa følg mig langt — langt bort herfra! Jeg vil da leve for Dig, og Du og din Kjærlighed ville give mig den Fortrøstning og Tro, at Gud ikke har forkastet mig aldeles, ville skjenke mig et Haab om Naade. Men forstøder Du mig, vender Du Dig med Rædsel bort fra mig, da — o, Camillo! jeg vedbliver dog at elske Dig, jeg er dog for evig din B."

Da den unge v. G. havde fuldendt Læeningen af Foranstaaende, reiste han sig og gik længe taus og

heftig op og ned i Bærelset. Med Get standsede han, lagde Haanden paa sit Bryst og hvilede: „O, her er jo ingen Tanke om Kamp! Hun havde jo alt seiret i Forreien! men min Moder?“ og fastede sig med udbrydende Taarer paa Sophaen. Da bankede det rask paa Døren, han aabnede den, og Svogeren traadte ind; men dennes smilende, joviale Ansigt lagde sig hurtigt i behørig høitidelige Folder, da han bemærkede den unge Mand's Stemning.

„Hvad er der nu paa færde? Jeg troer, Gud forlade mig! Du har grædt!“ sagde han lidt ærgerlig, „er det en Maneer at tage imod Folk fra Landet paa? Var mit Budskab af en saadan Natur, at det kunde bringe en Karl som Dig til at — forlad mig, det er altfor underligt! Lad mig dog see de Papirer!“

Hurtigt gjemte Legationssecretairen Hestet, idet han med dump Stemme mumlede: „Du faaer det tidsnok at vide!“

„Na Snak!“ vedblev Svogeren, „det er vel sagtens saadan Noget her — hvad?“ og pegede paa Hjertet. „Ja, det er nu det Samme; men gaa mig nu ikke hen og gjør dumme Streger, for jeg har saamæn ikke Talent til at passe paa Dig, Sønne!“

Næste Morgen ganske tidligt fandtes den unge v. G.s Bærelse tomt, hans Gjemmer aabne, og paa Bordet laae en Seddel, hvori han foreløbigt under-

rettede sin Moder om, at han pludselig var blevet sendt bort til Udlandet for kort Tid. Hun modtog denne overraskende Efterretning til Svigersønnens store Forundring med tilsyneladende Rolighed; kun et smerteligt, bittert Smil fløi over hendes Ansigt, da Hr. v. W. begyndte at spørge; men ikke med et eneste Ord vilde hun stille hans piinagtige Nyægjerrighed. Denne formaaede ham da til endnu at forlænge sit Ophold i Hovedstaden, da han haabede, at Tiden vilde løse ham Gaaden. Dog da han endelig efter fire, fem Dages Forløb endnu slet Intet havde erfaret, og just i Postgaarden vilde bestille Heste til sin Afreise, modtog han en Brevpakke. En Seddel fra Camillo indeholdt følgende:

„Min Ven! — Den foreløbige, korte Permission, jeg ved min Afreise havde erholdt, agter jeg at udstrække til en formelig Afsked. Indlagte Ansøgning om Entledigelse beder jeg Dig indlevere paa behørig Maade. Grevinde v. L. er i Gaar blevet min Kone; jeg følger hende til Sydsfrankrig, hvor hun i nogen Tid vil opholde sig for sin Helbreds Skyld. Min Moder har jeg endnu ikke tilskrevet dette; thi uagtet jeg veed, at hun har intet mod denne Forbindelse, saa frygter jeg dog det første Indtryk af Efterretningen. Jeg beder Dig derfor saa forsigtigt som muligt at melde hende, hvad der er skeet, og, om Du kan, at

blive hos hende i nogen Tid. Om et Par Timer reise vi herfra. Lev vel!"

"Nu har jeg aldrig seet Mage!" udbød Herr v. W. og klappede Papirerne sammen med begge Hænder. „Hvad skal nu Alt dette betyde? Den stakkels Mama! jeg maa saagod hjem og trøste hende, det bedste jeg kan! — Hm! hm! Er det ikke, som jeg altid har sagt: det er bestemt en Her, den lille Grevinde!"

En Aften scene.

I et rummeligt og meget rigt decoreret Værelse sad
 en Mand ved sit Skriverbord, som var stillet midt
 paa Gulvet, og skrev meget ivrigt med en utrolig fin
 Haandskrift i en stor Foliant. Salens Smykke bestod
 for det Meste i store Boghylder og Skabe, hvis halv-
 aabne Døre lode see en Mængde physiske og chemiske
 Instrumenter, Kolber og Retorter og deslige, Antiqui-
 teter og Kunstsager. Ovenpaa Skabene stode Buste
 af Oldtidens berømte Mænd og paa Siderne hængte
 en Deel tørrede Planter i Glas og Ramme. De
 tomme Pladser paa Væggene vare udfyldte med Skil-
 derier, tildeels Efterligninger af udmærkede Maleres
 Arbejder, deels italienske Landskaber, blandt hvilke især
 flere Udsigter fra Omegnen af Florents. I et Hjørne
 stod en Afstøbning af den saakaldte mediceiske Venus,
 og lige ved Siden af var et qvindeligt Skelet stillet
 i samme Attitude som Gudinden. Ligeoverfor Skriver-
 bordet hængte et herligt malet qvindeligt Portrait saa-
 ledes, at den Arbeidende, naar han saa op, strax

maatte møde de characteristiske, sorte, ildfulde Dine, der med kjærligt Beemod syntes at søge hans Blik. Paa den rigtforghldte og smukt udarbejdede Ramme var øverst anbragt en hertugelig Krone. Loftets rige, hist og her forghldte Stukkatur, der forestillede en Krands af Genier, hvis Arme og Been i Hautrelief stak frem af Skyerne, de svære, lange Damaskes Gardiner, der ganske dækkede Vinduerne og holdt Novemberfulden borte, saa at man næppe hørte Stormen, der larmede udenfor, et saare kunstigt Seierværk, som stod paa Kamingsimsen, og den Lærdes eget Udvortes, hans Holdning, hans Klædedragt, Alt anthydede Rigdom og Kjendskab til meget Mere, end hvad eet Land havde kunnet yde ham. Eiermanden kunde omtrent være halvhundrede Aar gammel; paa sit udtrykfulde, kraftige Hoved, hvis mørke Dine beskyggedes af stærke Bryn, bar han en stor og meget rigt og stærkt buklet Allongeparuk, hvis brede Bukler bedækkede hans Skuldre. Den sorte Fløiels Dragt fremhævede det yderst fine, sneehvide Linned, som viste sig, hvor Besten var aaben og ved Haandleddet, og de krusede Kniplingsmanchetter lagde sig langt ud over et Par veldannede Hænder, hvis smalle, langagtige Fingre vare smykkede med et Par Ringe med antique, skaarne Stene.

Uhret slog sex klare Slag og spillede et lille fleerstemmigt Stykke. Da hævede Manden pludseligt sit

Hoved, lagde Pennen bort, fastede sig tilbage i den høiryggede, med Bluche betrukne Lænestol og lod sine alvorlige, tankesfulde Dine, man kunde næsten sige, med dyb Længsel, hvile paa det deilige Portrait, der smilede ned til ham. Ligesom vækkende sig selv af en Drøm, strøg han sig hurtigt over Ansigtet, reiste sig og gik over Gulvet for at trække i Klokkestrængen. Han haltede paa venstre Fod.

Lidt efter aabnedes Døren, og den Lærdes gamle, graahaarede Tjener traadte ind med en stor Kappe hængende over den ene Arm, en sort Baret og en Stof i den anden Haand. Han satte langsomt Hygten paa Gulvet, lagde Kappe og Baret paa en Stol og gav sig til at ordne paa sin Herres Dragt; Alt under den dybeste Tausshed. Medens han med Børsten just var ivrigst beskæftiget, drog han et dybt Suk.

„Hvad feiler Jer nu igjen, Martin?“ spurgte Herren smilende og i en venlig Tone.

„Hvad jeg feiler?“ svarede den gamle, vindtørre Person i en meget gnaven Tone, „jeg feiler ingen Ting!“

„Der maa dog være noget i Veien med Jer, Martin!“ vedblev Herren roligt og taalmodigt, „sig mig det kun! lad mig høre!“

„Høre?“ svarede Martin med et æddifesuurt Smil i det magre Ansigt, „det kan kuns lidt hjælpe at

tale til Jer om det, Herr Doctor! Høre vil I ikke, og see kan I ikke!"

"Siig kun frem! Hvad er da det, jeg hverken vil høre eller kan see? I gjør mig ganske nysgjerrig, Martin!"

"Seer I vel, Herr Doctor!" sagde Martin, idet han standsede med sin Børsten og satte begge de trætte Næver i Siden, „seer I, der er nu den gamle Susanne, vor Huusholderske, det er dog et respectabelt Qvindemenneske, som ikke pleier at fare med Løgn, og hun vil sætte sin Himmerigs-Part i Pant paa, at Junker Povist — Herren kjender det Navn altfor vel! — render efter Jomfruen, at han digter Elfskovs-Biser til hende, kalder hende sin Rosenblomst og saadan Noget, synger dem for hende, og besøger hende hver Dag, Gud lader skæde; men Doctoren træffer ham aldrig der! Og denne Monsieur burde dog rigtignok betænke, hvad Herren har gjort for ham!"

"Na, hvad veed Du, gamle Martin?" afbrød Doctoren ham.

"Hvad jeg veed? har ikke den gamle Susanne fortalt mig det Hele, Rub og Stub? Var ikke Herrens Herr Fader — nu er han salig hos Gud! — var han ikke Præst paa denne Junkers Herr Faders Gods? Jeg ikke Herremanden, Herr Povist, Herrens Herr Fader fra Huus og Hjem som en Hund og det med Bøld

og Uret? Laae saa ikke lang Tid efter, da Herren og jeg vare komne hjem fra den lange Reise, denne Vindspiller af Junker syg og daarlig her i Kjøbenhavn og kunde hverken leve eller døe, og de andre Doctorer, Mester Fuiren og Mester Zahlmann og Doctor Bonerius, gif de ikke allesammen til ham og lappede paa det uæle Skind; men kunde de holde Pjalterne sammen? Saa blev da Herren hentet, og da saa Herren havde seet paa ham og skrevet ham en Lægedomsdrif op og kom næste Dag for at see til ham, havde han saa taget den ind? Nei mæn havde han ikke! Han tænkte i sit onde Hjerte, at Herrens Hjerte ogsaa var ondt, han var bange, at Herren vilde hævne sig paa ham for al den Tort og Uret, der var skeet Herrens Herr Fader ved den gamle Herr Poviss. Men saa talede Herren Alvors og Fredens Ord til den Unge og fik ham trøstet og fik ham til at tage ind, hvad godt var mod Sygdommen, og saa kom han sig og er nu saa rask og frisk paa det, som Rogen, der spanker med vide Pump-hoser, høirød Plumage i Hatten og Kaarden under Armen her paa vore Gader!"

"Naa, saa Alt det har den gamle Susanne fortalt Jer, Martin? men hvad Ondt er der i det?"

"Hvad Ondt? deri er intet Ondt; men at denne samme Junker, paa hvis Hoved Herren har sanket gloende Kul —"

„Det var jo ikke ham, gamle Daare! der mis-handlede —“

„Ja, det er det samme! det var dog hans Blod! Denne Junker, siger jeg, han er nu saa utaknemlig og vil berøve Herren — — ja, men sandt er det, Hun burde skamme sig langt mere; men hun har da heller ikke bedre Forstand, at hun kan kaste sine Dine paa en slig Fant, naar hun har en Gæstemand, der havde kunnet, hvis han havde villet, være Huusbond til saadan en Engel — Gud glæde hende!“

Bed disse Ord holdt Martin atter op at børste, og baade hans og Herrens Dine faldt uvilkaarligt og ligesom andægtigt hen paa det deilige, qvindelige Portrait, der fra Bæggen i Lampens stærke Belysning saae ned til dem.

„Ja — hold nu op! det er meer end nok baade af det Gne og det Andet!“ sagde den Lærde rast, og vendte sig som utaalmodig til Stolen, kastede Rappen om Skuldrene, greb Stof og Baret og gik hurtigt foran den gamle Tjener, der bar Lygten.

Det var mørkt og eenjomt paa Gaden; Vinden dreiede de pibende Skildter og klapprede med Bindues-skaaderne, hist og her øinedes en enkelt Vandrer, ligeledes ledsaget af en Lygte, der maatte vise Foden Vej paa den ujævne Steenbro og advare for Rendestenene, som ved Regnen vare bleve til rivende Strømme, og det

varede længe, inden Diet, bortvendt fra Lygtens tarvelige Lys, kunde vænne sig til og gjenneutrænge Mørket og skjelne Omridsene af de spidsgavlede Huse med deres Bislag og Karnapper og af Træerne, der, hvislende i Vinden, hist og her stode langs med Husene. Den Lærde og hans gamle tauske Følgesvend dreiede just om i en Gade, hvor de paa den ene Side havde en høj Haugemuur, og for Enden af hvilken de kunde skimte to runde, spidse Taarne i Ringmuren. Ned ad Dørtrappen fra et hvidtmalet, anseeligt Huus saaes en sort Figur, indsvøbt i en Kappe, at snige sig langs Muren og forsvinde i Mørket.

„Der gaaer han, ved den levende Gud!“ udbrød med Gæt den gamle Tjener.

„Hvad siger I?“ spurgte Doctoren og standsede.

„Jeg siger,“ vedblev Martin ivrigt, „at var I kommet eet Minut før, vilde I have saaet Troen i Hænde, Herr Doctor! thi der gik nu Junker Provist ud af Provstens Huus i dette hellige Dieblif!“

„Og jeg siger Jer nu een Gang for Alle, min gode Martin!“ sagde Doctoren i en streng, men dæmpet Tone og stødte derhos saa haardt i Stenene med sin Stok, at den gamle Fyr forstrækket traadte et Skridt tilbage, „jeg siger Jer, at hvis I en eneste Gang endnu kommer til mig med saadan eller lignende løs Snak, saa er det ude mellem os, og I kan søge jert Brød, hvor I ellers vil!“

Under denne Tiltale havde Tjeneren forsigtigt ladet Lygtens fulde Ekin falde paa Herrens Ansigt, og sølte sig i Skyggen ligesaa tryk og sikker som Strudsen, naar den, forfulgt, stikker Hovedet ind i en Busk og troer sig skjult for Jægeren. Herren fortsatte sin Gang uden at oppebie et Svar, og naaede snart til Provstens store Huus, hvor han hurtigt steg op ad Steentrappen og bankede stærkt paa med den blanke Dørhammer. En pyntelig Stuepige, med en brændende Lampe i Haanden, aabnede Døren.

„Guds Fred og Godaften, Pernille! Kan jeg hilse paa Jomfruen?“ spurgte den Værde venligt.

„Jo, Herr Doctor!“ svarede Pigen med et polidisk Smil, „Jomfruen har saamæn ventet Jer længe!“

„Eaa kom igjen, Martin! med Lygten Klokken ni!“ sagde Doctoren og steg op ad de brede, bonede Trapper. Det første Værelse, som han traadte ind i, var stort og velsmykket. Paa begge Sider af Indgangsdøren hængte to store Speile i brede, snørklede Rammer af Ibenholt; de folderige Gardiner, de høiryggede Stole, betrukne med forgyldt, presset Væder, de ciselerede Lampetter paa Væggene, det brogede Gulvteppe, der ovenikjøbet beskyttedes mod Smuds og Slid ved Værredebetræk fra Dør til Dør, antydede, at Husets Eiermand, hans Høiærværdighed, Mester Niels Pedersen Bjørn eller, som han i sine Skrifter kaldte

fig, Doctor Ursinus, var en velstaaende Mand. Efter at have lagt Kappe, Stof og Baret fra sig, traadte den Lærde ind i et andet, ganske lille Kammer, hvorfra et venligt Lys vinkede ham, og hvor den knyttrende Ild i Caminen udbredte en behagelig Varme.

En ung Pige, høi og fyldig, iført en med sort Joerbærk bebræmmet, bruun Fløiels Pelisse, der, aabensstaaende, hærede Barmens og Skuldrenes blændende Hvidhed, og med en Hue af samme Stof, saa lille, at den kun bedækkede Nakken og lod see det rige, gyldne Haar, hvis Farve nuomtide vilde kaldes rød og med stor Uret fordømmes, reiste sig fra sin kunstigt dreiede Rok, og kom den Indtrædende imøde. Om hendes meget lille, rosenrøde Mund sittede et Smil, og de mørkeblaae Dine tindrede skalkagtigt under de lyse Dienhaar.

„Jh, see Godaften! Han lader længe vente paa sig, min Hjerte!“ sagde hun med en sølvklar Stemme, „jeg har nu siddet her muttersalene og talt Minutterne!“

Medens hun sagde disse Ord, sendte hun over hans Skulder et hurtigt Blik til Stuepigen, der endnu dvælede ved Døren, og modtog et lignende, som det syntes, beroligende fra dennes livlige Dine, hvorpaa hun fjernede sig. Under denne stumme, betydningsfulde Samtale svarede den Lærde:

„Er dette ikke den sædvanlige Tid, da det er mig tilladt at besøge hende, min yndige Jomfrue?“ og tryk-

fedt et ærbødigt Kys paa hendes sneehvide, buttede Haand, som han holdt i sin. „Alene, siger Hun, har Hun siddet? Er da ikke hendes Fæster og Provsten hjemme?“

„Nei, der kan han nu selv see, hvormeget jeg længes efter ham: Provsten og min Fæster ere begge to til Bryllup. Veed han ikke, min Hjerter! at Borgemeister Andersen i Dag gifter sin yngste Datter, Carine, bort? Hun faaer en fornem Gen fra Sydland, som har gruelig mange Penge. Jeg var ogsaa indbudet til Gildet, og jeg veed bestemt, jeg havde faaet mig en lystig Dands i Aften; men jeg holdt mere af at blive hjemme og tale et Par Gammensord med Ham, min Hjertensven! — Men sid dog ned!“

Med disse Ord trak den lidlige Blondine en stor Lænestol hen til Bordet og satte sig selv igjen til sin Rok.

„Nei, min Hjerter!“ sagde den Lærde smilende, medens han satte sig i Stolen og med inderlig Glæde betragtede sin unge Fæstemø, „nei, jeg har Intet hørt om dette Bryllup!“

„Ikke-det? Det var da løierligt, det! Sligt gaaer jo fra Haand til Haand videre ligesom Muursteen! Jo, det skal være et meget stadseligt Gilde; Pernille har været i Kirken og siden henne og kigge ind ad Vinduerne. Hun sagde, der var saa mange Menneſker,

saamange Lys og saadan deilig Musik! og Bruden var saa pyntet, sagde hun, og saa saa fornøiet ud! Ja, see, saadan en riig, pyntelig Brud kunde Han nu ogsaa have, min Hjerte! men Han vilde nu endelig have mig, og jeg har ingen Ting!”

„Hun har ingen Ting, min deilige Abigael? Er hendes fromme, trofaste Hjerte, er hendes altid saa sirlige Kløgt og angeneme Tale, er hendes Snildhed og huuslige Flid da for Intet at regne? Og hvor smuk og yndig er Hun saa ikke — i det Mindste for mine Dine!”

„Na, veed Han hvad! jeg er slet ikke saa from, som det lader, jeg kan være slem nok, maa Han troe! Og fjøn er jeg nu slet ikke! De drillede mig og kaldte mig altid Rødtoppen, da jeg gik i Skole, fordi jeg har dette Judashaar!” sagde Abigael smilende, idet hun med sine melkehvide Fingre strøg de rige, glimrende Loffer fra Panden og hævede sig i sit Corset, saa at de runde Skuldre og den blændende Barm tydelig viiste deres Fylde.

„Nei, min Hjerteven! Han loffer og smigrer kun for mig; Han veed altfor vel, hvad unge Qvindsoff gjerne gider høre. Han er nu saa — jeg vilde sige, Han er nu ingen ganske ung Svend mere, Han har været meget om i Verden og veed nok, hvordan Verden er. Har ikke min Fæster selv, men især Provsten

fortalt mig om Ham, dengang da begge To stode i det ottende Compagnie Studenter under Herr Truels Smidts Fane og sloges med Evensten? Da var Han vist en vild Gen! Han skal da forresten ikke være bange; for min Formynders, Provsten, har ikke fortalt andet om Ham end Godt og Gode. Ja, han sagde, at Han, min Hjerte! var Gen af de Tappreste i det hele Compagnie, og havde slaaet og skudt — jeg veed ikke hvormange Evenstene paa Beltsen; men det sagde han da ogsaa om sig selv!”

„Ja,” svarede den Lærde med Beskedenhed, „vi sloges, det Bedste vi kunde, vi vare med, hvor det gjældte; men det gjorde saa mange Andre foruden os! Mange beed i Græsset, og jeg maa jo være glad ved og prise Gud for at være sluppet med et haardt Saar i denne Tod, som en Kugle gjerne vilde have taget reent bort; — jeg beholdt den, men jeg halter stærkt, som Hun seer!”

Den unge Pige slog Dinene ned og taug et Øieblik. Derpaa saae hun raft op og sagde smilende:

„Ja, men det var det, vi kom fra: Han er en Emigrer, er Han, og Hans Lunge kan sige saa mange Ting — hvorfra kommer Alt det?”

„Det kommer fra Hjertet, min Fæstemø!”

„Ja, men Hjertet maa have haft en god Øvelse i sine — i sine tidligere Dage! Hvem har det

øvet sig hos? Jeg har saa tidt villet spørge Ham derom; Han maa ikke bilde mig ind, at Han altid har været den, Han nu er. Forleden snakkede jeg med Hans Huusholderse; jeg maa jo vide, hvordan det gaaer til i Hans Huus for Fremtidens Skuld. Den gamle Susanne vidste dog at fortælle mig lidt; men rigtig underrettet var hun dog ikke. Er det nu s. Er virkelig sandt, hvad hun sagde, at Han havde kunnet faae en Prindsesse til Kone derude i Italien eller hvor det var?"

Den Lærde taug og saae alvorligt ned foran sig.

„Naa, er der nu noget Ondt i det, jeg har sagt? Er det ikke sandt? eller tør Han ikke fortælle mig noget derom?"

„Tør?" sagde Doctoren smilende lidt veemodigt, „jo, det veed den gode Gud, jeg tør, og behøver ikke at skamme mig, hverken for min egen eller Andres Skyld!"

„Naa, saa fortæl da mig lidt derom," sagde Abisgael og satte Rokken i Bevægelse med sin lille Fod, „jeg er gruelig nysgjerrig, og jeg gider saa gjerne høre paa Fortællinger!"

„Gjerne, min Engel! hvis det blot kan more hende, saa vil jeg da fortælle hende Alt, hvorledes det egentlig forholder sig med det, den gamle Susanne har fladdret om, og hvorlunde det Hele er tilgaaet. Men

Hun maa ikke vente noget Eventyr; det er en meget naturlig, simpel og sandfærdig Historie. — I det Land Toscana, som er en ringe Part af Italien eller Velsk-land, ligger en stor og saare yndesfuld Stad, som hedder Firenze eller, som vi sige, Florents. Den er Hovedstaden i Landet, og ligger i en bred Dal, næsten paa alle Sider begrændset af skjønne, med Skove, Viin- hauger, Byer, Slotte, Klostere og Landsteder besaaede Bjerge. En Strøm eller Flod, som hedder Arno, deler den høist siirligt bygte Stad i to Dele, som forbindes med hinanden ved flere Broer; disse saavel som Byens Paladser, Torve, Kirker og Theatre ere paa det herligste smykkede med Billedværker. En klog Regjering og Indbyggernes egen Flid og Snille have gjort Land og Stad rige og mægtige; Handel og Wandel, skjønne Kunster og alskjønns Vidskab blomstre der i fuld Flor. Det er et deiligt og qvikt Følkesfærd, saa belevent og fiint i sine Manerer og Skikke, at de fleste blandt vore fornemste Junkere gjerne kunde have godt af at tage Lære i Levemaade af en Silkeæver- svend fra Florents. Men de ere forresten slet ikke at stole paa, som næsten alle Følkesfærd i de hede Lænder. Ved visse Leiligheder vise de megen Pragt og Pomp, men ere ellers suursittige, gjerrige og nærige; udbortes venlige og huldsalige, gjemme de i deres Hjerter Under- fundighed, Lumskhed og Grumhed; iversyge til Maseri

paa deres egne Qvinder, efterstræbe de med Raseri letfærdigen Andres; Dolk og Gift spare de ikke, naar det kommer dem an paa at kjøbe og stille Hjertets og Livets meest brændende og pinende Smerte, Hærvortørst og Skinsyge. Dog enhver saadan Daad, hvortil der hører Mod, udrette de ikke selv; dertil ere de for feige. Høimodighed, Trofskab, Tapperhed fremtræde kun paa deres Theatre, hvor disse Ord udtales med stor Brast og Bram. Nei, ville de hævne sig, da betale de en Andens Haand for det hemmelige Dolkestød, det snigende Giftbager, der skal slukke deres Had og svalde deres Livdenskabs Blod. Deres Qvinder ere deilige at see til, de have en prægtig Bægt, ravnensorte Haar og flammende Vine; men det er Slanger i en glimrende, broget Ham, ligesaa lidt kydske som Aben, ligesaa lidt ærlige som Ratten. Til al Slags Kunst have de af Naturen store Gaver, og deres Billedværker, saavel med Farve som med Steen, saa og deres Poesie overgaaer næsten Alt, hvad det øvrige Europa hidtil har frembragt. Deres Musik klinger lifligt; men med Undtagelse af nogle Kirkemesjer og Psalmer er den alene for Sandsen, blød og qvindagtig, uden Forstand eller Hjerte; den lokker vel ofte Taarer frem, som ved en sandselig, en hysterisk Nerverystelse; men den hverken styrker eller hæver Aanden!"

"Jh, Gud hjælpe mig!" sagde Abigaël leende,

„det maa jo da være et deiligt Land! Der gad jeg nok hen! Ere Mandfolkene ogsaa rigtig skønne der?“

„Som man antager, ere de i Almindelighed ikke saa skønne som Qvindfolkene. Dog, Hun siger vel kun saa for Eksempel, at Hun gjerne gad der hen, min Hjerter? Hun maa troe mig paa mit Ord, som idelig vil kunne stadfæstes ved Erfaring, at skjøndt dette Folk af Herren besidder en Rigdom af Gaver og gode saavel Aandens som Legemets og Naturens Gaver, saa gaaer dog den største og bedste Part reent tilspilde og navnlig det, der skulde hæve Mennesket opad fra denne Mørkets Dal til et renere og bedre Lys; saavel deres geistlige som verdslige Opdragelse er ikke skikket dertil. Men om en Stamme end er nok saa raadden og forældet, saa har Hun dog vel ofte bemærket, at den hist og her kan skyde een og anden frisk Green, som da kan bære smuk og god Frugt. Saaledes findes ogsaa her imellem saameget Slet enkeltviis noget Godt; og jeg — især jeg maatte kalde mig selv meget utaknemmelig, hvis jeg ikke af mit ganske Hjerter erkjendte og tilstod dette, thi jeg har erfaret det. Det var just St. Hans Aften ved Solens Nedgang, da jeg, kommende fra Pavens Stad, det stolte Roma, mødig og træet aulangede til den skønne Arnostad. Velbevæbnet og i et talrigt Reisesølge havde jeg og min gamle Martin redet den ganske Dag, og vi vare ligesom kogte af Solen og bedøvede

af Støvet. Jeg forfriskede mine Kræfter ved et koldt Bad og iførte mig en pænselig Dragt og befandt mig derefter saa vel, at jeg strax maatte ud at besee Byen og den Høitidsfest, som Landets Folk beginge til Gæstgiver Dagen. Før jeg var heel færdig med min Paaflædning, var det alt blevet mørkt; thi hystnede mod Syd have de næsten intet Tussmørke, men Natten faldt saa brat paa, som om der pludselig blev lagt et uhyre Laag over Himmelen. Da tindre de tusind og tusind klare Stjerner ned fra den dunkelblaae Høveling, og milde Vinde viste og kjøle den lumre Luft, og da komme Menneskerne frem og nyde Livet med Jubel og Sang til langt ud paa Natten; thi om Dagen holder Enhver, der kan, sig inde i Skygge og Rolighed. De Rige og Fornemme kjøre i deres forgyldte Karosser i lange Rækker langs Floden frem og tilbage, medens Folket i Tusindtal sværmer om paa Gader og Torve. Mit Reiseselskab var spredt rundt om i Byen; thi Hver havde Sine, til hvem han tyede hen. Alene gik jeg altsaa ud og blandede mig i den store Brimmel. Det var en Lust at see og høre, maa Hun troe! Alle de deilige store Huse og Palladser vare behængte med brogede Krands og farvede Lamper, og Begpander blussete fra Taarnenes Tinde. Langs Arnosfloden især var det livligt og muntert. De murede Bolværker, som indfatte Bredden, og de trende Broer, som i kort Af-

stand fra hinanden forene de to Dele af Byen, vare prydede med tusind Lamper; hver Bro paa sin Maade. Den ene f. Ex. saae ud som en By med gammeldags Bygninger, Taarne, Gavle og Svibbuur; den yderste til Høire bar et stort græklisk Tempel. Paa Floden selv svømmede utallige Baade med sribede Telte i alle Farver, stærkt oplyste med Lamper og Blus, og i disse sadde talrige, lystige Selskaber ved lange Borde, hvor paa der stod Viinkander og Blomster. Det var de fornemste af Stadens Familier, og enhver saadan Herskabsbaad blev efterfulgt af en anden, hvori deres Tjenerskab opførte den lifligste Musik med Instrumenter og Sang. Kartoverne tordnede, Lytilden susede og smeldede, og Raketterne knaldede høit i den mørkeblaa Natte-
teluft! — Da jeg længe havde vandret om og vel var blevet træt, men ikke mæt af al denne Herlighed, traadte jeg ind i eet af de mange Trattorier eller Episehuse, der, stærkt oplyste og fulde af larmende Gjæster, indbøde til Hvile og Forfriskning. Jeg trængte mig ind gjen-
nem Stimmelen i de store, hvælvede, med Lampetter og Blomster smykkede Sale, inden jeg fandt en Plads for mig. Ved et langt og bredt, med Viinkander, Frugt og Blomster rigt besat Bord, fandt jeg et Par Stole ledige, af hvilke jeg indtog den ene. De øvrige Gjæster, der omringede Bordet, vare unge Mænd og Qvinder, alle bekrandsede med Roser og Viinløv paa

det loffede Haar. De vare overgivne og vel tilmode, raabte og skreg, skjendte paa Oprarterne, drak og spiste, loe og sang. Skjemtesfulde Ord og vittig Tale soer frem og tilbage over Bordet, ligesaa glimrende som Lystildens Stjerner og Krands i Mattens Mørke; stundom traf det sig, at et Indfald forseilede sin Virkning, eller mistede sin Braad i Utide, ligesom en Raket undertiden kan springe, før den har naaet sin Høide, tæt ved Jorden; da brusede det lystige Compagnies Latter saa meget des stærkere. Snart stod Gen, snart en Anden op og sang enten et skjemtsomt Riim eller en jublende Sang til Vinens eller Elskovens Priis; og vare disse Sange slet ikke Viser, de forhen havde lært udenad! nei, de quod, hvad der faldt dem ind i Dieblisset, og vare end Tankerne just ikke altid de meest udsøgte og klare, saa strømmede de velklingende Ord saa meget desto rigere og fyldigere fra deres Læber, og enhver Sang blev da modtaget med Haandklappen og Jubel. Blandt de livligste og vittigste Gjæster bemærkede jeg Gen, som især var Alle, og mig med, til Moro. Han var den Eldste og sad for Enden af Bordet og styrede af og til, ligesom en Formand, Munterhedens strømmende Udbrud. Af Statur var han meget lille; men naar han sad paa sin Stol, skulde man have troet, det var en høi Mand. Iført en med Guld stærkt bebræmmet, høirød Fløiels Kjortel, det meget smalle,

magre Ansigt næsten druknet i en stor, sort Baryt, hvorfra den frogede Næse stak frem, som Næbet af en Høg, og med et Par Dine, sorte som Steenful, spillende og lynende til alle Sider, bevægede han sig heftigt og livligt som en Ungersvend, og naar han taledede eller sang, hvilket Sidste han gjorde mesterligt, fægtede og slog han som rasende om sig med sine Arme og sine smaa, hvide Hænder, der skinnede af Ringe med ædle Stene udi. Det var ikke undgaet min Opmærksomhed, at han, strax ved min Indtrædelse og da jeg satte mig ved Bordet, med et listigt Smil havde tilkastet mig eet af sine lynende Diekast; og medens jeg fortærede mit Maaltid og drak min Viin, var jeg oftere Gjenstand for hans Blik. Disse bleve stedse hyppigere, som det syntes, ansporede ved Nysgjerrigheden. Tilfidsst overmandede denne ham; han sprang op fra sit Sæde og stillede sig op paa Bordet, hvor han, pegende med udstrakt Arm paa mig, med snurrig Høitidelighed tilraabte mig paa Latin følgende Ord:

„Siig, Fremmede! hvorfra din Gød
Dig førte hid til Arnos Flod?
O, siig mig, hvor din Bugge stod?
Om sædelig og from og god
Din Hjemstavn's Arne du forlod?
Hvad eller vilst, med dristigt Mod,
Du aander kun for Strid og Blod?”

Leende reiste jeg mig ogsaa fra min Stol og besvarede hans Spørgsmaal i samme Sprog paa Vers, hvilke paa vort Modersmaal omtrent kunne lyde som saa:

„Fra Nordens kolde Regioner,
Hvor Østersøens blaa Tritoner
I Hornet støde vilde Toner,
Kom jeg til disse milde Zoner,
Hvor under Laurens ædle Kroner
Jeg fandt, al Skjønheds Rigdom throner!“

Det hele Selskab tilklappede ogsaa mig et mere velmeent end velfortjent Bisald, og den lille Mand spadserede midt imellem Glas og Gade og Blomsterkruus lige hen til min Plads og faldt mig om Halsen.“

„Ja, Han kan rigtig gjøre nogen pene Vers, min Hjerte!“ sagde Abigael smilende, „jeg glemmer baade Hans moersomme Bindebrev, Han sendte mig ifjor, og det deilige Nytaarsønske med de kjønne Billeder paa. Har Han ikke selv skildret alle de søde Englehoveder, som sidde mellem Roserne?“

„Han kan nok vide, min Hjerte!“ sagde den Lærde, „at den, der ret vil studere Naturen og dens Frembringelser, kan have stor Nytte af ogsaa at kunne afbilde, hvad han seer; og derfor har jeg lært mig noget lidet til at ridse, men det er ikke stort bevendt!“

„Men jeg hører endnu ikke et Ord om Prind-

sesken!" sagde Abigael, medens hun med Møie skjulte, at hun var nær ved at gabe.

"Det kommer snart, min Hjerte!" vedblev den Lærde og lagde sig bekvemt tilbage i Stolen, medens Abigael igjen satte sin Rok i Gang. „Den lille, syrige Mand havde næppe igjen indtaget sin Plads, før han atter henvendte Ordet til mig og sagde:

„Eiden I nu navnløs er optaget i dette hæderlige Academie og uden Skjoldmærke har afslagt Eders første Vaabenprøve, saa kunne vi vel uden Ubefædighed ønske at kjende Eders Navn?"

Knap havde jeg sagt ham dette, før han atter foer op fra Stolen:

„Ah, Signor Olao Borrichio!" raabte han, „saa bringer I mig væselig Budskab eller Brev fra min og Eders fælleds Ven, Pallavicino, som alt har fortalt mig meget om Jer og kaldet Jer den unge, lærde Hyperboræer!"

„Hyper —?" spurgte Abigael.

„Det betyder Gen, som er født og baaren høit imod Nord! — I Sandhed, svarede jeg, saa gjetter jeg vel Eders Navn, min ædle Herre! Saa er I sagtens Messer Francesco Redi, Toskanos listige Sanger? og vil I sige mig, hvor I er at finde, skal jeg i Morgen bringe Jer det Brev, som jeg ganske rigtigt har modtaget til Jer fra den ædle Pallavicino!"

Han gav mig fornøden Underretning, og da det alt var langt ud paa Natten, skiltes Selskabet ad, og jeg vandrede til mit Herberge. Næste Dag bragte jeg Brevet til min nye Ven, men fandt ham ikke selv hjemme. Et Par Dage senere, da jeg netop sad og arbejdede, meldte min Tjener, Martin, der har fulgt mig paa alle mine Reiser, at en fremmed Mand ønskede at faae mig i Tale. Jeg bad ham strax at indlade ham. Det var Francesco Redi. Efter de første vidtløftige Complimenter kastede han sig i en Lænestol og betragtede mig i nogen Tid taus med sine skarpe, gennemtrængende Bline.

„Sidst vi saaes,“ begyndte han endelig, „da var jeg lystig og overgiven; dette er egentlig saa mit Sind. Men enhver Ting til sin Tid! Hvad jeg i Dag har at tale med Jer om, er af en saa alvorlig Natur, at selv Pulcinella derved maatte lægge Dæmper paa sit Lune. Hør mig! og siig mig aabent og ærligt Ederes Mening! Messer Ballavicino, vor høit ærede Ven i Rom, fortæller mig blandt meget andet Godt om Jer ogsaa, at I, Herr Doctor! har havt det Held i Rom at foretage og tilendebringe adskillige lykkelige Cure i saadanne Tilfælde, hvor de andre Herrer lærde Forstand stod stille. Er I virkelig en saadan Heremester, som han beskriver Jer, saa er I kommen hertil som en Engel fra Himmelen. Vi eie nemlig her i denne

velsignede By blandt andre store Skatte en Prindsesse, ret et Naadens Barn for Gud og Mennesker, vor Hertugs yngste Søster, ligesaa from som forstandig, ligesaa god som deilig! Men Herren har straffet vore Misgjerninger paa hende. Hun er og har længe været syg; en Feber, saa haardnakket, at ingen af vore dueligste og berømteste Læger, ikke de kraftigste Lægemidler, ikke den sømme Pleie, ikke vore Bønner og Fæster og Balsarter og Processioner, ikke de helligste Reliquiers Berørelse have kunnet faae Bugt med den, har nu i lang, lang Tid fængslet hende til Sygeleiet, bragt hende Døden nær og berøvet vore Dine Synet af det Elskeligste, Jorden har i Gie. Her maa I prøve, hvad Eders Kunst formaaer; I maa og skal; og jeg skal maaskee være den Ulykkelige, som bringer Hjælp og Trøst i Eders dyrebare Person! Ikke sandt? I er ikke bange af jer?"

Jeg forsikkrede ham naturligtvis strax om den Glæde og gode Villie, hvormed jeg ønskede at efterkomme det Forlangende, hvortil han synes at sætte saa stort Haab, mindende ham derhos dog om, hvem vi alene skulle sætte vor Lid til, samt gjørende ham opmærksom paa det høist Usuldkomme og Uberegnelige i den Videnskab og Kunst, jeg havde gjort til mit Livs Studium, og hvorpaa han vilde bygge. Men alle disse Forestillinger eller — som han kaldte det — Prædikener hørte han

kun halvt paa, og slog dem i sin Violighed hen i Vind og Veir, i det han paa den anden Side med glimrende Farver søgte at udmale mig den Lykke og Salighed, jeg herved kunde erhverve mig saavel her som hiæset.

„Alt dette,“ sagde han, „kan nu være godt nok! Jeg stoler nu engang paa Jer, Signor Olao, og i Morgen den Dag kommer jeg, naar jeg har beredet Eder Bei, for selv at afhente Jer til den syge Engel!“

Da Stadens mange, høitklingende Klokker næste Morgen ringede til Ottetang, og jeg havde fuldendt min Paaflødning, kom den ufortrødne Sanger igjen til mig.

„Evviva! Messer Olao!“ raabte han, da han saa mig, og svingede med begge Arme, „jeg har formelig Ordre af Hans kongelige Høiied, Hertugen selv, at føre Eder til Prindsessen, og I skal i det Mindste see hende og siige Eders Mening om Sagen, om saa det hele misundeligste Facultet i Verden satte sig derimod. Kom, kom! lad os ikke nøle!“

Vi gik da sammen gjennem Byens Gader til det prægtige, store hertugelige Palads, hvis Haller jeg ikke uden nogen Hjertebanken betraadte. Op ad de brede Marmortrapper, gjennem lange Gange og rigtforfiredede Børelser førtes vi af en Tjener til Prindsessens Forgemak. Her lod Francesco Redi mig staae, med Betydende, at han vilde melde min Ankomst. Medens

jeg stod der og morede mig med at betragte de kostelige Malerier, der bedækkede Væggene, hørte jeg i Sidsværelset opstaae en Samtale, der lidt efter lidt blev meget høirøstet, og snarere lignede et Skjenderi end en venfskabelig Meddelelse. Skjøndt det nu er Italianernes Viis at tale, selv om de ubetydeligste Ting, med Hefstighed og, som det maa synes os, overdreven Barm, saa maatte jeg dog af enkelte Udtryk antage at der her var noget Alvorligt paasærde; og da jeg hist og her tydeligt skjelnede Ord som „Landløber, Fremmed, Barbar, Kjætter,“ saa kunde jeg saa omtrent slutte mig til, at Trætten dreiede sig om min Ringhed. Lidt efter lidt sagtnedes Stormen, og det varede ei længe, før min Ven, Digteren, med gnistrende Øine og blusfende Kinder atter traadte ind til mig og bad mig i en meget bestemt, men rolig Tone at behage at følge ham. I det Bærelse, som han aabnede mig, foresandt jeg tre andre Herrer. Af deres Ordensdragt at dømme ansaae jeg dem for Hoflæger og Medlemmer af Facultetet; og jeg tog ikke feil. De saae alle meget ærværdige og statelige ud, og kom mig med den største Venlighed sødt smilende imøde, i det de alle Tre beklagede, ikke før at have vidst noget af min Ankomst til Staden; de vilde ellers, sagde de, have opsogt mig og været lykkelige ved at kunne øse af mine Kundskabers Rigdom. Jeg tog disse overdrevne Hofligheds Uttringer for, hvad

de vare. Dog havde jeg ikke alt tidligere været saa godt vant til de Belskes utrolige Falskhed og store Forstillelse, saa vilde den yndefulde Naturlighed, hvormed de sagde det Modsatte af, hvad deres Hjerter tænkte, let have kunnet føre mig bag Lyset. Men jeg var ved mangen Erfaring blevet klarshynet nok, og jeg øinede det bittre Had og den gustne Misundelse bag den smilende Maske. En iblandt dem, den Yngste, en udmærket deilig Mand, stor og velvoren, med et fulsort, fint kruset Skjæg, men ret med et skurktagtigt, sødligt Ansigt, lod sig det især, som det syntes, være magtpaaliggende at forfikkre mig om sin Høiagtelse, Erbødighed, og at bede mig om mit Venstreb. Da den evige Complimenteren var endt, traadte en Kammerfrøken ind og meldte, at Hendes Høihed, Prindsessen, nu var beredt paa at modtage den fremmede Læges Besøg. Jeg fulgte med hende, og gjennem et Par andre Bærelser førte hun mig ind i den Syges Sovegemak. I en saakaldet Thronsteng, hvis svære, røde Fløiels Gardiner vare kantede med Guldfrindser og optrukne ved gyldne Snore med nedhængende Quaster, laae hun med tillukkede Øine og let aabnede Læber, under et stuet, hvidt Silketeppe. Den gamle Geistlige, som sad ved Siden af Sengen, reiste sig og forlod med langsomme Skridt Bærelset. Paa det bløde Gulvteppe nærmede jeg mig saa sagte, at Prindsessen ikke bemærkede mit Komme, og ved Tegn

gav jeg den opvartende Dame tilkjende, at jeg ikke ønskede, hun endnu skulde forstyrre hendes No. Længe stod jeg og betragtede hende. Hun kunde omtrent være atten Aar gammel; hendes sorte Haar sammenholdtes bagved af et flint Net, men foran deelees det glat ned om den skønne, hvide Pande. Det ædeltsformede Ansigt og de paa Leppet udstrakte Hænder vare saa hvide som Enee, og Farven saa gjennemsigtig, at man tydeligt saae de mørkeblaae Aarer under Huden. Efterat jeg i lang Tid med Diet tilstrækkeligt havde undersøgt min unge Patients Tilstand, bad jeg Kammerfrøkenen atter ved Tegn forsigtigt at antyde hende min Nærværelse. Hun bøjede sig sagte over den tilsyneladende Slumrende og hvilede hende i Øret: „Naadigste Prindsesse!“ Da slog hun Øinene op! Det Syn glemmer jeg aldrig! De Øine vare saa sorte, saa store og dog saa fulde af Mildhed og Fromhed, at det ret var ligesom at skue ind i Guds Himmel! Hun smilede mat og pegede taus paa en Stol, som stod ved Eiden af Sengen. Efter at have bukket mig dybt, tog jeg Plads og greb uden videre Indledning hendes Arm om det fine Haandle for at undersøge hendes Puls. Dog, mit hjerte Barn! jeg vil ikke trætte eller kjede Hende ved en vidtløftig Fortælling om, hvorlunde jeg lærte Sygdommen og dens Gang ret at kjende, om hvad jeg ansaae for Grunden til dens Haardnakenhed, ei heller om de Mid-

ler, jeg anvendte. Hun vilde jo desuden kun halvt forstaae mig. Det maa være nok at bemærke, at Hertugen, hendes Broder efter dette første Besøg, beordrede mig fri og uhindret Udgang til den Syge hver Stund paa Dagen, og at Prindsessen selv med stor Tillid til mig og Forhaabning paa Guds Hjælp ikke modsatte sig nogen af de Foranstaltninger og Forandringer, jeg ansaar fornødne. Den unge Læge, som jeg før omtalte, viiste sig her som min ivrigste Ven. Han besøgte mig daglig og gjorde smaa Spadseretoure med mig. Han var Tjenstagtigheden selv, fulgte mig til Slottet, hvergang jeg gjorde Besøg hos Prindsessen, tilbød sig at hente Medicinen paa Apotheket eller at gaae mig tilhaande ved det, jeg tilberedte. Men jeg var paa min Best og ligesaa snu som han. Jeg lod, som om jeg med stor Glæde og Taknemmelighed modtog hans Haandskræftninger, og overdrog ham at tilberede en Mængde forskjellige af de Lægedrikke eller andre Sager, jeg forordnede. Men ikke et Gran, ikke saameget som en Draabe af den Medicin, hans Haand havde nærmet sig, kom over den Syges Læbe. I Hemmelighed tilberedte jeg selv Alt, hvad hun fik; ikke engang Apothekeren blev betroet dertil, skjøndt jeg ogsaa hos denne lod hente forskjellige Ting, hvilke jeg alle kastede bort. Jeg havde indrettet det saaledes, at Man paa Slottet ingen Tid paa Dagen og stundom selv ikke om

Matten kunde være sikker for mit Besøg; og det var ikke af Veien, thi flere Gange traf jeg den unge Læge, Don Marcello, der, før jeg kom, og saae ham ofte til usædvanlige Tider at snige sig om Paladset og paa de lange Gange have Samtaler med Domestiker og Hofbetjente. Imidlertid gjorde min faste Alvor og udholdende Streng-
 hed sin gode Virkning. Efterat allerede flere af de forskjellige Vendinger i Sygdommen, som jeg havde med Bestemthed forudsagt, vare indtrufne paa et Haar, efterat flere svage Kjendetegn paa Bedring tydeligen havde viist sig, begyndte Man at fatte Tillid til mig og min Behandlingsmaade, og strengt at iagttage mine Forskrifter. Det varede da ei heller længe, inden jeg ved Guds naadige Bistand bragte Feberen til at vige; og var dette til stor Overraskelse for Alle, men især til Forbauselse, jeg kunde næsten sige, til Forsærdelse for Doctor Don Marcello. Uagtet han var saa forsigtig som muligt og ikke yttrede nogen Forundring, men endog hvert Dieblif forsikkrede mig om, at han havde anet noget Saadant før min Ankomst, men at han rigtignok nu først ved min Fremgangsmaade havde faaet Dinene op og det rigtige Syn paa Sagen; saa bemærkede jeg dog stundom hos ham en vis Uro og Uengstelse, og ofte traf det sig, at jeg usformodet opdagede, hvorlunde han hemmeligt betragtede mig med Dine, hvori Lumskhed og Ondskab fremlyste. Men jeg forholdt mig rolig

og var glad og takkede Gud for det heldige Udfald af mine Bestræbelser, og vedblev med den yderst Flid og Omhu at behandle min Patient, medens forresten Alle saavel Høie som Lave, der knap før havde seet til mig, fappedes om at vinde mit Venfskab.

Det var just i den hedeste Tid af Aaret, i Slutningen af Juli Maaned, da Feberen blev sat. Det kom nu især an paa at hindre et Tilbagefald og at gjengive den Syge de Kræfter, hun saa ganske havde mistet i den lange Tid, Sygdommens Gift havde raset. Staden Florents ligger, som jeg har sagt Hende, i en Dal, næsten paa alle Kanter omgivet af Bjerge. Som en Folge heraf er Sommerheden der saa meget mere trykkende og besværlig, fordi ingen Vind ret kan faae Frihed til at kjøle og forfriske den stillestaaende, ophedede Luft. Den stakkels lille Prindsesse —

„Men sig mig dog, hvad hun hed!“ sagde Abigail ligesom lidt utaalmodig.

„Hun hed Laura Maria de' Medici,“ sagde Herr Oluf Borch smilende, „er det ikke et smukt Navn? Nu — den stakkels Prindsesse var saa mat og afkræftet, at hun ikke kunde staae paa sine Been og næppe med Haanden løfte et Bæger til Munden. En Forandrung af Luft og Opholdstæd anjaae jeg for det tjenligste Middel til at gjengive hende de tabte Kræfter og fuldkommen Sundhed. Med nogen Umage og Overta-

Ielse fik jeg da ogsaa hendes Broder, den regjerende Hertug, bevæget til at lade hende føre fra Stadens lumre Dunsfreds til den friere og mildere Himmel, og i de første Dage af August Maaned begave vi os paa Reisen. Brindsesøe Laura Maria og hendes Hoffrøkenner reiste i bedækkede Bærestole, der hængte mellem tvende lange Stænger, hvilke for og bag hvilede paa et Muuldyrs Ryg; den eneste sikker Maade at reise paa i et Land, hvor de smalle Veie ofte slynge sig op ad Fjeldenes Sider, langs dybe Afgrunde; og ere disse Muuldyr saa faste i Foden og saa vel affrettede, at Faren er langt ringere, end det kunne synes for os, der fra Barnsbeen ere vant til at vandre paa det flette, flade Jordsmon. Alle vi Andre, saavel Cavalierer som Tjenere, vare tilhest og velbevæbnede; thi det vrimler af Røvere i disse Egne. Baade jeg og min gamle Martin, der dengang var rask og stærk, vare forsynede med Kaarde og lange Rytterpistoler. Desforuden havde vi et Geleide af nogle af Hertugens Landsknegte. Hun kan troe, min Fæstemø! det var et smukt Syn, da vi, efterat have tilbagelagt Veien over Arnodalen, gennem en Skov kom til Foden af Bjergene, og nu det hele, brogede Tog begyndte at stige op ad den steile Bei, der frummede sig gennem Kløfter og langs med Afgrunde og mere og mere hævede sig over de lavere liggende Egne, Byer og Stæder. Alle Heste og Muuldyr vare

velbeprydede med Schabrakker og Qvafter i mange Far-
 ver, Fanerne paa Rytternes Landser slagrede i den friske
 Bjergluft, og foran reed to Trompetere, der med deres
 Instrumenter af og til fremlokkede Gjenklang fra Fjeld
 og Dal, som blandede sig med Bidstenes Knalden og
 Fjorernes Raab. Ikke blot Omsorg for Prindsessens
 Sundhed, men selve Veiens Natur gjorde det nødven-
 digt at reise meget langsomt; og derfor, skjøndt vi længe
 i Forveien kunde see i Hviden det Paradis, hvorhen vi
 stundede, varede det dog nogle Dage, inden vi naaede
 dertil. Endelig ankom vi da en skøn Aften kort før
 Solens Nedgang til Bellagioja, et Hertugen tilhø-
 rende Lysslot, som er beliggende i den Bjergskjede, der
 kaldes Appennin. Paa en eenligt udspringende Høide,
 øverst paa dennes runde Glade, ligger det midt i en
 herlig Have, omringet af Castaniekove; ikke langt der-
 fra bruser et stort Vandsald ned fra den høiere Bjerg-
 region, og levende Kilder samt kunstige Springvand for-
 friske Lusten og frøde Diet og Dret, hvor man saa
 vender sig. Fuglene synge i løvrige Træer, og Grøn-
 sværen er saa ung og frisk, som hos os en smuk Vaar-
 dag, medens Alt i Dalene paa den Tid er ligesom af-
 svedet og forbrændt. Et lille Stykke Bei fra Slottet,
 paa Skrænten af den høiere Klippe hævede sig et Be-
 nediktinerkloster med sine Taarne, alvorlige Mure og
 høie Cypresser. Abbeden, eller Forstanderen for disse

Munke, den høiærværdige Biskop Athanasio de' Palli, havde forhen været Hertugens og Prindsesse Laura Marias Barndomslærer; og det var netop for hans Skyld, at man havde valgt Bellagioja til Prindsessens Opholdstед.

De første Dage efter vor Ankomst holdt Prindsessen sig i Ro i sine Værelser og udhvilede; men den friske, styrkende Bjergluft, den milde Kølighed, den opløstende Stilhed, som herskede her, viiste snart sin heldbringende Virkning. Hvor glad og stolt var jeg ikke, da hun, støttet paa en Kammerfrøkenes og min Arm, første Gang forsøgte at gaae og vandle frem som et Barn, der endnu ikke har lært at sætte Fødderne ret; hun maatte selv lee derad! Forsigtig og ligesom ængstelig for dette, der var blevet hende nyt, satte hun i Førstningen sin lille Fod frem paa det fine Sand i Haugegangene, medens vi førte hende under de skyggefulde Dranger og Laurbærtræer, men lidt efter lidt fik hun Mod og Styrke, snart slap hun min, siden Hofdamens Arm, og gik nu sagte alene.

Jeg fulgte hende overalt og forlod hende næsten aldrig; det var ikke blot af Forsigtighed og Omhu, men et vist gjensidigt Behag i hinandens Selskab syntes at binde os sammen. Alt efterhjem hendes legemlige Kræfter toge til, begyndte ogsaa hendes Sjæl friere at udfolde Bingerne og hendes Aand at gjenvinde sin natur-

lige Livlighed. At jeg var en Fremmed, fra et saa fjernt, hende aldeles ubekjendt Land syntes at vække hendes Nysgjerrighed og være hende til Moro. Jeg maatte idelig, efter hendes Forlangende, fortælle om mit Fædreland, dets Søder og Skikke, jeg maatte beskrive hende mit eget Levnsløb. Med stor Varme og Forundring hørte hun paa min Beskrivelse af en nordisk Vinter; og især Kjøbenhavns Beleiring af Svenskerne, vort heltemodige Forsvar midt i Vinterens Skjød vakte hendes Bifald og Beundring. Jeg førte hende i Tanken med paa mine Reiser og lod hende i Indbildningen udstaae alle de Farer og Besværligheder, jeg selv havde fristet. Hun sad da med de opmærksomme Dine fæstede paa mig, taus og hensunken, og afbrød mig kun af og til med et enkelt Spørgsmaal eller med et Forundringsuf! Hver Dag bemærkede jeg forresten en ny og frydelig Forandring i hendes Tilstand. Hun hævede mere og mere sin stolte, men fine Figur, Formerne bleve runde og fyldige, Dinene tabte den sygelige Mæthed og straaledede igjen som Himlens rolige Stjerner, Læberne bleve røde som Purpur, og en svag Rosenfarve blomstrede frem paa Kinderne, og — hun fik Lyst til at smykke sig! Det er altid for Lægen et godt Tegn, lille Abigael! et glædeligt Barsel!

Men alt eftersom de sidste Drevler af Sygdommens Giftplante forsvandt, og Sundhedens friske Rose udsol-

dede fine duftende Blade, spirede der ved Siden af denne en anden Blomst; men den var endnu usynlig for mig, og jeg vidste ikke af dens Tilværelse, før den ligesom overvældede og bedøvede mig med sin stærke, forførende Duft.

Den første længere Udflugt, som Brindseessen foretog, da hendes Helbred tillod det, var en Vandring til hiint Benedictinerkloster, hvor hendes gamle, ærværdige Lærer virkede med al den Belsignelse, som Værdom, Fromhed og overlegen Aandskraft kunne udbrede. Ved hendes første Besøg hos ham, ledsagede jeg hende selv, og var et rørt Vidne til den barnlige Kjærlighed, hvormed hun kom ham imøde, og til den ædle Frimodighed og værdige Ydmyghed, hvormed han vidste at modtage sin høie Fosterdatters Hengivenhedsyttringer. Men da hun siden hen hver Dag gik derhen for at høre Messen og alt imellem gaae i Skriftestolen, saa undlod jeg at følge hende og betroede hendes Beskyttelse til en hende hengiven og trofast Ledsjagerinde. Tillige maa jeg oprigtig beklende, at en vis Følelse af aandelig Kyndighed holdt mig tilbage fra saa ofte at besøge den papistiske Gudstjeneste. Det prægtige, opløftende Tempel, den yndige Sang og Musik, Røgelsen og den tilskyndende almindelige, dybe Andagt maatte jo nok stemme ethvert Sind til en lignende Bevægelse. Men de mange gjøgleriske Ceremonier, det hele, fast afgudiske Væsen, den i mine Dine næsten

usømmelige Pragt i Forening med noget vist Sødligt og Blødagtigt maatte mit stærke, protestantiske Hjerte oprøre sig imod, og det vakte en uimodstaaelig Modbydelighed, som fjernede mig derfra. Dette blev Brindsessens paafaldende, maaskee havde ogsaa Een eller Anden, som ikke vilde mig vel, gjort hende opmærksom derpaa, nok er det, en Dag, da vi sad i en Løvhytte i Haugen, hvorfra man havde en viid Udsigt til det alvorlige Kloster og den deilige smilende Dal nedensfor, og hvor hun just nylig havde forelæst mig nogle elskovsaandende Sange af een blandt Landets fortrinligste Poeter, som hedder Ludvig Ariost, spurgte hun med Get i en bekymret Tone og med et ret bedrøvet Ansigt om Marsagen til, at jeg ikke mere gik med i Kirke; og om det var sandt, at jeg var en Kjætter, der ikke troede paa Gud og hans Helgene? og, som en Følge deraf, i Livet maatte leve uden Trøst og efter Døden vorde evig fordømt? Og medens hun gjorde mig disse Spørgsmaal, strømmede Taarerne rigelig frem af hendes veemodige, fromme Dine.

Ikke uden stor Bevægelse kunde jeg svare hende derpaa; men jeg tog mig sammen, og udviklede hende saa kort og med saa megen Skaansel, som muligt, hvad min Tro var i Modsatning til hendes, som og de følgelige Marsager, der holdt mig borte fra Deeltagelse i den udvortes Bekjendelse af en Tro, der i saa vigtige

Henseender stod i aabenbar Strid med min inderligste og kraftigste Overbeviisning.

Hun modsagde mig vel, men ikke med den raske Varme og skjælle Livlighed, som ellers var hende saa naturlig; derpaa taug hun og henfaldt i Tanker, medens hendes Dine med et Udtryk af Sorg og Medlidenhed usravendt vare fæstede paa mig. Mit Hjerte bankede uroligt, allehaande ængstlige, anelsesfulde Tanker opstode i min Sjæl; og dog var der en mig uforklarlig Sødhed i denne Ængstelse, som jeg aldrig før havde følt. Men jeg reiste mig, tog hdmhg Afsked for i Gensomhed at adsprede mig og komme paa Spor efter Løsningen af denne Gaade i mit Indre. Det lykkedes mig ikke selv; men en anden Haand skulde aabne mine Dine.

Et Par Dage efter hiin Samtale traadte en Lægbroder fra Klosteret ind til mig, og bad mig i Superiorens Navn at komme did: den høiærvædige Herre ønskede at tale med mig. Skyndsomt gjorde jeg mig færdig og fulgte med Sendebudet. Det var en stille Aftenstund, og Solen var just ved at gaae ned, da jeg traadte ind i Klosterss Kirkantede Gaard, hvis Indre udgjorde det hyndigste Blomsterfelt, omringet af Laurbærtræer og Cypresser, og paa hvis fire Sider vare kjølige Buegange; Buerne bleve baarne af dobbelte, ranke Søiler, og Hvælvingerne vare smykkede med skønne Billeder,

der forestillede Begivenheder af den hellige Skrift og af de catholske Helgenes Liv og Gjerninger. Paa en Steenbænk under Arcaderne sad Abbeden med sit hvide, ærværdige Skjæg nedhængende paa den sorte Ordensdragt; paa Brystet glimrede et stort Kors og i den høire Haand havde han en lang hvid Stav, som han støttede sig paa. Han reiste sig og kom mig med venlig Alvor imøde, tog min Haand og førte mig til sit Sæde, hvor han bad mig tage Plads ved sin høire Side. Paa et Bink fra ham forlode os de tjenende Brødre, der stode hos, og da de vare borte, begyndte han sin Tiltale.

Efter en lang Indledning, hvori han gjorde sig Umage for at vinde mit Hjerte og min Tillid for hans Hensigter og gode Villie, nærmede han sig endelig til sit egentlige Maal. Det var hverken meer eller mindre end et Forsøg paa at omvende mig, og benyttede han sig herved af alle de mig vel bekjendte Midler. Men uagtet jeg af Erfaring kjendte den fine List, den Varme og uroffelige Fasthed, hvormed de papistiske Præster pleie at iværksætte saadanne Forsøg paa, som de kalde det, at bringe et forvildet Faar paa rette Vej til Hyrden; uagtet hans Foredrag strengt og bestemt holdt sig til dette Gne, saa forekom det mig dog, som om jeg i hans Tone og Holdning og i den hele Form kunde spore en Bihensigt, men hvis sande Natur endnu var mig

dunkel. — Da han nu tilsidst taug og med et mildt, roligt Smil ventede paa, hvad jeg vilde sige, saa svarede jeg ham vel med den Erbødighed, jeg virkelig følte for ham, og med den Agt, enhver god Christen skylder en anderledes Tænkende, hvem han ikke bør forarge, men dog tillige med en saadan Bestemthed og en saa kraftigt og flort udtalt fast Villie, at den gamle Mand maatte vel forstaae og indjee, hvorledes der hos mig i denne Henseende Intet var at udrette.

Han forblev taus nogle Diebliske; derpaa begyndte han atter: „Belan, min Søn! jeg vil ikke fremdeles ved mine Beviser søge at røkke din Tro, som Du holder saa fast paa, som paa det eneste rette Livs-Anker; jeg vil ikke videre forsøge paa at oprykke den Plante, som synes alene at give din udødelige Sjæl Næring, uden med fuldkommen Bestemthed at kunne overbevise Dig om, at den Plante, jeg formaaer at sætte istedet, vilde blive Dig det eneste sande Livsnetræ. Naar jeg nu tilsidst faaer sagt Dig, hvad jeg maa og skal sige, betænk saa selv, hvad Du har at gjøre.“

Her standsede Don Athanasio et Dieblisk, betragtede mig med tankefuldt Blik og ridsede, med nedbøiet Hoved, i Sandet med sin Stav. Jeg sad spændt og forventningsfuld efter, hvad han nu vilde fremføre.

Endelig vedblev han i en rolig Tone, der dog lidt efter lidt blev mere bevæget: „Hvad Du faaer

at høre, er en Hemmelighed, der, skjøndt først betroet mig under det helligste, under Skriftemaalets Segl, dog er af den Natur, at jeg siden har forstaaet, hvorlunde det kunde og maatte blive min Pligt, i det Mindste til Dig, min Søn! at aabenbare Dig en Deel deraf. En Kvinde, den yndigste Guds Skabning, en reen Engel paa vor fortabte Jord, har fattet en usluttelig Kjærlighed til Dig! Du betragter mig saa forbauset? Er Du endnu saa uersaren, at Du ikke veed, hvad Kjærlighed er? eller er det muligt, at et nordisk Hjerter skulde være foldt og utilgjængeligt for dette Himlens Sendebud, der ligesaa ofte kan paa sine Vinger hæve os til et Paradis, som, naar det misforstaaes, styrte os til det dybeste Gehenna. Hun elsker Dig. Hvorfor? O, dette Spørgsmaal vil jo vel Ingen gjøre, som selv een Gang har elsket! Hvad elsker man hos den Elskede? Hvad er det, der fører to Hjerter sammen og gjør dem til Et? Veed man det? Nei, det er et helligt Mysterium, en uløselig, sød Gaade. Hun elsker Dig; ikke dit Ansyn, ikke din Persons udvortes Fremtræden, ikke din u dødelige, begavede Aand, ikke heller fordi Du har giengivet hende til det kjære Liv og al dets Rigdoms Fylde! — Du veed eller aner nu, hvem jeg taler om? Fatter Du den Salighed, at være Gjenstanden for en saadan Engels reneste, æmmeste Følelser? at være Den, for hvem hendes nyudsprungne, jomfruelige Hjerter har sølt

den første søde Uengstelse? Frygt ikke for Fremtiden! Trods den store Afstand mellem Eders Kaar, er jeg overbevist om, at Alt vil ende vel, hvis Du kun vil. Hendes ædle Broder, vor naadige Hertug, der elsker denne Søster over Alt i Verden, vil, det veed jeg med Visshed og er bemyndiget til at sige Dig det, stille Dig i enhver Henseende paa et saadant Standpunkt i det ydre Livs Forhold, at denne Afstand vil synes ringe, eller maaskee ganske svinde. Det kommer altsaa kun an paa Dig selv, om Du vil gribe denne timelige Lykke som et Bink fra Himlen til at føres paa den rette Vej til den evige; thi vide maa Du, at uden dette, er Du for stedse udelukt ogsaa fra dette jordiske Paradis, der saa straalende aabner sig for Dig! — Svar ikke nu strax; men i dit stille Hjem gaa paa Raad med Dig selv; og dertil skjenker en Olding Dig sin bedste Velsignelse! Fred være med Dig!”

Den gamle Mand reiste sig og lagde sin sittrende Haand paa mit Hoved. Jeg greb hans Haand, og overvældet af de besynderligste, mig hidtil ukjendte Følelser, fuld af indvortes begyndende Kamp og Forvirring, trykkede jeg den taus til mine Læber og gik som i en Drøm ud af Klosteret.

Det var Nat, Stjernerne tindrede paa Himlen, og tusind lyjende Insecter glimrede mellem det Grønne, medens jeg som beruset vandrede paa den smalle Fjeld-

sti tilbage til Bellagioja. Min Tjener, Martin, havde ventet mig, som det lod, med Rængsel og Uro; saaledes maatte jeg i det Dieblif udtyde hans næsten overdrevne Glæde ved at see mig igjen. Han lod ogsaa nogle Ord falde om, at disse Besøg i Klosteret ikke huede ham, og yttrede det Ønske: „Gid vi vare vel herfra; thi her kommer ikke noget Godt ud af Alt dette!“ Jeg agtede ikke stort paa hans Uengstelse og modtog med Eigegyldighed den Esterretning, at min Ven, den unge Læge, Don Marcello, just nylig var ankommet fra Florents for at indhente Kundskab om Prindsessens Befindende. Lidt efter min Hjemkomst traadte han ind i mit Værelse, viiste mig sin sædvanlige Venlighed og overrøste mig med Lykønskninger til det Mirakel, jeg havde gjort. Men i hans Dine laae der en Lumskehed, der, uagtet min indvortes stærke Bevægelse, ikke undgik mig. Det var mig saare kjært, at han snart forlod mig; og, alene med mine Tanker, vankede jeg den halve Nat op og ned, beleiret og bestormet af en Fiende, jeg havde al Kraft behov til at bekjæmpe. Jeg nægter det ikke, den Udsigt, der var aabnet mig til en saa svimlende Høide, den glimrende Fremtid, som laae for mig, men fremfor Alt det dyrebare, skønne Alenodie, der saa uanet, saa aldeles usformodet blev mig tilbudet, og til hvilket det aldrig i mine Tankers Løndom var faldet mig ind at udrække

min Haand, gjorde mig saa ør, rystede mine stærkeste Forstandninger i deres dybeste Grundvolde, og afstedkom en saadan Forvirring, en saadan Strid i mit Indre, at jeg stundom i Kampen troede at skulle bukke under eller miste min Forstand. Jeg kunde ikke bede, — jeg turde ikke! — jeg vidste ei, hvordan jeg turde! — Endelig kastede jeg mig paa mit Leie og hensaldt i en urolig Slummer. Da havde jeg en Drøm. Det forekom mig, som om jeg saae min afdøde Fader og Moder sidde i Ekhyerne, hver paa sin Side af en aaben Vægliste; i Væglisten laae jeg selv. Min Fader vilde lægge sin Haand paa mit Hoved til Velsignelse, min Moder vilde kyse min blege Pande; men Væglisten sank stedse dybere og dybere for dem og indhylledes tilsidst aldeles i fulsorte Ekhyer, medens de Begge jamrende skjulte deres kjære, velkjendte Ansigter i Hænderne. Da traadte der en Mand hen til dem, iført en sort, folderig Præstedragt. Paa den brede, kraftige Pande, de kjække Dine og den trodsige Mund gjenkjendte jeg ham; det var Doctor Morten Luther. Med sin ene Haand trak han de sorte Ekhyer, som skjulte mit Dødsleie, tilbage, ret som man drager et tungt Vægklæde bort, med den anden greb han kraftigt min Arm og tilraabte mig med tordnende Stemme: „Stat op og følg mig paa den rette Vej!“ Og jeg følte hans mandige Kraft gennemstrømme mit svage,

blødagtiggjorte Bæsen, jeg reiste mig raff, aabnede de tunge Dielaag, som efter en hæslig Veruselse, og vandede ved hans Side. Da stod jeg med Føt i en blomstrende Dal, mine Forældre var der ogsaa, de omfavnede mig, den Levendegjorte, med tusind Taarer og Betsignelser; men langt, langt borte i det taagede Hjerne saae jeg Prindsessen mellem en lang Række af Nonner, selv isørt det hvide Elør, lidt efter lidt at svinde for mit Blik. Og det Hele svandt; min Slummer blev rolig, til Morgensolen hævede sig over Klippernes Tinde. Med lettet, freidigt Hjerter sprang jeg op, jeg kastede mig paa mit Ansigt og bad; og jeg kunde bede! Fristelsen var meget fra mig. Med Kærlighed saae jeg fremad; men tilbage paa Kamppladsen kastede jeg mit Blik kun med en Art af undseelig Medlidenhed med mig selv. Hvor ussel, hvor svag havde jeg ikke været i disse Tvivlens Timer! Hvad var det vel, jeg havde havt at overvinde? Kun Grev, Rigdom, Skjønheds blændende Tillokkelser havde søgt at overmande mig. Jeg vil ikke gjøre mig bedre, end jeg er: hvis den stærkeste Fiende havde stillet sig i Marken imod mig, da var jeg visseelig segnet; men — jeg elskede hende jo ikke!”

„Nu vil Han nok bilde mig noget ind, Mester Ole?“ raabte Abigael leende, „hvorfor skulde Han ikke kunne elske den kjønne, fornemme Prindsesse?“

„Hvorfor?“ spurgte Herr Oluf Borch med en Blanding af Forundring og Forlegenhed, „det er i Sandhed et sært Spørgsmaal, Hun gjør mig der, min Hjerte! Forstaaer Hun det ikke selv, saa trøster jeg mig næppe til at forklare det. Nok er det, jeg elskede hende ikke, og deri havde jeg mit stærkeste Vaaben mod Fristelsen; og den Lethed, hvormed jeg overvandt denne, borger mig for Sandheden deraf. Jeg skammer mig næsten ved Kampens Smerte! En Brøde havde jeg ikke paa mit Hjerte; den dybe Verbødighed og tilbageholdende Grefsnagt, hvormed jeg altid nærmede mig min høie Patient; den store Priis, jeg satte paa hendes yndefulde og angene Dmgiængelse, den Art af Kjærlighed, som en Læge saa naturligt maa fatte for den, han har været saa lykkelig at udrydde af Smertens eller Dødens Favn, tillod mig aldrig i min Færd at glemme eller at overskride den fjerne Grændse eller at overspringe det uhyre Svælg, som Forholdene havde lagt imellem os, og kunde heller aldrig have indgivet Prindsessen den Tanke, at jeg nærmede andet end sømmelig Agt og Verbødighed for hende. Hvor kunde jeg vove at ane Eligt? Ingenfinde glimtede en saadan forvoven Tanke frem i min Sjæl!“

„Naa, hvad blev der saa af?“ sagde Abigaël utaalmodig, „hvad sagde saa Prindsessen til den Kurv?“

„Jeg gav hende den ikke selv,“ sagde den Lærde

smilende, „jeg gif til Klosteret og gjentog i Korthed for Abbeden min faste Beslutning, for ingen, selv den høieste Priis i Verden at ville eller kunne vende min Fod fra den Bei, som jeg ene troede at føre til Frelsen; men ikke med eet Ord nævnte jeg den unge Fyrstinde, og ikke heller Don Athanasio berørte mere denne Sag. Men af hans Ansigts Udtryk, af hans Holdning og den Maade, hvorpaa han optog mit afgjørende og bestemte Svar, sluttede jeg, at dette Udfald af Sagen var ham kjær, og at han selv kun, tvungen ved sin høie Fosterdatters Villie, havde paa- taget sig denne sære Mægling.

I nogle Dage saae jeg hende ikke; thi hun holdt sig indsluttet i sine Gemakker, og kun Abbedens hyppige Besøg hos hende, hans bekymrede Miner, hans Bestræbelser for at berolige ogsaa mig, skjøndt jeg vel vogtede mig for at lade see den Uro, jeg i Grunden følte, overbeviste mig desværre fuldelig om, hvor meget det kostede ham at besværges den Storm af Lidenskab og Sorg, der maatte rase i hendes ungdommelige, varme Hjerte. Min Samvittighed havde Intet at bebreide mig; jeg kunde endog nu og da med en forfængelig Selvtilfredshed bilde mig ind at have viist mig som en hæderlig Helt; men Bevidstheden af, at jeg egentlig Intet havde havt at beskjempe, som var Talen værd, fremstillede mig hendes

Kamp saameget haardere og hendes Ydmøggelse saa meget bittere.

I denne Sindstilstand var det mig næsten uudstaaeligt bestandig at være beleiret af Don Marcello, der med paatrængende Venlighed sneeg sig efter mig, hvor jeg saa gik eller stod. Han var hos mig Morgen og Aften; saa ofte han kunde, delte han ogsaa mine Maaltider.

En Eftermiddag, da vi just sad ved et lille Marmorbord ved det aabne Vindue, og en Tjener havde bragt os en liden Vesperkost, bestaaende af Frugt, Ost, Brød og Viin, traadte Prindsessens fortroligste Kammerfrøken ind og leverede mig et lidet bekreftet Blad. Jeg gik ind i et Siderørelse og læste følgende Ord:

„Drik ikke oftere med Ham!“

skrevne med Prindsessens egen Haand.

Binket var tydeligt nok!

Da jeg igjen traadte ind til Don Marcello, forekom det mig, som om han hurtigt gjemte et Papir indenfor sin Kofte, og da jeg satte mig ned ved Bordet, bemærkede jeg, at han alt havde skjenket af den mørkerøde, toscanske Viin i begge de slebne Glas, som stode for os. Jeg lod, som Intet var, og gav mig roligt til at spise nogle Druer og Mandler.

Da sagde den unge Løge smilende: „Jeg har

hørt fortælle, hvorlunde det er Skik og Brug i Eders nordlige Lande, at Mænd, som agte og elske hinanden, naar de ville slutte Venstabs, besegle dette paa en høitidelig Maade ved at tømme et Bæger tilsammen. Skulle nu ikke vi To," vedblev han, i det han greb det foran ham staaende Bæger, „som jo nu ere saa gode Venner og Brødre i Kunsten, og som have, om end ei i Ord saa dog i Gjerningen, sluttet Broderskab, ogsaa besegle vore Hjerters Pakt paa en lignende Maade? og derhos love med Trostabs at mindes hinanden, naar vi leve fjernt hver paa sit Sted?"

Jeg rakte alvorlig min Haand ud, han satte sit Glas og slog sin Høire i min.

„Ja," svarede jeg, „saaledes er det Skik i mit Land, men til den høitidelige Ceremonie hører endnu et Tegn paa, at man har en fast, uroffelig Tro paa hinanden, at man vil dele Alt med hinanden, og dette Tegn bestaaer deri, at man veksler Bægrene!" og med disse Ord greb jeg hurtigt hans eget Glas og bød ham med en Haandbevægelse at tage mit. Han blegnede, og hans Dine betragtede mig skummelt.

„Naa, hvorfor drikker I ikke?" vedblev jeg, idet jeg hævede den fulde Pokal. Han stirrede taus og ubevægelig paa mig.

I dette Øieblik aabnedes Fløiddørene til Bærelset, og Prindsesse Laura Maria af Medici traadte hurtigt

ind, efterfulgt af et Par Cavalierer og en Bagt. Hun var bleg, og hendes sorte Dine lynede. Paa et Bink af hende greb Tvende af Bagten den forstenede Læge og holdt hans Arme fast. Han rystede som et Gæseløv, Tænderne klappede i hans Mund, og forgjæves forsøgte han paa at knæle.

„J har dog vel ikke druffet? Ved alle Helgene! drik ei!“ sagde Brindsessen, henvendt til mig.

„Endnu ikke, naadigste Fyrstinde!“ svarede jeg, „men nu tømmer jeg trøstigt dette Bæger: Himlen beskytte Eder og Eders ædle Stamme!“ og jeg uddraf Bægeret tilbunds.

„Ha, nu er J Dødens Mand!“ skreeg hun og vilde holde mig tilbage.

„Nei,“ svarede jeg, „en Engel fra Himlen har frelst mig! Her staaer Dødens Kalk, som var isfjernet for mig!“ og pegede paa Don Marcellos Glas.

„Himlen være lovet og priset i al Ewigbed!“ udbrød Brindsessen, „at jeg ikke kom for silde med min Advarsel! Den hellige Guds Moder har aabnet mine Dine for denne Forræders lumske Raad. Bind ham! og undersøg ham nøie! Dette Glas med sit Indhold skal, velforseglet, sendes med til Florents, hvor min Broders Retfærdighed og Forbrydelsens Følger vente ham!“

Man knappede den Jangnes Kofte op, og et

Papir faldt ud, hvori var svøbt en lille Kiste, hvis Indhold jeg ved første Diekast erkjendte for at være Rottetkrudt."

"Jh naa!" raabte Abigaël leende, „der var I da nær ved det!"

„Prindsessen," vedblev Herr Oluf Borch alvorlig, „betragtede mig taus nogle Diebliffe, og det var tydeligt at see, i hvor stor Bevægelse hun var, og hvorledes hun syntes at vakle i sin Beslutning. Endelig traadte hun nærmere til mig og sagde, uhørt af de Omstaaende: „Reis og vær lykkelig! I har frelst et Liv, som tilhører Eder! nu har jeg ogsaa frelst min Deel!"

Hun rakte mig sin Haand; jeg bøjede mig og kyskede den taus og med Taarer. Derpaa forlod hun mig, og dette var den sidste Gang, jeg saae hende.

Tidligt næste Dag begav jeg mig til Florents, hvor jeg af Hertugen blev modtaget med stor Naade. Han befalede mig endnu i nogen Tid at forblive ved sit Hof og overvældede mig med den ene Gæstebemyndning og den ene Gave efter den anden. Ogsaa med min Ven, den lystige Sanger Francesco Redi, mødtes jeg ofte og tilbragte i hans og endeel andre Lærdes og Kunstneres Selskab mangen glad Aften.

Efter en Maanedes Forløb sad jeg atter, i Selskab med min trofaste Martin og nogle andre Reisende, paa

Hestens Ryg og reed med lystigt Mod henad Veien, der fører fra Florents til Pisa. Underveis naaede vi en stor Tranæport af Forbrydere, der, under stærk Bagt og lænkede til hinanden, ligesom Dvæg bleve drevne til deres Bestemmelsessted, Galeierne i den store vidtberømte Søhavn Livorno. Da vi kom paa Siden af Srærmen og vilde ride forbi, løstede Een af de Lænkebundne sit mørke, forvildede Ansyn imod os; hans gnistrende Blik traf mit, han udstødte en sæl, hylende Latter, og de forsmædeligste Forbandelser strømmede fra hans Læber, da han gjenkjendte mig. Det var Don Marcello. Een af Bagten svang en Erøbe over hans Hoved, jeg satte Sporerne i Siden paa min Kleppert og kom dem snart af Syne; men den Latter og det Smertenshyl forfulgte mig længe, og jeg mindes det endnu kun med Gjæen! — Seer Hun, min søde Hjerte! Dette er Historien om den Prindsesse, som jeg kunde have faaet til Kone!”

Herr Oluf Borch taug stille og saae tankesuld ned for sig; ogsaa det blonde Pigebarn syntes beskæftiget med sine Tanker. Da opdagede hans stirrende Blik paa det hvide, skurede Gulv en langagtig, mørk Plet. I den Formening, at det var Noget, hans unge Elskerinde havde tabt, bukkede han sig ned og tog det op. Det var en høirød Hanesjer, øiensynligen affalden af en Hatte-Plumage. Han holdt den hen for Lam-

pens Lys og spurgte smilende: „See her, hvad jeg fandt paa Gulvet! hvad er det?“

Abigael blev ligesaa høirød i Ansigtet som Hane-
fjeren, men svarede meget sindigt, med rynket Pande,
ligesom hun tænkte sig om: „Gud veed, hvor dog det
kan være kommet her! det kan jeg slet ikke begribe!
Vi bruge saamæn ingen røde Tjer her i vort geistlige
Huus! — Men hør,“ afbrød hun sig derpaa selv
hurtigt, „Han har saa tidt lovet mig, at ville synge
noget for mig, men det Løfte har Han endnu aldrig
kunnet bekvemme sig til at holde. Nu har Han for-
talt; syng nu ogsaa lidt! Han mener vel, jeg er en
ufornøielig Gen, der baade vil have i Pose og i
Sæk?“

„Jeg synger kun saare slet, min venlige Abigael!
men imidlertid, kan det forskaffe Hende nogen Nero,
saa vil jeg for den Sags Skyld gjerne give min flette
Stemme til Priis!“

Med disse Ord tog Herr Oluf Borch en stor
Luth, som laae paa Bordet, i Haanden og begyndte
uden videre Forpil:

„Rosen sidder paa Thronen —“

„Jh, min Gud!“ raabte den unge Pige uvilkaar-
lig, og en blussende Purpur strømmede atter over An-
sigtet og den sneehvide Hals.

„Kjender Hun den Vise, min Hjerte?“ spurgte
Doktoren lidt forundret.

„Nei — jo — nei! jeg kjender den ikke, troer
jeg.“ stammede Abigaël, „nei, jeg stødte mig kun lidt
paa Tenen! Bliv kun ved og syng!“

„Visen blev mig sendt forleden paa et trykt
Blad blandt mange andre nye Sager fra vor Bog-
fører Moltke,“ sagde han, „jeg fandt den ret kjøn, og
Tonen er jo bekjendt nok. Det er sagtens et Hjertes-
Udbrud fra en Forelsket til hans Udkaarne. Forsat-
terens Navn stod ikke derpaa.“ Og han vedblev:

Rosen sidder paa Thronen,
Hun haver den største Magt:
Hun bærer Sceptret og Kronen
For alle Blomsters Pragt.

I Vaarens Høitidsklæde
Sees Lilie, Nellik, Viol
Ydmygelig fremtræde
For hendes Dronningstol.

Springer og Afseier,
Klæda med Tusindfryd
For hendes Fod sig neier
I deres rigeste Pryd.

De aabne de gyldne Skaaler,
 Da dufter den hele Krands;
 Men Rosen dem overstråler,
 Som Solen Stjernernes Glands. —

— Mig blomstrer i Sands og Sinde
 En Flor udaf Tanker frie;
 For Dig de alle maae spinde,
 Thi Du er Rosen deri!

Medens den Lærde med en stærk, men uøvet og raa Stemme ganske simpelt sang disse Riim, sad den unge Pige nedbøiet og, som det syntes, ivrigt bestrægtiget med sin Teen, som om Strængen var uredt; hendes Kinder blusfede, et listigt Emil krusede sig over den lille Mund, og de fine Næseborer stitrede. Da slog Kloffen ni paa en nærliggende Kirkes Uhr.

„Det er fælde, Kloffen er alt ni,” sagde Herr Oluf Borch, „hun længes vist efter Hvile, min Skat! og jeg har vel endog utilbørlig trættet Hende med min lange Fortælling!”

„Nei Han har saamæn faaet Tiden godt til at gaae!” sagde Abigael og reiste sig. „Ja men hør! at han dog ikke tog den deilige, fornemme og rige Prindsesse! det kan jeg ikke begribe! det er jo næsten fabelagtigt!”

„Saa det kan Hun ikke forstaae?” sagde han

smilende, „det forekommer mig dog ret begribeligt. Og desuden takker jeg nu Gud, at det ikke skeete,“ lagde han smigrende til, „thi saa havde jeg ikke været den Lykkelige, jeg nu er!“

„Na jo vist havde Han saa! men Han kjendte ikke dengang sit Bedste!“ sagde Jomfruen og rakte ham sin lille, trinde Haand, som han ærbødigt kyskede. „Nu maa han smukt tage tiltakke her!“

Hun greb med disse Ord Lampen paa Bordet og fulgte sin Hæstemand ud i den yderste, store Stue. Men da han nu langsomt skreed foran hende henad det stierlige Teppe og nærmede sig til Stolen, hvor hans Kappe laae, bemærkede han i eet af de store, klare, ved Siden af Udgangsdøren hængende Speile, at Abigaël med smilende Mund og tindrende Øine, idet hun fulgte ham, efterabede hans haltende Gang, og at Pernille, der ogsaa fra en Sidedør var kommet ind for at melde Tjenerens Komme, stod der med begge Hænder i Siden og havde største Møie med at holde Latteren tilbage! Dette Syn greb ham med Dødens Bitterhed, og det løb ham iiskoldt ned ad Ryggen. Men rolig fastede han sin Kappe om Skuldrene, tog Baret og Stof og traadte med et venligt „Godnat!“ ud paa Trappegangen. Med langsomme Tred gik han ned ad den første Afdeling, medens det susede for hans Øre, og Blodet stemmede sig til Hjertet; men her

maatte han et Dieblif staae stille. Han lænede sig til Rækværket og trak Veiret med Besvær. Da hørte han Jomfruens og Stuepigens skingrende Latter tabe sig i de indre Bærelser. Han steg ned til Gadedøren, hvor den gamle Tjener ventede ham med Lygten; men da denne ved Skinnets af Lyset havde opdaget sin Herres forvirrede, blege Ansigtstræk, greb han ham under Armen med en bekymret Mine for at lede ham ned ad Steentrinene, i det han hviskede: „Men, Herregud! hvad er der dog paaferde?“ Dog Oluf Borch reev sig løs, hævede Hovedet raske, slog Rappen tæt om sig og ilede med faste, hurtige Skridt hjem til sin eensomme Bolig.

Dagen efter sendte han Jomfru Abigaël et Brev, som han havde skrevet med blødende Hjerter, men som hun læste med Emil og høi Glædesrødme paa Kinderne. Ogsaa Formynderen, hans Høiærværdighed Provst Ursinus, fik et Brev i samme Anledning; og var dette Brev saaledes stilet, at det maatte fjerne al Ulempe fra denne Kant for den unge Pige.

Maret efter i Februar Maaned, paa en smuk, klar Fredag=Formiddag saae man et Bryllupstog langsomt og høitideligt at bevæge sig hen over den frogne Steenbro paa Høibro Plads og nærme sig til St. Nikolai Kirke. I Spidsen gik en ung, rank, velvoren Karl, riigt og broget paaklædt; paa Hatten vaiede en

Plumage af høirøde Tjedere. Ved hans Side gik med rødmennde Kinder og sædeligt nedslagne Dine Bruden, Jomfru Abigaël Søfrens Dotter Glud; en Sværm af Slægt og gode Venner fulgte efter, og Toget sluttedes af Tjenere og Staldkarle i de Poviskers Liberie. Herr Doctor Ursinus holdt Vielsen, og et stort Bankett, foranstaltet paa Raadhuset, endte den glade Dag.

Men omtrent en Snees og nogle Aar senere reiste der sig i Kannifestræde en stor, grundmuret Gaard. Den blev indrettet til Bolig for et lidet Antal slittige, trængende Studenter, og, opbygget for Penge, som Herr Oluf Borch dertil havde testamenteret, ifølge hans Villie kaldet Collegium Mediceum.

De to Peblinge.

Naar man nævner Bordingborg, saa kommer man strax til at tænke paa det store, runde Taarn, som staaer der og kneiser over alle de lave Huse, ligesom en lang Mand midt i en Flok smaa Børn. Fra Byen selv, som ligger smukt adspredt paa nogle Høie nær ved Stranden, er der vel en viid Udsigt; men naar man stiger op i Taarnet, som er en Levning af Kong Valdemar Atterdags Slot, og som af den forghyldte Gaas, der sad paa Epidsen, blev kaldt Gaasetaaarnet, saa kan man oversee en stor Deel af det sydlige Sjælland, Ulvesund, Møen, Falster og Lolland, samt alle de smaa Øer mod Øst og Vest.

I Bordingborg boede for henved to hundrede Aar siden en Præsteenke, som man kaldte Moder Kordt. Hun havde en eneste Søn paa omtrent tolv Aar, hvis Navn var Martin, og denne Søn elskede hun over Alt i Verden. Hertil kunde hun have meget dog Grund; thi den lille Martin Kordt var nok værd at holde af. Han elskede inderligt sin fromme Moder og gjorde

Alt, hvad der stod i hans Magt, for at glæde hende. Han gik i den latinske Skole, og da han ikke alene havde faaet gode Eyrer af Vorherre, men ogsaa var flittig og brav, saa var han altid blandt de Bedste i Skolen og i Forhold til sin Alder kommet temmelig høit op, saa at baade Rector og Conrector og Hørerne ventede sig noget Stort af ham. Men ligesaa stadig og findig han kunde sidde med Næsen i sin Bog, ligesaa raff og livlig var han ogsaa til Lustighed og Leg. Han var vel saa skjæk som den Kjæfeste til at klattre, springe og svømme, og Sangen duede ikke, hverken i Kirken eller paa Gaden, naar Martins klare Stemme manglede. Ja, han var heller ikke just den Sidste til at bruge Næven, naar han syntes, man vilde ham tillivs med Uret, og da forstod han at bruge den tilgavns. Derfor stod han sig ogsaa godt med alle sine Kamrater, de andre Pøblinge, — saaledes kaldtes dengang Disciplene i de latinske Skoler. Blandt sine Kamrater havde Martin en udvalgt Ven, som hed Hans Jørgen og var Søn af en Raadmand i Byen. Han var Martins Sidemand i Skolen, de legede sammen, spadserede sammen og deelte gjerne enhver Fornøielse med hinanden. Det lod til, at de passede meget godt for hinanden, skjendt der i deres Sind fandtes stor Forskjellighed; thi Martin kunde trods al sin Munterhed og Livlighed dog altid være fast og besindig, medens Hans

Jørgen, der ellers var ret godmodig, ofte i høi Grad var hidfig og ubetænksom.

En Løvedag Eftermiddag ved Midsommerstid stod Martin just i Forstuen til sin Moders Huus og bærstede sin Baret for at gaae ud og hente Hans Jørgen; de skulde paa Marken samles med de andre Pøblinge til en Langbold. Just som han er i Begreb med at træde ud paa Gaden, hører han sin Moder sige til Koffepigen: „Ja, jeg vilde rigtig ønske, jeg havde et Par Duer til i Morgen; naar min Svoger, Mester Anders, kommer og prædiker i Vacancen, saa have vi ham her til Middag, og jeg veed, han holder saa meget af Duesteeg!“

Næppe havde Martin hørt disse Ord, saa forandrede han flug sin Plan for denne Dag. Han gik lige over til Hans Jørgen, som han fandt sig og særdig til at gaae, og sagde til ham: „Hør Du, skulde vi ikke hellere i Dag fange Duer i Taarnet?“

„Aa, jo nok,“ sagde Hans Jørgen, „det er mig ligemeget!“

Derpaa vandrede begge Piltene Arm i Arm ned ad Gaden i deres lange sorte Kjoler. Pøblingene i de latinske Skoler bare nemlig paa hiin Tid siddende i Kjoler, knappede med een Rad Knapper fra Hage til Fod, omtrent af samme Enit som Præstekjolerne nuomtide. Da de vare komne til Foden af Taarnet, saa de sig for-

figtig om; thi det var dem rigtignok forbudet at stige derop, eftersom det formedest de indvendige Opganges Skrøbelighed var forbundet med Fare. At fange Duerne, som havde deres Neder høit oppe under Tagstjægget af Taarnhatten og i Huller i Muren, var derimod tilladeligt; thi de vare næsten vilde og tilhørte Ingen. Det eneste Levende, som de søinde i Nærheden, var en Karl, som langt nede ved Stranden læsede Qvas paa en Bogn. Beroligede i denne Henseende, steg de op ad den høie Brandstige, der stod lænet op til den Aabning, gjennem hvilken man dengang alene kunde komme ind i Taarnet, og da de vare komne derop, entrede de paa skrøbelige Stiger og tilsidst mellem Tømmerværket, indtil de naaede lige under Taget til det øverste Bjelkelag, over hvilket der hiit og her var lagt løse Brædder, der tildeels vare halvraadne. Det længste og stærkeste af disse Brædder slæbte de med stort Besvær hen til een af de mange store Slugger, som ere anbragte lige under Tagstjægget, og hvorfra man har Udsigt til alle Verdens fire Hjørner. Gjennem Aabningen skubbede de Brættet saa langt udenfor Muren, at det havde Ligevægt, og nu gik Martin ud paa den yderste Ende deraf, medens Hans Jørgen indenfor lagde sig paa Maven tværs over Planken som en Modvægt, uden hvilken Martin strax var vippet ned i Afgrunden.

Staaende ude paa det svære Brædt imellem Himmel og Jord, begyndte Martin nu ivrigt sin Sagt; han figede og søgte saalænge og forsigtigt, at han ogsaa snart var heldig nok til i et Par Huller i Muren at opdage et Par af de der bygte Duereder, og at overraske de Gamle og Unge saa snelt, at han i kort Tid havde faaet puttet to Duer i den venstre rummelige Kjoletomme og to i den høire, en Femte maatte tage Logis indenfor hans Vest. Fuld af Glæde over sin Fangst raabte han ind til Hans Tørgen, som laae og pustede trers over Brædtet: „Nu har jeg allerede fem; men nu seer jeg heller ingen flere!“

„Jeg vil have de Tre,“ raabte Hans Tørgen tilbage, „jeg vil have de Tre!“

„Tak skal Du have, Du er god!“ svarede Martin og lavede sig til langsomt at gaae indad paa Brædtet, „jeg har fanget dem, og jeg vil ogsaa denne Gang have Broderparten!“

„Na Snak,“ raabte Hans Tørgen igjen, „jeg ligger her og flemmer min Mave — —“

„Som jeg siger Dig,“ var Martins Svar, „Du maa nøies med To; hvad vil Du ogsaa med dem?“

„Det kommer ikke Dig ved,“ raabte Hans Tørgen hidsig; „hvis jeg ikke faaer de tre Duer, saa lader jeg Dig dumpe, veed Du det!“

„Saa Du vil skræmme mig?“ svarede Martin

ganske roligt og leende, „Du faaer de To, det er nok til Dig; min Moder skal have de Tre!“

„Saa behold dem da alle Fem!“ skreeg Hans Jørgen ude af sig selv, og reiste sig ganske lidt fra Brædtet. Ved denne Bevægelse sank det noget mere udad, og den ulykkelige Martin Kordt styrtede eller rettere gleed ned fra den svimlende Høide.

Næppe havde Hans Jørgen seet, at Martin forsvandt for hans Dine udenfor Gluggen, før Tanken om hans Ubefindigheds græsselige Følger faldt paa ham som et Bjerg; han slap Planken, som han endnu holdt fast paa og skyndte sig i Dødsens Angst ned ad alle Bjelker og Stiger, ud af Taarnet, og uden at han selv tænkte derpaa, førte hans Fødder ham til Præstegænsens Huus. Bleeg som et Liig styrtede han ind i Stuen til hende, hvor hun sad og spandt paa sin Rok, kastede sig ned foran hende og omsarnede hendes Knæe, idet han med frembrydende Taarer fortvivlet skreeg: „Gud hjælpe mig! Gud hjælpe mig!“

Moder Kordt blev hestigt forskrækket og spurgte ham ængsteligt: „Hvad er der dog paaferde? hvad har han gjort?“

„Na, Gud see i Naade til mig!“ skreeg den ulykkelige Dreng, „Martin er styrtet ned fra Taarnet og har slaaet sig ihjel, og det er Altsammen min Skyld!“

„Hvad siger han?“ hviskede Konen forfærdet.

„hvad er det, han siger?“ gjentog hun heftigere, og i det Samme reiste hun sig hurtigt, ilede, som hun var, ud af Døren og ned ad Gaden, som fører til Slotsbanken. Men hendes Knæe rystede, og hendes Fødder kunde næppe bære hende, og da hun kom til Brønden, som staaer ved Hjørnet af Torvestrædet, maatte hun standse og læne sig til Rækværket, for ikke at falde omkuld. Da saae hun med Get en Hob Folk, som bøiede om fra Slotsbanken ind i Gaden og nærmede sig til det Sted, hvor hun stod; og da de kom nærmere, saae hun i Epidjen af Sværmen sin Søn, sin Martin, hvem hun havde troet at gjensee knuust og lemlæstet, komme hende imøde. Han var rigtignok lidt bleg om Næbet og vaklede, som om han havde en Ruus, hvorfor ogsaa en Karl havde taget ham ved den ene Arm; men da han fik Die paa sin Moder, reev han sig løs, løb hen til hende og sagde: „See her, Moder! der har hun fem Duer, som hun kan stege til Farbroder i Morgen. Men hun maa ikke være vred paa mig, fordi jeg kom til at springe ned fra Taarnet; jeg skal aldrig gjøre det tiere!“

Ved disse Ord slog de Omkringslaaende en høj Latter op, men Moderen hørte ikke, hvad han sagde. Hun trykkede ham fast til sit Bryst, hun kyskede ham, hun besølte ham fra Top til Taa, om han var heel og holden, og saae paa ham med en saadan Glæde

i Ansigtet, som om hun nu først havde faaet ham af Gud.

Under Alt dette forsøgte imidlertid de omstaaende Borgere, Tjenestefolk og Drengene at fortælle og forklare, hvordan det var tilgaaet med hans Frelse; men den Gne kunde ikke komme til Orde for den Anden, Alle snakkede hinanden i Munden, indtil endelig en gammel Bryggerkarl fik slaaet til Lyd og fik Lov at tale.

„Seer hun,“ sagde han til Moder Rordt, „jeg havde netop læsjet et stort Læs Riiebrænde histnede ved Stranden og var just paa Veien forbi Taarnet for at kjøre det hjem til min Huusbonds, Brygger Ambrosius's Gaard, da jeg med Gæt seer noget Sort falde ned fra det Øverste af Taarnet; det saae ud som en stor sort Kugle. Jeg holdt strax stille med Vognen, men i samme Dieblif falder dette Sorte lige ned bag i min Vogn, ovenpaa det høie Læs Qvas, og glider mellem Qvistene paa Jorden. Jeg steg af Hesten, og da jeg skulde see mig til, hvad det var, — veed hun saa, hvad det var? Det var, min Sandten, hendes lille Søn, som her staaer! Han laae ganske stille, og jeg troede, min Sandt, han var død. Men aldrig saasnart havde jeg løftet ham op og fik rusket lidt i ham, før han slog Dinene op og saae rigtig vildt paa mig. Saa gneed han sine Dine, og da han saa havde seet sig lidt om, saa var det første Ord, han sagde:

„Jeg fik dem dog alle Fem.“ Jeg kunde da nok begribe, at han talte noget vildt! Saa kom der nogle Flere til, og saa tog jeg ham ved den ene Arm og fulgte ham herhid. Jeg kan troe, at hans store, siede Kjole har hjulpet ham og, næst Guds naadige Villie, frelst ham ud af denne store Fare for at slaae sig reent ihjel; thi Vinden oppustede Kjolen, ligesom naar det blæser i et Seil, og bar ham op, saa han ikke faldt saa hurtig ned, som ellers vilde skeet, men dalede, ligesom en Ravn kan lade sig dale paa sine Binger. Og saa førte ogsaa Vorherres Haand ham lige ned i mit høie Læs af Riisqviste, hvilket tog af i Faldet. Men alligevel er det jo et sandt Mirakel, at han nu staaer her sund og frisk og kan baade gaae og mæle!”

Moder Kerdts hørte ikke meget af denne venlige Beretning om Sønnens vidunderlige Frelse; hun havde bestandig ufravendt seet paa Martin og knælende holdt ham i sine Arme. Nu reiste hun sig op, idet hun sukkede: „Gud i Himlen være prisat og lovet og takket i Evighed!“ tog Drengen ved Haanden og førte ham hjem med sig, medens de Andre alle gif hver til sin Dont. Det Første, de ved Indtrædelsen i Stuen bleve vaer, det var Hans Jørgen, der ganske bleg og forgrædt havde sat sig paa Gulvet i den mørkeste Krog, han havde kunnet finde. Ved Moder Kordts og Martins Komme havde han hurtigt skjult sit Ansigt i begge

sine Hænder, og en Gysen rystede hans Krop. Nu, tænkte han, nu bringe de hans Liig, — der er de! Men da hørte han Martins Stemme, der tiltalte ham venligt; han slog Vinene op, — ja der stod Martin for ham! Knap vilde han troe sine egne Sandser. Han soer op som af en Drøm, sløi Martin om Halsen, trykkede og kysede ham og bad ham med Taarer om Forladelse. Den Tilgivelse, som han bad om, erholdt han ogsaa strax, og den eneste Hævn, som Martin tog over ham, var, at han holdt ham et Par Duer for Næsen og sagde: „Seer Du, nu fik jeg dem dog alle Fem!“

Men Moder Kort var i Begyndelsen meget streng: hun holdt ham en skarp Formanings-Prædiken, der sluttede saaledes: „Naa, græd nu ikke meer, jeg troer nok, han har ikke gjort det af Ondskab; nu maa han betænke sig længere en anden Gang ved, hvad han gjør, og takke Gud, at det denne Gang faldt saa vel ud!“ Dog hendes egen Glæde over Martins forunderlige Frelse og Hans Jørgens oprigtige og dybe Bedrøvelse gjorde, at ogsaa hun tilsagde ham Tilgivelse, ja lovede endog at fortie, hvad han havde gjort.

Formodentlig var Sagen dog samme Aften — maaskee ved andre Skolepeblinges Gæstinger — blevet omtalt og paa den Maade kommet Hans Jørgens Hæder for Dre; thi Søndag Morgen ganske tidlig kom

Raadmanden meget høitideligt og gravitetist ind til Moder Rordt for at bede hende om Forladelse paa Sønnens Begne; ved hvilken Leilighed han tillige bemærkede, at han — som han med en ret artig Bittighed udtrykte sig —, „havde stillet Hans Jørgen for en Birkeret og ladet Dommen fuldbyrde af selve Birkedommeren, — som sidder bag Speilet!”

Til Høimesse samme Dag prædikede da Martins Farbroder, Mester Anders Rordt; Martin selv sad blandt de andre Pøblinge i Choret og sang; hans Moder kunde fra sin Stol nede i Kirken netop see ham og vendte ikke Diet fra ham, medens hun i sin Bøn til Gud indflettede den inderligste Taksigelse, fordi han saa vidunderligt havde bevaret hende det, der var hende det Dyrebareste paa denne Jord.

Efter Kirketjenesten spiste Farbroderen hos Martins Moder til Middag, og Martin saae med ikke ringe Fornøielse de fem Duer staae stegte og brune midt paa Bordet. — Det havde nær blevet en kostbar Duesteeg!

Den røde Mand.

h n n l l e a b o r n a t

1.

I den smukke Kjøbstad Nykjøbing paa Falster er der en lille Gade, som hedder Vastebrostræde. Den bestaaer af to Rækker smaa og lave Huse og løber skraa ned mod Guldborgsund lige til den Skibsbrugge, hvoraf den har sit Navn. Gaden er saa snever, at naar Dilligencen, liig et Huus paa fire Hjul, ruller derigjennem, kunde de Reisende, om de vilde, gjerne raffe Haanden til den arbejdende Skomager gjennem det aabne Vindue eller til Konen, som staaer paa Dørtærskelen med sit Barn paa Armen. Den er for det Meste beboet af Borgerfolk, som ikke have Penge nok til at betale Leie i de større Huse i Slotsgade eller Friegade, og her findes derfor adskillige Dagleiere, Matrojer, Fiskere og fattige Haandværksfolk; for en Deel Aar siden boede ogsaa Byens Skorstensfeier her. Dog var han en noget mere velstaaende Mand end de fleste Andre af Gadens Beboere, thi deels havde han selv brav meget Arbeide med at feie Skorstene og brænde Raskelovne

ud saavel i Byen selv, som i Landsbyerne og paa Herregaardene, og deels havde han en Kone, som ved sin Driftighed og Orden var en heel Capital. Han havde faaet hende i Kjøbenhavn, hvor hun var sødt af engelske Forældre, og af Byens Borgermester havde hun erholdt Tilladelse til at holde Værtshuus og skænke Brændeviin og Ol, samt koge Mad for dem, der vilde tage tiltakke. Derfor saae man ogsaa altid en Mængde Mastroser, Finklapper, Danske, Hollændere og andre at hente sig Hjertestyrkninger hos Madame Hermansen; og Madame Hermansen, der var munter og quif og taledede, foruden Dansk, baade Engelsk og Hollandsk, saa det stod efter, besandt sig selv meget godt ved disse Besøg. Hun kunde selv hver Dag gaae med en hvid Kappe og et hvidt Forklæde, og ligeledes klæde sin lille Datter, Elisabeth, net og reenligt. Ogsaa Manden, der de sex Dage om Ugen var sort som en Morian, men om Søndagen rød og hvid som et andet Christenmenneske, gik da med Kone og Barn i Kirken med et Par sneehvide Glipper om Kinderne, saa stive, at han næppe turde vende Hovedet, naar han hilste Borgermesteren. Den lille Elisabeth gik da foran sine Forældre i en lyserød Kjole og med en Straahat paa Hovedet; til Hverdag havde Solen Lov til at skinne paa hendes lyse Haar, naar hun løb og legede nede ved Stranden. Og der legede hun gjerne; thi hun traf al-

tid der en Legekammerat, som forstod at more hende og altid vogtede og varede hende for enhver Fare.

Ligeoverfor disse velhavende Folk, hvis Huus med blanke Vinduer med Blomsterpotter, Glas og Glasker saae ret venligt og indbydende ud, laae der en anden Bolig af et heelt forskjelligt Udseende. Det laae mod Nord siden og Solen kom aldrig til at skinne derpaa, og havde Solen ogsaa kunnet skinne derpaa, saa havde det ikke nyttet Beboerne stort; thi Ruderne i de saa, skjæve og brøstfældige Vinduer vare saa grønne, saa smudsig og smaa, at Solen ikke havde kunnet see ind i Stuen. Og det var i Grunden heller ikke rart at see derind. Der var fattigt og øde og slet ikke pæent. Ved eet af Vinduerne stod en Forhøining, hvorpaa der var et Skomagerværksted; en Seng uden Omhæng skjulte sig i en Krog; et Par gamle Stole og et Feldtbord fyldte den øvrige Deel af Rummet, der kun var meget indskrænket. Paa Bæggen hængte et Nyrnberger-Uhr uden Kasse, et lille Skab og en Violin med Bue, Alt vel overtrukket med Støv og Spindelvæv. Ralken, hvis hvide Farve forlængst var svundet, var paa mange Steder faldet af, og paa Gulvet kunde man see, at der nok ikke blev lidt mange Koste i denne Huusholdning. Kort — Alt viiste, at de, som boede der, maatte være meget fattige og tillige ikke holde meget af at have det net og hyggeligt.

I dette sørgelige Huus havde der i mange Aar boet en underlig Personnage. Han var Skomager af sin Profession og hed egentlig Evang; men da han saae meget barsk og vredsladen ud, saa Gadens Børn altid vare bange for ham; da han kun talte lidet, og naar han talte, fremstødte sine Ord i en buldrende, raa Tone, saa havde man givet ham det tydske Navn „Bullenbeißer“, hvilket siden i Folkemunde blev forført til Bullebeis. Men denne Mester Evang eller Bullebeis var slet ikke saa slem, som han saae ud til; naar man lærte ham at kjende, saa fandt man snart, at det var en skikkelig og fornustig Mand, med et venligt og godt Sind; kun var han lidt sær i sine Manerer. De to Menneſker, som boede hos ham og levede med ham, kunde heller aldrig klage over ham; de vare tværtimod meget tilfredse med Alting, naar man undertager, at det rigtignok stundom gif lidt knapt til med Mad og Drikke. Den gamle Ane, som holdt Huus for ham, fik derved ikke synderlig Velilighed til at vise Prøver paa sin Kogekunst; og den lille Johan, en trettenaars Dreng, der var hans Pleiesøn, og som Evang holdt inderlig meget af, blev just ikke vænnet til sin Mad eller Lækkerier. Dog det havde han jo ikke ondt af. Men det lod dog ogsaa virkelig til, at Mester Evang, uagtet han flittigt forsaalede manges Eomands Støvle og bagfliklede manges Stuepigens Sko,

samt idelig havde Arbeide nok, alligevel ikke havde
 synderlig mange Penge til at leve for. Da Borgerne
 i Byen engang skulde beskrives til Indkomstskat, mødte
 da ogsaa Bullebeis med de Andre paa Raadstuen; og
 da Touren kom til ham, og Borgermesteren spurgte:
 „Naa, Mester Evang! hvad tjener De vel om Aaret?“
 saa svarede han: „Ja, seer De, Herr Justitsraad!
 hvergang jeg sætter min Gryde paa Ilden, saa koster
 det mig een Rigsdaler!“

„Seer man det!“ sagde Borgermesteren, „det gaaer
 jo nok an!“

„Ja men,“ tog Mester Evang hurtigt Ordet, „jeg
 sætter kun min Gryde paa Ilden to Gange om Ugen!“

Denne Forklaring gjorde altsaa en betydelig Forskjel,
 og paa den Maade kunde man kun sætte ham i en
 temmelig lav Klasse af de Skatteyndende.

Bed al Mester Evangs Sparommelighed var der
 dog eet Punkt, hvori han ikke var kneben. Naar det
 kom an paa at kjøbe en ny Trøie eller et andet Stykke
 til den lille Johan, naar Talen var om Skolepenge og
 andre Udgifter for ham, saa sagde Mester Evang ikke
 et Muf, men betalte villigt og gav rundeligt; thi han
 elskede den trettensaars Pøg. Denne var derfor ogsaa
 den Gæste i Huset, som saae nogenledes ordentlig ud.
 Thi vare end hans Klæder enten gamle eller simple, saa
 var det dog den gamle Ane strengelig paalagt altid at

holde dem hele og rene, saavel som den lille Fyr selv. Hvor Mester Evang havde faaet Drengen fra, eller hvem han egentlig tilhørte, vidste Ingen, og Ingen betymrede sig om at udspørge Manden desangaaende. Hans Pleiefader holdt ham til at gaae slittigt i den danske Skole og passe sine Lectier hjemme, og havde et agtsomt Die paa, at han i sine Fritimer ikke gjorde Noget, som ikke var godt. Dog dette havde ingen Nød; naar han ikke skulde læse eller deslige, var han for det Meste ovre hos Madame Hermansen, der altsidst tracterede ham med noget fra sit Kjøkken, som han i den gamle Anes ikke havde Anelse om; eller ogsaa han legede ved Stranden med den lille Elisabeth, hvem han ret havde fattet broderlig Kjærlighed til. Johan holdt paa sin Side ogsaa inderligt meget af den gamle Bullebeis; men da Drengen var af et heftigt Sind og undertiden i tidligere Dage ikke altid vilde, hvad Pleiefaderen vilde, men satte sig op mod denne, ja, stundom blev arrig og stampede i Gulvet og bar sig ad, som om han var Herre og Mester; saa blev den rette Mester ogsaa vred og straffede ham; men han slog ham aldrig. Han langede blot sin Violin ned fra Væggen og, idet han satte et saa forfærdeligt barsk Ansigt op, at Johan af Skrak aldrig vovede at knye, raabte han med Tordenstemme til ham: „Dands, Dreng!“ Derpaa strøg han paa Violinen den raskeste Reel eller Hornpipe, han kunde, og Johan

begyndte sin Dands. I Begyndelsen trippede han med Taarer i Øinene og med et af Uergrelse og Skamsuldhed fordreiet Ansigt; men lidt efter lidt svandt Breden, Taarene tørredes, Smilet brød frem, og han dandsede da med Lyst, knæpsede med Fingrene, kladskede i Hænderne, slog sig afvejlende paa begge Hæle og paa Hovedet, vriskede med Skuldrene, snoede sig som en Top paa Hælen, kort sagt, gjorde alle de Manerer efter, som han havde lært ved at see de engelske Matroser dandse disse deres Nationaldandse. Alt eftersom Drengens Afsyn opklaredes, svandt ogsaa det Bariske af Pleiesfaderens, og Begge brast tilsidst i en saa usluttelig Latter, at Mesteren var nær ved at falde ned fra sin trebenede Stol, og Drengen nær ved at revne paa Gulvet. Denne Straf vilde maaskee ikke paafe for Alle, men her gjorde den god Virkning; thi i de sidste Par Aar havde Mester Svang aldrig havt nødig at tage sin Tilflugt til Violinen, der, som ovenfor er sagt, derfor ogsaa hængte ganske bestøvet paa Bæggen. — Han havde bestemt, at naar Johan var blevet gammel nok dertil, skulde han tage fat paa Læsten og lære at sye Skoe, og det var især angaaende dette Punkt, at han og Drengen ofte bleve uenige, thi den Sidste havde en afgjort Modbydelighed for Beeg, Risp og Pudsesløite; det var hans Sorg i Livet!

Mester Svang skulde imidlertid desværre ikke see

de modne Frugter af sine Bestræbelser for Johan. En tidlig Morgensund, da den gamle Ane kom ind i Stuen, fandt hun Mesteren endnu sovende. Han pleiede ellers altid at være den Første paa Benene; men denne Gang var han undskyldt; han stod ikke mere op, han var død. Men hans Død maatte have været let, thi hans Ansigt var mildt og venligt, og Intet tydede paa, at han havde udstaaet nogen svær Døds Kamp. Den gamle Ane tog hans Haand, men da hun fandt den kold og stiv, lod hun den atter falde paa Dynen, gik ud og kaldte et Par Naboer til. Og saa den lille Johan kom ind og stod grædende ved sin Pleiefaders Seng. Men hverken de Aldres Undersøgelse eller Drengens Taarer hjalp noget; han vedblev sin evige Søvn. Øvrigheden blev hentet for at foretage det Fornødne; hvad den Afdøde eiede var lidet, og indtil at dette kunde blive solgt, maatte Andre udrede Omkostningerne ved Begravelsen. Borgermesterens Skriver, som var nærværende, søgte og lod søge i alle Gjemmer og Kroege, om der ikke skulde findes Penge eller Noget af Værdi; men der fandtes intet Saadant. Den gamle Ane og Johan fik imidlertid Lov til at beboe Huset, indtil der paa anden Maade kunde sørges for dem; Skorsteensfeieren paatog sig med Øvrighedens Minde Formynderskabet for Johan, og Madame Hermansen fordobblede, om muligt, nu sin Venlighed mod det fattige og forladte Barn.

2.

Nogle Dage efter Mester Evangs Begravelse gif Johan og den lille Elisabeth en Søndag Eftermiddag paa Veien fra Systoste Skov; de dreiede ind til Benstre gjennem den store Allé til Bestensborg, hvor de hos Gartneren købte deilige Pærer og gule Blommer; og da de vare komne lidt længere ned mod Landeveien, gif de ind paa Engen, satte sig i Græsset og begyndte at spise af den saftige Frugt, som de udbredte paa et stort Skræppeblad.

„Hør, veed Du hvad!“ sagde den lille Elisabeth, idet hun løste sin Hat og lagde den ved Eiden af sig, „jeg vilde dog ønske, at jeg maatte lære at ride og saadan gjøre Kunstler paa Hesten. Jeg var forleden med Fader og Moder nede i Hospitalsgaarden og saae Beriderne og de vilde Dyr, som de havde med. Hvor det var deiligt, Du! Først var vi inde og saae Løverne og Tigrene og Abekattene og Hyænen og alle de brogede Papegøier. De fik Allesammen Vede, mens vi vare der, og saa brølede de og skreeg og snakkede — og jeg var saa angst — men det var dog saa gruelig moersomt. Og saa gjorde Abekattene Kunstler, og der var een, som exercerede, og da Manden forlangte at see hans Pæs, saa tog han det ordentlig op af Lommen og bredte det ud og rakte ham det! — Saa vare vi

siden ude paa den runde Plads og sad paa Bænke og saae alle Veriderne og Damerne ride. De vare saa nydeligt pyntede med Silke og Fløiel og Guld og Sølv. Den Allersørste, der reed for os, var en lille Pige, der vist var meget mindre, end jeg. Hun havde en rød Silkekjole paa med Guldpailetter, et lyseblaat Skjærft og en lille rød Fløiels Hat med hvide Fjedere paa Hovedet. Hun kom springende saa nydeligt ind og smilede og var saa fornøiet! Og saa galopperede hendes graae Hest med hende rundt paa Banen, og hun dandsede til den yndige Musik paa Sadlen meget smukkere, end Nogen kan dandse paa et Stuegulv. Da hun havde sprunget gjennem tre Tøndebaand og over de røde Snore, saa klappede alle Folk i Hænderne for hende, og hun sprang ned af Hesten og niede paa Gulvet og kyssede paa Fingeren — og væk var hun! Det var saa deilig Alt sammen! Gud give, jeg ogsaa kunde komme med og blive Veriderke og blive saa net flædt paa!”

„Saa det vilde Du saa gjerne, Elisabeth?“ spurgte Johan med et polidst Smil; „ja, men Du kjender ikke Enden paa Historien; den kan jeg fortælle Dig. Jeg havde ingen Penge til at komme ind paa Ridebanen for, derfor maatte jeg tage tiltakke med at sidde i det store Valnøddetræ, som staaer ved det gamle Hospitals Muur; derfra saae jeg hele Stadsen, og saae

meer end alle de Andre. Thi jeg kunde fraoven af see ned i det aabne Skuur, hvor alle Hestene stode, og hvor de rendte ind, naar de havde gjort deres Kunst. Du kan vel nok huske, at da den lille Dandsende første Gang skulde springe gjennem et Tøndebaand, traadte hun seil og reev Tøndebaandet fra den Mand, som holdt det, og selv var hun nær faldet af Hesten. Næste Gang gif det bedre. Men da hun nu, efterat have neiet og kysset paa Fingeren, smilende sprang ind i den aabne Stald, hvor ingen af Tilskuerne paa Pladserne kunde see hende, men kun jeg, som hængte paa en Green i Træet, da kom den store, skjæggede, tykke Mand, som gif med den lange Bidst inde paa Banen, bag efter hende, greb hende i de krøllede, gule Haar, holdt hende op, ligesom man kan holde en lille Hundehvalp, og pryglede hende med Bidsteskafte langs ned ad de halvnøgne tynde Been og Laar. Hun skreg slet ikke den Stakkels, men krympede sig bare op med hele Underkroppen; og da han saa havde dænget hende dygtigt til, smeed han hende hen mod Plankværket, saa det knagede efter. Jeg blev saa rasende ved at see det affhyelige Menneske saaledes mishandle den lille, stakkels Tøs, at jeg af fuld Hals gav mig til at skrige: „Echlingel!“ — for de kan ikke forstaae Dansk, — „Echlingel! vil Du lade være, Echlingel!“ — Han løftede Hovedet i Veiret, fik strax Die paa mig, og greb

saa en Kartoffel eller hvad det var, der laae i en Bunke derinde, og heev mig den lige i Panden, saa jeg nær var faldet ned; her kan Du selv see, det er deraf, at jeg endnu har dette Saar, men nu er det snart lægt. Jeg blev ved at skjælde ham ud, og saa trak han paa Skulderen og gik ind paa Pladsen, bukkede for Publikum og kaldte en ny Rytter frem! — Seer Du, saaledes blive de behandlere, medens de ere i Lære, og saadan vilde det ogsaa gaae Dig, tænk Dig! Du, som er saa bange, at Du knap tør gaae hen ad et smalt Brædt nede ved Stranden, skjøndt jeg holder Dig ved Haanden. Hvad skulde det blive til, Elisabeth?"

„Nei fy! det var dog afskyeligt!“ raabte den lille Pige, „det havde jeg aldrig troet! Nei, saa vil jeg dog meget hellere lære at koge af min Moder, og saa blive Koffepige hos Stiftamtmandens, for det har min Moder lovet mig!“

„Ja, gjør Du det,“ sagde Johan, „det er meget sundere; din Moder banker Dig da vist ikke, om Du i Begyndelsen skulde komme til at svide Bellingen eller komme for meget Salt i Suppen. Jeg saae jo forleden, da du tabte den deilige Tallerken med Adam og Eva paa, saa den gik i tusind Stykker, da sagde hun ikke andet end: „Hvordan er det, Du gaaer og flatter, Bess?“ Saadan en smuk Tallerken have vi aldrig havtovre til Bort!“

„Ja, Herregud! Bullebeis var nu saa fattig, og han brød sig heller ikke om saadan noget net Noget. Men han var dog ogsaa ligesaa god imod Dig, som min Moder er mod mig. ikke sandt?“ spurgte Elisabeth.

Johan svarede ikke herpaa, men taug stille og ruskede noget Græs op og vreed det imellem Fingrene, medens de klare Taarer trillede ned paa hans Kinder. Hurtigt tørrede han sine Dine med Bagen af sin Haand.

„Nu saaer Du vel hans Violin og hans Uhr,“ vedblev Elisabeth, „og alt hans Værktøi, saa kan Du jo selv lære at sye Skoe og Støvler og blive ved at boe derovre?“

„Na hvad!“ sagde Johan, „Violinen kan jeg jo ikke spille paa, og Værktøiet — seer Du, det var nu det Gæst, som vi aldrig kunde blive enige om, hvad jeg skulde være! Han vilde nu absolut, at jeg skulde lære at være Skomager, og det har jeg nu slet ingen Lyst til. Saadan Dag ud og Dag ind at sidde med krum Ryg paa den lille Stol og bløde Læderet og banke det og skjære til, og snoe den begede Riip, prikke med Sylen og sye de fine Sting over Læsten paa Knæet, — Alt det, synes mig, er saa grueligt kjedsommeligt. Nu fortæller Ane mig, at Borgermesteren har sagt, at jeg skal blive sat i Lære hos Skomager Jørgensen histoppe i Kirkestræde; han har tre Svende og een Dreng, men trænger til en Dreng endnu. Men det

kan Du troe, det vil ikke blive rart. Jeg bliver da, som den Yngste, ikke andet end Drengenes Dreng, jeg bliver jaget og skjældt og banket, — det veed jeg godt. Nei, det holder jeg aldrig ud!”

„Men, hvad vil Du da være, Johan?” spurgte Elisabeth.

„Jeg vil være Murer!” svarede Johan, idet hele hans Ansigt straaledede, „Muurmester vil jeg være! Det er just prægtigt! Saaledes at staae paa de høie Stils-ladser, med Skjødskind paa og Hatten paa Snur og med Muurskeem i Haanden og arbeide og synge den hele Dag i fri, frisk Luft, det er dog noget ganske andet, end at gaae omkring med begede Jingle og hvert Die-blik saae Spandremmen over Ryggen for Ingenting! Maa det ikke være deiligt at være med at bygge smukke Huse, Herregaarde og Kirker, — især naar man kunde gjøre Tegningerne dertil og selv være Bygherre?”

„Ja, det er rigtignok noget andet end at hente Brændevin for Skomagersvendene eller rende med Madamens Flødepotte!” sagde Elisabeth leende.

„Ja,” raabte Johan og satte sig overende paa Knæ i Græsset, „ja, og hvor deiligt er det ikke, naar Murerne flytte deres Skildt og Lade! Saa Du ikke det isjor?”

„Nei, jeg gjorde ikke,” sagde Elisabeth; „hvordan er det?”

„Ethvert Haandværkslaug,“ sagde Johan med en belærende Mine, „har sin Oldermænd eller Formand, som har med Laugets Sager at gjøre; hos ham gjemmes Laden, det er en Kiste eller Kasse, hvori Laugets Penge og Papirer ligge, og Velkomsten, som er et stort Sølvbæger med meget Stads paa, og udenfor hans Huus hænger et stort Skildt. Men da nu Mestrene i Lauget skiftes til at være Oldermænd, og Een bliver valgt efter den Anden, saa maae Skildtet og Laden og Velkomsten flyttes fra den gamle til den nye Oldermands Huus, og dette skeer med stor Høitidelighed. Saaledes gik det ogsaa til ifjor her i Byen. Alle Muurmestere og Muursvende samlede først hos den gamle Oldermænd, hvor de bleve trakterede med Mad og Drik; derfra begyndte Toget ud af Huset: først kom Stadsmusikanterne med Piber, Trommer og Trompeter; efter dem gik der en Svend, som svingede Laugets Fane, hvori var malet og broderet og forgyldt en Muurskee, en Vinkelhage og andet Værktøi med en Krone over; dernæst blev det store Skildt baaret af sex Svende; saa kom der Andre, som bare Laden, Velkomsten og Reglementet, det vil sige en lille kort Stok, pyntet med brogede Silkebaand; den bruger de i deres Sammenkomster til at slaae Lyd med, naar der skal blive Tausshed, saa at Een kan tale og høres af dem Alle. Tilslidst fulgte de øvrige Mestere og Svende, Par og

Bar. Alle vare de saa pyntede; de gamle Mestere
 bare trefantede Hatte, de unge runde Hatte om hvilke
 de havde bundet brogede Silketørklæder eller Baand;
 de havde nye Skjødskind for, Knæbeenklæder, og hvide
 Strømper og Skoe med Spænder og blanke Staal-
 skaarder ved Siden! Med Toget fulgte ogsaa en Nar;
 det var en ung, lystig Evend, som havde taget en spids
 hvid Hatte paa Hovedet, malet sit Ansigt saa løierligt,
 saa man slet ikke kunde kjende ham, og trukket et Par
 blaa- og hvidstribede Beenklæder og en hvid Skjorte
 med røde Baand over sine Klæder. Ligesom Toget
 begyndte, kom han springende ud af V. nduet, og blev
 ved hele Veien at gjøre de moersomste Pudserier med
 Folf, der fulgte med for at see paa dem, saa at alle
 Mennesker vare færdige at lee sig fordærvede over ham.
 Han havde en Brix i Haanden, hvormed han uddeelte
 smaa Klaps til Høire og Venstre; jeg fik ogsaa en
 lille Gen over Nakken af ham; men det gjorde ikke
 ondt, og det var jo ogsaa kun Spøg Altsammen.
 Da de saaledes havde vandret hele Byen rundt og
 været i alle Gader, kom de da tilsidst til den nye
 Oldermands Huus; her bleve de ogsaa modtagne med
 Traktament og Væstighed. Alle Mestrenes og Evendenes
 Koner, Døttre og Kjærestes vare indbudne, og saa
 dandsede de hele Natten og fik Kage og Viin og Kaffe
 og Alt det, der er til! Hvad synes Du? er det ikke

fornøieligt? — Skomagerne — troer jeg næsten —
maa flytte deres Lade om Aftenen i en Sæk!”

Dette Eidste sagde Johan med et Udtryk af den
dybeste Ringeagt og Modbydelighed.

„Men saa kan Du jo bede om at blive Muur-
mester, Johan! Kan Du ikke det?” sagde Elisabeth.

„Nei, det kan ikke hjælpe mig noget,” svarede
Johan bedrøvet; „den gamle Ane sagde mig, at Sko-
magermester Jørgensen vilde tage mig i Lære for
det Første uden Betaling; men skulde jeg lære at være
Murer, saa maatte der betales for mig, og jeg har
jo ingen Penge!”

„Men faaer Du da ikke Alt det, som den gamle
Bullebeis havde?” spurgte den lille Pige.

„Alt det!” gjentog Johan med et Suk, „ja
det er ikke Meget, hvad han havde, og det gaaer nok
med, naar det er solgt, til at betale hans Begravelse.
Desuden mener Ane, at jeg ikke kan faae Noget deraf,
da jeg ikke er hans Søn. Da Borgermesterens Skri-
ver var hos os for at see, hvad Mesteren havde efter-
ladt sig, søgte de allevegne, i Skabet, i Sengen, under
Forhøiningen, han sad paa, og paa alle mulige Ste-
der, for de troede, at han muligens havde skjult Penge
eet eller andet Sted. Men de fandt slet ingen Ting;
og han var jo ogsaa ligesaa fattig, som han var god,
— for Du kan aldrig forestille Dig, hvor han var

god imod mig! Nei, nu maa jeg sagtens blive Skomager, og det holder jeg aldrig ud!”

Johan brast i Graad og fastede sig næsegruus i Græsset, hvor han skjulte sit Ansigt. Elisabeth sad ganske bedrøvet og betuttet og saae paa ham; men sigte Noget, det kunde hun ikke. Endelig reiste Johan hurtigt Hovedet i Veiret, og saae næsten skamfuld paa Elisabeth, og sagde: „Kom, lad os nu gaae hjem! Din Moder veed ikke, hvor Du bliver af saalænge; Solen er nær ved at gaae ned!”

Derpaa reiste begge Børnene sig, Johan spærkede til det store Skræppeblad, hvorpaa der nu ikke var andet tilbage end Blommestene og Bærestilke, rakte Elisabeth Haanden for at hjælpe hende over Grøften, og nu travede de raff paa Landeveien ad Byen til. Over Træbroen, som dengang skilte Roret fra Guldborgsund, kom de snart til den høie Damrei, som paa hiin Tid i en Bugt løb Vesten om Elotebanken, hvor Ithinghuset staaer, og nu ilede de mellem Baghuset paa venstre og Haver paa høire Side forbi Færgestræde og Majorens nye Lyshuus; og jo nærmere de kom Hjemmet, jo raslere bleve deres Fjed, saa at de lige ud for Bastebro svingede til Venstre i fuldt Løb ind i Bastebrostrædet.

3.

Men hvor forundrede bleve de ikke, da de fandt Gaden ganske fuld af Folk. De vare nok vant til, især om Søndag Eftermiddag, at see een eller anden Kone staae ved Vinduet og saae sig en Paasjar med Rabokonen, eller et Par Mænd sidde paa Dørtræet sammen og ryge deres Piber; men nu var hele det snevre Stræde saa fuldt, at de næppe kunde trænge sig frem. Alle Mand vare paa Benene og ude af Husene, alle stode de i Rhynger og stak Hovederne sammen, for ret at høre, hvad der blev fortalt. Der blev slet ikke sladdret eller støiet; man hvilede næsten, som om man ikke turde tale høit. Da begge Børnene kom til deres Hjem, stod Madame Hermansen, med sit sneehvide Kjøkkenfortklæde med den brede Smække sættet op paa Skulderne og Rappens Hagebaand op paa Fingerringene og med en stor Elev i Haanden, i Døren og hørte med største Opmærksomhed paa, hvad den gamle Ane fortalte. Netop som Johan og Elisabeth kom til, begyndte hun saaledes:

„Saa De har slet ikke hørt Noget derom, Madame Hermansen? Da kan jeg saamæn fortælle Dem, hvad det er, for jeg har i Dag været flere Steder, hvor det er seet. Ja, er det ikke forstræffeligt, det Spøgeri har nu drevet sit Væsen i flere Huse her i Byen i de sidste fem Dage; det er nu saa vist, som

jeg staaer her. Den Allerførste, som saa det, var
 Abelone, som tjener hos Høspitalsforstanderen for
 Bryggerpige. Hun kom for fem Dage siden om Af-
 tenen ind i Bryggerstet med et Lys i Haanden og
 skulde lægge under Kjedelen; og ligesom hun seer sig
 om, saa seer hun et Ansigt i det aabne Vindue. Hun
 troede nu strax, at det var Hans Peter, Garverens
 Svend, hendes Kjæreste, der vilde kysse hende, og saa
 siger hun: „Er det Dig, Hans Peter? hvad skal nu
 det Døsseri til?“ og saa gaaer hun hen mod Vinduet
 med Lyset. Men saa saa hun, at det var et gam-
 melt Ansigt, der gloede paa hende, og saa griinte det
 saa fælt, at hun af Forstrækkelse tabte Lyset og løb
 ud. Men da hun og de andre Folk kom ind igjen,
 og nogle af dem gik udenfor, saa var der ingen Ting
 at see. Hun paastod, at det havde en rød Kjole paa
 og en trekantet Hat, ligesom den gamle Magisters!
 — Nu i Forgaars vilde Borgermesterens Frue gaae
 op i et lille Episkammer, hun har tæt ved Daglig-
 stuen, med et Fad Fricadeller. Hun gaaer op ad de
 sex Trin, som føre deryp fra Gangen af, og aabner
 Døren; men næppe er hun kommet indensfor, før hun
 seer den røde Mand spadserere omkring derinde ved
 Hylterne. Hun gjorde naturligviis Omkring i største
 Hast, og derved smeed hun Fadet mod Døren og alle
 Fricadellerne røg til alle Sider, og hun selv — med

Respect at sige — paa Enden ned ad alle sex Trappetrin og kom til at sidde lige midt paa Forstuegulvet; hun skreeg da rigtignok himmelhøit, men det var meest af Angst, for slaae sig haardt det kunde hun ikke; hun er jo saa trind og stoppet som en Pølse! Da der kom Folk til, saa var Alt forsvundet! — Saa var det igaar henne hos Jomfru Bentsen, som holder Skole for Pigebørn: der stode netop de unge Piger med Løiet paa, Poserne paa Armen, Sykkriin og Rammer i Haanden, færdige til at gaae, og Jomfru Bentsen sagde netop et Par Ord til dem, saa de taug Allesammen stille; da hørte de det gaae og pusle inde i det næste Værelse. Jomfru Bentsen blev ganske ildrød i Ansigtet, for hun troede, at det var Gen af Smaatøserne, som var gaaet derind, — hun havde nemlig nogen Frugt staaende derinde, som hun nylig havde faaet sendende fra Forpagteren paa Kringelborg! Hun gaaer gesvindt hen til Døren og vil til at lukke den op, saa siger Gen af de Smaa ganske sagte: „Det er vist den røde Mand!“ og dermed bliver Jomfru Bentsen saa hvid som et Lagen og render til Gangdøren for at komme ud; men alle Børnene ville ogsaa ud og saa blive de siddende fast i Døren, indtil de tilsidst skrigende og hvinende, med Jomfru Bentsen imellem dem, styrtede over hverandre ned ad den smalle Trappe med samt deres Poser, Sykkriin, Væsker og

Brodererammer. De gjorde saadant et Spektakel, at Handfemagerens, som hoc underneden, kom ud og hjalp dem da paa Benene igjen og fik sanket alle deres Fingerbøller og Vindsler og andre Paffenilleker op igjen, saa de kunde gaae hjem. Der skeete da ingen videre Skade, end at Jomfru Bentsens nye Skildpaddeskam gif istykker, og hun maatte have Bud paa Apotheket efter Hofmannsdraaber. Da hun og Handfemageren saa gif ind i Stuen, hvor Pusleriet var hørt, saa kunde de nok see, at det havde været der; Bæverne laae strøede rundt om paa Gulvet, og Kurven var væltet ned af Bordet. Seer De, Madame Hermansen, det er Altsammen Gudsens Sandhed. Hvad skal man nu tænke? Er det ikke forfærdeligt?"

Medens den gamle Ane med løbende Tunge fortalte disse Historier, havde der samlet sig flere af Strædets Beboere omkring dem, og nu begyndte snart den Ene, snart den Anden ogsaa at fortælle, hvorlunde den røde Mand var seet paa forskjellige andre Steder; saaledes var han seet hos den gamle Apothekers, som boede paa Torvet, saa hos Gartneren, som boede ligeoverfor Latinskolen, og sidst havde han været hos Kjøbmanden, der boede oppe paa Hjørnet af Strædet, og havde der nær kyst Livet af Bouriksdrengen, som derover havde faaet Feber og laae til sengs. Hvad det var, kunde Ingen sige; men æng-

steligst var det dog, — lagde de til med betænkelig Mine. Elisabeth klyngede sig gysende op til sin Moder, men Johan stod ganske freidigt og hørte med megen Nysegjerrighed paa hrer enkelt Beretning. Det var imidlertid blevet seent paa Aftenen, og da han og den gamle Ane havde faaet lidt Aftenemad inde hos den gode Madame Hermansen, saa begave de sig over i deres skumle Bolig, og lagde sig begge til Ro, hun i sit lille Lukas, og han i Stuen.

4.

I Fjortningen kunde Johan ikke sove, saa træt han end var af at vandre om en heel Søndag fra om Morgenens tidlig. Han tænkte paa den gamle Mand, som havde ligget og var død i den samme Seng, hvori han nu laae, og dernæst fik han sig et lille Anfald af Fortvivlelse over, at der slet ingen Udsigt var for ham til at slippe fra Skomagerstolen op paa det saa tiltrækkende Murerstillads. Til sidst faldt han dog i Søvn, og drømte, at han stod paa en nylig reist Bygning; han havde en stor Blomsterkøst i Brystet og et med Viin fyldt Glas i Haanden; nedenfor paa Pladsen stod en Mængde Menneſker, blandt hvilke han tydeligt saa den gamle Ane, Bullebeis, Skorsteensfeieren og hans Kone og Elisabeth,

der smilede og nikkede op til ham. Nu skulde han just til at begynde Årandsættelen og havde allerede meget høitideligt sagt: „Med Gunst og Gæ!“ Da følte han sig med Gæ grebet i Skulderen. Uergerlig over at forstyrres, vendte han sig om, slog Dine op, og — ved hans Seng stod den gamle Ane! Det var allerede saa lyst, at han tydeligt kunde see, hvor forstyrret og forstrækket den Gamle saa ud.

„Hvad er der dog paafærde?“ sagde Johan med søvnig Stemme, idet han rejste sig op i Sengen og gneed sine Dine.

„Herre Jesu Kors! har Du da ikke hørt det?“ hviskede Ane ængsteligt. „Jeg har ligget den halve Nat og ikke lukket et Øie. Henved Klokken to hørte jeg, at det gik og puslede oppe paa Loftskammeret, frem og tilbage gik det, ligesom naar den Gamle gik og sokkede deroppe med sine Tøfler paa. Da dette havde varet nogen Tid, stækte der med Gæ et stærkt Rabalder, ligesom om det svære Lugevindue faldt i; det stod i Åftes aabent og støttet paa Pinden. Eiden har Pusleriet ikke hørt op et Øieblik; der er blevet trukket og slæbt frem og tilbage med det gamle Skramleri, som ligger deroppe. Det var da slet ikke noget Under, om den Gamle gik igjen der, hvor han saa tidt, mens han levede, gik og nyslede baade tidligt og sildigt!“

„Eller kanskee det er den røde Mand!“ sagde Johan, sprang op og seer i største Hast med begge Been i sine Buxer. „Hent mig bare Røglen til Vostekammeret, saa skal jeg nok faae den Ting opklaret!“

„Gud forlade Dig, hvad er det, Du siger?“ sagde Ane og slog forfærdet Hænderne sammen, „vil Du gaae derop? Det kan jo vride Halsen om paa Dig, førend Du kan strige Au!“

„Na, vist ikke!“ sagde Johan, idet han trak sin Trøie paa og hentede en Stok, som stod i en Krog, „lad mig om det! Jeg varer nok min Hals! Lad mig bare faae Røglen!“

Da den gamle Ane endnu nølede, løb Johan selv hen til Binduet, hvor den store Røgle hængte, greb den, gik ud af Døren og steg sagte op ad den steile Vostetrappe, medens Ane nedensfor med foldede Hænder vedblev at hviske: „Gud velsigne Dig, min søde Dreng! betænk dog, hvad Du gjør!“

Johan stod nu udenfor Døren til Vostekammeret; han lagde Dret til Sprækken og Diet til Røglehullet; men han kunde hverken høre eller see Noget. Endelig tog han Stokken under Armen og stak Røglen langsomt og sagte i Laasen, dreiede forsigtigt om, aabnede Døren rast, sprang ind og slog Døren ligesaa rast i bag ved sig. Nu stod han derinde, og der faae det

rigtignok besynderligt ud. Det store Lugevindue i Ta-
 get, hvis Ruder vare af Knubglas, var faldet i, og
 Pinden, hvorpaa det var støttet, laae paa Gulvet.
 Gjennem Ruderne sendte Morgensolen nu sine første
 Straaler ind i Rummet. Rundt om paa Gulvet laae
 der spredt en heel Hob gamle Pjalter af slidte Klæder,
 Hatte uden Bund, nogle saaleløse Støvler og gamle
 Slæber, og midt imellem Alt dette, stod der et lille
 Skrin af Træ, hvis Laag var aabnet, og hvori han
 saae sex smaa Poser, der næsten ganske fyldte det.
 Men hvad der af Alt vakte Johans største Nygjer-
 righed og Forundring, var — den røde Mand! Det
 var en lille, gammel Herre, ikke høiere end et to Aars
 Barn; hans Træk vare stugge og rynkede, og Skjægget
 gik ham langt ned om Hagen. Paa Hovedet havde
 han en stor trekantet Hat, og han var iført en høirød
 Kjole med brede Skjoder og Guldtesser; ved Siden
 bar han en Kaarde. Da Johan kom ind, stod han
 midt paa Gulvet mellem alle hine Sager og stirrede
 paa den Indtrædende med et Par runde, polidste Øine.
 Meget høfligt tog han sin trekantede Hat af for ham
 og satte den paa igjen, tog den af og satte den paa,
 tre fire Gange i Ræk. Derpaa snappede han den
 Stok, Johan bar, ud af hans Haand, skuldrede den
 som et Gær og marscherede nok saa gravitetisk et
 Par Gange op og ned ad Gulvet, som en Soldat. En-

delig kastede han Stoffen, puttede Haanden ned i en Sidelomme og fremtog et stort sammenlagt Papir, hvilket han med utrolig Behændighed udfoldede og overraktede den forbausede Johan, idet han atter flere Gange hilsende med Hatten. Johan modtog Papiret, men bukkede sig hurtigt og greb forsigtigviis igjen Stoffen, som laae paa Gulvet; men denne hans Bevægelse forskrækkede øiensynligt den røde Mand. Han gav et Sæt op i Vindueskarmen, og, idet han udstødte nogle jamrende Lyd, gav han sig til at ruske af alle Kræfter i Vinduet for at aabne det. Men dette var ham altfor tungt, han kunde ikke løfte det og maatte smukt blive, hvor han var.

Nu begreep Johan med Gæt det Hele; han slog en hoi Skoggerlatter op, og var ligesaa nær ved at briste som i tidligere Dage, naar han tvungen maatte dandse Hornpipe efter Mester Svangs Violin. Hans Latter havde den Virkning paa den røde Mand, at han sprang ned paa Gulvet og gav sig atter til at hilse med sin Hat, idet han baade bukkede og neiede og rakte Haanden frem, ligesom for at tigge.

Den gamle Ane havde alt længe med bankende Hjerter staaet og lyttet udenfor Døren; da hun nu hørte Johans overgivne Latter, blev hun pludseligt let om Hjertet og raabte: „Men hvad er det dog, Du leer ad, min Dreng!“ og vilde lukke Døren op. Men

Johan raabte hurtigt: „Bliv ude et Dieblig! jeg skal snart komme med den røde Mand selv!“ Derpaa saae han sig om i Kammeret, og blev blandt det øvrige Guds en gammel Sæk vaer; denne tog han, bredte den ud paa Gulvet, aabnede den og lagde en Pære, som han fra igaar havde gjemt i sin Lomme, langt inde i Sækken. Den røde Mand fulgte med sine levende Dine enhver af hans Bevægelser, og da han nu saae den grønne Kaiserinde ligge inde i Sækken, saa kunde han ikke modstaae Fristelsen, men gav et Spring ind efter den. Da var Johan heller ikke seen, men slog Sækken sammen over Hovedet paa ham, og fangen var han!

5.

Imidlertid havde Ane været ovre hos Skorstensfeieren, og da Johan, efter at have laaset Døren og puttet Nøglen i Lommen, kom ned i Stuen med sin Sæk, hvori den sprættende Gæst befandt sig, blev han modtaget af Hermansen og Madamen og Elisabeth med det Udraab: „Naa, hvad er det saa? lad os da see!“

Johan aabnede forsigtigt Sækken og lod den røde Mand spadsere udenfor. Aldrig saasnart stod han paa Gulvet foran dem, saa tog han sin trekantede Hat af

og hilsede paa Selskabet, som da ogsaa nu krafted i en lydelig Latter, ligesom Johan.

Da Elisabeth saa den lille røde Mand, raabte hun strax: „Na Gud! ham kjender jeg godt! Det er jo den lille Abekat, som gjorde de moersomme Kunster hos Beriderne!“

„Ja,“ sagde Johan, „den er vistnok løbet fra dem, medens de vare her, og de have sagtens ikke behandlet den bedre, end den lille Pige, Du veed nok!“ —

Efterat der nu var holdt Raad om, hvad her var at gjøre, og man var bleven enig, bandt Johan en Snor om Livet paa den røde Mand, og, fulgt af Skorstensfejeren, bar han ham paa sin Skulder gennem Byen hen til Borgermesteren. Paa Veien standsede Alle, Gamle og Unge, som mødte dem, og sagde til hinanden: „Jh! see, det er den røde Mand! ikke andet end det!“

Johan og Hermansen bleve førte ind i Borgermesterens Dagligstue, hvor Familien just sad og drak Kaffe, og her fortalte Johan i al Omstændelighed, hvad der var hendet ham. Fruen loe hjerteligt ved at see Den, der havde indjaget hende en saa stor Skræk; men hun var slet ikke vred, tværtimod forærede hun den røde Mand en Tobak og et Stykke Sukker, og han tog galant sin Hat af, bukkede og takkede.

Da Johan i sin Beretning til Borgermesteren kom til at omtale Papiret og det lille Ekriin, blev denne opmærksom. „Har Du det Papir hos Dig?“ spurgte han ham.

Johan fremtog strax Brevet, som han havde puttet i sin Lomme, og overrakte Borgermesteren det. Efterat denne havde gjennemlæst det med stor Opmærksomhed, lagde han det igjen sammen med et veltilsfreds Smil, hvisttede et Par Ord til sin Kone, tog sin Hat og Stok og sagde til Johan og Hermansen, at han nok vilde følge med dem hjem til den afdøde Mesters Svangs Huus. Idet han gik forbi sit Comptoir, kaldte han paa een af sine Skrivere og bad ham følge med.

Da de Alle vare komne til Bastebrostræde og vare stegne op paa Loftet i Bullebeis's Huus, aabnede Johan Døren for dem. Saasnart Borgermesteren saae det lille Ekriin og havde optaget endnu et Par Papirer, som den røde Mand tilligemed Alt det Øvrige havde raget ud under Tagfraaningen, hvor det havde ligget skjult, sagde han til sin Skriver: „Der kan De see, Herr Poulsen! De har dog ikke søgt rigtigt. Der maatte en Anden til at finde! Kommer nu Alle ned, saa skal jeg give Sagen en glædelig Forflaring og lykkelig Ende!“

Herr Poulsen og Hermansen toge det lille Ekriin,

som var meget tungt, og bare det ned, og da Borgermesteren havde sat sig og gjennemlæst de andre fundne Papirer, lagde han dem sammen og sagde, idet han lagde Haanden paa Bunken: „Her i disse Papirer findes fuldgjeldige og tilstrækkelige Beviser for, at Du, min lille Johan, er Mester Svangs Brodersøn, som den Afdøde havde taget til sig, efterat hans Broder paa en sørgelig Maade, den vi her ikke ville omtale, var kommet af Dage. Mester Svang skriver selv i eet af disse Brevskaber, at han vil, at Du skal eie Alt, hvad han efter sin Død efterlader sig. Vi troede i Begyndelsen, at han slet Intet eiede; vi søgte omhyggeligt i hans Gjemmer, fordi vi meente, at en saa slittig Arbeider og saa sparsommelig Huusholder, som han, dog maatte have lagt Noget til Bedste; men vi fandt Intet. Den røde Mand var heldigere end vi. Abekatten, som af Natur er saa nysgjerrig, og som tillige sagtens har søgt et Smuthul for at slippe væk af sit ufrivillige Fangenskab, da Binduet faldt i, den ragede alle de gamle Sager frem under Tagstjæppet, hvor Mester Svang havde lagt dem, og slæbte da ogsaa Skatten frem, nemlig det lille Skrin, hvori der, foruden Papirerne, laae disse sex smaa Poser. Ifølge Mester Svangs Brev skal heri findes lidt over tre tusind Daler i Sølvmynt, som han Tid efter anden har fortjent og opsparet, og af Særhed eller Mistro

til Andre har gjemt paa en saadan Maade. Det tilhører nu Altsammen Dig, Johan. Du maa nu ikke bilde Dig ind, at Du er blevet en rig Mand; men en ganske velhavende Dreng kan man nok kalde Dig. Hvad mener Du nu, min Dreng!" sagde Borgermesteren venligt smilende og flappede ham paa kinden, „skulle vi saa tale med Skomagermester Jørgensen, om han strax vil tage Dig i Lære?"

Johan svarede Intet, men saa undseelig og forknøbt ned for sig, medens Taarer fyldte hans Dine.

„Dor Dine Dine, Johan!" sagde Borgermesteren, „og vær ikke forsagt; det er kun mit Eoøg. Du har jo selv forleden Dag sagt mig, hvad der var Dit Hjertes Onske. Dette kan nu blive opfyldt, og det kommer nu kun an paa Dig selv, om Du med Tiden vil blive en dygtig Muurmester og selv bygge Huse. Skolelæreren, Herr Jensen, har sagt mig, at han altid har været meget vel tilfreds baade med din Opførsel og med din Flid. Bliv saaledes ved med Alt, hvad Du tager Dig for, saa vil det nok lykkes Dig. Jeg skal saa Landinspekteuren til at lære Dig at tegne, og jeg og din Formynder, Herr Hermansen, som her staaer, vi skulle nok sørge for Dig forresten. Er Du saa glad?"

Men ligesaa stum og undseelig, som Johan havde været i sin Sorg, da han frygtede for Læsten, ligesaa

taus var han ogsaa nu i sin Glæde. Naar man er rigtig bedrøvet eller rigtig glad, kan man ikke altid hitte paa at sige Noget.

Den røde Mand, som paa en vis Maade havde fremskyndet Johans Lykke, forblev indtil videre hos Borgermesteren; og da Ingen forlangte ham udleveret, saa lod denne opreise i sin Gaard en Stang med en rund Briske foroven og et lille Træhuus ved Foden. I dette boede den røde Mand, og kunde, naar han lystede, med sin Rænke klattre op ad Stangen og sidde oppe paa Brikken; og her fik han i Begyndelsen mange Besøg af Byens Ungdom, der da altid trafterede ham med Frugt eller Brød, og morede sig over hans pud-sige Manerer og Kunster. At Johan og Elisabeth ikke forsømte saadanne Besøg, kan man da nok begribe.

6.

En halv Snes Aar efter denne Dag, paa en smuk Søndag Eftermiddag i August Maaned, vandrede en ung, velklædt Haandrærker ned ad Nykjøbings Slots-gade; det var Muursvend Johan Evang. Paa hans høire Arm støttede sig en nittenaarig Jomfru, der var iført en hvid Kjole, havde en Straahat paa Hovedet og pene smaa Dandseskoe paa Fødderne; det var Jom-fru Elisabeth Hermansen. Alle Folk, som mødte dem, vendte sig, og betragtede med Fornøielse det smukke,

unge Par. Bagefter kom Arm i Arm Elisabeths For-
ældre; Moderen med en straalende Kappe paa Hovedet,
Faderen med sine stive Glimper om de velbarberede Kin-
der. De vare Alle paa vei til Borgernes Skovbal,
som skulde holdes i Sydstofte Skov.

Den gamle Ane sad imidlertid velbehageligt ved
sin Kaffekop i sit lille Kammer i Hospitalet, og den
røde Mand sad i Borgermesterens Gaard og gnavede
paa en Sommerpære.

To Venner.

1.

Min Fader var en rig Godseier; han eiede Hamling-gaard, der, som man veed, ligger i en meget skovrig Egn i een af Provindserne. Den havde forhen tilhørt en, nu uddød, adelig Familie. Han havde havt gode Raad til at holde Lærere til at undervise mig hjemme; men desuagtet sendte han mig dog i mit tiende Aar til en latinsk Skole i en Kjøbstad, som laae nogle Mil borte fra hans Gaard. Han meente nemlig, at det var godt for Drengene tidligt at komme i Samqvem med deres Jævnaldrende og Ligemænd, vænne sig til at taale lidt Modgang og lære at snøe sig i vanskelige Tilfælde, hvilket man i Hjemmet ikke saa let kunde øves i.

Medens jeg gik i Skole, havde jeg Logis hos en Kjøbmand. Det var en rar Mand og min Fader meget hengiven; thi alle de Varer, som hjemme brugtes, bleve kjøbt hos ham, og han solgte min Faders Korn, Stude og andre Gaardens Frembringelser. Han

sørgede desaaarsag paa bedste Maade for mig, og gjorde Alt for at glæde mig, og især i Begyndelsen af mit Ophold i hans Huus bestræbte han sig for at faae mig til at glemme, at jeg var borte fra det kjære Hjem.

Da jeg første Gang forlod mine Forældre for at begynde min Skolegang, havde min Fader, ifølge mit Ønske, medgivet mig en Hundehvalp af en fortrinlig Race; dog blev det mig sagt, at jeg kun maatte beholde den under den Betingelse, at min Bert, Kjøbmanden, ikke havde Noget derimod. Fra dennes Side var der imidlertid saa lidt i Veien for mit Ønskes Opfyldelse, at han endog selv med Raad og Daad var mig behjælpelig til at opklække og siden afrette min firbenede Ven, da denne var voxet og blevet stor. Thi stor blev han og stærk som en Løve, og havde næsten ogsaa samme Lød. Det var en gullbrun Bulbider, med et stort, bredt Hoved, nedhængende Guffer, fløftet Snude og pragtfulde lange Øren. Naar han stod ved et Theebord, kunde han med Næglighed lægge Hagen paa Bordet og slukke Blødepletterne af og snappe et Stykke Sukker, for hvilken Nydelse han havde megen Smag; og da engang Kjøbmandens yngste Datter, en lille Pige paa tre Aar kom til at staa bag ved ham, medens han just venligt og stærkt logrede for mig, saa seiede han hende omfuld paa Gulvet med sin Hale saa

let, som det havde været en lille Kægle. Som alle store Hunde pleie, var ogsaa han af et fredeligt og roligt Sindelag, taalte, at Store og Emaa legede med ham, og gjorde Ingen Fortrød; og ud af hans klare Dine lyste der saa megen Uerlighed, Trost og Tillid, at man ret kunde glæde sig deraf. Men — at komme mig for nær med fiendtlige Lader, det var ikke raadeligt; dette var det eneste Tilfælde, hvori han slet ikke forstod Spøg. Mig elskede han, mig fulgte han, mig opsogte han, hvor jeg saa var at finde; naar jeg læste, laae han under Bordet, og jeg satte mine Fødder paa ham. Kun paa Skolen kom han aldrig; det var ret ligesom om en Naturdrift sagde ham, at det ikke gif an.

Da han efter eet Aars Forløb var blevet fuld-
voksen, havde afslagt Lapsenoderne og lært noget Retskas-
sens, fik han Halsbaand paa. Een af mine Tanter, som
holdt meget baade af mig og af Hunden, forærede mig
det i Anledning af min egen Fødselsdag. Det var af
sort Cassian, stærkt beslaaet med Sølv, og midt paa
stod med smukke Fraktur-Bogstaver af samme ædle
Metal et Vers, som Tante selv havde lavet:

„Navnet Sultan fører jeg,

Anton Roid tilhører jeg.“

Vi levede, som sagt, uadskilleligt sammen og elskede
hinanden næsten som to Brødre. Dog dette vort lyk-

felige Samliv havde nær taget en bedrøvelig Ende; og det er egentlig denne lille Begivenhed fra mit Barn-domsliv, som jeg her vil fortælle.

2.

Et Marked i en Rjøbstad er altid en stor Festdag. Byen selv saaer paa en saadan Dag et ganske forandret Udseende. Alle de fremmede, hidkomne Rjøbmænd saavelsom en Deel af Byens egne Handlende og Haandværkere forvandle Torvet til en lille broget By af Telte, i hvilke tusind Elags Varer, ligesaa de groveste til de fineste, findes fremlagte, ophængte og udstillede saa indbydende, som muligt. Fra Omegnen strømmer Folk til i Skareviis tilføds, tilhest, tilvogns og fylde tilligemed Byens Indbyggerne Gaderne og Torvet, og stimle sammen om de pyntede Boutiker og ved de Telte, Indelukker og Skuur, hvor der er Noget at see eller høre. Her fremvises vilde Dyr, hist dandses paa Line; paa et tredie Sted vise Kunstryttere og Kraftmænd deres vidunderlige Færdigheder; og, findes der handelsesiis Zigeunere i Omegnen, saa undlade de sjelden at indfinde sig, baade for at fortjene sig lidt ved at spaae og dandse for Folk, ved at spille paa Githar og Violin og — ved at stjæle. Dette Sidste skulle de især staae sig godt ved.

Det var just Sommermarked i den By, hvor jeg

nu alt paa tredie Aar havde gaaet i Skole, og mine Forældre og min lille Søster vare ogsaa komne hid, deels for virkeligt at gjøre alskjønns Indkjøb og deels blot for ogsaa at tage hele Lystigheden i Diesyn og med det Samme besøge gode Venner. Skolen havde naturligviis Lov, og jeg vandrede og drev da hele Dagen omkring med min lille Søster ved Haanden og min store Hund sokkende i Hælene paa mig, og besaae Boutikerne, spiste Frugt og Kage, hvoraf der var Overflod, hørte paa Musiken, hvor den sandtes, var inde hos Beriderne og i Gjællebodtheatret, — kort sagt, nød Livet paa bedste Maade!

Senimod Aften var jeg kommet ud lidt udenfor Byen paa et Sted, hvor der stod nogle ældgamle Lindetræer, Løvninger af en Allée. Her drev Zigeunerne deres Væsen. En Mængde nysgjerrige Tilskuere havde omringet disse underlige Folk. Man veed ikke med Bestemthed at sige, hvorfra de stamme. For nogle hundrede Aar siden viiste de sig for første Gang i Europa, og have siden i større eller mindre Skarer opholdt sig i næsten alle europæiske Stater. De forstaae og tale vel de Landes Sprog, hvor de opholde sig, men have tillige et Tungemaal, som de bruge indbyrdes, og af dette Sprogs Beskaffenhed troer man at kunne bevise, at de stamme fra Hindostan. De have egne Sæder og Skiffe, som i mange Henseender ere

besynderlige og tøilesløse; de leve gjerne under aaben
 Himmel, naar Væretiden tillader det, eller i Jordhuler
 og Telte; og de vandre fra eet Sted til et andet
 uden at skjøtte om en fast Bopæl. Deres Hud er
 bruun, Haaret og Øinene fulsorte, Tænderne sneehvide,
 og deres Legemer ere for det Meste ranke og velvorne.
 Tillige have de en stor Myghed og Emidighed i Lem-
 merne, ere livlige og raske i deres Bevægelser, hvorfor
 de ogsaa befindes meget duelige til Dands, Riden,
 Linedands og andre legemlige Øvelser. Til Musik have
 de stort Næmme. Forresten ere de at betragte som
 halvvilde, og man kan vel have Grund til at vogte
 sig for dem, da de uden Betænkning paa enhver Maade
 listigen søge at gjøre sig til Giere af Andres Gods,
 vel at mærke, naar dette kan skee uden Fare; thi seige
 ere de og over al Maade bange for deres Skind.
 Deres Gang til at stjæle er saa bekjendt, at mangt et
 Tyveri bliver skrevet paa deres Regning, som de ikke
 have begaaet. Saaledes håndtes det engang, at en
 Hjort var blevet skudt i min Faders indelukkede Dyre-
 have. Skovfogden anklagede Gen af den Flok Zigeu-
 nere, som just paa den Tid drev om i Eggen. Etallen
 blev grebet og ført til min Fader; og det var hans
 Lykke. Min Fader bragte det nemlig paa en snild
 Maade til Vished, at ikke Zigeuneren, men hans egen

Skovfoged havde begaaet Tyveriet. Denne blev straffet og Zigeuneren slap fri for den Gang.

Al disse Landstrygere havde ogsaa nogle Familier, bestaaende af Gamle og Unge, Mænd og Qvinder, til et Antal af halvanden Snees, indfundet sig ved Markedet og drev nu deres Gjøglerier under hine omtalte Lindetræer udenfor Byen. Her stod da ogsaa jeg og saa med stor Forbauselse paa den siirlige, smidige og faade Dands, som en ung Karl og en smuk ung Pige opførte. De sloge Castagnetter dertil, medens et Par Andre spillede paa Citrar og Violin. Da følte jeg mig med Gæt berørt paa Armen; jeg dreiede mig til Siden og saa en lille Zigeunerpige, omtrent paa min Alder, staae foran mig. Om Hovedet havde hun snoet et mørkerødt Silketørklæde; under dette hængte hendes beegsorte Lokker som smaa Snoge omkring Ørerne og ned om det brune Ansigt. Hendes øvrige Dragt var en mørkeblaa ulden Kjole og — bare Fodder. Smilende over hele Ansigtet, saa at man saa hendes blændende hvide Tænder mellem de røde Læber, neiede hun dybt for mig og stirrede paa mig med sine to sorte, listige Øine.

„Lille, smukke Junker!“ sagde hun ydmyg og flegskende, „læg noget Blankt i min Haand, saa skal jeg sige Dig din Lykke!“

For en Skilling vilde hun forudsige mig min Fremtids Skjebne.

„Hvad hedder Du?“ spurgte jeg, idet jeg ragede i min Lomme.

„De kalde mig Kirja, min naadige Junker!“ svarede Pigen neiende, „Kirja betyder en Myre. De kalde mig Myren, fordi jeg er saa gesvindt, siger de!“

Jeg fik et nyt Markstykke op af Lommen og lagde det i hendes lille, sortbrune Haand, som hun stadigt havde holdt frem; og medens jeg bestandig endnu holdt min lille Søster ved min venstre Haand, aabnede jeg den høire og overlod den til den lille Her, og hørte naturligviis heel nysgjerrig paa, hvad hun sagde mig. Og hun sagde Meget! og en stor Lykke forudsagde hun mig! Hendes Tunge standsede ikke et Dieblif, medens hun, som man siger, lovede Guld og grønne Skove; og efter enhver Sætning slog hun sine skjelmagtige, stikkende Dine op paa mig, for at see, om jeg ogsaa var kjønt opmærksom. En stor Sværm Mennesker, hvoriblandt ogsaa nogle Zigeunere, havde lidt efter lidt trængt sig sammen omkring os; den lille Spaagvinde sluttede sin Spaadom med et Duff i min Haand, neiede dybt og snoede sig smidig som en Slange ind gjennem den tætte Kred, hvori vi stode. Jeg banede mig ogsaa en Vej og gik ind i Byen med min Søster. Mine Forældre havde ventet paa os; de stode

alt færdige til at kjøre hjem; og fort efter vare de ogsaa paa Beien.

Nu først bemærkede jeg, at min Ven ikke mere fulgte efter mig. Jeg søgte ham overalt, jeg spurgte Enhver, jeg mødte paa Gaden, om han ikke var seet, men forgjæves; han var intetsteds at finde. Da jeg saaledes tvivlsraadig og bedrøvet længe havde løbet om, var jeg tilsidst kommet til Byens ene Port. Her henvendte jeg mig ogsaa til Portbetjenten, som stod udenfor sin lille Bolig, og spurgte ham, om han ikke havde seet min — i hele Byen velbekjendte — store Følgesvend?

„Nei, ikke for nylig,“ svarede Betjenten; „jeg saae nok, at den fulgte bag efter Dem, da De for en Timeetid siden gik her ud forbi; men da De kom tilbage, var den ikke med Dem.“

„Gud veed, hvor han er blevet af!“ raabte jeg beklemmt og forsagt, „han pleier aldrig saaledes at gaa bort!“

„Hør, sig mig,“ sagde Manden, „hvor var De henne før, da De gik her ud ad?“

„Jeg stod længe med min Søster histnede under de gamle Lindetræer og saae paa Zigeunerne, som dandsede der!“ svarede jeg.

„Veed De hvad!“ vedblev Betjenten, „saa kan det saamæn gjerne være, at den er fulgt med Over-

førsteren, som netop treed herigjennem og hjemad paa samme Tid. Han havde et Par andre Hunde med sig, og Hunde søge jo gjerne hinandens Selskab. Men saa kan De jo være ganske rolig, saa faaer De den nok igjen i Morgen eller een af Dagene!”

Uden at oppebie flere Trøste-Ord af Manden var jeg allerede i eet Spring udenfor Bommen. Min Utaalmodighed og Vrgrelse tillod mig ikke at bie til „i Morgen eller een af Dagene“, og paa den løse Formodning, at Hunden virkelig var rendt med Overførsteren, som boede et Par Miil fra Byen inde i en stor Skov, begav jeg mig i fuldt Løb paa Veien uden at see mig om eller betænke, hvad jeg gjorde.

3.

Det var en smuk Sommeraften. Solen var alt gaaet ned, da jeg, efterat have fulgt Landeveien henved en halv Miil, dreiede ind i Skoven, gennem hvilken en Fodsti hurtigere vilde føre mig ad en Gjenvei til Overførsterens Bolig. I Skoven var der tyst og stille; Fuglene vare alt gangne til Ro, og det tætte Løb paa de majestætiske Ege- og Bøgetræer udelukkede næsten ganske Aftenrødens sidste, svage Skjær. Men da jeg troede at kjende Veien nøie, saa lod jeg mig ikke forbløffe af Mørket eller afholde fra at fort-

sætte min Vandring. En halv Time omtrent havde jeg saaledes gaaet, som jeg meente, paa den rette Sti, da det med Gæt faldt mig ind: „hvad om Du nu gaaer og farer vild, og ikke i rette Tid kommer til Overførsterens Huus!“ Denne Tanke bragte mig til at standse et Dieblisk. Jeg havde løbet saa stærkt, at jeg næsten var aandeløs; det var nu saa stille og tyst i Skoven, at jeg ikke hørte andet end mit Hjerte, som bankede heftigt. Jeg bukkede mig og besøgte Jorden, hvor jeg stod; det kom mig for, at jeg var kommet bort fra den betraadte Sti og nu stod i det frodige Græs. Denne Opdagelse forvirrede mig endnu mere, og istedetfor strax at gaae i lige Linie, for at komme til en Udgang af Skoven, vendte jeg mig snart til højre, snart til venstre Side for muligen at finde den forladte Sti. Tilfidsst gav jeg mig til at løbe, men forstørrede derved mit Uheld; thi snart forvirklede jeg mig i Tjørnebuskene, snart faldt jeg over Trærnes tykke Rødder. Da jeg ved en saadan Leilighed engang tabte min Hue og bukkede mig for at tage den op igjen, syntes mig, at jeg langt borte hørte en Lyd, som af en Menneskestemme. Jeg stod stille og lyttede med tilbageholdt Aandedræt. Efter et Par Secunder hørte jeg en lignende Lyd i samme Retning; didhen styrede jeg da mine Fjed, i det Haab at træffe paa Folk, der kunde vise mig Veien. Jo længere ind i

Skoven jeg kom, jo tydeligere lød Stemmen og snart kunde jeg endog skjelne flere. Pludselig tindrede gennem Krattet et svagt Lyseglimt; det forsvandt og viiste sig atter, alt eftersom jeg nærmede mig. Jordemonet begyndte at høine sig, jeg mærkede, jeg gik op ad Bakke, og efterat have arbeidet mig gennem nogle tætte Buske, maatte jeg tilsidst mere flave end gaae op ad en Banke, der var begroet med kort Lyng og temmelig steil, og bag hvilken det omtalte Lys skinnede stærkt. Endelig stod jeg da paa den øverste Rygning, bag ved en Hvidtjørnbush, og kunde see ned paa den anden Side, og her frembød sig for mine Øine et Syn, der baade ængstede mig og dog tillige i højeste Grad fængslede min Nysejerrighed.

4.

Jeg kunde overse en lille, snever Dal, der paa de tre Sider var omgivet af Høie, disse vare bevægede med svære Bøgetræer, hvis brede Kroner ludede ud over Skaaningerne. Paa den fjerde Side gik den i en jævn Skraaning ned mod Skovens Dykning. Midt i Dalen brændte der to Baal, over hvilke der paa opreiste Suler med Tværstænger paa, hængte store Rjedeler og kogte, saa at Dampen steg høit i Luften. Rundt om disse Baal laae, stod og bevægede sig en

broget Brimmel af Menneſker, i hvilke jeg ſtrar gjenſjendte de ſaa berøgtede Zigeunere. Gamle, ſortebrune Qvinder hylede ved Kjederne; unge Svende og Piger laae paa Ryggen, mageligt henſlængte i det bløde Lyng; en Mængde Børn ſad ved Baalene og legede med hinanden; Mændene ſadde paa Huf og ſladdrede ivrigt i et mig uforſtaeligt Sprog. Næſten Alle uden Undtagelſe, Gamle og Unge, dampede af ſmaa, korte Tobakspiber, hvilket iſær klædte de unge Pigebørn meget ſnurrigt. Paa en Træſtub ſad en Karl og en Pige og spillede ſmukt paa Cithar og Violin. Mellem to ſtore Buſke var der opreift to Telte af pjalte og ſliffet Lærred.

Mit Die før fra den ene Gjenſtand til den anden, og jeg vidſte ikke ret, om jeg ſkulde bede dem viſe mig Bei, eller ſtrar liſte mig bort. Da fik jeg Die paa Noget, ſom laae udenfor eet af Teltene og ſom tiltrak ſig min Opmærkſomhed. Da jeg ſaa nylig var kommet ud fra Skovens Bælmørke, ſaa kunde jeg ikke ſtrar ſjelne ret tydeligt, hvad det var; men lidt efter ſaae jeg ſkarpere, og opdagede da til min ſtore Forundring og Glæde, at det var min kjære Sultan. Jeg var endnu ikke kommet til fuldkommen Viſhed herom, da Hunden ganſke langſomt og, ſom det forekom mig, bedrøvet reiſte Hovedet i Beiret, ſaae ſig om, og lagde ſig derpaa i ſin forrige Stilling.

Nu kunde jeg ikke styre mig længer, men raabte af fuld Hals: „Sultan, ici!“ — og langt inde i Skoven gjentog Echo: „Sultan, ici!“

Aldrig saasnart havde Hunden hørt min Røst, før han gav et mægtigt Sæt i Beiret og sprængte det møre Kæb, hvormed han var bunden, søer tværs igjennem den leirede Sværm, rendte en gammel Kjerling overende, saa at hun nær var styrtet paa Jlden, sprang over Hovedet paa to, tre Zigeuner=Drenge, og i et Par Spring var han hos mig paa Høien, jamrende og jublende af Glæde over at see mig igjen.

Men mit Raab havde ikke blot bragt Hunden paa Benene; ogsaa den hele sorte Bande var, ligesom rørt af et electrisk Slag, faret op fra sit magelige Leie, og alle de brune Ansigter og tindrende Øine vendte sig mod mig. Fem, sex unge Mænd kravlede op ad Bakken og nærmede sig til mig; men et mægtigt Bøv! fra Sultans Strube og et kjæft Spring af ham imod dem, holdt dem i en ærbødig Afstand. Sultan stillede sig ved min Side, saae op til mig og logrede med Halsen, ligesom for at indgyde mig Mod; og bange var jeg i Grunden heller ikke nu, da jeg havde ham til min Beskyttelse.

I det Samme traadte en lang Mand, iført en kort, rød Kappe og med en besjeddret Hat, ud af eet af de omtalte Telte. Det var rimeligviis Bandens An-

fører, eller Hertug, som de ofte kalde ham. Han raabte et Par Ord til de unge Svende, som stode i min Nærhed, og strax trak disse sig tilside. Med en Bøsse, som han holdt i Haanden, pegede han op mod mig og raabte barsk: „Kom her ned, eller jeg skyder Bæstet!“

Bed disse Ord kastede jeg mig uden Betænkning paa Knæ foran Sultan og slog begge Armene om hans Hals.

Et almindeligt Udraab fra hele Flokken bragte den vrede Mand til at sænke sin Bøsse; men han gjentog atter sin Trusel: „Kom her ned, eller jeg skyder!“

Jeg vovede ikke at flygte, hvor gjerne jeg end vilde, og jeg adlød da altsaa tvunget af Nødvendigheden hans Befaling. Langsomt steg jeg ned ad Skræningen, medens jeg dog forsigtigviis vedblev at holde fast i Enden af det Reeb, som var bundet om Sultans Hals. Hunden fulgte mig villigt, men stadigt knurrende; — det lød som en fjern, dæmpet Torden.

„Hvad vil Du her?“ spurgte den kjæmpestore Mand med et vildt Blik, da jeg nede ved eet af Baalene stod foran ham, med Hunden ved min Side.

„Jeg søgte efter min Hund; jeg var paa Veien til Overførster Stein, men jeg er faret vild!“ svarede jeg uden Frygt.

„Er dette den Hund, Du søgte?“ vedblev Hertugen, idet han saae skarpt paa mig.

„Jeg søgte denne Hund,“ sagde jeg og pegede paa Sultan, som meget næsviist og uærbødigt gloede op og ned ad Kjæmpen, „som I seer, lystrer han mig, han tilhører mig, og han bærer mit Navn paa Halsbaandet!“

„Paa Halsbaandet?“ raabte Hovedsmanden med et ondt Griin over hele Ansigtet, „den har jo intet andet Halsbaand end en Stump af en gammel Grime!“

Jeg saae med Bedrøvelse og Forbittrelse, at han sagde sandt; det smukke Halsbaand med Sølvbeslag og Bers paa var borte! Dog var jeg saa klog for det første at holde mig i Skindet og tie stille, skjøndt jeg jo nok strax begreb, at maaskee netop Halsbaandet fornemmelig havde loffet Zigeunerne til at stjæle Hunden.

„Gi! see, see! lille Junker!“ vedblev den store Mand i en spodsk Tone, „det lader dog til, at Sagen ikke hænger saa ganske rigtigt sammen! Var det din Hund, saa maatte den jo have Halsbaandet paa!“

For mit uersarne Hjerter var denne Frækhed for stærk. Blodet steg mig til Hovedet, og i min Hidsigthed gjentog jeg: „Som I seer, kjender Hunden mig; den er kommet bort fra mig paa Markedet, da jeg netop

stod uden for Byen, hvor I ogsaa vare! Den, som har taget Hunden, har vel ogsaa taget Halsbaandet!"

"Hvad for Noget, lille Junker!" skreg Zigeuneren rasende, "thytter Du mig? Jeg skal lære Dig" — og med disse Ord strakte han Armen ud og greb efter mig. Men i samme Secund laae han ogsaa baglænds paa Jorden og Sultan ovenpaa ham med Gabet over hans Strube. Der opstod en almindelig Larm og Støi i Leiren. Alle raabte og skreg i Munden paa hinanden: "Slaa Hunden ihjel! skyd ham! slaa!" men Ingen vovede at nærme sig enten til den eller til mig, som viseligt holdt mig i dens Nærhed.

Da traadte en ældgammel Kvinde frem af Sværmen og nærmede sig til mig. Hun støttede sig til en Knortekjæp og rystede af Glæde. Hendes Ansigt var bruunt og rynket som garvet Saalelæder; men Øinene havde endnu deres fulde Liv og Ild. Hun blev staaende et Par Skridt fra mig og tiltalte mig med en raa og kraftig Stemme, men i meget søde og smigrende Udtryk: "Min gyldne Søn! Kald paa dit stærke Dyr, at det ikke skal tage Livet af Venzel, vor Hertug! Vær ikke haard mod din Tjenerinde! See her," vedblev hun, idet hun brød en Trebak i to Stykker og med udstrakt Haand bød mig en Halvpart, "bid af mit Brød, saa er Du min Gæst, og Ingen her tør vove at tilføie Dig noget Ondt!"

Jeg modtog Tvebaffen, som hun rakte mig, og beed virkelig strax deraf med Glæde; thi jeg var meget sulten. Derpaa vendte jeg mig til Sultan, der endnu bestandigt knurrende holdt den stærke Mand i Fangenskab. Han havde ikke vovet at røre sig, af Frygt for at vorde sønderrevet. Paa mit Bink gav Hunden strax løb og stillede sig atter ved min Side og saae op til mig, om han havde baaret sig rigtigt ad. Hovedsmanden reiste sig ganske forpustet og forstumlet, og tilfæstede mig et biftet, skummelt Blik, idet han sagde: „Den Spads kunde maaskee komme Dig dyrt at staae!“

„Na, nei vist ikke! Det kommer ham slet ikke dyrt at staae, Benzal!“ hørte jeg en mig velbekjendt, nærværende Stemme pludseligt at raabe. Det var Kirja, den gesvindte Myre, som meget kjæphoi stillede sig frem for den forbittrede Mand. Hun vedblev: „Skal vi vædde, Du rækker ham endogsaa strax Haanden til Jorlig og lover ham alt Godt! Du veed ikke, hvem han er; det er Herremandens Søn paa Hamling, seer Du!“

Benzal gloede paa mig med store Øine. „Er Du Jorddrotten Nords Søn paa Hamling?“ spurgte han i en noget mildere Stemning.

„Ajel Nord paa Hamling er min Fader!“ svarede jeg.

„Saa skal Du nyde Fred og Velsignelse hos Skovens Folk,“ vedblev Benzal; „Du kan gaae eller blive her, der skal intet Haar krummes paa dit Hoved. Din Fader har været god mod mit Folk; det glemme vi aldrig! Tag din Hund og gaa!“

„Han skal ikke gaae gennem den vilde Skov i Nattens Mulm,“ sagde den gamle Kone. „Natten er ingen Mands Ven; om en Stund vaagner Værken og Skovduen, om en Stund tændes det store Lys i Øst; da kan han finde sin Vej og naae sin Dørtærskel. Her skal han først mættes og hvile! — Sid ned her,“ vedblev hun til mig og pegede paa en Tue, der var bevoget med Lyng, „og spis og drif med os!“

Hele Leiren havde nu igjen faaet sit fredelige Udseende; Enhver havde atter søgt sit Hvilested og begyndt sin forrige Syssel. Den gamle Kone bragte mig noget Mad paa en Tintallerken; men jeg kunde ikke overtale mig til at smage derpaa, jeg væmmedes derved, da jeg vidste, at de ofte tillavede deres Episer af faldet Dvæg, selvdøde Sviin og andet deelige. Jeg nøiedes derfor med et Par store Tvebakker, hvilke jeg deelte med Sultan, der knurrende ogsaa havde tilbageviist Alt, hvad Zigeunerinden havde budt ham. Kun af min Haand vilde han modtage sit Foder; og nu sad han nok saa trøstigt ved Siden af mig, smadskede og slikkede sig om Snuden og daskede med sin lange

Åle i det raslende Løv saa veltilfreds, som om Intet var paaseret.

Selv var jeg derimod ikke saa rigtig glad. Det løb mig nemlig om i Hovedet, at Halsbaandet var borte, og at man slet ikke talte om at skaffe mig det igjen; og jeg turde ikke røre ved den Sag. — Medens jeg saaledes sad og tyggede paa min Iwebak og min Uergrelse, mærkede jeg, at Noget listede i Græsset bag ved mig. Jeg dreiede Hovedet og blev vaer, at det var Kirja, den lille Myre. Hun smidskede til mig og sagde sagte: „Løv jeg sidde lidt hos Dig, min smukke, naadige Junker! uden at blive slugt af Bæstet der!“

„Ja, vær saa artig!“ svarede jeg noget mut, og derpaa satte hun sig paa Gul ved Siden af Tuen, hvorpaa jeg havde Sæde. Efterat have sagt et Par ligegyldige Ord, saae hun sig først forsigtigt om, og hvisskede derpaa hurtigt og i den sletteste Tone: „Det smukke Halsbaand til Hunden skal Du nok saae igjen; det lover jeg Dig! Den lange Jonathan, som ligger histovre og gaber over sin Røgpind“ — hun meente hans Cigar — „har taget det, det veed jeg; men jeg veed ogsaa, hvor det ligger, og Du skal nok saae det, hvis Du vil give mig lidt for det! Men forsigtigt!“ lagde hun hurtigt til.

Jeg saae mig om, og da jeg troede os nogen-

lunde ubemærkede, puttede jeg Haanden langsomt i Lommen, samlede i Stilhed alle de Smaaaffillinger, som jeg endnu havde tilbage af mine Markedspenge, og lod dem sagte glide ned i Kirja's Haand, som hun havde lagt dybt nede mellem Lynge. Næppe følte hun Sølvets mellem sine Fingre, før hun knugede Næven sammen og slog en svingende Ratter op. Jeg troede naturligtviis, at hun gjorde Nar af mig og vilde forraade mig; dog lod det til, at Ratteren kun var en Yttring af Glæde over Pengene, hun fik, eller ogsaa hun derved vilde afdrage Opmærksomheden fra, hvad der foregik. Efterat have siddet en Stund hos mig og sladdret mig Noget for, gik hun atter bort og gav sig i Lav med de Andre. Det lod ikke til, at hun tænkte paa Halsbaandet.

Mit tarvelige Aftensmaaltid var endt, jeg samlede de sidste Krummer af Tvebakken i den hule Haand og heldte dem i min Mund, medens jeg lod mine Dine glide over de forskjellige Grupper omkring mig. Ingen syntes videre at lægge Mærke til mig, en stor Deel sov allerede. Nu da jeg i mere Rolighed kunde see mig om, gjenkjendte jeg Stedet, hvor jeg saa ofte før havde leget med mine Skolekammerater. Naar vi stundom i Følge med vore Lærere gjorde lange Skovvandringer, havde vi valgt denne Dal til Hvileplads, og jeg vidste derfor ogsaa, at der ikke langt derfra

fandtes en Kilde med klart og godt Vand. Hvor gjerne var jeg nu ikke gaaet derned til Kilden for at slukke min brændende Tørst, som efter det tørre Brød nu især blev ret følelig. Men jeg turde ikke røre mig af Pletten, trods alle de skønne Løfter, man havde givet mig; især frygtede jeg for, at man atter skulde faae Hunden fra mig. Medens jeg tænkte paa Alt dette, saae jeg den gamle Mutter igjen at nærme sig til mit Stade; hun bar med Forsigtighed et stort Tinkruus, der var svingende fuldt, og rakte mig det med de Ord: „Du har spiiist af mit Brød, min gyldne Junker! Drik nu af mit Bæger og sluk din Tørst, at dit Hjerte kan sove roligt!“

„Er det Vand?“ spurgte jeg hurtigt.

„Det er reent Vand,“ svarede hun, idet hun trak sin tandløse Mund til en Griin, „men jeg har kommet Noget i for at give det en mild Smag!“ og satte med disse Ord Bægeret for Munden og tog en Slurk deraf.

Det var mig vel droit nok at drikke bagefter en saadan Mund; men imidlertid var min Tørst saaa pinefuld, at jeg dog overvandt min Bæmmelse, modtog Bægeret af hendes Haand og nippede af dets Indhold. Det var en iiskold Drik, der havde en ubetydelig Smag af Suurt og Sødt, som ikke var ubehagelig. Da jeg troede, at jeg kunne være sikker paa,

at der ikke var Brændeviin eller noget saadant Stærkt deri, saa tømte jeg Kruset til Bunden, og følte mig ved denne Lædskelse snart ligesom nyfødt. En underlig mig forhen ubekjendt kraftig Varme strømmede gjennem mine Arer, og gjorde, at mit Hjerte bankede let og glad. Jeg gav mig til at kneise og see mig om med langt større Sikkerhed og Frihed, end før; og hvis jeg ikke havde følt mig noget stiv i Benene af den lange og hurtige Vandring samt af Dagens øvrige Besvær, var jeg vist sprunget op og havde spadseret omkring. Nu derimod lagde jeg mig tilbage med Nakken paa Sultans Hofte og kigede op til den mørke Himmel og de klare Stjerner, som tindrede mellem Bøgenes Toppe. De tvende Baal begyndte at synke og gaae ud; Een efter Anden listede Zigeunerne sig til Hvile; langt inde i Skoven hørtes af og til Lyd, som Skrig af et eller andet Dyr! Jeg følte mig saa inderlig vel tilfreds, hele Verden var mig saa viid, og jeg loe endogsaa et Par Gange, saa det flukkede i mig, uden egentlig at vide, hvoraf. Tilfældt lukkede jeg mine Øine i den Hensigt ret i Mag og uforstyrret at tænke paa, hvad jeg den Dag havde oplevet og hvor moersomt det vilde være næste Morgen at fortælle! Søvnens tog mig naturligtvis strax.

5.

I Drømme forekom det mig, at der stod Gen ved min Side, som med en Langsæg vilde sauge mig tværs over min Mave; og da jeg hverken kunde lide det eller vilde taale det, saa sprang jeg op — og vaagnede. Det var Sultan, som var kjed af, at jeg sov saa længe, og som nu stod og skræbede mig med den ene Forpote over Maven, for at faae mig vækket, medens han Tid efter anden udstødte et lille Bjef, der skulde udtrykke hans Utaalmodighed.

Hvor forundret blev jeg ikke ved at finde mig ganske alene i den grønne Skov. Alt hvad der var foregaaet, var mig som en Drøm, og jeg maatte i første Dieblis samle mine Tanker, for ret at forstaae, hvorledes jeg var kommet her. Solen stod allerede høit paa Himlen, og Fuglene sang af alle Kræfter. Zigeunerne vare borte; af dem var der intet andet Spor tilbage end det rundt om nedtraadte og nedliggende Græs, hist og her nogle Pjalter, samt Asken af de to store Kjøkkenhaal. De havde formodentlig meget tidligt afbrudt Teltene, samlet deres Sager og vare dragne bort uden at sige mig Farvel. Jeg havde sovet saa haardt, at jeg Intet havde fornummet til deres Opbrud; og jeg fattede desaaarsag stor Mistanke til Beskaffenheden af den Lædsedrik, som den gamle Kone havde credentset mig.

Det Første, jeg tænkte paa, var Kirja og hendes Løfte at skaffe mig min Hunds Brydelse tilbage. Det lod til, at hun havde bedraget mig, og jeg reiste mig sukkende fra min grønne Seng. Da følte jeg Noget, som dinglede mig om Halsen, jeg greb derefter: det var Halsbaandet! Hun havde dog holdt sit Løfte; hvad der var stjaalet fra mig, det havde hun igjen stjaalet til mig, og saa havde hun tilsidst i Overgivenhed og Skjelmeri gjort sig en Fornøielse af at binde Baandet om min Hals. Og glad var jeg!

Sultan fik strax sit Ordensbaand paa, og efterat vi Begge i Selskab havde toet os og stillet vor Tørst ved den omtalte Kilde i Nærheden, begave vi os rask paa Hjemveien, Begge vistnok drevne af een og samme Længsel, nemlig efter Mad!

Da jeg var kommet hjem, fik jeg naturligviis en dygtig Rivaf først af min faderlige Bert, Kjøbmanden, der hele Natten for min Skyld havde været i den dødeligste Angst; og siden af Rectoren og Adjunkterne paa Skolen, deels fordi jeg kom for silde, og deels fordi jeg ikke kunde et Ord af mine Lectier.

Hvorledes det forresten var gaaet til og havde været Zigeunerne muligt at stjæle og bortføre den store og stærke Sultan, var baade mig og alle Andre en Gaade. Den Eneste, som havde kunnet løse os denne Gaade, kunde desværre ikke tale.

Christian Winthers

Samlede Digtninger.

Niende Bind.

Christian Ministers

Samuel D. Bingham

Wm. H. Smith

Christian Winthers
Samlede Digtninger.

Niende Bind.

Fortællinger i Prosa. II.

Kjøbenhavn.

C. A. Reitzels Forlag.

1860.

Christen Winters

Samlede Digtinger

Andet Bind

København i Høst 1821

Kjøbenhavn

Bianco Lunos Bogtrykkeri ved F. S. Mühle.

1821

Indhold.

	Pag.
Paa Landet	1.
Episode af et Familie-Liv	107.
Monsieur Martin	257.
Ristestenen	269.

Index

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	32	33	34	35	36	37	38	39	40	41	42	43	44	45	46	47	48	49	50	51	52	53	54	55	56	57	58	59	60	61	62	63	64	65	66	67	68	69	70	71	72	73	74	75	76	77	78	79	80	81	82	83	84	85	86	87	88	89	90	91	92	93	94	95	96	97	98	99	100	101	102	103	104	105	106	107	108	109	110	111	112	113	114	115	116	117	118	119	120	121	122	123	124	125	126	127	128	129	130	131	132	133	134	135	136	137	138	139	140	141	142	143	144	145	146	147	148	149	150	151	152	153	154	155	156	157	158	159	160	161	162	163	164	165	166	167	168	169	170	171	172	173	174	175	176	177	178	179	180	181	182	183	184	185	186	187	188	189	190	191	192	193	194	195	196	197	198	199	200	201	202	203	204	205	206	207	208	209	210	211	212	213	214	215	216	217	218	219	220	221	222	223	224	225	226	227	228	229	230	231	232	233	234	235	236	237	238	239	240	241	242	243	244	245	246	247	248	249	250	251	252	253	254	255	256	257	258	259	260	261	262	263	264	265	266	267	268	269	270	271	272	273	274	275	276	277	278	279	280	281	282	283	284	285	286	287	288	289	290	291	292	293	294	295	296	297	298	299	300	301	302	303	304	305	306	307	308	309	310	311	312	313	314	315	316	317	318	319	320	321	322	323	324	325	326	327	328	329	330	331	332	333	334	335	336	337	338	339	340	341	342	343	344	345	346	347	348	349	350	351	352	353	354	355	356	357	358	359	360	361	362	363	364	365	366	367	368	369	370	371	372	373	374	375	376	377	378	379	380	381	382	383	384	385	386	387	388	389	390	391	392	393	394	395	396	397	398	399	400	401	402	403	404	405	406	407	408	409	410	411	412	413	414	415	416	417	418	419	420	421	422	423	424	425	426	427	428	429	430	431	432	433	434	435	436	437	438	439	440	441	442	443	444	445	446	447	448	449	450	451	452	453	454	455	456	457	458	459	460	461	462	463	464	465	466	467	468	469	470	471	472	473	474	475	476	477	478	479	480	481	482	483	484	485	486	487	488	489	490	491	492	493	494	495	496	497	498	499	500	501	502	503	504	505	506	507	508	509	510	511	512	513	514	515	516	517	518	519	520	521	522	523	524	525	526	527	528	529	530	531	532	533	534	535	536	537	538	539	540	541	542	543	544	545	546	547	548	549	550	551	552	553	554	555	556	557	558	559	560	561	562	563	564	565	566	567	568	569	570	571	572	573	574	575	576	577	578	579	580	581	582	583	584	585	586	587	588	589	590	591	592	593	594	595	596	597	598	599	600	601	602	603	604	605	606	607	608	609	610	611	612	613	614	615	616	617	618	619	620	621	622	623	624	625	626	627	628	629	630	631	632	633	634	635	636	637	638	639	640	641	642	643	644	645	646	647	648	649	650	651	652	653	654	655	656	657	658	659	660	661	662	663	664	665	666	667	668	669	670	671	672	673	674	675	676	677	678	679	680	681	682	683	684	685	686	687	688	689	690	691	692	693	694	695	696	697	698	699	700	701	702	703	704	705	706	707	708	709	710	711	712	713	714	715	716	717	718	719	720	721	722	723	724	725	726	727	728	729	730	731	732	733	734	735	736	737	738	739	740	741	742	743	744	745	746	747	748	749	750	751	752	753	754	755	756	757	758	759	760	761	762	763	764	765	766	767	768	769	770	771	772	773	774	775	776	777	778	779	780	781	782	783	784	785	786	787	788	789	790	791	792	793	794	795	796	797	798	799	800	801	802	803	804	805	806	807	808	809	810	811	812	813	814	815	816	817	818	819	820	821	822	823	824	825	826	827	828	829	830	831	832	833	834	835	836	837	838	839	840	841	842	843	844	845	846	847	848	849	850	851	852	853	854	855	856	857	858	859	860	861	862	863	864	865	866	867	868	869	870	871	872	873	874	875	876	877	878	879	880	881	882	883	884	885	886	887	888	889	890	891	892	893	894	895	896	897	898	899	900	901	902	903	904	905	906	907	908	909	910	911	912	913	914	915	916	917	918	919	920	921	922	923	924	925	926	927	928	929	930	931	932	933	934	935	936	937	938	939	940	941	942	943	944	945	946	947	948	949	950	951	952	953	954	955	956	957	958	959	960	961	962	963	964	965	966	967	968	969	970	971	972	973	974	975	976	977	978	979	980	981	982	983	984	985	986	987	988	989	990	991	992	993	994	995	996	997	998	999	1000
---	---	---	---	---	---	---	---	---	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	------

Fortællinger i Prosa.

II.

Fortellinger i Hroga

II

Paa Landet.

Table 2. 1994

Naar man har gaaet i en latinſk Skole, og, ſom det
 hedder, ligget ved Univerſitetet i nogle Aar, erhverver
 man ſig ſædvanligviis et ſtort Bekjendſkab, hvis Cha-
 racter, iſølge Maaden, hvorraa det almindeligt ſtiftes,
 er langt mere fri, ſtundom endogſaa inderligere end
 ved nogetſomhelſt andet Forhold, hvori man i en mod-
 nere Alder indtræder. Man ſidder paa Bænk og gaaer
 paa Collegier, man leger og man ſværmer, man dovner
 og ſtuderer med Jævnaldrende af de forſkjelligſte ndre
 Aar, og man føler i denne Lighedens Livsepøche Intet
 til nogen Stands- eller Formues-Forſkel. Alle ſlige
 Henſyn forſvinde, eller rettere, have aldrig været til,
 og Kredſen er ofte ſaa faſt ſluttet, at det synes, ſom
 om kun en Trolddom kunde løſe den. Men lidt efter
 lidt glide de lette Baand af, ſom tilſyneladende stærkt
 holdt Arandenſen ſammen; Bladene ſlagre, grebne af
 forſkjellige Ekſeptions Vinde, til alle Verdens Hjør-
 ner, og kun et enkelt, halvviſſent Blad — ſom f. Ex.
 nu jeg ſelv — er tilbage paa Pladsen og minder om

et forhenværende, broget Blomsterliv. Træffes man saa stundom efter lang Tids Forløb igjen paa Vandringen, saa betragter man ofte hinanden som ganske nykøbte Figurer, eller søger i det Mindste enten at finde eet eller andet Spor af det gode Gamle, eller at opdage det Nye, som Tid og Omstændigheder have sat istedetfor det forhen Kjendte. Og hvor tidt maa man da ikke med Jydlands Mestersanger udraabe: „Åh, hvor forandret!“

Jeg holder ikke meget af at blive indbudet til Ophold paa Herregaarde eller til deslige Landpartier. Ved en saadan Indbydelse hedder det i Almindelighed: Kom ud til os og bliv hos os, saalænge Du har lyst; Du skal have det, som Du selv vil, fuldkommen Frihed til at komme og gaae, naar og hvor Du vil, o. s. v. Men deels sætter jeg ikke just saa overhaands stor Priis paa de Herligheder, der ved slige Leiligheder ofte bydes mig. Jeg sidder daarligh til Hest og bruger helst mine egne Been; at fiske Skaller i Solskin paa en Sø, at vade i Moser efter nogle Wnder, eller drive en heel Dag om efter en mager Hare, at blive kjørt omkring for at see Udsigter er Altsammen Noget, som jeg helst undgaaer, naar jeg kan. Deels seer det næsten altid meget kummerligt ud med den omtalte Frihed til at „komme og gaae“ og navnlig til at nyde Gensomhed; som oftest maa

man underkaste sig en langt besværligere Indskrænkning end ved noget Hof. Min Angst for Alt dette, mit Stivsin og min Seighed have da, Gudskelov! ogsaa bragt det saa vidt, at man sjelden mere spilder nogen Indbydelse paa mig.

Noget Saadant hændtes mig dog imidlertid i afvigte Sommer, idet jeg nemlig modtog et saadant Rald og Barjel fra en fordums Skolekammerat. Han er meget yngre end jeg; men i Skolen, hvor vi vare adskilte ved et Par Klasser, og senere, da han selv kom til Universitetet, sluttede han sig med en Art af Sympathie til mig; og han har endnu til Dato bevaret mig den samme Hengivenhed og Godhed. Han er et kraftigt Skud af en gammeladelig Familie. Tidligt mistede han sine Forældre, og blev af sin ædle Formynder, der med kjærlig, sjelden Iver og stor Forstand bestyrede hans Godser og øvrige Formue, sat ind i samme latinske Skole, som jeg søgte. Herfra blev han Student; men videre kom han da heller ikke ad denne Vej, thi de boglige Kunster syntes ikke at være ganske efter hans Smag, eller, som Sangerne sige om vanskelige Partier, „at ligge for ham“. Han lod dem altsaa ligge for Andre, der havde mere Lyst, og selv i de første Grundlag dreev han det ikke synderligt vidt. Jeg vil til Exempel anføre hans Orthographie, i hvilken han røber en

temmelig uregelmæssig Tendens til den nyere Skrivemaades Princip at begynde Substantiver med smaa Bogstaver, hvorimod han opretter det igjen ved stundom at begynde Adjectiver med store. Ogsaa kan det hændes ham, at han skriver Bogn istedetfor Bogn og Fulg istedetfor Fugl og andre lignende Afvigelser. En Forsætning uden Efterætning hører ikke sjelden til Egenhederne ved hans Stil. Men Alt dette og lignende Smaating hindre ham forresten ikke i at være den braveste, godmodigste Karl af Verden og den varmeste og ærligste Ven. Efter min Smag maa jeg kalde ham et smukt Mandfolk. Han er høi, kraftigt bygget, meget velkabt, bredskuldret, stærk som en Bjørn og dertil særdig i alle mulige ridderlige Dvælseser. Som de fleste Kjemper er han af Gemyt meget sindig og rolig, og der hører en stærk Dosis af Jernnærmelse til at vække hans Brede. Men skeer dette engang, da kan man rigtignok ogsaa føle sig noget ængstelig ved at være i Nærheden af ham. Hans syldige, blonde Haar reiser sig som Børster, hans blaae Dine udslukkes og synes overtrukne med Horn, hans friske, røde Kinder blive hvide, kort, ganske som en Bersærks Raseri beskrives. I et saadant Dieblif synes han ikke heller ret at stjæle Ven fra Fiende. Anfaldet varer kun kort, og Stormen lader sig ofte besværges ved et mildt Ord eller

ved en alvorligere Omstændighed, der kan sængsle hans Opmærksomhed og give hans Tanke og Følelse en anden Retning. Som Student blev han naturligvis strax optaget i sin Families aristokratiske Kredse; men jeg troer næsten, at det behagede ham mere i Studenternes jævne Lag; hos mig var han saaledes en stadig Gæst. En Formiddag kom han til mig paa Regensen, iført en ny, grøn Kjole med hvide Knapper i, og fortalte mig at han var bleven Jagtjunker, og at han nu drog ud paa sit Gods for der i Frihed at nyde Livet og ende sine Dage, og tog ved Afskeden det Løfte af mig engang at besøge ham, naar han, som han sagde, var ret kommen i Orden. — Det er nu ti Aar siden.

Hans Brev, hvorved han indbød mig, var ligesaa venligt som langt. Han forsikrede mig deri om sin uforandrede Hengivenhed, gjenkaldte mig i Grindringen vort lystige Samliv og gjorde Fordring paa, at jeg nu skulde indfri hiint tidligere givne Løfte, at tilbringe nogen Tid hos ham. Med naturlig Delicatesse tillod han mig selv at stille alle Betingelser, under hvilke jeg — som han sagde — vilde forunde ham den Glæde at see mig under sit Tag. Han var ugift og havde, som jeg vidste, hverken mandlige eller qvindelige Slægtninge i sit Huus; jeg tog derfor ikke i Betænkning dennegang

at afvige fra min Bane, men modtog hans Indbydelse, lod min Søren pakke et Par Kufferter og en Natjæk, anbefalede ved Afskeden Madame Trane — min gamle Huusholderske — at lade mine Papirer i Ro, naar hun begyndte at huse med Skrubber og Støvefoste, satte mig en deilig Morgenstund i en Wienerovogn og lod mig trille ud i Landet.

Forfrisket og oplivet af den rene, lune Luft og ved Synet af de smukke Egne, jeg passerede, kom jeg mod Aften til det gamle Herresæde Stiggaard, der ligger meget smukt i en af Sjællands skovrigeste Egne. Naar jeg kalder Gaarden et gammelt Herresæde, maa man vogte sig for at forestille sig en Borg med Taarne og Spiir. Den har vel tilhørt min Vens Familie i et Par Aarhundreder; men Hoved-Bygningen selv er et temmeligt stengt Arbeide fra det attende Sækel, og besidder kun den gode Egenkab at have en smuk Beliggenhed og ved et Par Generationers Bestræbelser indvendig at være særdeles bekvemt og rigt indrettet. Navnet paa Gaarden, saavel som alle de øvrige forekommende Navne, har jeg, af visse Grunde, selv lavet.

Bed min Ankomst var Kammerjunkerens — han er nemlig avanceret — ikke hjemme; men, som man sagde mig, vilde han snart komme. En gammelagtig, meget ordknapp Jomfru, som mit physiognomiske Blik

strax meget rigtigt lod mig erkjende for Huusbestyrerinden, befalede en Tjener at anvise mig et for mig indrettet Bærelse i øverste Stokværk, hvor den yndigste Udsigt smilede mig imøde gennem de aabnstaende Altandøre. Jeg udframmede imidlertid selv mine Sager, thi Søren havde jeg ladet blive i Byen, og efterat have gjort et forfriskende Toilet, trak jeg en lille Sopha hen foran Vinduet, tændte en Cigar og lagde mig til at nyde det smukke afvejlende Landskab, hvorpaa Aftensolen just kastede sine Afskedsstraaler. Jeg havde næppe nydt denne behagelige Ro og stille Hvile en halv Time, før jeg hørte Støvletrampen og Sporeklirren paa Trappen; det bankede paa Døren, og ind traadte Kammerjunkerens i egen vældige Person. En mere velgjørende Modtagelse end den, jeg fik, kunde jeg — saa sær jeg end er — ikke ønske mig. Alt tydede paa, at vi To vare fuldkommen enige angaaende Bertens og Gjestens Pligter og Rettigheder, og at vi Begge navnlig Intet skyede mere, end at genere hinanden.

Der var forløbet to Dage siden min Ankomst. Jeg havde benyttet dem til i al Magelighed at undersøge Stedets Omegn og snuse efter, hvad der muligens kunde interessere mig. Kammerjunkerens Bord var fortræffeligt, og Kjøkken og Kjelder stode i den ønskeligste Harmonie. Det Selskab, jeg traf der, var

mig ogsaa ret vel tilpas; det bestod, foruden den
 omtalte, tause Jomfru, der gjorde Honneurs, sæd-
 vanligen af Forvalteren, stundom en Læge, en Land-
 maaler, der arbejdede for Godset, og af og til et Par
 meget slinke Skovridere. Opvartningen besørgede en
 ung, smuk Jæger og en gammel, hvidhaaret Kammer-
 tjener, som min Ven havde arvet efter sin Fader.
 Selv var han en opmærksom og behagelig Vert, og
 Tonen holdt sig stedse i en jævn Gemtylighed. Om
 Formiddagen skjøttede Enhver sig selv, og man sam-
 ledes først Kloffen fire til Middagsbordet.

Et udsøgt, stort, men gammelt Bibliothek, — et
 Arvegods, der ikke betydeligt forøgedes, — en Mængde
 Billeder, især Jagtstykker, samt Portraiter af Hunde,
 Heste og Giernes Slægt, en heel Deel prægtigt gam-
 melt Bohave og endelig et Kabinet, opfyldt med en
 Samling af alle Slags Snurrepiberier, lovede mig en
 hypperlig Tidsfordriv, hvis Veiret skulde holde mig
 inden Døre. Min største Lyst, at vandre alene
 om i Skov og Mark, kunde jeg i fuldt Maal faae
 sthyret, og den yndige Egn loffede mig derfor til hver
 Tid paa Dagen snart ad den ene, snart ad den an-
 den Kant.

Paa een af disse eensomme Vandringer en smuk,
 klar Formiddag, fulgte jeg en smal, skyggefuld
 Skovsti, der førte mig over en Mose, gjennem hvil-

fen en lille Bæk rødsede ind under Ellestubbene; længere hen blev Grunden fastere, det varede ikke længe, saa mærkede jeg, at jeg steg opad. Dog bemærkede jeg snart, at det ikke var en Række af Bakker, men kun en enestaaende, med Trær bevoxet Høi, der netop laae ved Udkanten af Skoven. Da jeg kom derop, fandt jeg en Art af Belvedere, en planeret Plet, hvorpaa der stod en Bænk, et af disse høist ubegemme Meubler, bestaaende af eet Bræt paa to Bæle, som den landlige Sentimentalitet er saa ødsel med paa yndede Hvilesteder. Man havde forresten herfra den lifligste Udsigt over rige, indhegnede Marker, hvor de forskjellige Sædarter stode i fuld Drift og duftede i den stærke Solvarme; ikke langt derfra laae en Landsby med Kirke, i hvis Nærhed Præslegaarden kun lidet adskilte sig fra de omliggende Bøndergaarde. Paa Bænken sad min Bert — Arthur vil jeg kalde ham, — med Armene overfors og, som det lod, hensjunken i dybe Tanker. Ved mit Komme soer han op som af en Drøm, og en Udsælsse eller Forlegenhed, syntes mig, fløi over hans smukke, solbrændte Ansigt; dog det blev øieblikkeligt igjen afløst af det sædvanlige joviale, godmodige Smil, der var ham egent. Jeg satte mig hos ham, og, medens jeg lod mit Blik vandre rundt gjennem det stille Landskab, stjal jeg mig tillige til at bemærke, at

Arthurs Die især dvælede ved Præstegaarden og dens hvidmalede Haugelaage.

„Jeg vil dog sige Dig Noget,“ udbød han med Get efter nogle Diebliffes Tausshed, „skjøndt det kunde synes underligt og unyttigt at tale til en Pebersvend, som Dig, om slige Ting. Men jeg kan“ — saa bandte han, — „ikke lade det være!“

Ligesom overrasket og forundret over denne Indledning, vendte jeg mig hurtigt mod ham; han var blevet ganske rød i Hovedet.

„Hvad Du vil betroe mig, og af hvad Art det er,“ sagde jeg smilende, „har Du jo allerede ved dine Ord forraadt.“

„Ja, det gjorde jeg netop med Willie,“ svarede han leende, „thi jeg vil altid hellere springe end krybe i det! Du kan altjaa vel begribe, at jeg er forelsket; men at det er første Gang i mit Liv, at Eligt er passeret mig, det troer Du maaskee ikke? Og dog forholder det sig ganske saaledes. Du kan nu troe mig eller ikke troe mig, som Du finder for godt, men vist og sandt er det dog, at jeg hidtil hele mit Liv har været saa uberørt baade af den ene og af den anden Slags Kjærlighed, som et nyfødt Barn. Jeg har aldrig speculeret over min Character, mit Gemyt, mit Temperament, eller hvad det nu skal kaldes; men jeg maa vel sagtens af Naturen være skabt saa-

dan, at jeg saalænge har kunnet gaae fri for Ulykker
saavel i den ene som i den anden Henseende."

"Du vil dog vel aldrig bilde mig ind," sagde
jeg med Snedighed, "at Du aldrig — —"

"Jo, det veed Gud, jeg vil," afbrød han mig
med den rene Bevidstheds Barme, "og det er just
Noget, hvoraf jeg paa en vis Maade føler mig stolt,
og som under nærværende Omstændigheder giver mig
Mod; thi Mod hører der til, det vil Du vist selv
indrømme mig, naar Du seer hende!"

Jeg saae med en Art af Respect paa dette store
uerfarne Barn, men kunde paa den anden Side ikke
bare mig for at smile lidt over den Grundvold, hvor-
paa han i en saadan Anledning byggede sin Stoltshed
og sit Mod.

"Naa da!" vedblev jeg, "ud med Sproget! Hvem
er denne formidable Dame, der har undertvunget min
Herkules? og hvad er der forresten i Veien?"

"Ak, der er forresten, troer jeg, intet Andet i
Veien," svarede han, "end min egen taabelige Und-
seelse og Ubehjælpssomhed! Seer Du, jeg behøver dog,
imellem os sagt, slet ikke at tage i Betænkning selv
at sige, at jeg ikke kan regnes blandt de styggeste
Mandsfolk; min Formues Tilstand er saa god, man
kan ønske sig; Intet hæfter paa Godset, som, jeg veed,
er holdt i forsvaerlig Stand og klar for klar for-

bedres; hvad min egentlige Person anbelanger, saa forekommer jeg mig selv som en ganske skikkelig Tyr; i det Mindste har jeg aldrig nogensinde havt det ringeste Brøvl med Nogen af de mange forstjællige Mennesker, høie og lave, jeg ifølge min Stilling staaer i Forbindelse med; mine Bønder — om jeg i vore Tider tør sige mine — ere mig med Liv og Sjæl hengivne, og Alt, hvad jeg i min Kreds foretager mig, lykkes og trives vel! Naa, mit ældgamle Adelskab tør jeg vel slet ikke kaste med i Vægtstaaalen, — lad gaae! Men uagtet man nu skulde mene, at jeg paa Alt dette maatte kunne have fast Fod og ikke behøvede at være forknyt — — jo, guten Morgen! Jeg staaer for hende som en Skolepog, der ikke kan sin Tabel!”

„Hvem er da denne Dame?“ spurgte jeg atter.
 „Der boer hun, histovre!“ sagde han med et Suk, som klædte ham underligt.

„Hos Præsten?“ vedblev jeg, „er det Præstens Datter?“

„Ja, det er Præstens Datter! Det er et rigtig deiligt Pigebarn, maa Du troe; og Dannelse har hun og siin Levemaade; hun har faaet en ypperlig Opdragelse! Hendes Morbroder er denne hersens Kammerherre Paaahjelm i Kjøbenhavn, og i hans Huus har hun været i et Par Aar. Hun spiller

Slaveer og synger og klæder sig som en Dronning; jo, det er en complet Dame! Har Du Lust og Tid, saa kan Du strax komme til at gjøre hendes Bekjendtskab. Jeg har netop Grinde baade i en Teglovn, som ligger paa hiin Side Landsbyen, og hos Præsten; — jeg er jo Medlem af Sogneraadet!" lagde han til med en vis Ironie.

"Ja, hvis Besøget ikke skal vare altfor længe," sagde jeg og reiste mig, „saa har jeg jo ikke noget imod at tage dit Hjertets Udvalgte i Diesbyn. Thi hvis din fortrolige Meddelelse har til Hensigt at benytte min mangeaarige Erfaring" — her smilede vi Begge lidt malicieux — „og vil Du bruge mit Raad i denne Anledning, saa seer jeg mig jo, som en klog Minister eller General, nødsaget til at maatte lære Omgivelserne at kjende og undersøge Terrainet!"

Vi begave os paa Veien og vandrede først langs Skovens høie Hegn, steg over en Stente ind paa Marken, hvor da Solen slog sine hede Arme om os, og toge derpaa Veien ad en Sti gjennem en frodig Bygmark, til vi naaede Kirkeveien, der førte os lige til Præstegaardens Port. Næppe vare vi traadte ind i Gaardsrummet, saa gjøs det i mig; thi ud af Forskuedøren, ved Siden af hvilken den gjæstfrie Bogn-trappe hængte, styrtede et halvt Dusin Dreng af forskjellig Alder og Størrelse, men alle med eet og samme

Physiognomie, der tydeligt sagde: „Vi ere alle Brødre, een Mands Sønner!“ Med nerverystende Skrig og Støi hilste de paa min Ledsfager, der syntes at være deres gode Ven og Kammerat, og efterat have gjort en utallig Mængde forvirrede Spørgsmaal og gloet lidt paa mig, spredtes de for alle Vinde. Paa min Bens Raab: om Familien var hjemme? svarede den længste Bengel henne fra Hundehuset, hvor han converserede Porthunden, „at Fader var i Marken, Moder i Melkestuen, og Lotte i Haven!“ og dermed fløi ogsaa han afsted. Jeg slog et stort Kors efter ham.

Gjennem Forstue, Dagligstue og Haugestue, som vi fandt tomme, gik Veien til den venlige Hauge. Inde bag Døren, der stod aaben, standsede vi et Øieblik. Udenfor, tæt ved Trappen, under to store Kastanietræer sad en ung Pige; hun syntes mig ikke at kunne være ældre end sytten til atten Aar. Over det vidunderligt rige, kastaniebrune Haar laae et lille trekantet, broget Silketørklæde, der løseligt var bundet ned om de friske Kinder. Hendes Dragt var kun en saakaldet hjemmegjort, blaa og hvidstribet Kjole; men den sad saa naturligt og stærkt let om den ranke, bøielige Skabning, og var saa peen i al sin Simpeltet! Paa Fødderne, kunde jeg see, bar hun et Par slemme Trætofler; men da hun just havde taget Foden

ud af den ene af disse, bemærkede jeg, at samme God var nydelig lille og velformet. Paa Bordet foran hende sad en lille Pige, saa omtrent to Aar gammel, og ved Siden stod en stor Tallerken Ollebrød, hvoraf hun madede Barnet som en lille Fugleunge. Barnet selv var uhyre qvift og livligt; hun daskede i Bordet med et bredt Kastanieblad, som hun havde i Haanden, og raabte mellem hver Skeejsuld: „Mere!“ — Det var et smukt lille Billed.

„Er det Hende?“ spurgte jeg med sagte Stemme min Vedsager.

„Jh, Gud bevares!“ hviskede han igjen, „det er jo et Barn!“

Jeg tilbageholdt altsaa den oprigtige Roes, jeg vilde have ydet hans gode Smag, — thi Barnet var i høieste Grad yndigt, — og traadte med ham ned ad Steentrappen. Da vi nærmede os Bordet, hvorved hun sad, reiste hun sig og bød med munter Venlighed Kammerjunkerens sin Haand og neiede for mig. Ogsaa den lille Pige paa Bordet rakte sin Haand ud og hilsede, idet hun fortsatte sit: „Mere! mere!“

„God Morgen, lille Martha! hvordan lever Du?“ sagde Arthur, temmelig djerot rystende Jomfruens fine Haand. „Maa jeg præsentere Dem min Ven, Hr. Candidatus Theologiæ Hansen, som gjør mig den Gjernielse at besøge mig i denne Tid!“

Den unge Pige gjorde en let Bøining med Hovedet og hilsede igjen med et Smil, hvilket jeg — Gud forlade hende det! — snarest troer, gjældte Candidatens høie Alder.

„Er Jomfrue Charlotte ikke hjemme?“ vedblev han i samme Aandedræt, men med en vis urolig Iver, idet Blodet før ham til Hovedet.

„Jo hun er,“ svarede Martha med en prægtig, klangfuld Stemme, „hun er her i Haugen; jeg saae hende for lidt siden med en Bog i Haanden gaae ned ad Lysthuset til. Der sidder hun vist nu, og læser.“ Efter disse Ord gav hun sig atter i Færd med sin lille Søster, der utaalmødt havde ventet paa en ny Skeesuld. Vi toge altsaa Veien dybere ned i Haugen.

Ræppe vare vi traadte ind i en temmelig lang Gang, med store Hasselhække paa begge Sider, før vi fik Øie paa den omtalte Dame, der altsaa maatte være Gjenstanden for Arthurs Sukke og min Kritik. Medens vi langsomt vandrede hende imøde, benyttede jeg derfor Leiligheden til for det Første ret at examinere hendes Ydre. Hun var meget høi og temmeligt stærkt bygget, og skreed frem med asmaalte, gravitetiske Tred, idet hun holdt sig saa stiv som en Pind. Den hvide Morgenkjole sad saa accurat paa hende, som om hun var taget lige ud af en Modeboutik, og un-

der den meget bredskyggede og flade Sommerhat ding-
lede der paa hver Side af det regelmæssige, men
massive og stærktfarvede Ansigt to uhyre tykke og
lange Dufte af glindsende sorte Lokker. I Hænderne,
der vare vel forvarede i Randers-Handsker, bar hun
en tyk Bog og en Parasol.

Da hun kom os nær, gav hun lidt efter lidt
sin Figur noget mere Bevægelse, idet hun, som Fransk-
manden vilde kalde det, dandinait sur les hanches,
hvorhos hun lod et stærkt Smil brede sig over hele
Ansigtet, og fik man da Lov til at beundre to lange
Rækker af hvide, men store Tænder, hvorimod Dinene
næsten ganske trak sig tilbage. I hendes hele Hold-
ning var noget Determineret og Selvbevidst, der strax
bragte mig til at tænke paa en Kam til et Haar.

Efter de sædvanlige Forestillings- og Modtagel-
ses-Repliker, fortsatte vi Vandringen i Gaugen, hvor-
hos Arthur altimellem forfulgte mig med spørgende
Blikke, for at see, hvad Virkning denne „Fremto-
ning“ gjorde paa mig.

„Hvad er det dog for en stor Bog,“ begyndte
min Ven, „som De har forsynet Dem med saa tid-
ligt?“

„Alf,“ svarede Jomfruen i en let Tone, „det er
saamæn denne store Bog, som D. har udgivet for
nylig, og som, efter hvad man fortæller mig, skal

indeholde hans politiske Testamente. Peter har laant mig den; han har forsynet den med en heel Deel Anmærkninger og Henviisninger, saa jeg ret glæder mig til Læningen, der baade vil være mig belærende og moersom."

Jeg saae med gyselig megen Respect paa hende.

"Peter!" udbrød Arthur, ligesom ubehageligt overrasket, og blev atter rød i Kammen, „er han her?"

„Ja, han kom i Aftes hjem til sine Forældre," svarede Charlotte med sit meest storsmilende Ansigt, „og saa gjorde han strax et Løb herop til os."

„Naa, saa blev De vel rigtig tilgavn's glad, Charlotte?" spurgte Arthur igjen med en temmelig usikker Stemme.

„Vi bleve alle glade og tillige behageligt overraskede. Han er nu blevet Candidat, har faaet bedste Character, og dette langt hurtigere, end vi havde ventet, det vilde skee."

Jeg iagttog hemmeligt Arthurs Ansigt. Det var blevet meget langt; Peter maatte altsaa være en Medbeiler. formedede jeg.

Jeg tillod mig at spørge, hvem det unge Menneske var, som de omtalte.

„Det er min Fætter," svarede Jomfruen; „hans Fader, min Farbroder, boer paa hiin Side af Eko-

ven, en lille Fjerdingvei hersra. Han er Jurist," vedblev hun med Foredrag „og agter nu at uddanne sig for den virksommere og mere umiddelbare Deeltagelse i Statens Styrelse som nu er aabnet et større Antal af Statsborgere, end det var Tilfældet under den forrige Regjering. Jeg troer vist, vi ville faae megen Glæde af ham; mener De ikke ogsaa det, Hr. Kammerjunker?" lagde hun til med lidt Malice.

„Jeg veed — ja, det — jo, det tænker jeg ogsaa nok!" sagde Arthur meget hurtigt og med synlig Anstrængelse.

„Ja vist," vedblev Jomfruen, „han er et meget lovende ungt Menneske; han er en varm Patriot, allerede forsynet med en Skat af brugelige Kundskaber, der hente deres Livskraft fra høi Begeistring og streng, republikansk Alvor. Saadanne Folk er det just, vi trænge til, naar de nu virkende Kræfter engang slappes og ældes! De skulde kun vide f. Ex., hvor han er veltalende. Da jeg opholdt mig i Kjøbenhavn hos min Morbroder, Kammerherre Baahjelm, saaes vi næsten daglig. Han havde gjort mig til sine Tankers og Planers Fortrolige, og meddeelte mig, hvad han i sin Iver og Begeistring havde skrevet eller talt saa om dette, saa om hiint af de interessanteste, offentlige Anliggender. Efter min ringe Indsigt i det „Fornødne" og efter mit Kjendskab til ham, troer jeg at

turde forudsige, at vi i ham kunne vente en kraftig Forkjæmper for Folket og dets Rettigheder! De skal engang saae hans Afhandling: „det Timelige og det Evige,“ som under Mærket ba stod for et halvt Aar siden i —posten, til Gjennemlæsning. Det er noget ganske Guldendt!”

„Parla come un libro stampato!“ tænkte jeg med Leporello, og morede mig uendeligt ved at høre dette store, rhyntede Pigebarn med grandios Alvor og Vigtighed fremsjøre denne Tale, og at bemærke den nedslaaende Virkning, den havde paa min Bens hele Væsen. Det var altfor tydeligt at see, hvormeget det var ham i Veien, at hun roeste denne Fætter Peter; og det var ifølge hans Natur og Uddannelse temmeligt begribeligt, at han kun lidet forstod sig paa eller stemmede med de forresten agtværdige Grundsatninger, som hun syntes at være besjælet og ledet af. Han vidste næppe, paa hvilket Been han skulde staae, reev snart eet, snart et andet Blad af Bussene, tyggede derpaa, spyttede det ud igjen, rømmede sig, og var reent fra det.

Jeg forbarmede mig over ham, og bestræbte mig for at føre Damen ind i en politisk Samtale, hvorhos jeg efter fattig Erne søgte at betjene mig af det Jargon, som er de politiske Dilettanter saa mundret; og det gik bedre, end jeg havde ventet. Da nu Ar-

thur kjendte min ringe Kundskab i og Interessse for Detaillen af alle slige Forhandlinger, saa anede han strax min menneskekjærlige Hensigt, og blev igjen rolig og sat. Frøken Charlotte derimod, som i Begyndelsen havde seet op og ned ad den gamle, theologiske Kandidat med en lidt mindre end høflig Mine, førte nu sit sværeste Artillerie op og lod sin hele Veltalenheds og Kundskabs Væld fare ud over mig, saa at jeg knap kunde holde mig nogenlunde mod Strømmen. Med Gæt afbrød hun sig selv.

„Dog — det er i Grunden Uret,“ sagde hun med en ret blød Accent, idet hun venligt betragtede Arthur, „at tale om Alt dette i Kammerjunkeren's Nærværelse, og jeg bebrejder mig det ogsaa selv ofte, naar jeg griber mig deri. Ikke sandt, jeg tør jo nok vide, at det ikke ganske er efter Deres Hoved? Dog jeg har endnu det Haab at kunne omvende Dem, — ganske lempeligt, — De skal kun see med Tiden!“

Arthur tog Mod til sig og svarede: „Skulde Nogen kunne omvende mig i enhver Henseende, saa maatte det vel være Dem, Frøken Charlotte. Dog — skulde der ingen Omvendelse skee, — saa haaber jeg, vi ville være lige gode Venner for det!“

„Der har De min Haand derpaa!“ sagde Charlotte og smilede tilgavns, „vi blive i det Mindste ikke Fiender.“

Hun rakte ham sin behandskede Haand, hvilken han meget ærbødigt næppe berørte med Fingerspidserne, hvorved han atter blev saa rød som en Pæonie, men saa meget lykkelig ud og tilkastede mig betydningsfulde Blikke. Jeg ynkedes i mit Hjerte over ham og tog i mit stille Sind den faste Beslutning at gjøre Alt, hvad der stod i min Magt, for om muligt at bringe ham paa andre Tanker. Jeg vilde saa lempeligt, som jeg kunde, bekjæmpe det Herredømme eller den Fortryllelse, som denne Daarlighed øvede over ham; thi jeg har aldrig anseet det for en saa stor Synd, at hindre eller i det Mindste forhale en saadan Forbindelse, der gjælder hele Livet, som at ville fremstynde eller begunstige den. — Jeg anede endnu ikke dengang, hvilken mægtig Allieret jeg i Arthurs eget Hjerte havde til dette mit dristige Foretagende.

I Haugestuen, hvor Frokostbordet var dækket, samlede vi med den øvrige Familie. Faderen, en lille, mager Mand med et sarcastisk, fløgtigt Ansigt og med Enuusdaasen groet i den venstre Haand, og Moderen, en gevaltig, junonisk Skikkelse, der bar sig lidt fornemt og lod til i sine yngre Dage at have seet ud som den ældste Datter, kun noget smukkere, modtog os hver paa sin Viis meget venligt; og ved Bordet, hvor Moderen præsiderede, og Jomfru Charlotten sad paa Stads, som om hun ikke var hjemme,

opvartede den lille Martha med saamegen Ro og Ynde, at jeg ikke kunde vende Dinene fra hende; hvilket hun dog slet ikke lod til at bemærke. I hendes Paaflødning var der ikke skeet anden Forandring, end at det brogede Tørklæde paa Hovedet var forsvundet, og Fødderne nu sadde i et Par smaa sorte Skoe. Hendes Figur var saa fuldendt smuk, hendes Teint saa blændende, hendes Gang saa elastisk, hendes Holdning saa gracieus, og hendes Alvor og Stilhed saa Forventning vækkende, at man, naar hun stundom lod sine store, mørkeblaae Dine glide rundt over Selskabet, strax maatte tænke: Nu kommer der dog Noget, som maa kunne varme et Hjerte! Men der kom Intet. Madamen og den ældste Datter kappedes om at have Ordet; Præsten kastede af og til ind i deres Ordtaage et eller andet pudsig, bidende Indfald, liig en Lyskugle; den vilde Hær af Drengene stormede omkring Bordet, ud og ind og slog med Døren. Gjennem Alt dette vandrede Martha med yndig Rolighed; hun stoppede i Ordets første Betydning Munden paa Drengene, som strax efter forsvandt, og hentede dernæst den lille Lise, med hvem hun beskæftigede sig, uden, som det syntes, at lægge videre Mærke til det øvrige Selskabs Færd eller Samtale. Jeg havde havt største Lyst til at faae hende til at bryde sin Tausshed; men deels behagede hun mig saa meget under den stille

Bestuelse, deels frygtede jeg for maaskee at blive skuffet og ikke finde, hvad jeg ventede.

Da aabnedes Døren, og ind traadte et ungt Menneſke, ſom af Familien, undtagen Præſten og Martha, blev modtaget med megen Acclamation. Jeg ſtode Diet paa Arthur og ſaae ſtrax af hans Anſigts ſkyfulde Udtryk, at det maatte være den talentfulde Politiker, den patriotiſke Fætter Peter. Madamens og Charlottes Dine ſtraalede ham imøde. Selv ſaae han mut og møpſet ud; men Andet var der heller ikke at finde i det udtrykſløſe Physiognomie. Det var en lille Knort af en Karl, mager, kantet og høiſkuldret, iført en mørk, ubørſtet Valetot. Haaret, ſom var glat og langvøret, men uredet, ſtrøg han altimellem bag Ørerne med ſine temmelig lidt pene Fingre, der ogſaa af og til med Interesſe beſtjæftigede ſig med et Par lange, lyſe Haar, ſom groede tyndt hiſt og her paa Hagen og ſkulde betyde et Skjæg, og ſom gave hans blege Anſigt et mere uvadſket Udſeende. Med plump Raſthed og keitet Nonchalance, der ſagtens dog ſkulde dække en vis Forlegenhed, ſtode han ſig paa en Etol og ſtrakke Benene langt ud fra ſig. De Fremmede hilſede han ikke; men Martha vilde han tage under Hagen, idet han ſpurgte: „Hvor ſtaaer til, lille Martha?“ Men da den unge Pige afværgede denne Berørelſe ved en ſagte, men meget deter-

mineret Haandbevægelse og et alvorligt Blik, som Candidaten besvarede med et dumt Grin, saa gav han sig til at hviske med Charlotte, hos hvem han havde taget Plads.

Jeg har en meget god Hørelse og besidder den Færdighed paa een Gang at kunne have min Opmærksomhed vaagen paa flere Steder. Det faldt mig derfor ikke vanskeligt, medens jeg taledes med Præsten om blandede Egteskaber, at bemærke, hvorom de to Forbundnes Samtale dreiede sig; og da vi Alle reiste os for at skilles ad, hørte jeg tydeligt, at Charlotte hurtigt hviskede til Fættteren: „I Aften Klokkeren syv ved den gamle Gøg!“

Vi toge Afsted. Det var en stegende Hede; og derfor, da Arthur udenfor Præstegaarden vilde overtale mig til at gaae en lang Omvei med ham for at besee et smukt beliggende Teglværk og en Vandmølle, afflog jeg dette og foretrak alene at gaae hjem igjennem Skoven. Da jeg var kommet ind under de kjølige Bøge paa den bugtede Sti, var det min Afgt at søge Veien til „den gamle Gøg“. Et Held eller maaskee snarere et Instinct ledede mig paa en lille Sidevei, der syntes hemmeligt at skyde sig ind i Krattet, og efter en kort Vandring naaede jeg da ogsaa mit Maal. Det var en lille, grøn Plet, omgivet af Underkøved og høie Træer. Ved den ene Kant stod Egen,

kroget, huul og spaltet, men med en prægtig, frodig
 Krone, som bredte sin Skjærm ud over en lille, lav
 Græsbænk. Et saadant gammelt, ærverdigt Træ vækker
 altid min Interesse, og jeg undersøgte derfor ogsaa
 paa alle Kanter dette Exemplar med samme Iver og
 Nøiagtighed, som nogen Antiquar en mærkelig Kloster-
 ruin. Da jeg ved at bøie nogle Buske tilside var
 kommet bagved den store Stamme, opdagede jeg, at
 den var ganske huul, og at man fra Bagsiden kunde
 træde ind i Huulheden, der maageligt havde kunnet
 rumme fem, sex Personer. I den Side, som vendte
 ud mod den grønne Blads, havde Tidens Haand
 anbragt et Par Revner og Huller, der aabnede et
 frit Udfig. Intet kunde være bekvemmere indrettet.
 Meget veltilfreds med min Opdagelse gik jeg hjemad.
 Da jeg kom tilbage til det Punkt, hvor den omtalte
 hemmelige Skovsti stødte til den større, jeg først havde
 forladt for at finde Egen, mødte jeg Martha. Hun
 gik langsomt under de skyggefulde Træer og førte ved
 den ene Haand den lille Lise, og i den anden bar
 hun en opspændt Parasol, der skjodesløst laae paa
 hendes Skulder, medens Solens Glimt gjennem Tyk-
 ningen af og til forhøiede hendes deilige Haars
 Glands, der ikke skjultes af nogen Hat eller anden
 Bedækning. Hun underholdt sig ventligt med den lille
 Pige, der reev Blomster af langs Veien, raftte hende
 dem og spurgte om, hvad de hed.

„Er De ogsaa kommet paa denne Bei?“ sagde jeg; „det glæder mig at møde Dem, jeg fik ikke talt et eneste Ord med Dem derhjemme!“

„De er vist ikke af de Snaksomme,“ sagde Martha med et Smil, der klædte hendes ellers alvorlige Ansigt meget godt, „det er jeg ikke heller, saa det er meget let forklarligt. Desuden maa jeg tilstaae, at der hjemme ved Frokosten sjelden er Ro til en ordentlig, jævn Paasnar. Jeg holder mig da næsten altid til denne her.“ Hun pegede paa Barnet. „Jeg husker desuden nok, hvad De selv sagde ved Bordet!“

„Hvad jeg sagde!“ raabte jeg, forundret over, at hun havde lagt Gold til nogle af mine Yttringer. „Hvad var da det?“

„De sagde, at det kun var rigtig moersomt at conversere, naar det var To, som vare enige, eller Tre, som ikke vare det!“

„Na ja, det var nu saadan et Slags Paradox, som jeg i det Dieblis just vilde hjælpe mig ved,“ udbrød jeg leende. „Men sandt De ellers, at der var nogen Sandhed deri? har De allerede erfaret noget Egnende?“

„Om De lægger nogen særegen Betydning deri,“ vedblev hun, „det veed jeg jo ikke; men det forekommer mig ganske naturligt, naar jeg forklarer det paa min Maade. Lise og jeg s. Gr. ere nu altid

enige, og derfor gaaer det saa godt med os To; og naar vi nu komme lidt længer ind gjennem Skoven, saa finde vi en Tredie, med hvem jeg i det Mindste ikke altid er saa enig!"

"Hvem er da det, om jeg tør spørge?" udbrød jeg lidt nysgjerrig.

"Det er saamæn en Kone, der har været gift med en forhenværende Jæger og Skovfoged her paa Godset, da den gamle Kammerherre endnu levede. Den gamle Karen er just moersom at tale med! Hun har seet saa meget og oplevet saa mange Ting i sine yngre Dage; ja hun er endogsaa bereist: thi da hun var Amme og Barnepige for Kammerjunkerens, saa maatte hun følge Herstabet overalt, endog paa en Udenlandsreise. Alt hvad hun saaledes har erfaret, kan hun da fortælle mig om. Hun bliver aldrig udtømt, og jeg bliver aldrig træt af at høre; og saa ere vi jo meget enige!"

"Men hvori ere de da uenige?"

"Ja, det kan jeg ikke saa rigtig sige Dem!" svarer Martha, idet hun rystede paa Hovedet og blev ganske rosenrød, "— dog jo, hun forkjæler mig stundom den Lille her, og det er nu min Diesteen, som Ingen maa opdrage paa, uden jeg selv."

"Den gamle Kone, som De omtaler, fortæller vist, kan jeg tænke mig, meget naivt om de frem-

mede Lande og andre Ting, hun har seet?" spurgte jeg.

"Ja, deri har De ganske Ret! Det er just det rette Ord! Alt, hvad hun ude og hjemme har seet og oplevet, fremstiller hun med en saadan Sandhed og Naturlighed, at det bliver En langt mere anskueligt og levende, end naar man læser noget Lignende i de lærde Reisebeskrivelser. De skulde kun høre hendes Beskrivelse og Skildringer af det gammeldags, fornemme Liv her paa Stiggaard og i Kjøbenhavn; det er mig nu, som om jeg selv havde levet med og havde kjendt Kammerherren og Fruen; og især den lille Arthur — saaledes kalder hun ham stundom endnu, — kan hun aldrig blive kjed af at omtale."

"Og De aldrig træt eller mæt af at høre derpaa?" spurgte jeg atter, og atter soer en Strøm af Rosenfarve over hendes straalende Ansigt.

"Hun veed," sagde Martha, "at fortælle saa mange hjertensgode og smukke Træk fra hans Barn- dom og Ungdom, og — som hun siger, og som vi Alle veed, — han fornægter ikke sin ædle Natur nu, da han er Mand. Det er f. Ex. en sand Glæde at see, med hvilken Kjærlighed og Taknemlighed han altid behandler sin gamle Amme!"

"Seer De det undertiden?" vedblev jeg.

"Na ja, sommetider seer jeg ham, naar han kom-

mer og besøger den gamle Karen; og det gjør han meget flittigt. Det seer næsten ud, som naar en Søn besøger sin Moder! I enhver Henseende har han sørget saa net og godt for hende, — og — ja, her“, afbrød Martha sig selv, da vi stode ved en Stente, som førte ud af Skoven, „her skal De over, kan jeg tænke; jeg skal ned ad denne Sti. Farvel!“

Jeg blev staaende og saae efter hende og Barnet, der vendte sig et Par Gange og nikkede til mig, indtil de forsvandt mellem Buskene. Det var først min Agt at følge med dem til den gamle Karen; men jeg veed ikke ret selv, var det en instinctmæssig Delicatesse, var det en Anelse om, at jeg maaskee ved min Nærværelse vilde forstyrre en uskyldig Glæde, — nok er det, jeg steg taalmodigt over Stenten, naaede Haugen og sad snart omklædt og i Ro ved mit Skrivebord.

At Arthur ikke havde Lyst eller Tilbøielighed til at søge sig en Hustru hverken i den fornemme Verden eller blandt Penge-Aristokratiet, var mig vel forklarligt af hans hele Natur og Stilling. Han var saa jævn og pæfede saa lidt ind i de strengere selskabelige Former; og hans egen Formue, der var sikker og betydelig, tilfredsstillede alle hans Fordringer til Livets Nydelse. Men — at han med sin sunde Sands og naturlige Følelse kunde være kommet paa

en saadan Afvei, hvorpaa jeg saa ham vandre, det forundrede mig, skjøndt jeg jo ofte i Livet havde seet, hvorlunde de meest klarøiede og kloge Mænd havde kunnet tage Glimmer for Guld. Hans Huusholdning som Ungkarl, saa behagelig den end kunde være for en Bebersvend, som mig, kunde dog i Længden ikke tilfredsstille ham. At hverken hans indre eller ydre Liv kunde blive til et harmonisk Hele, medmindre han kunde dele Alt med en Anden, det indsaar jeg jo nok. Men det skær mig i Hjertet, naar jeg tænkte mig hans kraftige, sunde Natur forfuet og smittet af Unatur, hans inderlige Elskværdighed misbrugt og upaaskjønnet. At Charlotte ikke elskede ham, var mig, i det Mindste efter mit Begreb om slige Ting, temmeligt klart; den Overlegenhed og Medlædighed, hvormed hun behandlede ham, syntes mig at røbe et koldt Hjerte. Hvis hun altsaa havde til Hensigt at fængsle ham for at modtage hans Haand, saa maatte jeg snarere tilskrive denne Hensigt Forsængeligheden, Lysten til en glimrende og betydningsfuld Stilling. Og der vilde hun herske og ødelægge. Thi, man sige, hvad man vil: der er dog ingen værre Despoter til, end de uægte Liberale, navnlig paa Spindesiden; og det kunde nok ligne en saadan Dame, der i Ord og Gaster bekjendte sig til yderste Venstre, i Livet at ville forskaffe sig en Plads paa Pairs-Bænken. Mig var

det tydeligt nok at see, at Præstens ældste Datter troede, det her vilde være hende en let Sag.

Midt under disse Betragtninger blev jeg kaldt til Bords. Arthur saae noget tankefuld ud og betragtede mig med Dine, som røbede hans store Lyst til at spørge; men de andre Herrers Nærværelse hindrede ham deri. Da disse endelig havde fjernet sig, og vi sad ved Raffen i Haugen under en Veranda, bestormede han mig med sine utaalmelige Spørgsmaal om, „hvad jeg syntes?“

Saa godt det lod sig gjøre, undveeg jeg alle bestemte Svar. Jeg gjorde ham opmærksom paa, at man ved et saa flygtigt Bekjendskab jo ikke var i Stand til at danne sig nogen bestemt Forestilling om et Menneskes Værd, og altsaa ikke heller fælde nogen retfærdig Dom; at jeg i det Hele taget var meget vanskelig og sær i min Smag, og at der om Smagssager ikke kunde disputeres o. s. v.

„Naar jeg har seet denne Dame endnu et Par Gange og i No og Nag talt lidt med hende, skal jeg med Fornøielse fælde min Dom saa ærligt og oprigtigt, som om det var mit eget Anliggende. Mere kan Du da ikke forlange? Endnu maa Du virkelig have mig undskyldt!“

Noget skuffet i sine Forventninger saae Arthur

med rynket Pande ned for sig. Før at give hans Tanker en anden Retning, vedblev jeg:

„Men fortæl mig dog, hvor Du har drevet om den hele Formiddag?“

„Jeg driver ikke, min Bedste!“ svarede han lidt tvær, „men jeg er dristig. Har jeg maaskee ikke været ved Teglværket og sat dem der i Gang? har jeg ikke med mine egne Dine nu seet, at det gaaer for langsomt med Arbeidet i Vandmøllen? og fik de ikke Snuus? har jeg ikke talt med min Skovrider, Præsidents Broder, og givet ham Ordre?“

„Og har Du ikke ogsaa besøgt den gamle Karen?“ vedblev jeg i samme Tone.

„Hvoraf veed Du det? hvad veed Du om gamle Karen?“ raabte han forundret.

„Du seer, jeg begynder at kjende Egnen og dens Beboere, og den gamle Karen er allerede bleven mig en saa interessant Person, at jeg, førend jeg gjør hendes Bekjendtskab, nok gad høre lidt om hende af din Mund.“

„Ja,“ svarede Arthur med et lille Skjær af Undseelse, „Du maa nu troe mig, om Du vil, men jeg betragter den gamle Kone som — ja, som noget af det Bedste, der findes her paa Godsset; og at jeg ikke før har omtalt hende for Dig og ført Dig til hende, dertil ligger Grunden i en Art af Frygt for, at Du

skulde falde paa at gjøre Dig lystig over mig og min, om Du vil, sentimentale Kjærlighed til hende, eller at det endog skulde kjede Dig; og alt Saadant vilde gjøre mig ondt, da hun er mig saa meget værd, og jeg — snart sagt — tilbringer mine glædste Timer i hendes Selskab. Du skal faae hende at see, det lover jeg Dig, og, naar jeg ret tænker mig om, skulde jeg dog tage mægtig fejl af Dig, hvis ikke ogsaa Du vilde finde Dig opbygget og tilfredsstillet. Som ung og, efter hvad man har fortalt mig, meget smuk Kone, var hun min Amme. Hendes Mand var Skovfoged og Skytte i min Faders Tjeneste. Jeg kunde, hvis Du har lyst til at høre paa mig, fortælle Dig hendes Giftermaalshistorie, som ikke er ganske lige ud ad Veien. Skal jeg?"

"Det vil være mig meget kjært at høre!" svarede jeg, „men lad os sætte os ind paa Divanen og tænde en ny Cigar.“ Da dette var skeet, begyndte han:

„Jeg havde en Tante, en ugift Dame, der tog sig kjærligt af mig, da jeg var lille, og beskæftigede sig meget med mig. Af hende har jeg mange Gange hørt Fortællingen om Karens Giftermaal. Samme Tante var nok, hvad man saadan kalder et poetisk Gemyt og efter den Tids Tone temmelig sentimental. Hun gav sig af med at skrive Vers og Romaner, hvoraf — saavidt jeg veed — dog Intet er trykt.

Det kan derfor nok være, at der fra hendes Beretning ogsaa i min har indsneget sig Udskilligt, som ved nøiere Eftersyn ikke ganske vil kunne bestaae for den historiske Critik. Men alt sligt vil Du jo nok kunne vide at udsondre fra det reent Factiske, — Du med din Forstand! — Altsaa: Karens Forældre vare fattige Huusfolk, som beboede et lille Huus med en Jordlod, der ligger en halv Miilsvei herfra ved den nordlige Kant af min Dyrehauge. Konen var stræbsom og flink hjemme, og Manden havde tillige Bestilling som Bildtvogter, saa at de efter Omstændighederne stod dem ganske godt. Af Børn havde de kun een lille Pige, nemlig Karen. Da de Begge vare meget ædruelige og gudsfrygtige Folk og selv havde lært godt, hvad der saadan kan læres i vore Landsbyskoler, at læse, skrive, regne og Christendom, saa underviiste Moderen selv den lille Pige først, saavidt hun formaaede; og da den Tid kom, da hun forordningsmæssigt skulde søge Skolen, saa holdt de strengt over, at hun Intet forsømte; og hun var selv flittig og ivrig, opførte sig tillige til Alles Tilfredshed og fik den ene Præmiebog efter den anden. Saa blev hun da confirmeret og stod øverst blandt Pigerne paa Kirkegulvet, fordi hun var saa ferm, nagtet hun naturligvis, som alle Bønderbørn, maatte være færdig lige ved Enden at det fjortende Aar. Alt dette gjorde

hende nu megetyndet af Høie og Lave; men hvad der maaskee ikke mindst bidrog til at forskaffe hende Alles Gunst, var hendes Deilighed. Hun skal have været ualmindelig smuk, og gamle Folk tale endnu derom med Henrykkelse. Den kjønne lille Karen blev da som et Slags Vidunder ogsaa engang bragt herop paa Gaarden, og min Moder blev da saa indtaget saavel af hendes Udortes som af hendes nette Væsen, at hun strax besluttede at tage hende i sin Tjeneste. De fornemme Folk, veed Du nok," lagde Arthur til med et Smil, „holde meget af at have noget Aparte omkring sig. I ældre Tider valgte de stygge Dværge, puffelryggede Narre, Bjørne og andre vilde Dyr. I de mere tamme Tider har dette forandret sig. For ikke længe siden morede det Fruerne s. Ex. at lade sig opvarte af en lille Negerdreng, Staffel! som de da forfjælede eller mishandlede, og ialfald fordærvede i Bund og Grund. Nu derimod søger man jo gjerne at faae ret udsøgt smukke Folk til sin Opvartning, et Liebhaber, som ikke er saa ganske forkasteligt. Nok er det, Karen blev da her paa Stiggaard først i Quallitet af Ingenting; men snart gjorde lidt efter lidt hendes Lyst til Arbeide og hendes gode Natur sig gjældende. Der blev hende betroet Mere og Mere. Da hun i Rjøkkenet og den ydre Huusholdning havde gennemgaaet og lært, hvad der kunde læres, og da

hendes Opførsel i eet og Alt ikke blot var sædelig og sømmelig, men hendes hele Færd ogsaa havde noget naturlig gracieust, saa avancerede hun i kort Tid til at blive min Moders egen opvartende Yndlings-Terne, dog med det Forbehold, at hun aldrig maatte forandre sin Bondedragt, hvilket ogsaa ganske stemmede med Pigens egen gode Sands. Min Moder, maa Du vide, var nemlig meget patriotisk-findet og fandt tillige med Rette, at Qvindernes Dragt i vor Egn var smuk og passede ialfald bedst for de kraftige Skikkelser, der see saa høist ynkelige ud, naar de falde paa at klæde sig i fransk Kjole, med Hat og Shawl. Ja, jeg har endog hørt, at min Moder engang, da hun som ung Kone efter Landets Skik var indbudet til at bære en Bondes Barn til Daaben, selv viste sig i Kirken iført denne klædelige Bondedragt, til stor Forargelse for den anden Dame, som holdt Huen, men til største Glæde for Bønderne. Karen blev, som Du altsaa kan begribe, af min Moder i det Mindste ikke behandlet som en Slavinde, men i Begyndelsen snarere som en kjær Skabning, man ønskede at uddanne og forfremme, og siden som en Høitbetroet. Og hun har aldrig skuffet de Forventninger, man dengang gjorde sig om hende.

Mine Forældre havde for Skik at tilbringe næsten Halvdelen af Aaret indtil Begyndelsen af Octo-

her Maaned her paa Gaarden; om Vinteren boede de i Kjøbenhavn, hvor min Fader eiede en stor Gaard paa Kongens Nytorv, og toge da Deel i Hovedstadens Forlystelser og Hoffets Liv. Blandt de Tjenestefolk, som maatte følge dem til Byen, var naturligviis Karen een af de Vigtigste; min Moder kunde ikke affee hende. Hun var, som en Følge heraf, ogsaa indlogeret i et til min Moders Sovestue umiddelbart stødende Værelse, der tillige havde Udgang til en Bagtrappe.

I Gaarden beboede mine Forældre selv Belæstningen; anden Sal var leiet ud til en gammel, pensioneret Oberst, og i Stue-Etagen residerede en dengang meget berømt og duelig Læge, som ogsaa var mine Forældres Huuslæge. Denne Herre var, efter min Tantes omstændelige Beskrivelse — jeg troer bestemt, hun i Grunden har interesseret sig meget for ham! — en hoi, smuk Mand, med rødt Haar, hvilket dog slet ikke skal have klædet ham saa ilde. Han var en Mester i sit Fag, havde et fint Bæsen og megen Verdenserfaring, var vittig og munter, gavmild og splendid, førte et stort Huus, klædede sig med udsøgt Elegance, var smigret af de Rige og Fornemme og tilbødig af de Fattige; men forresten var han, som min Tante udtrykte sig, „ret en fæl Gen!“ Hvad hun forstod ved „en fæl Gen“, var mig jo dengang

ikke saa ganske klart; Du begriber vel nok, hvad hun meente?

Doctoren var naturligvis, ifølge sin Stilling og Metier, en stadig og flittig Besøger hos mine Forældre, selv naar Ingen var syg. Saameget mere maatte dette blive Tilfældet, da min Moder, halvandet Aar efterat hun var bleven gift, om Efteraaret i Kjøbenhavn nedkom med en lille Pige, der strax efter Fødselen var saa svag, at man let forudsaae, at hun ikke havde et langt Liv for sig. Efter at have fristet en usel, sygelig Tilværelse, døde hun ogsaa efter kort Tids Forløb. Min Moder, der endnu var meget svag, blev af Sorg herover alvorlig syg, og maatte i lang Tid holde Sengen. I al denne Tid var Karen og Doctoren Nat og Dag beskæftigede med de Syges Røgt og Pleie; alle de Anordninger, som han gav, bleve modtagne og udførte af hende; hendes Angivelser af Sygdommens Gang lyttede han til, hendes ængstelige Blik søgte at udforske hans Mening, og hendes glade, taknemlige Smil mødte ham, naar han fældte en gunstig Dom eller yttrede godt Haab; og Karen blev saa henrykt og glemte saa aldeles sig selv, da han erklærede min Moder udenfor al Fare, at hun i den Syges Paashyn greb Doctorens Haand og kyskede den.

Genimod Nystaar var da min Moder saa alde-

les kommet til Kræfter, at hun igjen kunde tage Deel
 i alle Selskabets Udspredelser, og min Fader glemte
 ved denne glædelige Anledning heller ikke sit Dyende.
 Det var i det Hele taget hans Princip ved givne
 Leiligheder at knytte dem saameget nøiere til Familien,
 ved at lade dem føle Virkningen af dens Velvære,
 ligesom de maatte bære Byrderne af dens Sorger.
 Han lod ogsaa de Folk, som han havde om sig,
 under Opholdet i Byen nyde alle de Glæder og Op-
 muntringer, hvortil de paa Landet vare vante. Der
 blev altsaa ogsaa for dem foranstaltet en lystig Jule-
 fest, hvortil, foruden Husets egne Folk, ogsaa deres
 Venner og Veninder, samt forhenværende, udtjente
 Dyende bleve indbudne. Blandt disse Sidste befandt
 sig ogsaa en gammel Kone, ved Navn Sophie, men
 som tillige bar det Navn Kaffesophie, fordi hun
 jævnlig gik omkring til forskjellige Familiers Tje-
 nestefolk og lod sig beværte med Kaffe, hvorfor hun
 til Gjengjæld opvartede med Sladder. Denne Kaffe-
 sophie havde forresten just ikke det bedste Rygte paa
 sig; man vilde vide, at hun gav sig af med for
 Penge at lægge Kort op, spaae af Kaffeegrums, ja,
 onde Tunger tillagde hende endogsaa andre, langt
 mindre hæderlige Haandteringer. Jeg kan endnu er-
 indre at have seet hende, og hun saae ud som en
 rigtig Her. Som forhenværende Koffepige hos en

Grandtante af mig, var hun da ogsaa tilstede ved hiint Julegilde, som blev feiret i den store Stue, der var indrømmet Tjenerskabet til Forsamlings-Bærelse og Spisestue. Efter Aftensbordet fik de en stor Bolle Punsch ind; Nogle gave sig til at lege Juul eller fortælle alleslags Krøniker, Andre satte sig til at spille Puk om Rødder, der vare plukkede her ude i vore Skove. Dengang vare vore Tjenere endnu ikke saa forfinede, at de forstode at spille Whist eller Ecarté.

Blandt dem, der lyttede til Kaffesophies og Andres Legender, var ogsaa Karen. Som det nu gjerne skeer netop i saadanne Forsamlinger, kom da ogsaa den Aften Talen paa Giftermaal, Kjærestehistorier, lykkelige og ulykkelige, og andet Sligt dertil hørende; og den gamle Her udframmede da al sin Viisdom f. Ex. om den Kunst at skaffe sig en Kjæreste, eller at mane sin tilkommende Brudgom, eller at skaffe sig Kundskab om, af hvad Stand og Vilkaar han skulde være, hvordan han skulde see ud, og andet Mere af samme Suurdeig. — Du veed,” lagde Arthur belærende til, „at Almuen — og maaskee stundom ogsaa Andre — foretager mange saadanne Kunster med at dryppe smeltet Bly i Vand, eller hælde Vand paa en Eggehvide og lade det staae Nyaarsnat over. De slutte sig da til den Tilkommendes Egenskaber eller til deres gode eller onde Skjebne,

alt eftersom de bilde sig ind i Figurerne, som Blyet eller Eggehvinden danner, at see en Prædikestol, et Bord, en Ploug, en Liigkiste og saa videre. Til denne Art af Forsøg hørte da ogsaa det, hvilket Rafflesophie anbefalede som meget sikkert og useilbart til at komme paa Spor efter, hvordan den dem af Skjebnen Bestemte saae ud. Pigen skulde nemlig Jule-Aften, naar hun just vilde lægge sig tilsengs, Klokken tolv ganske sagte aabne Døren og med den høire Haand gribe ud i Mørket. Hun vilde da gribe i et Hoved og faae en Haandsfuld Haar med tilbage, af hvis Farve og øvrige Natur hun saa ved Sammenligning maatte drage sine Slutninger.

I den Kreds, hvor alt dette, som man hørte paa med spændt Opmærksomhed og med en vis Gysen, blev forhandlet, var Karen den Eneste, hvem det egentlig kunde være til Gavn; thi hun var den Eneste, som ingen Kjæreste havde; de Andre vare Alle vel forsørgede. Sophie opmuntrede da altsaa med sin flebne Tunge navnlig hende til endnu samme gode Jule-Aften at gjøre Forsøget og prøve sin Lykke. „Jeg har baade hørt det og seet det saa tidt, og vist og sandt er det, at det aldrig kan feile!“ lagde hun til med en alvorlig Mine og tog sig en Priis.

Karen loe, og hele Kredsen stemmede i med; og da de i det Samme hørte Herskabets Bogn kjøre ind,

skiltes man ad til alle Kanter. Karen hjalp Fruen i Seng, og, efterat have tændt Natlampen, begav hun sig ind i sit eget Kammer, der, som sagt, kun ved en dobbelt Dør var adskilt fra min Moders. Hun var ikke søvnig, men snarere lidt heed i Hovedet af den megen Snak, Latter og Støi; maaskee havde hun ogsaa nippet til en Drik, hun ikke var vant til. Hun begyndte at klæde sig af, medens „hendes Tanker fore saa vide,“ som der staaer i Bisen, uden at dog den gamle Kjærlings Fortællinger just randt hende i Hu. Men netop da hun var afklædt og vilde, som hun altid pleiede, tage i Døren for at see, om den var laaset, faldt det hende med Get ind, at det nu var den rette Tid og Time, og at den bedste Leilighed var givet hende til et Forsøg. Halv i Alvor og halv i Spøg lagde hun Haanden paa Slaaen. Da slog Kloffen tolv. Rask stød hun Skaaden fra, aabnede Døren sagte og gjorde et dristigt Greb ud i Mørket. Meget rigtigt! Hun greb i et Hoved, og, idet hun med største Møie undertrykkede et svingende „Thiane!“ som havde været meget naturligt, trak hun forjærdet sin Haand, fuld af Haar, hurtigt tilbage, og laasede i en Haandevending Døren. Med bankende Hjerte og skjælvende over hele Legemet, stod hun og støttede sig til Bæggen. Ude paa Gangen, hvor der hidtil havde været dødsstille, opstod en dump Larm, som af

To, der i al Tausched brødes paa Liv og Død. Til-
sidst buldrede det ned ad Trappen, som om Nogen
styrtede ned, og kort efter var Alt stille igjen.

Først nu vovede den unge Pige at betragte sin
Fangst, som hun endnu holdt fast i sin knyttede
Høire. Det var en temmelig stor Tot røde Haar!
Det saae jo rigtignok næsten ud i dette Tilfælde, som
om hun i Ordets egentlige Betydning havde faaet Troen
i Hænderne paa Noget, som hendes sunde Forstand og
Oplysning forbød hende at troe paa; hendes bedre
Overbeviisning rystedes betydeligt, og hun maatte i
det Mindste tilstaae sig selv, at hun ikke ret vidste,
hvad hun skulde troe. I første Dieblis var hun derfor
tilfjends at kaste de stygge Haar i Dønen. Men
— tænkte hun — havde dog ikke Sophie forudsagt,
hvordan det vilde gaae? og havde hun ikke fuldkommen
Ret? Disse Haar maatte dog altid kunne have
en vis Betydning, om end Sagen kunde forklares
paa en ganske naturlig Maade. Efter disse og flere
andre beroligende Betragtninger svøbte hun godmo-
digt de røde Haar ind i et Stykke Papir og puttede
dem i en Commodeskuffe, hvor andre Smaating
gjemtes. Derpaa faldt det hende ind: „Kjender jeg
da Nogen, som har saadanne Haar!“ og hendes
Tanker reiste her ud paa Landet og besøgte alle de
Jenser og Kielser, som hun kjendte. Men nei!

Ingen af hendes Bekjendtskab bar denne saakaldte Judasfarve.

Da foer det pludselig gjennem hendes Sjæl: „Doctoren!“ Af Skamfuldhed og Angst slog hun begge fine Hænder for det blusfende Ansigt. Ja! Doctoren havde rødt Haar, og han var Ungkarl, og han boede i Huset, — det maatte være ham! Ved en meget naturlig Idee-Forbindelse kom hun til at gjenkalde sig i Grindringen den lange Tid, i hvilken hun baade Nat og Dag havde seet ham og talt med ham; og alle de Scener og Situationer, hvori han figurerede, maatte passere Revue og stillede sig op som skarpt belyste Skræmmebilleder. Hun kunde vel ikke sige ham noget Ondt paa, hans Opsørsel havde altid været ret passende og sømmelig; i det Høieste havde han stundom taget hendes Haand, ligesom for at give sine Anordninger mere Eftertryk, eller med Fingerspidserne let berørt hendes Hage, naar han roeste hende for den noiagtige Udførelse af disse. Men hans Dine — ja, de havde rigtignok ikke været saa discrete, de havde arbeidet, det huskede hun nok. Saa kom dertil Critiken over hendes egen Opsørsel, der, som det nu forekom hende, ikke havde været forsigtig nok, ikke fri for Dadel; — især faldt det sidste, fatale Haandkys hende tungt paa Samvittigheden. Og det var dog saa uskyldigt meent, og i en saa glædelig Anled-

Doctoren i Mørke er faldet ned af Trappen, da han just gik bort fra Dig. Vist er det, at han er faldet og i den Grad har forslaaet sig, at han i et Par Dage ikke engang har kunnet gjøre os sin Opvartning. Du maa dog i det Mindste have hørt Noget af Alt dette?"

Nu kunde Karen ikke længere modstaae; hendes sunde Forstand sagde hende, at hun for en saa retfærdig og for hende mildt stemt Dommer uden Fare kunde aabenbare Alt med det sikke Haab, at blive troet; og med grædende Taarer fortalte hun da hele sit Eventyr ligesaa den gamle Kaffesophies Fortællinger indtil Slutningen. Min Moder saae meget alvorlig ud ved denne Beretning:

„Du seer heraf, Karen! at man end ikke tør spøge med saadanne dumme Kunster, hvis Virkelighed man selv ikke kan troe paa. Vogt Dig ogsaa for Fremtiden for at høre paa, hvad saadanne Personer, som denne Kaffesophie, fremsøre. Hun duer slet ikke, og jeg vil forbyde hende at komme oftere her. Lad mig strax see de omtalte Haar!"

Hulkende gik Karen ind i sit Kammer og hentede Papiret, hvori de laage indsvøbte. Da min Moder aabnede dette, saae hun en temmelig stor Tot stærkt røde, krusede Haar. Ved dette Syn opklaredes for et Dieblis min Moders Ansigt; dog fattede hun sig,

og, vedligeholdende sin Alvor og Strengthed, sagde hun: „Ja, Karen! jeg maa troe Dig, at Alt forholder sig, som Du har sagt. Dette er ikke Doc-torens Haar, det kan jeg see. En anden Gjak har villet kysse Dig; bryd Dig aldrig om at opdage, hvem det er; det er jo ligegyldigt. Men lad mig nu see, Du aldrig mere besatter Dig med slige Narrestreger! Gaa nu! Alt skal være glemt mellem os; og Andre — hermed meente hun de øvrige Folk, — skulle ville, hvad jeg vil!“ — Karen kyskede rørt hendes Haand og traadte ind i sit Kammer; men næppe havde hun lukket Døren efter sig, før hun til sin største Forbauselse hørte sin Moder briste ud i en, som det syntes, længe tilbageholdt, uimodstaaelig Ratter.

Samme Dag, da dette foregik hos min Moder, og min Fader just sad i sit Arbeidsværelse, blev det meldt ham, at et Bud fra den gamle Oberst, der, som sagt, beboede anden Sal i Gaarden, ønskede at tale med ham. Karlen traadte ind og fremsatte da strax uden Indledning sit Grinde. Han var, sagde han, blevet opsagt af Obersten, da denne herefter vilde nøies med Opvartning af Kammertjeneren. Det var ham imidlertid tilbudt at forblive saalænge i Tjenesten, indtil han ved een eller anden Ansættelse havde sikket sig et anstændigt Udkomme. Han havde gjort sin militaire Tjeneste som Skarpskytte og siden

været Jæger, medens Obersten endnu eiede de Godser, han senere havde solgt. Nu havde han hørt, at der paa min Faders Gaard var en Skytte- og Skovfoged=Post ledig, og da Kammerherren, som han udtrykte sig, var bekendt som en Mand, med hvem det var godt at have at bestille, saa bad han, at han maatte komme i Betragtning, naar hiin Post skulde besættes.

Min Fader frapperedes i Begyndelsen ved Karlens store Grimhed; men, da der i hans Væsen var noget saa Bestemt uden Kryberi, noget saa Bestemt og Fast uden Anmasselse, at det indtog for ham, saa lovede min Fader, at han vilde tage Hensyn til hans Ansøgning og see til, hvad han kunde gjøre. Hans Løfte var ikke tomt; han begav sig endog samme Dag op til Obersten, der var sengeliggende, for af ham at udbede sig nøiere Oplysninger om Individet. Efterat den gamle Herre under sine grønne Damaskes Gardiner havde udjamret sig over sin Podagra og over Englændernes Krydsere, der hindrede ham i for billig Priis at erholde god Champagne, kunde min Fader endelig komme til at fremsjøre sit egentlige Grinde. Næppe havde han nævnet Jægeren og dennes Ansøgning, før Obersten udbrød i Lovtaler over ham.

„*Alf, mon chère!*“ sagde han, „hvis jeg havde

Raad til at beholde ham, saa fik De ham, paa Gæ! ikke. Men jeg kan ikke holde saa mange Folk; ikke heller har jeg Noget at give ham at bestille. Jeg jager ikke mere i dette Liv, og Intet har jeg desuden at jage efter! Didrik er en sand Perle! Han er tro som Guld og dygtig som Faa til sin Dont. Den eneste Feil, jeg kjender hos ham — om man tør kalde det en Feil — skulde da være, at han hører til de Hellige, som de kaldes. Men det kan jeg med Bestemthed bevidne, at han ingen Hykler er. Han mener det ærligt med sin Fromhed; den bærer sine gode, tydelige Frugter, og besværer Ingen. Jeg har f. Ex. aldrig hørt ham prædike imod Verden eller Personer, hvilket jo ellers er den Kjøphest, som hans Troessæller ride à merveille. Ikke heller er han noget Heldøre, men veed at tee sig fornuftigt og godt i ethvert Samqvem og ethvert Tilfælde. Men han er rigtignok grim som bare Satan! Hvad, Kammerherre? Kan De blot holde det ud at see paa ham, — jeg veed, De er en connoisseur og noget kræsen i det Kapitel, — saa indestaaer jeg Dem for, at De ikke kan gjøre noget bedre Valg. Ikke at tale om, at De i høi Grad vilde forbinde Dem mig; jeg vil være rolig for hans Eljebne, naar jeg veed ham i gode Hænder — og i de bedste, jeg kjender!” tilføiede Obersten med et gracieust Smil. — — Paa hans

Ord blev altsaa Didrik antaget, og et Par Dage efter reiste han fra Byen ud til sin nye Post, hvor han heller ikke nogentid gjorde sin forrige Huusbonds Ubefaling til Skamme.

Den vedvarende, usformindskede Gunst, hvori Karen stod hos min Moder, der maaskee endog med Forsæt viiste sin Bevaagenhed tydeligere end ellers, bevirkede, at Alt kom i den gamle, gode Gang. Alle Gentydninger, Smil og andre Uartigheder, som en kort Tid havde piint den skikkelige Pige, forsvandt, og gav Plads for en fordoblet Ydmyghed eller Bønlighed, alt eftersom Personerne vare bestafne; og hun befandt sig rolig og tilfreds. — Om Foraaret — — Men jeg troer, Du sover?" afbrød Arthur sin Fortælling, „det kjeder Dig vist?"

„Ingenlunde," svarede jeg høfligt, „jeg længes kun efter Oplysning og Opløsning!"

„Den skal Du faae, hvis Du vil have lidt Taalmodighed," svarede han og vedblev: „Om Foraaret toge mine Forældre, som sædvanligt, herud. Engang hen i Sommeren kom min Fader en Formiddag leende ind til min Moder.

„Hvad mener Du, Amalie!" sagde han, „jeg kommer her som Forlover og Forbeder! Det er saamæn for Didrik, Skytten, som jeg fæstede i Vinter, ham, som boer i Skovfoged-Huset ved den delige

Lillesø. Denne samme Fyr kommer til mig i Dag og betroer mig meget høitideligt sit Hjertes-Anliggende, med Anmodning om at tale hans Sag først hos Dig, hvem han meente, det kom meest an paa, og siden hos Pigen selv. Og kan Du saa gjætte, hvem Pigen er? Naturligviis din egen Livgarde, din Karen! Karlen erklærede, at han aldrig havde talt med Karen; han havde kun seet hende og hørt hende omtale af Andre; men dette var ham nok til at fatte en dydig og Gud velbehagelig Kjærlighed til hendes Person. Saa yttrede han da ogsaa — ikke at forglemme — den For-
 mening, at samme Karen vel sagtens maatte have lagt sig Lidt tilbedste, siden hun dog i nogen Tid havde været i en saa god Tjeneste. Jeg kan godt lide ham for, at han i denne Henseende ikke gjorde nogen Røverkule af sit Hjerte! At hun var gudsrøgtig i Sind og reen af Vandel, det var han vis paa. — Jeg spurgte ham da, hvoraft han kunde vide dette saa vist, da han, som han selv sagde, end ikke havde talt med hende, — jeg troede nemlig, at han vilde til at sige Dig en lille Smiger i denne Anledning, jeg lagde ham jo næsten Ordene i Munden, — men nei! ikke een hykkelsk eller smigrende Yttring undslap ham. Han vedblev at paastaae, at han vidste, hun maatte være from og god. Menneſket har maaskee havt en Åbenbaring; thi Du maa vide, han hører til de

Hellige, — dog kan han ikke regnes til de Slemme. Nei, han er endog saa verdelig eller kjødelig fundet, at han ikke undsaae sig ved at omtale Pigens Ansigtstræk og øvrige skjønnede Udviortes, hvilket hine Ugte gjerne pleie at kalde Djævelens Blændværk og Syndsens Loffemad. Hvis Karen, som jo unægteligt er et meget smukt Fruentimmer, tager Didrik til Mand, saa vil det blive et ganske eget Par Folk; thi han er meget hæslig. Dog det er jo Noget, hvortil Bønderne sjelden tage videre Hensyn; og derfor, hvis jeg formaaede Noget hos hende, vilde jeg raade hende at slaae til; thi Didrik besidder, paa Skjønheden nær, saa mange hyperlige Egenskaber, at hun nok kunde være tjent med ham til Ugtemand. I ethvert Tilfælde maa han have et Svar. Hvis Du altsaa vilde tale med Karen og foreslaae hende" — —

„Ja, det vil jeg nok, skjøndt jeg virkelig nødig miste hende," sagde min Moder; „men sig mig, hvordan seer han da ud, siden Du finder ham saa overdreven styg?"

„Jeg nægter ikke," svarede min Fader, „at han ved første Syn overraskede mig. Han er meget lang, knoklet, stærkt bygget, har lange Arme og uhyre store Hænder og Fødder; derhos er han dog meget bevægelig og behændig. Hans Ansigt er en Alen langt, bleegt og stærkt fregnet; men Udtrykket er rigtignok

saa igjen en Blanding af stille Fromhed og streng Fasthed, som ikke er ubehagelig. Noget af det værste er dog nok hans ildrøde Haar!”

„Hvad siger Du? har han rødt Haar?” raabte min Moder forundret.

„Ja, ganske rødt, kruset Haar, som Ildsluer!” svarede min Fader leende. „Men hvorfor er dette Dig saa paafaldende?”

Efter et Dieblifs Betænkning fortalte min Moder ham til hans store Moro den hele tragi-comiske Begivenhed Jule-Aften, og sluttede med de Ord: „Du kan begribe, hvilken Nøie jeg havde med at bevare Anstanden og den for mine Formaninger passende Bærdighed, da den stakkels Karen sønderknuust tilstod mig, at hun frygtede for at have revet de røde Haar, som hun viste mig, af Doctorens Hoved. Jeg vidste jo altfor godt, at hvis hendes kraftige Haand havde faaet fat der” — —

„Saa vilde hun have beholdt hele Klatten!” faldt min Fader hende høit leende i Talen, „eftersom han gaaer med Tour! Ja vist nok, det har hun ikke kunnet see. Nei, det er altfor moersomt! Mon Karen dog ikke kjender Noget til Didrik?”

„Jeg troer det ikke,” sagde min Moder, „jeg kan ikke troe det. Saa havde hun bedraget mig. Det er umuligt!”

„Ja, see til, at Du kan komme paa det Rene dermed; thi kjender hun ham slet ikke, saa vinder jo Historien i Vidunderlighed. Gaaer hun nu Den til Mand, hvis Hovedsmykke hun hiin Nat ved det mystiske, dæmoniske Experiment røvede, saa har jo dog den uhyggelige Qvinde, denne Kaffesophie, faaet Ret, saa staaer hendes djævelske Kunst jo ved Magt! Hør, kald nu Karen ind strax, og sig til hende, hvad Du finder passende; men lad saa hende selv afgjøre Sagen med Beileren!“

Som sagt, saa gjort. Min Fader gif; Karen blev kaldt ind til min Moder, der med saa Ord underrettede hende om, at der havde meldt sig en Frier, sagde hende, hvem det var, og spurgte, idet hun uformærkt iagttog Pigens Ansigt, om hun kjendte ham? eller om hun nogenfinde havde seet ham?

Karen besvarede disse Spørgsmaal uden mindste Forvirring. Hun tilstod, at hun nok vidste, at der var en saadan Mand af dette Navn paa Godset, og at han havde tjent i Gaarde med hende i Kjøbenhavn; men erklærede tillige, at hun aldrig havde talt med ham. Kun een Gang havde hun seet ham, da han tog paa Jagt med Herren, ride ud af Porten. Hun havde, søiede hun til, ikke hørt andet end Godt og Gode om ham, og hvis Fruen og Herren raadede og ønskede det, kunde hun jo gjerne tale med Manden.

Alt dette sagde hun med uforandret, roligt Ansigt, uden Anstrængelse, og med den uskyldigste Mine, saa min Moder ikke ret vel kunde tvivle paa Sandheden deraf, medens hun dog heller ikke vidste, hvad hun skulde tænke om det tidligere Passerede. Imidlertid forsikrede hun Karen om, at hun jo helst beholdt hende hos sig, men paa den anden Side ikke vilde lægge mindste Hindring i Veien for det, der uden al Tvivl kunde berede hende et Liv med Indhold og en Alderdom uden Sorg, gjorde hende opmærksom paa de smukke og gode Sider ved Partiet, fremsatte hende det som en elskelig Pligts Opfyldelse ogsaa engang at sætte Foden under eget Bord, og — hvad andet mere der saadan kan siges, og sendte hende derpaa ned i den grønne Stue, hvor den alvorlige Beiler taalmodigt havde siddet og ventet.

Med rødmende Kind og uden at slaae Vinene op traadte Karen ind til ham og blev forlegen staaende lidt indenfor Døren. Didrik traadte hen til hende og fremsatte venligt, men alvorligt og tørt sit Andragende. Han holdt sig meest til Fornuftgistermaalets Side, og sagde tilfids, at, skjøndt hun rimeligviis aldrig havde lagt Mærke til ham, saa havde han dog ofte seet hende og havde strax besluttet at bede om hendes Haand, da det grangivelig forekom ham, som om en indre Stemme havde sagt ham, at

de vare udvalgte for hinanden; og bad hende endelig om et bestemt Svar.

Da hævdede Karen sine undseelige Dine op for dog endelig engang at see Den, hun skulde give et saa afgjørende Svar; men næppe fik hun Die paa hans røde Haar, før hun udstødte et høit Skrig og trak sin Haand, som han imidlertid havde bemægtiget sig, tilbage og betragtede ham med forfærdede Blikke.

Uden at agte paa eller lade sig forbløffe af den Modbydelighed, som hans Udvortes syntes at have vaakt, vedblev Didrik ganske roligt at tale sin Sag og talte saa vel, at han tilsidst formaaede Karen til, som man siger, at betænke sig et Par Dage. Da disse vare forløbne, i hvilken Tid hun da havde raadført sig med sit eget Hjertelag — rettere vel med sin gode Forstand — med Elægt og Benner og med Himlen, gav Karen ham sit Ja. Min Fader, som gjerne var resolut i Alt, hvad han foretog sig, besørgede hende et smukt Udstyr, og efter en Maanedes Forløb førte Karen, som Didriks Hustru, her fra Gaarden, hvor Brylluppet med al mulig Pomp og Lystighed var fejret, hjem til det deilige Skovfogedhuus ved Lillesø.

Morgenens efter deres Hjemfart stod Karen og ordnede noget Løi i en stor Dragklæde; Didrik havde klædt sig paa for at gaae til sit Arbeide i Skoven.

Før han gik, traadte han hen til sin unge Kone for at sige Farvel, og idet han legede med hendes Haand, lagde han den til sin Kind og lod den glide over sin Tøse.

„Du kan nok ikke lide disse røde Haar?“ sagde han smilende, „og Du kjender dem dog saa godt!“ Da Karen ganske forlegen og betuttet taug stille, vedblev han: „Ja, seer Du, Karen! det maa jeg dog fortælle Dig, førend jeg gaaer. Sæt Dig ned!“ Og han satte sig selv paa en Stol og tog hende paa Skjødets.

„Da jeg for en Maaned siden hos Kammerherren bad om Tilladelse til at frie til Dig, og da jeg saa samme Dag kom til at snakke med Dig selv, da sagde jeg kun, at jeg i Dig ønskede og haabede at finde en god og forstandig Kone og som tillige havde lidt at begynde med; men jeg taledede ikke et Ord, som Du vel husker, om, at jeg syntes, Du var saa kjøn, som Du er, eller at jeg holdt saa inderlig meget af Dig. Det vil jeg sige Dig nu! Jeg tjente, som Du nok veed, hos den gamle Oberst i samme Gaard, hvor I boede i Byen; men jeg holdt mig, saameget jeg kunde, borte fra alt Samqvem med Husets øvrige Lyende, thi de vare ikke af mine Følk, de vare mig altfor vidtløftige og taledede ofte saa slemt. Det gad jeg nu hverken see eller høre eller tage Deel i. Men den allerførste Gang jeg saae Dig, da var det mig,

ligesom Vorherre selv sagde til mig: „Der gaaer den, som skal gjøre Dig lykkelig og holde Dig paa den rette og gode Bei.“ Thi den, Herren elsker og vil vel, ham giver han en from og god Hustru! Saa spurgte jeg mig da for med al Forsigtighed saa hist, saa her, og Alt, hvad jeg hørte om Dig, var saa godt og kjær, og bekræftede mig mere og mere i mit Forsæt. Men det gif mig nær til Hjerte, kan Du troe. Jeg kunde sommetider slet ikke sove for at tænke paa Dig, og jeg begyndte næsten at blive bange for, at det skulde være en Fristelse, som paa een eller anden Maade kunde føre mig syndige Menneſke paa Bei til noget Ondt. Og hvor mangen Gang har jeg da ikke vaaget og bedet til Gud, at han vilde staae mig bi og lede det til en god Ende! Og Gud var mig en trofast Gud, hans Navn være lovet og priset, min Bøn blev hørt! — — Da jeg nu saaledes gif og var fordybet i disse Tanke, kom jeg ogsaa engang til at snakke med Doctorens Johan, som Du jo nok har seet. Det var en lystig Kumpan, men ellers en slem Anegt. Han gjorde nu altid Lvier med mig, fordi jeg var saa alvorlig og ikke gif hans Beie; af Hjerte var han egentlig ikke ond, men kun letſindig og fordærvet. Som Herren er, saa følge ham Evende! Denne Johan kom da ogsaa til at tale om, at han skulde med til et Julegilde hos jeres Her-

skabs Tjenestefolk og sagde da ved den Leilighed: „Saa faaer jeg da ogsaa Lov til at snakke med den kjønne, fornemme Bondepige, denne Karen!“ Jeg maa sagtens have rynket Panden lidt ved denne Bemærkning, thi han blev ved: „Ja, bliv kun ikke vred! jeg skal ikke gjøre hende nogen Fortræd. Jeg veed nok, at I gaaer og tænker kun paa hende og har travlt med at spørge. Men I skal tage Jer lidt i Agt, I har fornemme Medbeilere!“ Jeg trængte ind paa ham med Spørgsmaal, og der behøvedes da ikke stor Overtalelse til at faae hans letsjærdige Tunge i Gang. Han betroede mig da, at hans Herre, Doctoren, var dødelig forelsket i Dig, men turde, for dit Herskabs Skyld, ikke vove at gaae en saa ligefrem Bei til sit Onskes Maal, som han ellers i lignende Tilfælde var vant til at bruge. Han havde af den Aarsag ladet den gamle Kjærling, denne Kaffesophie, hvis Tjenstagtighed han oftere i slige Begivenheder havde benyttet, hente og lovet hende en god Douceur, hvis hun paa en lempelig Maade kunde bevæge Dig til at forunde ham en Samtale i Genrum eller i det Mindste skaffe ham Leilighed til at indlede en Forstaaelse. Dette havde Hæren indgaaet, og var næste Dag (det var just Jule-Aften) kommet til Doctoren og havde sagt ham, at hun nok troede at faae Dig loffet til at aabne din Dør, naar han vilde være

udenfor paa Gangen præcis Klokken tolv. Hvordan hun vilde formaae Dig dertil, vidste han ikke at sige mig. — Da jeg havde hørt Alt dette, gif jeg bort, tilsyneladende ligegyldig, men inden i mig kogte og sydede det som brændende Svovl og Beeg. Jeg besluttede at frelse Dig fra et Overfald, thi som et saadant betragtede jeg det Hele; det faldt mig i min Genfoldighed aldrig ind at troe paa Muligheden af, at Du kunde være skyldig. Om Aftenen Klokken halv tolv stillede jeg mig ind i den Fordybning i Muren, som Du ved var ligeved din Kammerdør, og lyttede med spændt Opmærksomhed. Døre fra jeres Tjenestue kunde jeg høre Sang, Latter og Glasfenes Klang. Lidt efter kom Du og gif mig ganske nær forbi; jeg kan godt huske, Du nynnede paa en Sang, og da Du tog Dørnøglen frem, kunde jeg høre, Du havde Nodder i din Lomme. Da Du var kommet ind, og der var gaaet nogle Minuter, hørte jeg det lufte op ad Trappen nedensfra. Det var Doctoren, der kom listende paa et Par Filtstoe. Han stillede sig ganske tæt ved din Dør og bukkede sig ned for at sige ind ad Nøglehullet. Ogsaa jeg bøiede mig sagte, uden at gjøre et Skridt, forover, for at iagttage hans Bevægelser, da i det Samme Klokken slog tolv, din Dør blev raske aabnet, og en Haand — din Haand — tog et dygtigt Tag i min frøllede

Top, hvorpaa Døren i samme Nu blev laaset. Hvad dette skulde betyde, var mig strax klart, da jeg nok fjender dette overtroiske Væsen af Ammestue-Historier. Vel gjorde det mig lidt ondt, at Du befattede Dig med Sligt; men jeg troede dog nu at have den klareste Bished om din Uskyldighed med Hensyn til Doctoren, og i alle Henseender var jo desuden alle Menneskers Dom Dig saa gunstig. Og saa — at Du just ved en saadan forunderlig Hændelse skulde komme til at gribe i mit Haar, — det nægter jeg ikke, skjøndt med Skamfuldhed, glædede mig og befæstede hos mig den Tro, at Du var mig bestemt. Jeg kunde ikke værgе mig mod denne Tanke, og dadlede mig dog derfor! Hvad Doctoren angik, saa greb jeg ham om Livet, just som han gjorde Mine til at tage fat i Laasen. Han satte sig taus og tappert til Modværgе; men jeg har ikke for Intet disse to Næver, og jeg rullede ham saa let som et Nøgle Garn ned ad Trappen, steg selv med lange, lydløse Skridt op til mit Kvistkammer, og sov ind med den Overbeviisning at have gjort en god Gjerning! — Men Du tog mig dengang ganske artig i Kardusen, Karen! Du fik vist en heel Skov af Haar?"

Karen søgte smilende i sin Dragkiste og fremtog et Papiir: „See, her er de!“ sagde hun „jeg var saamæn først saa bange for, at det var Doctorens

Haar: han var den Eneste med det Slags, jeg dengang havde seet. Men Fruen sagde, at det var ikke hans!"

"Nei," sagde Didrik, imod Sædvane skoggerleende, „der havde Fruen Ret; thi Du vilde have taget hele Historien med, saadan et Greb, som Du gjorde! Veed Du ikke, at han gaaer med Paryk?"

"Alf," sagde Karen, „derfor var det, at Fruen faldt i saadan en lystig, overgiven Latter, da jeg saa bedrøvet og forfnytt over, hvad der var hændet, forlod hendes Bærelse. Jeg kunde ikke begribe, hvorfor hun loe. Jeg skal nu fortælle hende det Hele; det maa jeg jo nok? For mig selv er det ogsaa godt, at jeg har faaet denne Oplysning af Gaaden; thi ellers maatte jeg jo næsten troe paa noget sært Overnaturligt, og saa havde jeg ved at gjøre Sligt jo begaaet en stor Synd!"

„Glem nu det!" vedblev Didrik, „Du gjorde det jo dog kun for Spøg og i en Overgivenhed; desuden har jo Gud vendt Alt til det Bedste. Thi vel siger man, at Egteskaber, der indledes og indgaaes ved saadanne djævelske Kunster, sjelden blive lykkelige, men tvertimod gjerne ende med Forkrækkelse; — men det skal jeg gjøre til Løgn, saasandt som Didrik er mit Navn!"

Derpaa gav han sin Kone et Kys og gif paa

Arbejde. Han holdt sit Ord, som en brav Mand, og de levede et Liv, saa Gud og Mennesker maatte frydes derved.

Næste Foraar, da mine Forældre endnu vare i Byen, kom Karen ned med et dødsødt Barn. Om trent i de samme Dage kom jeg til Verden. Da min Moder var meget svag, overtalte man Karen til at være min Amme. Hun kom til Byen, reiste siden udenlands med os, og først da jeg var to Aar gammel, forlod hun vort Huus og blev i sit eget. — At Karen fortalte min Moder, hvorledes det var gaaet til med de røde Haar, kan Du begribe. Det var jo en Retsfærdiggjørelse for hende selv, som hun ikke kunde forsømme. Fra min Moder og Karen havde min Tante Eventyret, og hun har fortalt mig det ofte. Er det ikke ganske moersomt?"

Jeg skyndte mig at svare: „Jo, tilviøse!“ Thi jeg var oprigtigt talt ganske nær ved at slumre ind. Men det var ogsaa saa grumme varmt i Veiret.

„Didrik er død for længe siden,“ sagde Arthur, „og Konen beboer nu et lille Huus ved Skoven, som jeg har indrettet til hende, og hvor jeg, saa tidt jeg kan, besøger hende og passerer med hende. Hun er mig inderlig hengiven, og“ — lagde han til med elskværdig Betsedenhed, — „forstandig og dannet nok for mig, og hun er eet af de saa Mennesker, som see op til mig.“

„Lever hun ganske alene der?“ spurgte jeg.

„Nei, hun har naturligviis en Pige hos sig. Alene! nei, hun faaer saamæn tidt Besøg. Præstens lille Martha er en flittig Gæst hos hende og er næsten som hjemme der. Hun bringer hende Bøger og læser for hende og pusler i Haugen og snakker med hende om Alleslags og har tusind Ting for. Det er en fornøielig lille Pige; jeg træffer hende ofte der og savner hende altid, naar hun ikke er der. Det er, ligesom det skulde saadan være! Jeg kan tillige saa hyppeligt snakke med det venlige Pigebarn, skjøndt hun alt imellem giver sig af med at drille mig. Men det er det Samme, for hun indlader sig ogsaa alvorligt med mig, og uagtet hun nu er saa puur ung og næsten et Barn, saa kan hun mangan Gang sige mig meget, jeg ikke før vidste. For syv, otte Aar siden sad hun ofte paa mit Knæ; men de Tider ere forbi, maa Du troe. Nei, nu er hun ligesom en Mimose, og jeg behandler hende da ogsaa med al mulig Respect. Jeg blev i Formiddags saa gal i Hovedet paa den smudsige Communist eller hvad de kalde det, denne hersens Peter Candidat, da han vovede at ville gramse hende under Hagen. Men han fik ogsaa et ordentligt Løbepas. Saa Du det Blik, hun gav ham?“

„Aa,“ sagde jeg, „jeg kan da forresten ikke finde,

at der er noget saa udmærket ved hende; det er en ganske net, men ubetydelig lille Pige!"

"Saa! synes Du det?" foer han op med en vis Iver, „da maa jeg sige Dig, jeg havde tiltroet Dig en bedre Emag og mere Forstand paa Eligt. Det forstaaer sig, en saa brillant Skjønhed, som Søsteren, er hun jo ikke, og hun er vel ikke heller fuldt saa klog; men hun er klog nok, og saa er hun god som Dagen er lang! Lad hende først faae et Par Aar til, saa skal Du bare see!"

"Ja, Du har fuldkommen Ret," sagde jeg alvorligt, „det var ogsaa kun mit Spøg! Nei, jeg finder hende i enhver Henseende nydelig og elskværdig, — maaskee langt mere end Du; og saa gammel jeg er, saa kunde jeg næsten fristes til at sige, at jeg har faaet et Skud, som jeg vel næppe forvinder. Hun har gjort det dybeste Indtryk paa mig, som nogen Kvinde ved første Møde kan gjøre paa en Mand. Det var just en Kone for mig!" vedblev jeg med mere Barme, „jeg er riig nok til at kunne tilbyde hende en ret behagelig Stilling i Livet, og hvad mit Udvortes og min Alder angaaer" — —

Arthur saae paa mig med store, tvivlsomme Bine, traadte hen til mig og tog fat i en Knap paa min Frakke: „Det er dog vel aldrig dit Alvor? nei, det maa Du," saae bandte han, „slaae Dig af Hovedet, — det gaaer jo aldrig an!"

„Hvorfor ikke?“ raabte jeg „hvad skulde der være i Veien? Aldersforskjellen er jo dog den eneste Indvending, som her med Billighed kan gøres; og med mit gode Helbred, med mit ungdommelige Sind vil Afstanden altid synes mindre, end den virkelig er. Min Bolig i Kjøbenhavn er meget vel forsynet og i det Mindste for det Første stor nok,“ — —

„Na, jeg troer, ved Gud! Du er gal!“ raabte Arthur, høirød i Ansigtet. „Det er jo desuden et Barn!“

„En ung Pige paa henved atten Aar,“ sagde jeg med største Alvor, „og desforuden med Somfru Martha's rolige Character og uddannede Forstand kan ikke kaldes et Barn. Jo længere jeg tænker mig ind i denne Sag,“ vedblev jeg med lidt Sværmeri, „jo mere henrykker den mig! En saadan Pige maa kunne gjøre et Huus til et Himmerige! Og hvor moersomt vil det saa ikke være for os To om Sommeren at komme herud og besøge Præsten og Dig og Charlotta paa Stiggaard, og ovenikjøbet at kunne kalde Dig Svoger!“

„Veed Du hvad, Hansen!“ sagde Arthur med sittrende Stemme, „jeg haaber, at Du spørger! thi, var det dit Alvor,“ —

„Det er mit Alvor,“ sagde jeg med Fasthed, „at denne Wedelsteen ikke længer skal ligge skjult, at denne

nydelige Pige ikke længer skal gaae alene paa Kirke-
stien; men jeg vil, at hun skal finde en Mand, som
elsker hende, kort sagt, en Mand som" — — Her
slog jeg mig for mit Bryst med megen Pathos.

"Og jeg," sagde Arthur i samme Tone, "jeg
finder din Tale og Udfærd saa høist besynderlig —
ja, saa forkeert, at jeg vil gjøre Alt, hvad jeg kan for
at bringe dine Planer til at strande, — forstaaer
Du det? Jeg vil ikke have, at Du sætter den stakkels
Pige saadanne Gluer i Hovedet. Det kan jeg ikke
see paa med Rolighed."

"Hør dog Raison, Arthur! Jeg er nu, som
jeg siger Dig, aldeles indtaget af hende. Hvad om
jeg nu ogsaa kunde vinde hendes Hjerte og da er-
holde hendes Haand? Det vilde Du dog vel ikke
kalde Gluer i Hovedet? Det vilde Du dog vel ikke
modsatte Dig?"

"Na, det er ikke muligt! det kan Du ikke!" sagde
Arthur ærgerlig: "jeg kan ikke tydeligt forklare hvor-
for — det er ganske besynderligt — men det fore-
kommer mig ligesom en Umulighed, at Martha skulle
kunne — skulle ville" — — Han stoppede i Tiden,
smeed Cigarstumpen langt ud i Haugen og kastede sig
igjen paa Divanen.

"Jeg vil ikke — skjøndt jeg kunde — optage
denne din Øttring som en Fornærmelse," vedblev jeg

i en tør, stødt Tone, „men ialfald klinger det ikke meget smigrende i mit Øre at høre Dig yttre en saa bestemt Mistroivl om, at en Dame kunde finde Behag i min Person!“

„Na, det er heller ikke saadan at forstaae!“ sagde Arthur, som om han kun talede til sig selv.

„Naa, hvad mener Du da med det?“

„Jeg veed s'gu ikke ret selv, hvad jeg mener!“ raabte han leende; „jeg er jo tosset, at vilde tage mig en Ting til Hjerte, der egentlig jo ikke vedkommer mig. Dog det staaer fast: jeg hverken troer eller ønsker eller haaber, at Du skal naae dit Maal, og jeg skal gjøre Mit til at hindre Dig deri.“

„Tak skal Du have! det er ret venstabeligt! Men jeg forstikker Dig paa min Side,“ sagde jeg smilende og slog ham paa Skulderen, „jeg troer tvertimod, at jeg er paa allerbedste Bei til at naae det Maal, jeg har sat mig!“ Han saae paa mig med store Øine. „Naa, lad os nu ikke mere stride om denne Sag. Jeg gaaer nu op og indtager den horizontale Stilling paa min Sopha; det er saa sundt! Siden hen, saa omtrent Kloffen ser, halv shy, vilde jeg gjerne, hvis Du har Tid og Lyst, gaae en Tour med Dig i Skoven. Det er saa behageligt, efter den varme Dag at trække Veiret i den grønne Skygge, — og saa har jeg jo nu en heel Deel at tale med Dig om!“

Jeg gif og lod ham ligge med sine egne Betragtninger paa Divanen. Efter at have glædet mig i Stilhed over de Symptomer, jeg troede at have fremkaldt, og som syntes at tyde paa en Stemning, jeg kunde bruge, gav jeg mig isærd med nogle Pakker, Posten havde bragt mig. Blandt andre Nyheder, som Boghandleren havde sendt, fandtes ogsaa et Prøve-Nummer af et nyt, politisk Dagblad, hvis Udbredelse i Egnen, hvor jeg for Tiden opholdt mig, han bad mig fremme. Ved et flygtigt Gjennemsyn deraf stødte jeg paa Noget, som vakte min Nysgjerrighed, og ved næiere at see til traf jeg Dittinger og Mærker, som netop i mine nuværende Omgivelser ved Leilighed kunde være anvendelige til Gøt og Andet. Bladet gjemte jeg i min Brystlomme, og faldt i en sød Søvn.

Klokken henved syv kom Arthur og vækkede mig. Han saae meget alvorlig, ja næsten nedslaaet ud. Vi fulgtes ad gjennem den skyggesfulde Hauge, hvor Alting blomstrede og bugnede, og vare snart i Skoven. Begge vare vi tause, men rimeligviis af forskjellige Grunde. Han vidste næppe sin. Jeg vilde ikke bryde Isen, men hellere lade ham med sig selv vandre den Tankegang, som jeg haabede, jeg havde ledet ham paa. Jeg lod ham tie og bearbejde sit eget Indre, hvor der maaskee var aabnet hans Blik en Side, som

før havde været ham ukjendt eller uklar. Han var saa fordybt i sig selv, at han lod sig føre af mig, da det ellers var ham, der havde mig paa Slæbetoug. Vi kom altsaa hen, hvor jeg vilde, og efter nogen Driven om fra det ene Sted til det andet, befandt vi os paa den runde Plads foran „den gamle Geg“. Som om jeg aldrig havde været der før, yttrede jeg min Glæde over den eensomme Græsbank, den stille Plads og begyndte at undersøge Træet. I det jeg gik bag ved det, spurgte Arthur: „Hvad gør Du der? Gaaer Du paa Opdagelser?“

„Ja vist, det gør jeg altid, og jeg finder ogsaa altid Noget. See her, for Exempel, hvilken deilig Gremtholig Du har, som Du maaskee selv næppe kjender!“

„Na jo saamænd kjender jeg den! jeg har tidt som Barn skjult mig her og leget Røver,“ sagde han og traadte ind til mig i Træets Huulhed, hvorfra man, som ovenfor sagt, gennem Spalterne havde Udsigt til hele Pladsen. Næppe stod vi der, saa hørte vi i Nærheden Stemmer i Krattet. Arthur vilde frygte ud igjen for at see, hvem det var, men jeg holdt paa ham og hviskede: „Gjør mig, for Løiers Skyld, den Tjeneste at blive staaende her hos mig et lille Dieblig, og frem for Alt, lov mig at tie og holde Dig rolig!“

„Hvad skal det bethde!“ spurgte han forundret.
 Jeg lagde Fingeren paa Munden og hviskede:
 „See!“

Og frem af Tysningen slendrede Hr. Candidat Peter med en tyk Cigar stukket dybt ind i Munden, den graae, rundpullede Hat bag i Nakken og begge Hænder i Paletot-Lommerne. Bag efter ham kom Jomfru Charlotte i al sin Pragt og Herlighed. Hun havde gjort et nyt Toilet, hvoraf jeg blandt Andet lagde Mærke til en lys Vila Silketrøie, af Façon som de gamle Flasketrøier, og et lyseblaat Skjort, hvortil den store Straahat med de slagrende brandrøde Baand tog sig ret artigt ud. Denne Farvepragt i Forening med de store, sorte Haardusse paa Siderne og den frumme Næse gav hende Udseende af en stor, fabelagtig Fugl. De styrede Begge lige hen til det store Træ; Candidaten kastede sig paa Græsbænken og støttede sit tankerige Hoved paa den ene Haand, medens Charlotte indtog den lille Plads paa Iderkanten, som han levnede hende. Congressen var dybt inde i en statistisk-patriotisk Samtale og afhandlede med megen Virtuositet den saakaldte „Landbosag“, hvorved det naturligtviis gik lystigt ud over Gods-eiere, Adels- og Herrestand, dem de ikke levnede Gære for to Skilling. Under Samtalen bemærkede jeg, at Peter idelig henholdt sig til en Publicists Ud-

sagn, hvem han benævnede min Broder i Aanden, ab. Der indtraadte en Pause. Med Gæt reiste Peter sig fra sin magelige Stilling og spurgte:

„Men sige mig dog engang, Charlotte! hvordan staaer det nu med Dig og Kammerjunkerens, din ømme og beskedne Tilbeder? Hvad vilde han vel sige“ —

„Du mener,“ svarede Charlotte, „at mine Anskuelser af hine nys omtalte Tilstande skulde være en Hindring for vor Forbindelse? Du behøver slet ikke at frygte!“

„Frygte!“ sagde Candidaten haanligt, „at det skulde gaae overstyr? Det vilde snarere glæde mig; thi hvorledes vil Du blandt Bore kunne forsvare at have forenet Dig med en saadan Aristokrat? Du, som er saa gjennemtrængt af og vil virke for de ædlere og høiere Anskuelser, der nu med lovlig Berettigelse træde frem i Livet? og hvorledes vil Du med din høie, aandige Udviikling og frisindede Stræben kunne finde Dig i at være afhængig, ja næsten Slavinde af et saadant Nul, som Kammerjunkerens er? Jeg er bange for, der vil ligge et net Huus!“

„Saa det troer min kloge Fætter?“ sagde Charlotte med sit sædvanlige brede Smil og i en spydig Tone. „Jeg tillader mig at være af en anden Mening. Spar din Frygt! Du veed ikke, hvor from Arthur er! han er høielig som dette Græsstraar og saa politisk uskyldig, som et Arf reent Pavis.“

„Og paa dette rene Papir agter Du at skrive, hvad der behager Dig?“ spurgte Candidaten. „Jeg forstaaer Dig; men tag Dig dog vel i Agt! Det kunde være, for at blive i din Vignelse, at Papiret ikke havde Tiim nok, at Skriften slog igjennem, at Du altsaa ikke kunde skrive paa begge Sider, uden at gjøre det Hele ulæseligt.“

„Hvad vil Du sige med det?“

„Jeg vil i Grunden kun sige, at det vil være Dig umuligt saaledes at bearbejde ham, at Alt det udryddes, som skal bort, og noget Bedre sættes i Stedet. Han er ulykkeligviis dum, min Bedste! — Dumme Mennesker er der intet Udkomme med!“

For en Forsigtigheds Skyld tog jeg Arthur under Armen; jeg frygtede for, at han skulde blive noget urolig, — jeg følte jo allerede, hvorledes han sitrede. Men det hjalp ikke; han maatte tage hele Rinderpulveret.

„Hvor tør Du tale saa despecteerligt om min Saagodtsom = Forlovede?“ sagde Charlotte leende.

„Er han end noget keitet og forlegen, og stikker han just ikke meget dybt udi Viisdom, saa skal jeg nok hjælpe paa alt Sligt, naar vi først ere Røne og Mand; jeg skal da nok være hans Forstand.“

„Ja, naar først!“ raabte Peter; „det varer jo en Evighed, inden han kan faae Munden paa Gang!“

„Det er sandt nok,“ sukkede Charlotte, „han staaer endnu stadigt og gloer paa mig, som en Ro paa en nymalet Port.“

„Ja, saadan staaer han!“ griinte Candidaten og stillede sig op og forsøgte meget ubehændigt at efterligne nogle af Arthurs Miner og Manerer. Forgjæves! hverken hans Krop eller Ansigt vare skabte for Mimiken.

„Nei, vist ikke,“ udbød Charlotte overgiven og rejste sig ogsaa, „saaledes træder han hen for mig, see! og saaledes kniber han mig i Fingerspidserne. Saa stiller han sig hen ved en Bæg og seer paa mig og måler ikke et Ord, men lader Underlæben hænge!“

Her brast Jomfruen selv tilligemed Fætter Peter ud i en uflukkelig Patter, der endtes med et lille Anfald af Hoste; hvorpaa hun fremtog et meget brugt Lommetørklæde, der var puttet ind paa Brystet, spyttede langt ud i Græsset og pudkede sig paa en temmelig mæssig Maade, idet hun igjen kastede sig paa Græsbænken.

Jeg havde frygtet eet eller andet Udbrud fra Arthurs Side; men til min Beroligelse og store Forundring forholdt han sig aldeles stille og lod de muskelstærke Arme synke.

„Nei,“ vedblev Charlotte, da hun igjen var

kommet til Aande, „lad mig kun først faae fast Gud paa Stiggaard, saa skal Alt blive godt, det vil sige efter mit Hoved. Arthur er jo et godt Skind; og ligesom min Forstand skal være hans, saaledes skal ogsaa min Billie blive det. Af Alt, hvad der kan bidrage til at fremme de Ideers Fremgang, for hvilke vi leve og aande, skal der Intet blive forsømt. Det Hele skal faae ganske andre Dine at see med!”

I Parenthes maa jeg bemærke, at „den Idee“, for hvilken hun vilde leve og aande, syntes at være hende lige saa uklar, som de Ideer, af og for hvilke saa Mange i vore Dage leve. Det er blevet en Modesag.

Peter svarede: „Du lover vist Dig og mig alt for Meget, Charlotte; det kunde dog være muligt, at Du gjorde Regning uden Bert. En saadan borneret Herre er ofte meget stiv og uhandelig, og han vil nok i saa Tilfælde vide at sætte Haardt imod Haardt.”

„Na, han!“ loe Charlotte, „nei, han er saamæn saa myg og bøielig, at jeg kan vinde ham om en Finger! og hvad han ikke er, det skal han blive. Vi Fruentimmer — — naa, jeg siger ikke mere!”

Bludselig reiste Candidaten sig og sagde: „Her er Myg! jeg kan ikke holde ud at være her længer!“ og uden at oppebie sin Cousines Svar, gav han sig til at gaae og lod hende trave bagefter.

Da det ædle Bundsforbundsflab var kommet os af Syne, og deres Stemmer havde tabt sig, traadte vi frem af vort Skjul. Ingen Pottemager kan med mere spændt Forventning af Brændeovnen fremtage en smuk Vase, hvoraf han lover sig noget, end jeg nu fremdrog min Ben af Egetræets Hjertekammer. Han fulgte mig næsten villieløs, og ligesom udmattet af en stærk Strabadse, kastede han sig paa Græsbænken. Jeg satte mig taus ved Siden af ham, for at give ham Tid til at fatte sig. Var denne Dosis for stærk? eller var den affkurat tilpas? Dette var Spørgemaal, som min Samvittighed gjorde mig, og jeg nægter ikke, at jeg med en vis Uengstelighed ventede paa, at Arthur skulde bryde Tausheden. Dog det faldt bedre ud, end jeg maaskee havde fortjent. Efter nogle Minuters Forløb, i hvilken Tid han havde siddet taus og stirret hen for sig, strøg han Haaret rask fra Panden, saae sig om og greb min Haand, idet han med et dybt Suk sagde:

„Saa! — nu er da det forbi! Det var jo en ret moersom Samtale, vi der vare Vidner til!“ Med et bittert Smil vedblev han: „Men det er jo godt i Tide at saae Dinene op, naar man har været saa blind, som jeg!“

„Det er mig en stor Trøst, kjære Ben,“ svarede jeg, „at Du tager denne Sag saa roligt og fornuf-

tigt. Men jeg behøver vist ikke at sige Dig, at der maaskee nok vil følge flere Smertter efter denne voldsomme Kuur, som Hændelsen eller Din gode Skjebne har anvendt paa Dig. Du maa ikke troe" — —

„Min Kjære!" sagde Arthur med en determineret Tone, „nu veed jeg, hvad jeg skal troe, og jeg veed mere; jeg veed ogsaa, hvordan jeg skal handle. Det vil jeg vise baade Dig og Andre! — Kom nu og lad os gaae! lad os røre os! jeg gider ikke dvæle længer her paa dette Sted!"

Med disse Ord sprang han op, som om Græs-bænken brændte under ham, og ilede ind i den tætteste Dykning saa hurtigt, at jeg knap kunde følge ham og havde al Møie med at vare mig for Slaget af de svære Grene, han bøiede tilside, og af Bustene, han gennembrød. Jeg tænkte paa Konkedoren.

Efter en temmelig lang Fart gennem det ureisomme Krat, kom vi til en Skovvei, hvor jeg endelig ganske forpustet naaede min Ben, der syntes at ville rende fra sine Grindringer. Han stod stille et Døgn, som om han betænkte sig, hvor han var, og hvor han vilde hen. Derpaa tog han mig under Armen, og gik langsomt fremad, idet han hviskede: „Skal vi saa besøge min gamle Karen?" Jeg fulgte ham.

Veien førte os i Krumninger ned over en Eng og ind mellem to tætbevoksede Høie, gjorde derpaa et

Sving, der bragte os til den modsatte Udkant af Skoven. Her, næsten lænet til en Høi, laa det lille nydelige Huus, som han saa kjærligt havde indrømmet sin spæde Barndoms Bogterinde. Vel var det hverken meer eller mindre end en lille Bondehytte, straatakt med hvidtede Bægge og Skorstene; men det var saa peent med sine blanke Vinduer og med en Art af straatakket Bislag, under hvilket der stod en Bænk, et Par Stole og et Bord. Haven var velholdt, fuld af Frugtbuße, Blomster, Urter, Rødder og Bønner; hist og her knejsede et Par ældgamle Bære- og Ubletræer; mod Nordost gav en Gruppe af høie Maaletræer fornødent Læ; det øvrige Hegn bestod af tætstøttet Riisgjerde, der ganske var overgroet med vild Humle. Inde fra den lille, tæthegnede Gaardsplads bag Huset kunde jeg høre en livlig Sladdren af Høns, Wender og den pluddrende Ralkun, og i Aftenjolens Glæde øvede en glimrende Flok Duer sig i deres lustige Vendinger. Forsiden af Huset vendte mod Syd, hvor en temmelig viid, men eensformig Udsigt over den bugtede Bei og de kornrige Marker mere beroligede end forlystede Diet. Der hvilede en velsignet Fred og Ro over det Hele, og det var een af de Pletter, om hvilke man ofte i en vis Stemning kan falde paa at sige: her gad jeg boe og bygge; — men det er dog sjelden rigtig alvorligt meent!

Da Karen, som sad under Bislaget og spandt, fik Die paa os, idet vi gik op ad Gangen mod Huset, reiste hun sig og kom os imøde. Jeg betragtede hende naturligviis med megen Interesse. Det var, hvad Folk kalder en smuk, gammel Kone, isørt en til hendes Alder passende, pirlig Bondedragt, og hendes milde Dine — det Gneste, der endnu syntes ungt paa hende — smilede til den raske, kraftige Pleiesøn med et Udtryk af sandt Velbehag og moderlig Stolthed. Selv var hun ikke høi, men kraftigt bygget, og syntes at kunne naae de hundrede Aar.

Her havde jeg en stor Glæde af Arthur. Man kunde i et saadant Forhold, som mellem ham og den gamle Karen, ikke tænke sig mere Naturlighed og Ansand, end han viste. Ligesom hun holdt sig ligesaa langt fra krybende Underdanighed som fra kjæphøi Raskhed, hvormed yndede Tyende stundom komme deres Herskab imøde, saaledes var der i hans Holdning hverken fornem Nedladenhed eller ugracieust Kammeratskab. Alt var fra begge Sider jævnt og harmonisk, og gjorde ret et behageligt Indtryk. Paa Arthur udøvede Synet af hende og Klangene af hendes venlige Stemme en ganske vidunderlig beroligende Indflydelse. Hans Ansigt, som forhen blussede, fik sin naturlige Rød, hans Dine bleve klare og milde, hans Stemme blev fast og tillidsfuld, som om han her havde ind-

aandet Fred og Ro. Han forestillede mig for den Gamle, som rakte mig Haanden til Velkomst, idet hun smilende sagde: „Naa, saa det er den gode Herre, som Jomfru Martha fortalte mig om i Førmiddags. Hun kommer vist snart selv!“

Vi toge Plads ved Bordet, medens Karen gif ind i Huset. Et Dieblif efter kom hun tilbage og med hende en pæn Tjenestepige, som lagde en sneehvid Dug paa Bordet, hvorpaa der blev sat en Flaske, en Vandkaraffe og to Glas, Sukker og Sølvstkeer, — Alt skinnende og blankt. Jeg smagte paa Vinen; det var en hyperlig gammel Rhinsk Vært. Arthur truede smilende ad den Gamle: „Har jeg ikke sagt Dig, at Du selv skulde drikke denne Taar Viin og saae Kræfter!“

„Ja, saa mange Tak, Hr. Kammerjunker! jeg har saamæn ogsaa ærligt drukkert den ene Flaske heelt op, eet lille Glas om Dagen,“ svarede hun, „men nu har jeg ogsaa Kræfter nok for det Første. Det er saa varmt, og jeg syntes, De og Herren der kunde nok trænge til en Vederqvælgelse. Tag nu tiltakke!“ Hun satte sig ned og saae smilende paa Arthur, der nikkede til hende, idet han førte Glasset til Munden.

Da hørte vi pludselig fra den fjernere Deel af Haugen, der laae skjult for vore Dine bag Hækker og Buske, ligesom en heftig Ordstrid og strax derpaa et quindeligt Skrig og et Raab: „Hjælp, Hjælp!“

Som et Lyn var Arthur paa Benene, satte over tre—fire Bede og Hækker i eet Spring, og forsvandt for mit Blik. Den gamle Karen saae meget forfærdet ud. „Det var Jomfru Marthas Røst,“ sagde hun, „vil De ikke gaae med og see, hvad det dog kan være!“

Inden hendes Opfordring var jeg allerede paa Veien; jeg skyndte mig, det Bedste jeg kunde, og kom ogsaa tidsnok for at blive Vidne til en ret artig, lille Scene.

„Hvad er her paa Færde?“ hørte jeg Arthur raabe med Stentorstemme, da han dreiede om i Havgens yderste Gang, hvor han saae Martha, kjæmpende af al Magt mod Fætter Peter, der, som det lod, vilde tiltvinge sig et Kys. Han havde, som vi siden erfarede, meget mod hendes Onske og Billie, fra Præstegaarden, efter at have bragt Charlotte hjem, fulgt Martha paa Bei til et Besøg hos Karen, og vilde nu benytte Leiligheden til at tage en mere om Afsked med Pigebarnet, end hun just ønskede.

„Respect her!“ raabte Arthur, da han stod lige ved de to unge Personer, og tog et temmeligt drøit Tag i Candidatens Skuldre. Denne slap øieblikkelig Martha ud af sin Omfavnelse, og traadte med sit dumme, impertinente Griin et Par Skridt tilbage. Han saae temmelig ophidset ud baade af Vandringen

og af Kampen, han saa slet havde bestaaet i, og maalte med et Blik, der skulde forestille Foragt, Kammerjunkerens Person op og ned, idet han med sin knærende Stemme sagde:

„Hvor tør De, Hr. Kammerjunker! understaae Dem til at lægge Haand paa mig?“

„Jeg tør understaae mig til Alting, Hr. Candidat!“ sagde Arthur med mere Besindighed, end jeg havde ventet, „naar De er uartig mod Jomfru Martha!“

„Da veed jeg ikke, hvad Martha og jeg kommer Dem ved!“ raabte Peter i en uforstammet Tone.

„Jeg staaer ikke her for at besvare Deres Pøbelagtigheder,“ svarede Arthur med en dyb Stemme, der forkyndte det udbrydende Tordenveir, „men nu skal De strax gaae!“

„Skal jeg gaae? Hvad har De at befale her? Saadan en adelig Herre bilder sig endnu ind, at han kan gjøre, hvad han vil! Men Herligheden er da, Gud være lovet! snart forbi!“ griinte Candidaten.

Uden at svare derpaa greb Arthur den patriotiske Ungling i Halskraven og Buxelinningen, og hyttede ham som et Stykke Tavnebrænde over Havgjærdet ud paa Veien. Den graa Hat, som var faldet paa Jorden, gik den samme Vej. Arthur blev staaende og stirrede bleeg og med glandsløse Bine paa sine

Hænders Gjerning. Ulykken var dog ikke stor. Candidaten var heldigviis faldet i et Par Pæss Riisbrænde, som laae opstablede udenfor Haugen, og slap altsaa med Forstrækkelsen og et Par smaa Rister. Han havde reist sig, og medens han med Bagen af Haanden tørrede sin Næse og betragtede sit dyrebare Blod, skreeg han:

„Jeg vil sige Dem, Hr. Kammerjunker!“ — —

„Vi lidt, Fyr!“ raakte Arthur rasende, „vil De sige mig Noget, saa skal jeg strax være hos Dem!“ og vilde til at springe over Gjærdet.

Nu begyndte min Rolle. Jeg greb hurtig min Ben i Armen, og da han med rynket Pande vendte sig imod mig, sagde jeg ganske roligt: „Hvor vil Du hen? gjør nu ikke mere af det, end fornødent er! Seer Du ikke, at Balpladsen er tom?“

Candidaten havde virkelig ikke fundet det raadeligt at oppebie et nyt Møde med den nordiske Herkules, havde taget tilbeens ned ad Veien og var os allerede ude af Syne.

„Den Bjalt“ mumlede Arthur.

„Lad ham løbe!“ sagde jeg, „og see heller til at berolige Jomfru Martha. Den stakkels Pige lader til at være meget bedrøvet.“

Den hele Affaire, som her staaer fortalt med mange Ord var foregaaet i et Par Minuter. Den-

gang Martha følte sig befriet fra Fætterens erotiske Boldsomheder, var hun flygtet hen i en lille aaben Løvhytte og havde der, med begge Hænder for det forgrædte Ansigt, sat sig paa en Bænk. Ved at høre hendes Navn var det, som om Arthur vaagnede af en Drøm; Bersærfergangen var forbi. Han saa sig om med et dybt Suf, og da han i Løvhytten fik Die paa den unge Pige, gif han derhen, saa sagte, som om han vilde besøge en Elumrende. Han satte sig paa Bænken ved hendes Side. Jeg blev staaende udenfor, — jeg kunde ikke lade det være! — dog saaledes, at jeg var skjult for dem. Efter et Dieblikfs Taushed begyndte Arthur:

„Martha! — Kjære lille Martha! see paa mig! græd ikke mere! tag Haanden fra Dinene og lad mig tale med Dig!“

Martha taug.

„Martha! hør paa mig! hør, hvad jeg vil sige Dig. Du veed ikke, hvor det knuger mit Hjerte, saa det er nær ved at bryde. Jeg maa tale med Dig aabent og ærligt.“

Der var en saa reen Melodie i disse Ord, som jeg ikke havde tiltroet ham; det klang smukt, — men Martha taug. Da kastede han sig paa Knæ foran hende og berørte med begge Hænder let hendes Arme, idet han med fuld Følelse, men med dæmpet Stemme sagde:

„Jeg elsker Dig, Martha! hører Du? vil Du blive min Kone? vil Du boe altid hos mig paa Stiggaard, og dele Alt med mig, Ondt og Godt, Sorg og Glæde? Jeg har længe elsket Dig,“ lagde han til med veemodig Betoning; „men jeg har før ikke vidst det saaledes som nu!“

Martha lod Hænderne synke fra Ansigtet og be-
tragtede taus den unge Mand med sine blaa, forun-
drede Bine.

„Du svarer mig ikke? kan Du nænne det? tal, eller giv mig et lille Tegn, — o, ræk mig din Haand og lad mig beholde den!“

Martha havde nær raft ham sin Haand, men trak den pludselig igjen, som i Skræk, tilbage, og vilde rejse sig. Men han tillod det ikke.

„Nei, Martha! nei! et Svar maa Du give mig. Ak, hvis Du nu ikke vil vide Noget af mig, hvis Du støder mig bort, saa har jeg jo paa een Gang tilintetgjort mit Livs Glæde, saa har jeg jo ganske fordærvet vort venlige Samliv. Jeg maa da herester kalde Dig Jomfru og holde op at sige Du til Dig!“

Pigebarnet saae et Dieblif alvorligt paa ham, bøiede sig derpaa venligt ned imod ham og sagde, idet hun lagde sin høire Haand i hans:

„Saa kald mig da altid Martha, og bliv ved at sige Du til mig!“

Det var mit Stikord til at forlade Scenen! Jeg gik, for ikke at blive et vanhelligt Vidne til den første Henrykkelses Udbrud. Jeg traf den gamle Kone ganske forkræftet og forventningsfuld siddende ved Bordet, og idet jeg skjenkede mig et Glas Rhinsk, hvortil jeg nok kunde trænge efter saamegen Rørelse af den forskjelligste Art, fortalte jeg hende den første Deel af Historien, men sluttede ganske kort med disse Ord: „Og nu vil De nok snart see Fæstemand og Fæstemø her ved Deres Bord!“

„Hvad behager?“ sagde Karen forundret; „hvilken Fæstemand og Fæstemø mener De?“

„Jeg mener Kammerjunkerens og hans Fæstemø.“

„Jh, nei! hvad siger De? Er Jomfru Charlottes da ogsaa dernede!“

„Na, hvem taler om Jomfru Charlotte! jeg mener Kammerjunkerens og Jomfru Martha.“

„Er det Hende? Naa, saa Gud i Himlen være da priiset og lovet!“ sagde Karen og foldede Hænderne. „Det havde jeg dog mindst ventet, saameget jeg end har ønsket det. Ja, jeg har saamæn sagt hende det tidt og mange Gange, at det burde skee; men det kunde hun nu slet ikke taale at høre, og blev næsten vreed paa mig derfor. Ja, man skulde vel sagtens heller ikke tale saadan til unge Piger; men vi gamle Koner kunne ikke lade sligt fare, og

Munden løber over af det, som Hjertet har formaget af. Naa, det har da heller ikke skadet denne Gang! Jeg var saa vis paa, at hun længe har holdt af ham; men det vilde hun nu aldrig være ved. Herregud! havde det gamle Herskab nu levet, saa er jeg bange for, det havde seet galt ud; thi dette havde vist ikke været efter deres Hoved. Kammerjunkerens kunde da vistnok ogsaa have faaet saa mangen riig og fornem Frøken; men det syntes han nu slet ikke om, og det har vel heller ikke stort at betyde i den Begivenhed. Den, han nu faaer til Kone, det er en sand Engel, det kan jeg forsikre Dem! — Men sig mig dog, hvordan gif det til?”

„Naa,” svarede jeg, „sagtens saaledes som Eligt pleier at gaae til, tænker jeg! — Spørg dem nu selv. See der!”

Arthur og Martha kom Arm i Arm op ad Gangen. De saae Begge meget lykkelige ud; Arthur straaede og loe over hele Ansigtet; Martha var lidt bleeg, men hendes Læber vare blussende røde, og de glindsende Dine lignede „to dugbesprængte Violer“, som Digteren saa skjønt udtrykker sig. Med mit Glas i Haanden modtog jeg det unge Par, da de nærmede sig, og den gamle Karen græd, som det jo skiffer sig, af Glæde, da hun omfarnede og kyssede den undseelige Brud. I sin Hjertensglæde kunde den Gamle

ikke lade være at hviske til Martha: „Naa, hvad sagde jeg saa tidt? har jeg nu Ret?“

Da vor Bevægelse havde sat sig lidt, satte vi os selv ved Bordet, ligesom for at holde Raad; skjøndt her Intet var at holde Raad om. De to unge Folf havde efter al Rimelighed ved deres Forlovelse ikke gjort et Skridt, som vilde dadles af Brudens Forældre; og om denne end havde en svag Følelse af at have gjort noget paa egen Haand, saa lod det ikke til at forstyrre hverken hendes Sindsro eller Glæde. Den eneste Beslutning, der blev taget i vort store Raad, var, at Martha ikke i Aften skulde aabne sit Hjerte for sine Forældre eller nogen Anden, men oppebie Arthurs Ankomst, der næste Formiddag formelig vilde tale med Præsten om denne Sag.

Solen var ved Nedgang, da vi vilde bryde op. Da vi sagde Farvel, tog Karen i Fryd over det Passerede ogsaa begge mine Hænder og rystede dem, som om vi havde været gamle, gode Venner. Ude paa Veien følte jeg mig strax i en mig uvant Situation. Skulde jeg gaae rast til, eller skulde jeg gaae langsomt, for i begge Tilfælde ikke at bebyrde Parret med min Nærværelse? Jeg forkastede begge Dele, som skadelige for min Sundhed; men da vi paa Veien til Præstegaarden lidt efter vare komne til Omdreiningen til Herregaarden, saa standsede jeg, og idet jeg for-

figtigt slog mit Lommetørklæde om min Hals, sagde jeg: „Her vil jeg sige Farvel! Natteduggen falder allerede stærkt, og jeg har ingen indvortes Varme at staae imod med!“

Det faldt dem slet ikke ind at gjøre Indvendinger imod at miste mit behagelige Selskab, og jeg naaede da alene, i et hyperligt Humeur, mit Sovestue, og kunde altsaa opfylde den diætetiske Forskrift, som byder, altid at slumre ind med roligt Sind og under behagelige Forestillinger.

Næste Morgen begav jeg mig tidligt ned til Arthur. Jeg fandt ham staaende ved et gammeldags, kostbart Meubel, en Art af Skriverpult eller Secrétaire af sort Træ, indlagt med mange snørklede Sirkler af Sølv og Perlemoder. Han havde trukket en Mængde Skuffer ud — hemmelige Rum og Lædder kom tilsynne, hvis Tilværelse man aldrig, uden at være indviet, kunde anet — og frammede en heel Hob skønne Sager frem: Portraiter med kostbar Indfatning, Ringe med ædle Stene og indlagt Haar, Balsambøsser, Hovedbånd, Ennedsaaser, Braceletter, Brystnaale, Halsmykker, Diademer, Uhre, Kjeder, kort sagt, hvad der af slige Sager i en riig og fornem Familie kan opsamles fra Slægt til Slægt, og som man kunde kalde Familiens Skat. Det morer mig altid at see Sligt; thi det sætter min Indbildnings-

kraft i en behagelig Virksomhed. Ethvert Stykke maa jo have sin egen Historie. Hvor megen Glæde og Sorg kan der ikke rummes indenfor en Fingerring's snevre Kreds? og hvor interessant kan ikke et Portraits Historie tænkes at være?

„Du maa, for Guds Skyld! dog ikke troe,“ sagde Arthur, medens jeg med Kjendermine mønstrede nogle Diamanter i et Par Ørenringe, „at jeg har i Sinde at overøse Martha med alt dette Rageri! Naar hun er min Kone, saa bliver det jo hendes paa een Gang, og saa kan hun mere sig dermed, om hun vil. Nei, jeg søger kun efter en lille Ring, — som min Bedstemoder har baaret. Det skal have været en udmærket deilig og god og forstandig Kone. Man har altid talt til mig om hende, som een af Familiens største Prydelser; saavidt jeg veed, har ogsaa min Moder hendes Ring, saa det vilde være mig betydningsfuldt, om ogsaa jeg i Dag kunde sætte den paa min Marthas Finger. — Her er den,“ vedblev han, og fremtog et lille grønt Chagrins Etui af en hemmelig Skuffe og aabnede det. Ringen bestod kun af en Række smaa, blegrode Rubiner, simpelt fattede ved Siden af hinanden, og bar tydelige Spor af Uld. Jeg kunde ikke andet end bifalde denne Beskedenhed — om jeg saa maa sige — og spurgte min Ven, om han agtede at gaae til Præstegaarden? Han sagde mig, at han

ikke kunde komme før henimod Middag, da han havde uopsættelige Forretninger. „Jeg har underrettet Martha derom,“ lagde han til, skjød alle Skufferne ind, laasede Secretairen og ilede ud.

Min Beslutning var snart taget. Paa Stiggaard var ikke længere mit blivende Sted; den uforstyrrede Gensomhed og Frihed, som havde loffet mig dertil, var nu hævet ved denne glædelige Begivenhed, og vilde afløses af Besøg og Gjenbesøg. Min Graværelse vilde ikke føles. Jeg klædte mig altsaa paa, og gav mig paa Veien til Præstegaarden, for der endnu, om muligt, at faae røgtet en lille Forretning.

Ved min Indtrædelse i Haugestuen traf jeg til min store Tilfredshed hele Familien samlet; end ikke Fætter Peter manglede. Han saae lidt flauere ud end sædvanlig, med sin Rist paa Næsen; men forresten var han lige fry og ubehøvlet. Martha var uforandret; hun var i sin sædvanlige nette, daglige Dragt; men den Hemmelighed, hun bar i sit Hjerte, fastede — i det Mindste for mine Dine — ligesom et endnu lysere Skjær over hendes Person. Da hun bragte mig en Kop Kaffe, saae jeg hende lige ind i de klare Dine; men hun tog dem hurtig til sig og blev ganske rosenrød; det var det Hele.

I Samtalens Løb fik jeg da Fætteren og Char-

lotte ind paa det patriotisk-politiske Omraade. Den er let at lokke, som gjerne efter vil hoppe! Jeg lod nemlig, om jeg rigtigt mindes, ligesom uforvarende falde nogle høist fjæterske Ytringer om Balgloven eller noget lignende, og vakte naturligviis de to Bundsforvandedes heftige Opposition, som jeg lidt efter lidt pligtshyldigst veeg for. Under denne Discussion kom Fætter Peter flere Gange til at beraabe sig paa en vis anonym Publicist, der syntes at være hans første og fornemste Autoritet, og som skrev under det Mærke ab.

„Vi To,” sagde Peter om sig selv og Hr. ab, „jeg og han, tør jeg nok sige, ere som een Sjæl, og vor politiske Udvikling har altid holdt Skridt, altid taget een og samme Retning, og stadigt gaaet parallel, om jeg saa maa sige. Han har skrevet, som De veed under Mærket ab; jeg valgte til mit Bømærke ba!”

„Hvad for Noget?” raabte Præsten med et sarcastisk Smil, „er det Dig, Peter! som staver dette politiske B—a, ba? Na, nei? Ja, det kunde nok ligne Dig!”

Præstekonen yttrede sin Beundring i høirostede og høie Talemaader; kun Charlotte og Martha taug stille; hiin, fordi hun alt var indviet, denne, fordi hun havde noget Bedre at tænke paa.

„Jo, jeg og han,” vedblev Peter med suffsant Selvfølelse, „have mangen Gang lagt Forkjæmperne for Frihed og Folkets Rettigheder en Bro, hvorpaa de siden have vandret over vanskelige Steder. Vore Bestræbelser have, skjøndt uafhængige af hinanden, stedse været harmoniske. Jeg kjenner ham ikke personligt, men jeg troer paa ham, som paa et Evangelium.”

„De maa kjennde hans Principer nøie,” sagde jeg, „siden De tør bruge dette Udtryk; De maa sandelig have stor Tillid til ham!”

„Jeg underskriver,” sagde Peter, „ubetinget og ubeseet enhver Tøddel, han skriver, ethvert Ord, han siger.”

„Har jeg dog ikke seet hans Mærke for ganske nylig?” spurgte jeg mig selv, som om jeg besindede mig. „Ah, jo! ganske rigtigt!” vedblev jeg og greeb i min Brystslomme og fremdrog det nye Dagblad, „her staaer det under selve Prospectus; Hr. ab maa altsaa vel være Hovedredacturen. Han nævner sig som Forfatter til” — her stode adskillige navngivne Artikler opregnede.

„Ja, det er ham,” raabte Fætteren; „lad os høre, det er vist en meget interessant Indledning, det feiler ikke. Underligt nok, at jeg slet ikke har fornummet til, at denne nye Entreprise var paa Stabelen!”

„Jeg vilde gjerne,“ sagde jeg, „forelæse Noget deraf, men“ — —

„Na, hvad Men! jeg sætter ogsaa, at det ikke ganske stemmer med Deres Principer, saa kan De dog ikke ville misfjende Geniet, hvor det saa viser sig!“

„Nei ingenlunde! saameget mere, som jeg maa tillade mig at lade Dem vide, at jeg er en ivrig Tilhænger af det nye Evangelium, der prædikes og alt har baaret saa velsignede Frugter, og at jeg hædrer og ærer dets Propheter, store og smaa, — naar de due noget! — Der er saaledes ogsaa Meget hos nærværende Forfatter, Hr. ab, som behager mig og er talt ud af mit Hjerte; lad os nu see, hvorledes det behager Dem!“

Jeg forelæste derpaa den hele, ret velskrevne Afhandling, der med Klarhed og Grundighed fremstillede Bladets ædle Maal og dets Midler.

„Er det ikke fortrinligt?“ raabte Peter begejstret den ene Gang efter den anden.

Forfatteren gik derpaa i et særskilt Afsnit over til at polemisere mod den Deel af Pressen, som, tilskyndende paa den gode Sags Side, allermeeft skadede samme. „Det Gode,“ sagde han, „hævder sig selv, det Slette fælder sig selv; men Middelmaadigheden er farligere end det Sletteste. Den er i Almindelighed

næsviis, sig fremtrængende; den vækker gjerne Opsigt; og naar den understøttes af en eller anden tilfældig Egenskab, blander den let det mere uøvede Die, indsmugler saa megen Skjævhed, avler saamegen Halvhed blandt de mindre Befæstede, at de, der mene det alvorligt, ærligt og godt med Helligdommen, have ondt ved at gjøre Jorgaarden ryddelig for disse vanhellige Hønskræmmere og Skillingesveglere. Ligesom Ridderligheden for en stor Deel synes forsvundet af det selstabelige Samliv, saaledes optræde ogsaa disse Herrer ofte med en saa modbydelig Raahed, at deres Fægtning ikke ligner nogen Turnering, men snarere et Slagsmaal. For at give et Exempel instar omnium, behøver jeg blot at gribe i Blinde, og træffer da strax paa Een, der besidder alle de negative Egenskaber, der skabe den fletteste, politiske Dilettantisme. Hvo har ikke i —posten med Dnk og Modbydelighed læst denne Hr. ba's elendige Smørerier? Især i Afhandlingen „Det Timelige og det Evige“ synes han at have villet overbyde sig selv. Denne taagede Ordvæv med Islæt af løse, nyphilosophiske Traade, denne fæde Eftersnakken, denne svulstige Drøvtyggen af Andres originale Ideer, denne ubehændige, keitede Ironiseren, denne selobehagelige Forsængelighed, dette plumpe Hovmod, kunde uden Skade bære, hvilket Navn det skal være, kun ikke sund Sands. Vi kjende heldigviis

ikke personlig Faderen til dette Misfoster, men troe at kunne spore, at han er et ungt, forfængeligt Menneſke, der uden andet Kald, anden Indvielse end den, hans Selvforgudelse har givet ham, nu er kommet paa denne Afvei, langs hvilken han paa den Maade kun vil plukke Gisturter for Andre, men ſandelig ingen Laurbær for ſig ſelv.“

Bed Enden af den pompeuſe Tirade, ſom jeg i Grunden ſelv ærgrede mig lidt over, udbrød Præſten i en ubarmhjerdig Latter: „Naa, min gode Peter! der fik Du da baade læſt og paaſkrevet, og det ovenikjøbet af din egen Herre og Meſter!“

Præſtekonen ſendte mig et vredt Blik, men be-
tragtede Slagtofferet med en medlidende, forlegen Mine, ſom i mine Dine var værre end Præſtens Latter; og Charlotte ſad med bluffende Kinder og nedſlagne Dine, formodentlig af Undſeelse og Uergrelſe over det indirecte Slag, hun ſelv havde ſaaet. Martha havde ſat ſig i Sophaen og beſtjægtigede ſig med den lille Liſe og med ſine egne Tanker. Candidaten ſelv var blevet ſnart rød, ſnart bleeg, og beed, aldeles ſtum, ſin Underlæbe tilblods, uden at kunne finde et eneſte Ord til, for et Skins Skyld, at ſtøtte ſin ſtrykende Bygning. Jeg havde næſten ondt af ham, og ſølte lidt Fortrydſſe over min Haardhed.

Porthundens Støien og Heſtetrampen i Gaarden

gjorde en heldig Afbrydelse af den ubehagelige Taus-
hed, der var opstaaet. Jeg traadte til Vinduet og
saae ud; det var Arthur, ledsaget af Tægeren. Jeg
havde ikke før seet ham til Hest, og kunde ikke nægte,
at han tog sig prægtigt ud. Fætter Peter gjorde et
Dieblisk Mine til at liste sig bort, men forandrede dog
sin Beslutning og kastede den graae Hat paa Divan-
bordet med et Udtryk i Ansigtet, som kunde betyde:
„Na, det har vel ingen Nød; her knækker han da
vel ikke Halsen paa mig!“

Jeg havde næsten frygtet for, at den nye Person,
hvori Arthur nu optraadte her i Huset, skulde trykke
ham, gjøre ham forlegen og foranledige Gæt eller
Andet, der kunde volde ham en Ydmygelse. Min Frygt
var aldeles ugrundet. Han var saa jævn, saa fri
og sikker i sin Holdning, at jeg ganske roligt saa paa
Alt, hvad han foretog. Efterat have hilset venligt
paa hele Familien, undtagen Peter, der stod ved
Vinduet og vendte ham Ryggen, udbad han sig med
sagte Stemme en privat Samtale med begge Forældre.
Moderen tilfastede Charlotte, som sad der blussende
som i Feberhede, et hurtigt, betydningsfuldt Blik; jeg
derimod saa paa Martha. Hun sad og hviskede til
den Lille, og var blevet ganske hvid som en Slaaen-
blomst.

Forventningens Smerter vare dog kun kortvarige;

Conferencen i „Sovekammeret“ var snart endt, Protocollen sluttet, og idet de tre Personer igjen traadte ind, hørtes Præsten med glad Stemme at sige til Arthur:

„Ja, Hr. Kammerjunker! tag hende da, siden baade De og hun ere enige. Hun var altid en god Datter, jeg har det Haab, at hun ogsaa vil blive en god Husfru. Jeg betroer hende med fuld Tillid i Deres Hænder!“

Bed disse Ord reiste Charlotte sig fra Stolen og gjorde et Skridt fremad; men paa et ængsteligt Bink af Moderen, sank hun atter ned paa sit Sæde og saae med høit opspilede Dine paa, at Arthur med raske Skridt ilede hen til Martha, kysjede hendes Haand og omfavnede hende. Da ogsaa Fader og Moder havde omfavnet og lykønsket hende, kom Touren til Søsteren. Det piinte mig, det ængstede mig, skjøndt jeg vidste, at hun ingen virkelig Kjærlighed sølte for Arthur, men at kun hendes Forsængelighed her havde faaet en Kevselfe; det ærgrede mig, at jeg havde været saa dristig selv paa en Maade at have ført Rifet, — og nu var jeg bange for Ubruds-Scenen! Dog mit Sind kunde være roligt, og jeg maatte atter her beundre eller forundre mig over den qvindelige Natur. Charlottes Dine tindrede, hendes Mund smilede, da hun tog Martha om Hovedet og kysjede hende, og derpaa rakte Kammerjunkerens sin

Haand. Han lod det ved denne Ceremonie ikke, som ellers, heroe ved at berøre Fingerspidserne, men greb den hele Haand i sin og rystede den med al mulig Hjertelighed. • Al hans Forlegenhed var som blæst bort, og denne Frihed gav hans Væsen en Anstand, som før havde manglet ham, men nu klædede hans mandige Personlighed meget godt. Charlotte stirrede paa ham med store Dine.

„Naa, Hr. Kammerjunker!“ sagde hun leende til ham, „nu kan jeg da ret i Mag finde Velighed til at arbejde paa den omtalte Omvendelse; ikke sandt?“

„Ja,“ svarede han ligeledes i en spørgende Tone, „tag nu kun fat! Det vil sikkert lykkes Dem; De har ganske særegne Gaver til at omvende Folk, — derom er jeg overbevist! — Men,“ vedblev han, idet han vendte sig til mig, „hvad blev det saa til med din Plan, som Du ansaae for saa let at udføre? hvad sagde jeg?“

„Hvad siger De? — Hvad mener han?“ raabte Præsten og Madamen i Munden paa hinanden.

„Na,“ svarede jeg leende, „det er ikke andet end „Der in dem Irrgarten der Liebe herumtaumelnde Cavalier“ *), som nu hoverer over at være kommet paa rette Bei!“

*) Titelen paa en gammel tydsk Roman.

Under disse faa Repliker havde jeg lyttet til en anden fort, men syndig Samtale, mellem Peter og Charlotte, idet nemlig den Første med halv Stemme og et ondt Griin sagde til hende: „Men min Gud, Charlotte! Du bestrimer jo ikke!“ hvortil hun med et roligt og koldt Ansigt svarede: „Jeg begriber ikke, hvorledes Du, efter igaar at have leget Himmelspræt, og i Dag lidt en saadan Prostitution, endnu tør vove at tale med!“ Hvorpaa Thyren taug stille og maabede.

Da jeg nu saae Alt i en saa god Gang paa alle Kanter, fandt jeg, det var paa Tide for mig at træde af fra Skuepladsen. Jeg greb min Hat og foregav, at jeg vilde tage mig en lille eensom Vandring i Skoven; og skyndte mig derpaa hjem til Gaarden. Her pakkede jeg min Kuffert, lod spænde for en lille Hamborger=Bogn, som under mit Ophold der var sat til min Raadighed, eftersom jeg er en slet Rytter; og efter et Par Timers Kørsel befandt jeg mig paa nærmeste Poststation, hvorfra jeg i en lille Billet takkede Arthur for alt Godt. Jeg ansøgte ingen Undskyldninger for min pludselige Bortreise, da jeg stolede paa, at han kjendte mine Manerer og ikke vilde forestænke mig i, at jeg fulgte dem.

Min Søren og Madame Trane sloge Hænderne sammen over min hastige Hjemkomst, og den Sidste var himmelglad over dog at være saa tidlig færdig

med Skuren, Badstuen og Bonen; og jeg selv var ikke mindre glad. I denne friske Reenligheds Duft sad jeg da og gjenlevede min Landreise ved at optegne dens Begivenheder.

Et Par Maaneder efter fik jeg eet af hine uorthographiske, men venlige Breve fra Arthur. Min Flugt omtalte han ikke med eet Ord; men efter at have beskrevet mig sit Bryllup og „das vergnügte Leben“*), som han nu fører, fortalte han endvidere, at Fættren, der har taget Tjeneste hos en juridisk Embedsmand i Egnen for at øve sig i det Practiske, nu ganske havde skudt en hvid Pind efter Politiken, havde forlovet sig med Charlotte, tænkte kun paa Embeds- og Egtestand, og lod til at kunne blive en ret taalelig Birkedommer! — Skulde jeg virkelig have givet Anledning til et Mirakel?

*) Et Digt af Bürger.

Episode af et Familie-Liv.

Epistola ad Familiam

1.

Grevens elegante, velbesatte Taffel og ivrige politiske Samtaler holdt det talrige og af mange forskjellige Slags Menneſker ſammensatte Selskab længe ved Bordet. Den klare Eſteraarsſol, der ſendte fine Straaler ind i den ſtore Sal, de varme Samtaler, der dreiede ſig om en almindelig, vigtig og ſtor Interesſe, den blinkende Viin og andre ligesaa ſtarke Motiver havde ſat Alles Hjerter i Bevægelse; rundt om ſaae man tindrende Dine, blusſende Kinder, der knap lode ſig kjøle af de ſagte Bindpuſt, ſom fra den eſteraarlige, mørkeblaae Himmel trængte ſig ind gjennem de aabenſtaaende Balconvinduer, og legede med de lange Mouſſelins Gardiner.

Fiendens Ankomſt midt i Sommeren og Hovedſtadens Beleiring, der indtraf paa en Tid, da de fleſte anſeelige Familier ſøgte Adſpredelse deels paa egne, deels paa Bennerſ Landſteder, havde udeluſket et ſtort Antal fra deres Hjem i Byen, og for diſſe var det et ſtort Held paa Grevens Slot at have fundet Beſkyttelſe

og ved hans Bord den gjæstfrie Modtagelse. Formiddagen havde bragt Efterretninger om Hovedstadens Capitulation; og de dermed forbundne Tab for Landet, den Krigserklæring, som naturligen maatte følge heraf, den Frygt og Tryghed, den Sorg og Glæde, som man følte for Tabte og Ikketabte, Benner og Slægtninger, — Alt havde bragt det talrige Bordselskabs Stemning til betydelig Høide, og Sessionen vilde have været længer, hvis ei den ædle Bert tilsidst, ved at skyde sin Stol tilbage til Tjeneren, havde givet Tegn til at høre den.

Man strømmede ud til forskjellige Sider; Nogle for at drikke Caffee og fortsætte Samtalen i det fælleds Selskabsværelse; Andre for at nyde den levantiske Drif og Middagsrolighed i de mange Slags Pavilloner i den vidtløftige Hauge, der, leiret ned ad Høiderne, i Forening med to smaa Søer og en Skov omgav det kneisende gothiske Slot.

Felix, en ung Kobberstikker, hilsende til Høire og Venstre, stillede sig derpaa ind i eet af de dybe Binduer i Spisesalen, og saae med smilende Ansigt ud over den deilige Egn, der med Spor af dette Aars rige Fylde laae udbredt for ham i September-Maaneds stærke og farverige Belysning. Lige for ham laae Sletten, gennemskaaret af Hækker og Agerland; til Høire ragede det spidse Kirketaarn af den til Herregaarden hørende

Landsby frem bag et Krat, og til Benstre glintede en Kjøbstads Taarne og røde Huse bag en lille Aa, der som et fint blaat Baand snoede sig gjennem den mørkegrønne Eng. Dog var det nok ikke saameget alle disse Naturskønheder, der denne Gang loffede Smil paa den unge Kunstners Læber, som snarere indvortes Bevægelser, og det saadanne, at hans Ansigt derved beholdt et ganske særegent Udtryk af inderligt Selvbehag. „Kan du ikke,“ tænkte han, „være tilfreds med dig selv, Felix? Har du ikke i Dag viist sjelden Kraft, Selvbeherkskelse og Færdighed i den fine Verdenstone? Var din Samtale med Frøken Melting ikke utvungen, moersom uden Fortrolighed, snild og vittig uden Anstød? Kan du nægte, at dette glæder dig inderligt, og at du venter dog maaskee, trods alle indvortes og udvortes Hindringer, med Tiden at kunne seire og naae et Maal? og tillige, er du vel gaaet videre, end du selv har villet, har du ikke desuagtet endnu stedse bevaret dig et smukt Tilbagetog? Og alt dette vovede og udførte du lige over for Hende, — hende, som du engang elskede, hvis nu saa kolde Ansigt mangen Gang straaled, naar hun blot saae dig, naar du sendte hende et Blik, naar du talte til hende? Ak — skulde der endnu i denne Barm leve nogen Kjærlighed til hende; er ikke hver Gnist slukket ved hendes tilintetgjørende Blik, ved hendes kolde Forstandighed? Skulde man ikke næsten troe det!

Du vilde vel ellers ikke med saa megen Iver hovere over en maafkee indbildt Seier!" — I det samme faldt hans Blik paa Landsbyen og det beskedne Kirkeetaarn. „Min gamle Ven, Præsten, og hans syge Søster vente mig jo rigtignok i Eftermiddag, jeg har jo lovet dem at komme, jeg veed, det trøster dem, at see mig i deres Kredse, at høre alle hine vigtige Nyheder; men — jeg er altfor lykkelig, altfor exalteret til at kunne nedstemme mig til en Rolighed i Sindet, der passer sig for disse gamle, svage og — jeg maa selv tilstaae det — mindre interessante Folk. Jeg maa nu, som altid, nyde min Glæde alene." Han vendte sig ved disse Ord lidt til Siden, støttede sig paa den anden Arm, kastede et Blik udover Haugens Trætoppe, og øinede Rjøbstaden. En heftigere Rødme foer over hans Ansigt, han strøg hastigt Haaret fra Panden, og smilede med Velbehag, i det hans Hjerte bankede hurtigere. „Ogsaa hun venter dig maafkee med Længsel, du tør tilstaae dig selv, du troer, hun tilbeder dig, det yndige Barn, uagtet alt Drilleri! og hvor elskelig er hun ikke, den Uforlignelige — men dog" — Han henfaldt i taus Betragtninger, og lod sin Aand urolig, men saligt drømmende svæve fra det ene Billede til det andet.

Da blev han pludseligt vakt af sine Drømmerier ved nogle hvissende Stemmer, der lode sig høre i det andet eller tredie Fag fra ham, og hvilke, som det gaaer,

naar man hvissende vil disputere, lidt efter lidt gif over til en Iydeligere Tale. Dog vilde den unge Mand næppe have forstaaet, hvad der blev sagt, hvis ikke Naturen havde begavet ham med en næsten utrolig fin Hørelse, hvilken Nysgjerrigheden nu skjærpede, især da han hørte nogle Udeladelser, der, som det lod, angif ham selv, og, i det de ikke just skabte de behageligste Følelser i hans Bryst, droge ham lidt ned fra den Selvtilsfredsheds Himmel, hvori han svævede. Det var en blondhaaret og meget ung Kone, fyldig, men bevægelig, med en ægte græsk Profil, men med et koldt og næsten frastødende Udtryk i de forresten deilige blaae Øine, som taledede med sin Mand, en ung Advocat. Med hendes lille Figur, Kulden i hendes Ansigts Udtryk og Hefstigheden og Paastaaeligheden i Forsægtelsen af Meninger contrasterede paafaldende Høgherrens store, sorte, ildfulde Øine og Roligheden i den Maade, hvorpaa han forstod at bestride eller undvige sin Gemalindes Angreb og Paastande.

„Nei, kjære Antonie! Du gjør ham dog vist Uret! Saa slet er han dog nok ikke, som du gjerne vilde faae mig til at troe!“

„Jo, kjære Charles! saa slet og ikke bedre er han just, som du ikke vil troe!“ svarede Damen parodierende.

„Saa du ikke for Exempel i Dag ved Bordet, med hvilken fæde Vigtighed han opførte sig? hvor fjæffe og

udfordrende ethvert af hans Blikke blev efter hvert Glas Viin, han tømte? Besseden, siger du? — Hvis du kjendte ham saa nøie, som jeg, saa vilde du have bemærket, hvor strupuløs omhyggelig han er for at ned-sætte sin egen Person, hvor overdreven beskedent han taler om sig selv og sine Arbeider, at man maatte være meget uersaren i Verden, om man ikke bag denne Maske vinede den smaaligste Forfængelighed! Og hvad skal saa denne hans affecterede Varme og Opmærksomhed for Frøken Melting betyde? Troer du, han har nogen alvorlig Hensigt, saa tager du mærkeligen fejl. Det smigrer ham kun at tiltrække sig denne fornemme og deilige Piges Opmærksomhed, hvilket jo rigtignok, som du har seet, paa en Maade lykkes ham; thi han besidder — det har jeg altid sagt — underligt nok, en saadan Egenskab, der har Lighed med Klapperslangens Natur!”

„Nu er den gode Madame altfor slem!” sagde Advocat Friland smilende, og truede hende med Fingeren.

„Ikke saa slem, som jeg egentlig burde være! Jeg hader disse Cavalierer, der allevegne bære deres Hjerte tiltorvs. En Saadan er han. Jeg veed med Bestemthed, at han i Byen ogsaa gjør Cour til sin Huusvertinde, som skal være en meget net og skikkelig Person, velhavende og af anstændig Familie. Hun er

forresten ret fjøn, men seer meget phlegmatisk ud! Hun maa være meget ældre end han!"

"Svorfra kjender du dog hende?" spurgte Friland.

"Na, hun handler med Porcellain, og jeg har kjøbt Adskilligt hos hende."

"Ah, saaledes!" vedblev Advocaten med et sarkastisk Smil, "Du pleier dog ellers at købe slige Sager hos" — —

"Jeg kjøber, hvor det behager mig," svarede Fruen og fortsatte: "Naboer og Gjenboer have glædet sig ved at bemærke et meget idyllisk Forhold mellem de To."

"Birkelig?" loe Advocaten.

"Desuden," vedblev Fruen uden at standse, "hvad hjælper det ham vel nu, om han ogsaa sætter den smukke unge Uerfarne nok saa mange Grillen i Hovedet? Man siger jo, at hun, saa ung hun er, har en begunstiget Veiler. Og var dette end ikke Tilfældet, vilde da vel hendes Formynder og Oncle, den gamle Geheimeraad Melting, tillade en Forbindelse med et Menneſke, om hvem man ikke veed andet, end at han er og hedder Herr Felix?"

"Ja med Hensyn til hans Herkomst kan du for saavidt have Ret, ma chère! Du maa jo vide bedre Besked derom end enhver Anden, da han er opdraget i Dine Forældres Huus; men mig synes dog, du gjør

ham lidt Uret, naar du, ved at vurdere ham selv, slet ikke bringer hans smukke Talent i Anslag?"

„Talent!“ loe den unge Frue i en haanlig Tone, „ja, hvis han havde været eller vilde være slittig, kunde han maaskee arbejde sig frem til at blive en taalelig Copiermaskine for Andres Mesterværker; men ikke engang dette vil han nogenfinde naae, thi han er saa doven, saa doven — ak, jeg kjender ham nok! Og nu hans egne Compositioner! Folk sige jo rigtignok, at Ideerne ere ret gode, ja endogsaa nye, og Anlægget taaleligt; men er Udførelsen ikke altid saa overdreven flygtig, for ikke at sige skjodesløs? og mangler ikke alt hans Arbeide i den Grad, hvad man kalder Studium, at hvert Blad snarere bærer Præg af Hastværk og Lede, end af udholdende og taalmodigt Arbeide!“

Damen havde talt hurtigt og heftigt, og maatte puste lidt, hvorved en Pause opstod i Samtalen, en saadan, som pleier at antyde en lille Forstemning mellem Personer, hvoraf i det Mindste den Eine vil undgaae Modsigelse og Strid.

„Du sagde før,“ begyndte Advocaten, „at man ikke vidste noget om hans Herkomst; har din Fader da aldrig fortalt noget desangaaende?“

„Jeg har aldrig spurgt ham derom,“ svarede Fruen med en Stemme, der syntes at ville skjule en indvortes Bevægelse, „formodentlig fordi han interesserede

mig for lidt. Da jeg var et lille Barn, kom han i min Faders Huus, hvor, som du veed, mange andre unge Mennesker bleve underviste og opdragne. Det Eneste, der dengang var mig og mine Søstre vigtigt, var at faae den nye Huusfælle at see, om han var smuk eller styg, kjedelig eller moersom, —

„Fandt du Herr Felix smuk eller styg, kjedelig eller moersom?“ faldt Advocaten sin Kone i Tælen.

Uden at svare derpaa vedblev hun med alvorligt Ansigt: „Siden, da jeg voksede til, forstod jeg ret godt, at det ikke kunde nytte at spørge min Fader om en Ting, som han ikke af sig selv havde meddeelt os, og deraf kommer denne min Uvidenhed. Maaſkee ikke engang mine Forældre vidste ret Besked! Der var en Periode,“ tilføiede hun efter et Dieblis Tausch, „da han var ret vakker, ret brav; — men han har forandret sig!“

„Hør, sig mig dog, Antonie!“ sagde Advocaten med Gæt, i det han kysede begge hendes atlasthvide Hænder, og som om noget ganske Nyt faldt ham ind, „hvilken af dine talrige Veninder har givet dig denne lille, forslidte Ring, som du altid bærer paa din venstre Haand? Du har jo dog fortalt mig alle dine Souvenirers Historie?“

„Veed du hvad, Charles!“ svarede den unge Kone med alvorlig, dyb Stemme og undertrykt Be-

vægelse, „det lader til, du taber din Sukommelse; har du ikke eengang for alle tilladt mig at bære netop denne Ring, uden at aflægge min strenge Herr Gemal Regnskab for den?“

„Ja, jeg tænkte kunns ikke,“ — begyndte Friland godmodigt.

„Jeg haaber, Charles! du tænker intet andet, end hvad der kan bestaae med de gode Tanker, jeg veed, du baade kan og bør have om mig!“

Den unge Advocat tvang sig til en Latter, omfavnede sin lidt modstræbende Kone, og trykkede paa hendes Læber et Kys, der saaledes kom til at gjenlyde temmelig høit i den nu af Tjenerne forladte Spisesal. En uvilkaarlig ubetvingelig Bevægelse af Felix forraadte hans Nærværelse. Den korte, pludselige Taushed, som nu indtraadte, blev afbrudt, ikke af Manden, men af Fruen, der i en vel vedligeholdt, ligegyldig Tone spurgte sin Mand: „Du gaaer til Kjøbstaden i Eftermiddag?“

„Ja,“ svarede Advocaten, i det han tog en Brevtaske frem og bladede i nogle Papirer, „jeg var alt før Hovedstadens Spærring paa Spor efter en Forbryder af et ganske eget Slags. Tidens Uro og mange andre Omstændigheder havde standset mine Undersøgelser, der ogsaa egentlig have ført mig herhid i denne Egn, da jeg just for et Par Dage siden af en Hændelse

igien fandt det tabte Spor. Det var saamæn inde hos den tykke Bager, ham, der har den lille nydelige Pleiedatter, som Du holder saameget af. Nu agter jeg, ifølge min Pligt, naar jeg atter indtræder i mine Functioner, overensstemmende med min Instrux at forfølge Sagen. Det er egentlig Geheimeraad Melting, som har givet mig det hele Hverv."

"Na, lad det heller være," sagde den unge Kone kjælende og med den hos Fruentimmer saa let vakte Medlidenhedsfølelse, „er det noget meget slemt?"

"Meget slemt! og noget, som du sikkert, kjender jeg ellers dig ret, næppe vilde tilgive, ifald du vidste det," fik hun til Svar.

"Kan du ikke sige, at du har tabt ham aldeles af Sigte, at han er gaaet over til Fienden, har givet sig under fremmed Beskyttelse?"

"Det gaaer ikke an, lille Tony! han er for gammel og forstøffet i Synden, og vilde, saavidt jeg kun slutte mig til, endog saa selv foragte en saadan Udvei!"

"Hvad har han da gjort?" spurgte Fruen utaalmodigt.

"Det tør jeg endnu ikke sige dig," svarede den kjærlige Egtemand smigrende men med Fasthed, „deels formedelst Sagens Uvisshed og særegne Beskaffenhed, deels ogsaa af Frygt for, at din mig velbekjendte,

uimodstaaelige Overtalelse muligen kunde forlede mig, om ikke til ganske at lade det Hele falde, saa dog at gaae lunfnere og mildere til Værks, end jeg kan forsvare for mig selv! Iøvrigt vil jeg dog, til din Beroligelse, fortælle dig, at jeg opsporer ham, mere for om muligt at vende hans Brødes Følger til det Gode end for at straffe ham selv!”

„Ja, det forstaaer jeg ikke, Charles!”

„Det skal du ikke heller, Tony! Farvel!”

„Saa gaa da med dine Mysterier, du!” sagde Fruen smilende, kysede ham, hængte sig ved hans Arm, og trak ham ud af Stuen, idet hun kastede et hemmeligt, skarpt, men dog af Felix bemærket Blik hen i det Bindue, hvor han stod.

2.

Et Par Bøsseskud fra det grevelige Slot deelte Veien sig til Høire mod Landsbyen, og til Venstre løb den ned mod Kjøbstaden. I Midten af den trekantede Plads, som de tre sammenstødende Veie dannede, stod et stort, gammelt Bøgetræ, formodentligen en Levning af de store Skove, som forud ogsaa paa denne Side havde bedækket Ekstraaningens af de Høider, hvorpaa Herresædet var opført. Ved Træets Rødder laae flere store, mosbegroede Kampestene, og af disses Veliggen-

hed saavelsom af det rundtom nedtraadte Græs kunde man slutte, at denne Plads vel ofte maatte være et yndet Hvilested for Høstfolk, Malkepiger og Vandrende. Eftermiddagens Rolighed hvilede over Stedet, ingen Vogn hørt i det Fjerne, ingen Arbeidere saaes paa de afmeiede Marker, ingen Fugles Qviddren, intet Insects Surren afbrød den dybe, efteraarlige Stilhed. Himlen var reen og blaa, kun i Horizonten rugede, liig fjerne Bjerger, nogle tætte, mørke Skymasser, der efter den lumre Dag syntes at love en grægende Torden. Paa een af Stenene under det vældige Træes Løvtag sad Felix; han støttede sine Arme paa Knæerne og skjulte sit Ansigt i begge Hænder, og havde alt et heelt Dvarteer siddet saa aldeles fordybet i sine egne Tanker, at han ligesaa lidt havde bemærket Advocat Friland, der med hurtige Skridt var ilet forbi ham mod Rjøbstaden, som han af denne var blevet bemærket.

Skjøndt den Erfaringslection, han nyligen i Spisesalen paa Slottet havde modtaget, ingenlunde var ny; uagtet han mangen Gang, naar enten en sindig Benksaansomt lod ham mærke Ujævnhederne i hans Væsen og Forhold, eller han selv ved roligere Overlæg betragtede sig som en fremmed Gjenstand og som saadan bedømte sig selv, havde følt sig dybt ydmyget og nedbøiet; saa havde dog denne sidste Scene saameget smerteligere grebet hans Hjerte, som de haarde Domme

udgif af en Mund, der forhen venligt havde tilsmilet ham; og havde saa meget dybere ydmyget ham, som de fremførtes for et Vidne, hvem han ikke kunde nægte sin fulde Agtelse. Og dog kunde han, naar han ret roligt betragtede det Forhold, i hvilket han havde staaet til hende, og Grunden til hendes forandrede Stemning, ikke andet end tilskrive sig selv al den Uret og Sorg, han kunde indbilde sig at have lidt og følt; thi hans vankelemodige Character, det Ubestemte i hans Tilbøieligheder, den Mangel af Kraft og Fasthed i Dieblikke, som kunde have været afgjørende for hans og hendes Fremtids Skjebne, maatte vel have aabnet hendes Dine og gjort hendes Hjerte — der rigtignok meest stod under Forstandens Formynderskab — koldt og bittert imod ham, og tilsidst næsten ladet hende see ham i et foragteligt Lys. Saameget lettere maatte det have været for Advocat Friland, der med Sindighed og Fasthed forenede Vid, selskabelige Talenter, stor praktisk Duelighed, et smukt mandigt Udortes og stor Sikkerhed i Behandlingen af alle dem, han kom i Berøring med, at vinde hendes Tilbøielighed og erholde hendes Haand.

Disse Betragtninger og andre bittre Selvtilstaaelser, der dog af og til syntes at svækkes lidt ved ligesom fjernt fra tilraabende Retfærdiggjørelser og Undskyldninger, krydsede forvirret i hans Hoved, og sammen-

trængte sig undertiden i eet Brændpunct for at vise ham hans hele Uæselhed i det klareste Lys, og aspresede ham tilsidst Taarer og smertelige Suk.

„Hvor elendig, hvor uæsel maa jeg ikke være,“ raabte han, og knugede frampagtigt begge Hænder mod det raade Ansigt, „hvor foragtelig i Andres Dine, naar jeg end ikke selv — dog — hvad nytter nu vel min afmægtige Klage? O, dette Kar“ — her lagde han Haanden paa Hjertet — „er af en altfor slet Maasse. Det er intet Bedre værd end at knuses og kastes blandt andre Skaar!“

Bed en næsten latterlig Idee=Association foer hans Tanke til Byen, til hans stille, ydmyge Hjem.

„Min stakkels Milla!“ sukkede han bevægeligt, „hun er saa god, hun er saa from — Nei, nei! jeg kan ikke udholde den Tanke — — det maa — det skal — — Al, hvorfor har jeg ikke i Tide med Kraft udrevet mig af saa mange Forhold, der have næret min Svaghed, standset min Fremstræben? Hvi har jeg ikke dræbt Slangen i mit eget Bryst? Hvorfor har jeg ikke kastet Blyant og Gravstikke til Helvede, og heller lært at flette Kurve eller høvle Brædder? Min Forsængelighed var blevet brudt, mit Hovmod knækket, og jeg selv maaſkee knuust; men hvormeget bedre at sidde skjult for Alles Dine og tilfreds, — hvormeget sødere selv at have Gravhøien over sig, end at lide denne

usigelige Qual! Den bedste Tid er ubenyttet eller misbrugt, Fremtiden ligger for mig som en trøstesløs Drk, der skal gjennevandres; og naar jeg saa har slæbt mig træt og modig, — hvad saa?”

„Ja, Bedste! det skulde man have betænkt lidt tidligere!” sagde en sonor Stemme tæt foran ham, og i det Samme følte han sin Skulder let berørt af en Stok. Forskrækket slog Felix Vinene op, som Gen, der pludselig vækkes af en Drøm; foran ham stod en mager Mand, der kunde synes at være noget over Halvhundrede Aar, hans Ansigtssfarve var blegguul, Vinene lyse og matte, Tænderne, som hans grinende, men godmodige Emil led see, lange og graalige; hans brune Kjole med de store Staalknapper, hans sribede Vest med Taster, de spættede Strømper og guulkravede Støvler, der løseligt omgave de smalle Been, tydede paa Fattigdom og en forsvunden Mode. Han holdt i den ene Haand en gammel Hat samt det store Spaniskrør, hvormed han havde vækket Felix, og tørrede sin Pande og de bagtil i en Bidsk bundne graae Haar med et stort mørkeblaat Lommeklæde. Han stod rank, som om han havde været Militair, og alle hans Bevægelser havde noget saa livligt og hurtigt, hans Stemme var saa klangfuld og Betoningens Nuancer saa mangfoldige, at man maatte see hans Ansigt, for ret at kunne slutte sig til hans Alder.

„Hvad vil han mig? hvad godt?“ raabte Felix med rynket Pande; og da den gamle Mand, skrækket ved hans Hestighed, traadte et Par Skridt tilbage, vedblev han roligere: „jeg har Intet hos mig!“

„Jeg vilde saamæn ei tigge, min fjære, fjære — Herre! men da jeg just i Forbigaaende hørte Deres sørgelige Udraab, faldt mig hine Ord uforvarende af Munden,“ svarede Manden.

„Hvilke Ord?“ sagde Felix, „har han luret? Vil han maaskee trøste mig?“ lagde han til med Bitterhed; „gaa, gaa, og lad mig være i Fred!“

Den gamle Mand blev staaende taus foran ham, det grinende Smil, der før havde opklaret hans Ansigt, var forsvunden, og en Art af veemodig Undseelse havde lukket hans tynde Læber, slappet alle Muskler i de rynkede Træk og udbredt ligesom et Slør over Dinene. Der laae noget saa usigeligt sønderknuust og bønfoldende i hele hans Holdning, og hans Tausshed var saa betydningsfuld, at Felix, næsten skamfuld over sin Hestighed, ogsaa taug, og forvirret betegnede ham med Haanden, at han skulde gaae og lade ham være ene. Da Manden desuagtet endnu dvælede og med sit matte Blik vedblev at betragte ham, tog han hurtig sin Hat op, som laae ved Siden af Stenene i Græsset, og lavede sig til at gaae.

„Hvor gaaer De hen, unge Herre?“ spurgte

Manden hastigt, „jeg beder Dem saa bønligt, siig mig det!“

„Til Høre!“ sagde Felix, smilende over den Gamles Paatrængenhed, og pegede ned mod Landebyen.

„Ja, aa ja, rigtigt!“ sagde Hiin, nikkende med Hovedet, „ja, gaaer De til Høre, saa gaaer De den rette Vej, gif De til Benstre, kunde De maaskee tage Feil.“

„Hvad mener Du, Gamle?“ raabte Felix med nysgjerrig Hefstighed, „kjender Du mig? eller er Du maaskee —?“ lagde han sagte til i en medlidende Tone.

„Af, ja vist!“ sagde Manden, dragende sig langsomt bort fra ham, „læg ikke Vægt paa mine Ord; man har tidt nok sagt mig, at der ofte ikke er nogen ret Mening i dem; thi her staaer det nok ikke altid saa ganske rigtigt til!“ og pegede paa sin surede Pande. Han vendte sig, og vilde gaae, men kom pludselig tilbage, greb den unge Mand's Hænder og stirrede ham stivt ind i Ansigtet. „Lad mig dog endnu engang betragte diise Træk,“ sagde han med bævende Stemme, „diise lyse Dine, denne fine, frumme Næse, lad mig endnu engang tage paa diise Hænder, og saa — gaa! De besøger nu Pastor Petersen, De seer formodentlig hans Søster, hende, den Enge, saa kunde De jo — dog — hvad kan det interessere Dem, eller være hende fjært at tænke paa den gale

Skædder Siljer! — Farvel, maaskee for sidste Gang!“ Han gjorde høire om, og gik med raske Skridt ned ad den Bei, som førte til Kjøbstaden, medens Felix endnu ganske forundret og overrasket saae hen efter ham, og derpaa fortsatte sin Vandring til Landsbyen.

Underveis overtænkte han ret det Sære og Hemmelighedsfulde ved dette Møde, dadlede sig selv bittert for den uoverlagte Hestighed, hvormed han havde begegnet den Gamle, og ærgrede sig over, at han siden, imponeret ved Mandens Person og Tale, havde spillet en temmelig slau Rolle i denne Scene, hvis Betydning tillige hans Forvirring havde hindret ham i at komme paa Spor efter. Men, hvad han egentlig meest i sit Hjertes Lønkammer beklagede, var, at han ikke havde havt et eneste Bidne til en Hændelse, der i hans altid exalterede Indbildningskraft var forekommet ham saa usædvanlig og vel skikket til at underlægge en phantastisk Betydning; og hans Forsængelighed var ligemeget frænklet fra begge Sider.

„Jeg maa nu,“ tænkte Felix, idet han rast vandrede ned ad det med Pile og Hasler indgjærdede Stræde, som førte ned mod Landsbyen, „først og fremmest tage Afsked med disse gode Folk i Præstegaarden, — saa er det overstaaet. Hovedstaden er aaben, alle Fremmede paa Gaarden ville nu drage ind igjen; ogsaa jeg maa i Morgen eller i Overmorgen

see at faae en Plads paa een eller anden Bogn, — af, maaskee hos min Ven, den gamle Geheimeraad, — og begive mig til mit forrige Hjem, hvis Ilden ikke har gjort mig huusvild; thi den midlertidige Understøttelse, som Geheimeraad Melting saa ædelmodigt i denne Trængselstid har ladet mig tilflyde, tør og vil jeg ikke længere nyde, uagtet al den Fiinhed og Skaansomhed, hvorved han, saa at sige, paanødte mig den. Og hvorfor gjorde han nu det? hvorfor udmærkede han mig ved enhver Leilighed? foretrak mit Selskab for saa mange Aldres? gjorde mig saa ofte til sin Fortrolige i mange af sine vigtige Anliggender? hvorfor behandlede han mig strax som en gammel Bekjendt, med saa megen — jeg kunde næsten sige — faderlig Godhed? hvorfor var han, syntes mig, bevæget og trykkede min Haand, hvergang Talen var om Ekilæmisjen? hvorfor søgte han stedse at drage mig mere og mere nær til sin elskværdige Niece, Frøken Elisa? Dog vel ikke alene, fordi jeg kunde hjælpe ham ved hans comiske botaniske Kaseri, — tørre Planter for ham og tegne? eller give hende lidt Underviisning?“ Han dvælede et Dieblif ved disse Spørgsmaal, uden at vove at besvare sig dem selv, skjøndt vel mere end eet Svar hemmeligt lurede i hans Indre. „Dog, for Diebliffet bort med disse Lyse, i det Fjerne dæmrende Udsigter; nu vil jeg afgjøre denne Afskedsvisite, og — saa siden det Bedste!“

Denne sidste Bending i hans Tankegang før alvorligt gjennem den klare Himmel, der for et Dieblif havde straalet i hans Hjerte, som en af Vinden hurtigt bevæget Sky stundom for et Moment kan fordunkle den blanke Sol. Det var nemlig ogsaa een af Gjenstandene for hans umættelige Forsængelighed at kunne omgaaes og takkes alle Mennesker, af hvad Stilling, Forhold eller Dannelse de end vare; og det lykkedes ham ogsaa i Almindelighed trods den Selvovervindelse, det ofte kostede ham, trods de mange kjedelige Timer, det beredte ham, i det Mindste for en kort Tid at indtage Alle, som han lagde an paa, ved en vis paatagen naiv Godmodighed og en dyb Forstillelse, der strakte sig i alle Retninger, som det selskabelige Samliv kan tage, og som skjulte det høist Mangelfulde i hans overfladiske Dannelse og det Hule, Egoistiske i hans Character. Som en Følge heraf var især saadanne Menneskers Omgang ham kjær, hvis Stilling i Livet ikke lod dem skue meget dybt, eller ane hans Mangler, og som altsaa, i det de kun betragtede den skinnende Yderside hos ham, ideligen enten fandt sig smigrede ved hans Omgang, eller ved deres Opmærksomhed og Roes nærede og kildrede hans Forsængelighed. Saaledes havde han under sit Ophold paa Slottet nærmet sig Præsten, der levede alene med sin syge Søster, og uagtet disse Folks Omgang i hine Henseender

ikke aldeles kunde bære hans Svaghed op, saa var dog al den Opfigt, han gjorde ved — som Damerne paa Slottet udtrykkede sig — sin velsignede Opførsel mod de rare gamle Folk (som ellers Ingen gad omgaaes) ham og hans Selvfjærlighed tilstrækkelig Fyldest.

Imidlertid var han kommet Landsbyen saa nær, at han kunde overse hele Gaden lige ned til Præstens røde Port; og hvor forundret blev han da ikke ved langt borte at see sit nye Bekjendtskab, den gamle Skrædder Siller, vandre ud af Præstegaarden og tage Veien langs Haugehækken, bag hvilken han kort efter forsvandt.

„Han har havt Grinde her, han kjender Egnen og Gjenveiene bedre end jeg,“ tænkte Felix, trykkede paa Portlaagens Klink, og traadte ind i Gaarden. Her mødte han Præsten, der saa hurtigt de gamle Been vilde bære den tykke Krop, ilede mod Portrummet: „Saae De ham! Høistærede! mødte De ham ikke?“ tilraabte han Felix med vidt aabnede Dine og Forsærdelsens Blegghed paa Ansigtet, idet han med sit Piberør pegede ud ad Veien til.

„Hvem mener De, Hr. Pastor? Kat Dem dog, Kjære! er der skeet nogen Ulykke?“ raabte Felix.

„Hvem skulde jeg mene uden Skrædderen, Siller, den Affkyelige, — det vil sige, ikke Siller men

Fanden, — Gud forlade mig min slemme Synd! — og dog Fanden ikke Fanden, men snarere hiint Uffkums Gjenfærd! Al, hvad hjælper det, Høistærede! at man studerer Philosophie, og sørger for sin og Tidsalderens Dplysning, naar dog saadanne Erfaringer, som jeg og min Familie netop med dette Menneſte have oplevet, formaae at omstyrte de bedſt ſunderede Principer. Al den Ulykke, vi have oplevet med min ſtaffels Søſter, at hun nu ligger og har ligget i mange Aar hiſtinde, ikke levende, ikke død, ſtum — fun i de velfignede Dine er der Liv, — uden at kunne røre et Lem, og ſaa yderligen ſvag i Aanden, — Alt dette, ſiger jeg, have vi ham alene at takke for; og det var da heller intet Under, om der ved et ſaadant Menneſte ogſaa fandtes Egenſkaber, hvis Tilværelſe kunſ maatte tilſkrives den ſule Aands Virkning, — Gud frie og bevare os! — Er det ſandt, hvad Mange paaſtaaer, og jeg næſten, trods al Dplysning, kunde friſtes til at troe, at viſſe Menneſker beſidde den Gave at kunne viſe ſig paa tvende Steder paa een Gang, ſaa maa det være Tilfældet med ham. Ja, ſandt var det, Høiſtærede! kunde man bare et lille Gran titte indenfor hiint Forhæng, bag hvilket vi engang Alle ſkulle optræde, vilde man ſaae Dplysning om mange Ting, og vel ogſaa om denne. Hvorom alting er, ſaa erindrer jeg i denne Anledning en ganſke ſnurrig Paſſus med een

af mine Venner, hvem man ogsaa vilde gjøre til en Dobbeltgjænger. Hans Kone havde den hæslige Bane at ligge og læse i Sengen om Aftenen, og gjorde det ofte, uagtet Manden, der var lovlig streng, havde forbudt det. En Aften, da Manden var i Selskab, og Konen laae og læste, faldt hun usformærket i Søvn med Bogen i Haanden; og da hun, som det nu tidt skeer, gav et Epjet og vaagnede, vender hun Hovedet lidt, og seer sin Mand med stirrende Bine ligge ved Siden. Det gjøs rigtignok i hende; men da hun havde hørt, at slikt Epøgeri maatte standse, naar man kunde faae Ram til at slaae Gjensærdet, saa betænker hun sig ikke længe, letter sin Arm, og vender, Vorherre Død! med Bagen af Haanden sin Egteherre og Huusbond saadan Een paa Snuden, at Blodet sprang ham ud af Næse og Mund; — for, De maa vide, Høistærede! det var virkelig Manden selv, som laae der, og som var kommet hjem, medens Konen fik sig en lille Luur over sin Lektüre. Siden læste hun aldrig meer i Sengen, men slukkede kjønt sit Lys, og sov ind under sin Aftenbøn! — Hvad forresten Sillers Forhold til min Familie angaaer, da er det en Hemmelighed, som jeg, om jeg end vilde, skulde have ondt ved at forraade; thi jeg troer, der er kun to Mennesker levende, der veed ret Bested med Sammenhængen, nemlig min Søster og Han. Hun, Stakkel,

barer sig nok for at aabenbare Noget; thi som De veed, er hun berøvet Tungens og næsten ogsaa Hændernes Brug, — og Han, han vogter sig vel! Længe have vi, Gud skee Lov! ikke seet til ham, thi en eller anden Ulykke pleier gjerne at være i Følge med ham; men nu maa han vel i denne urolige Tid være opkøst fra sit Smuthul, ligesom der undertiden efter et Jordstjælv eller anden stor Naturomvæltning ud af Skove og Huler fremkomme saare sjældne Exemplarer af Qvadrupeder, Slangar og deelige, som ved den almindelige Forstyrrelse have faaet deres Logis opjagt og ere blevene huusvilde!”

„Han er her!” raabte Felix, endelig afbrydende den snaksomme Geistlige, „han er her!”

Gud frie os vel!” hvistede Præsten og saa sig forfærdet om til alle Sider, „har De seet ham? hvorfra kjender De ham?”

„Jeg talede med ham hift oppe ved Bøgen; han snakkede noget forvirret Tøi, og teede sig saa underligt, at jeg troede, han var vanvittig. Dog kan jeg ikke nægte, at jeg strax fortrød den utidige Hestighed, hvormed jeg i Begyndelsen affærdigede ham; thi hans Person gjorde siden et dybt og rørende Indtryk paa mig.”

„Saa! ham gjør han ogsaa Indtryk paa, ham har han ogsaa forhejet ligesom os Andre!” mumlede Præsten.

„Da jeg forlod Stedet,“ vedblev Felix, „gik han ned mod Kjøbstaden, og det undrede mig derfor høiligen at see ham kort efter liste sig ud af Deres Gaard, da jeg var ved Enden af Byen. Han maa vel have gaaet en Gjenvei, og være kommet foran mig.“

„Alt nei,“ sukkede Præsten, „der er ingen saadan Gjenvei, han var her ikke selv; hør kun, hvorledes det gik! De veed selv, at jeg næsten hver halve Time seer ind til Felicia; mit Hjerte hænger ved den stakkels Kone, — Pige, vilde jeg sagt, — og jeg troer vist, at hendes dødelige Afgang, skjøndt saa onskelig for hende selv, vilde give mig Raadestødet. Som jeg nu aabner mit Studerekammers Dør, seer jeg ham, Siller, gaae fra min Søsters Dør med Hat og Stok i den ene Haand og sit store, mørkeblaae Lommestørklæde i den anden, tværs gjennem den store Dagligstue og ud ad Gangdøren, — ligesaa tydeligt som jeg seer Høistærede her staae for mig. Stum og næsten lam i alle Lemmer af Forfærdelse bliver jeg staaende, og inden jeg kan besinde mig og forfølge ham, er han forsvundet!“

„I Sandhed! besynderligt!“ mumlede Felix.

„Ikke saa besynderligt endda, Høistærede!“ gjentog Præsten, „thi alt det Onde, som dette Skarnsmenneske, — Gud forlade ham! — har tilføiet os, maa nok ligge ham haardt paa Samvittigheden, og ofte pine

ham, saa at Tankerne, enten de ville eller ei, maae være henvendte paa hans Brødes Offere; og det er i saadanne Tilfælde just, at man fabulerer om slige Apparitioner. Men — som sagt — Hemmeligheden er ikke min, og jeg veed desuden saa grumme lidt deraf. De skulde kuns ellers have seet min Søster, da hun var ung, hvor det var et meget smukt Fruentimmer; ja, jeg forsikrer Dem, hun gjaldt for een af de kjønneste Damer i Byen, da hun var der i Huset hos vor salig Morbroder, Oberst Braun, og blev opdraget der tilligemed hans Datter, vor Cousine; Gud hjælpe os for Ende, den Opdragelse fik! De unge Herrer kaldte dem saamæn ordentlig Morgen- og Aftenstjernen for deres Deiligheds Skyld. Men han var da — desværre! — heller ikke hæslig, det maa man ikke sige, snarere smuk.”

„Hvem mener De?“ spurgte Felix nysgjerrigt.

„Jh! hvem andre end Eiller! Ja, jeg siger Dem ikke mere! men har De lyst, saa skal De see et meget deiligt Portrait af ham, da han var ung. Kom herind i mit Studerekammer, Høistærede!“

Den gamle Mand førte sin Gæst ind i det lille forrøgede og med Boghylder tapetserede Gul, som han titulerede saaledes, bad ham at sidde ned i en med Hynder vel forsynet Stol, aabnede sit Chatolskab, udtog deraf et temmelig stort Maleri og stillede det

hen foran Felix. Det forestillede en ung Mand i Marinesoldater-Uniform, rød Kjole, mørkeblaae Rabatter med gule Tresser og Underofficiers Distinctioner. Hans blonde Haar, der efter hiin Tids Mode var friseret og bundet bagtil i en Pidsk, var endnu blevet mere blond ved Pudderet; under en smuk, høi Pande laae et Par lyseblaae, klare, milde Dine, hans Næse var fint frummet, og om Næsefløien og Munden syntes et ret behageligt Smil at svæve; men dette og hele det noget sødlige Udtryk i Ansigtet, i Forening med den blege Farve, kunde maaskee med Rette give den kyndige Physiognom Anledning til at stemple dets Character med Prædikatet kjødelig.

„Naa, Høistærede!“ tog Præsten Ordet, da den unge Kunstner længe taus havde betragtet Portraitet, „ikke sandt, er det ikke et pænt Skilderi? Det er ogsaa malet af Zuel. Hvad siger De?“

Felix tog Billedet i Haanden: „Tilvisse er det smukt og udtryksfuldt; men jeg falder i Tanker over, hvor besynderligt dog Tiden kan forandre et Menneskes Træk; thi nu skulde man i den Gamles Ansigt have Møie med at gjenfinde et eneste Spor af, hvad det forhen har været!“

„Ja, sandt var det, Høistærede! vi ere alle skrøbeligt Guds, og Forgyldningen gaaer snart af os! — Men vil De allerede gaae?“ spurgte han Felix, som reiste sig.

„Ja, Herr Pastor!“ svarede denne med lidt Høitidelighed i Stemmen, „jeg vil gaae, og tillige med det samme sige Dem Farvel og Tak for al Deres Godhed mod mig. I Morgen eller Overmorgen reiser jeg rimeligviis ind til Byen, som nu igjen er aaben. Vi sees da vel ikke saa snart!“

„Na jo,“ svarede Præsten, „det kunde dog nok hændes; thi jeg har i Sinde med det Første at lade min stakkels Søster føre ind til Byen, hvor Lægehjælp og Pleie lettere og bedre kan ydes hende end her, om ikke for andet, saa for i det Mindste at formindske hendes Lidelser; da følger jeg nok selv med. — Naa, saa De vil da reise? sagtens med hans Excellence, Herr Geheimeraaden? Ja, den Mand, han interesserer sig rigtignok for Dem, han elsker Dem næsten som — naa, bliv De kun ikke rød i Hovedet, jeg vil ikke trænge mig ind i Nogens Hemmeligheder! Og om jeg end vidste Noget, saa skulde det saamæn ikke komme over mine Læber. Det skulde ellers rigtig glæde mig inderligt, hvis jeg engang kunde omfarne min unge Ven i Byen hos hans Excellence Herr Geheimeraaden, som hans — ja — for seer De, De har jo dog selv paa en fiin Maade ladet mig ane noget Saadant; husker De ikke nok forleden Dag, da vi drak en Flaske Rhins sammen i mit Vinsthuus, da var De ikke saa taus, ikke saa forsigtig, som De nu lader. Dog — inden De gaaer, vil De dog vel see min Søster!“

Ugjerne, thi han sølte altid en egoistisk Modbydelighed for at besøge eller nærme sig Enge, — fulgte han Præsten ind i Kammeret. Der laae hun med tillukkede Væne; et fiint Ansigt, hvis Træk nok kunde minde om noget fordums Deiligt. Under den hvide Kappe sneeg sig et Par tynde, blonde Lokker frem, begge de særdeles veldannede Hænder laae lige udstrakte paa Teppet, og paa den Høire bar hun en smal, forslidt Guldring. Hendes Aandedrag, der langsomt hævede Brystet, var næsten det eneste Livstegn; thi fra hendes Kinder og de uberægelige Læber havde Smerten forlængst udpustet det friske Livstjær.

„Jeg troer, hun sover,“ hviskede Præsten til Jelix, der taus og forlegen betragtede den Enge, „og jeg vilde for Alt i Verden ikke forstyrre hendes Søvn og vække hende til Smarter; desuden vilde hun maaskee ikke engang gjenkjende Dem, hun er jo stundom reent fra det!“ Han ledsagede sin Gæst ud gennem Gaarden og tog Afsked med ham udenfor Porten. „Hvor vil De hen?“ raabte han til Jelix, som vendte sig til Høire, „ah, jeg kan nok begribe, hvem De vil aflægge Besøg hos i Kjøbstaden, den lille Anne Marie, Bagerens Pleiedatter! Ja, De er mig en stor Skjelm! Vare vi ikke saa gode Venner, som vi ere, saa skulde jeg rigtignok underrette hans Excellence Herr Geheimeraaden om alle Deres Krumveie;

og hvad, troer De, vilde saa den lille Frøken vel sige? Men vær De kun ikke bange, jeg blander mig aldrig i Andres Hemmeligheder. Det forstaaer sig, det er meget naturligt, at De synes godt om Anne Marie, hun er saa fin og hvid som Hvedemeel og let og trind som en Æggekringle! Gud være med Dem! Adjes!" Seende vinkede han med Haanden af Felix, der allerede var saa langt borte, at han næppe fornam eller forstod hans sidste skjemtesfulde Ord.

3.

I Kjøbstadens Hovedgade tæt indenfor Porten eller Bommen laae den rige Bagers Gaard. Det var een af hine Bygninger, der, skjøndt opreiste for henved tre hundrede Aar siden og bestaaende af Bindingsværk, dog i mange af Smaabyerne have vedligeholdt et Slags Friskhed. Hovedlængen bestod af mange Tag tæt ved hinanden satte Binduer, Qvistens Bjelkeværk, Bjelkehovederne og Gesimserne vare udhuggede i firklige Snorkler, alle endnu synlige, uagtet en moderne Malerkost havde overtrukket dem med en mørkegrøn Oliefarve; men trods det Skumle, som disse Bygninger pleie at have, trods det Mørke, som den stærkt udbyggede Qvist og det over Døren hvilende Bislæg foraaarsagede, havde dog det Hele noget hyggeligt og

bequemt. Husets vel vedligeholdte Stand, der mindede om Gierens Rigdom, og de, forresten til den øvrige Architectur slet passende store, yderst blanke Binduesruder, den tykke, ægteforgyldte Kringle over Døren, det gammeldags, kunstigt udarbejdede Trappegelænder af Jern med svære, skinnende Messingknapper, men fremfor Alt en smal, men pæn og broget Blomsterhaug, der laae mellem Gaden og Husets Forside, gjorde, at Diet gjerne dvælede derved. Og naar nu ovenikjøbet en saa deilig lille Pige, som Bagerens Fosterdatter, Anne Marie, gik og syslede blandt Blomsterne, eller sad under Bislaget og syede, saa gik der vist ingen Student, Kunstner eller andet Phantasie-Menneske forbi, uden at han i det Mindste i sin Grindrings Mappe jo gjemte en Skizze af denne fredelige Scene.

Ogsaa Herr Felix havde alt i nogle Minutter staaet og med Interesse betragtet dette Maleri. Anne Marie var i Haugen; thi paa den sidste Tid havde hun faaet en uendelig Kjærlighed for Blomster og Haugevæsen, og beskjæftigede sig saare ivrigt dermed. I disse Bestræbelser blev hun troligen understøttet af den unge Mand, der — en Middelting af Intendant og Gartner — bestyrede Grevens vidtløftige Parkanlæg og kostbare Drivhuse. Han var en Franskmænd af Fødsel, livlig og munter, overmaade smuk, dandsede som en Duffe, sang til Citharen en Mængde smaa

Romancer, og var næsten alle de unge Pigers Daggelam. Da han havde bemærket hendes Kjærlighed til den Kunst, han selv med saa stor Duelighed udøvede, forsømte han heller ikke i sine Fritimer at give sig et eller andet Grinde til Kjøbstaden, og ved Leilighed at gaae hende tilhaande ved de smaa Forandringer og Anlæg, hun foretog saavel i hiin lille, som i den større, bag Huset beliggende Hauge. Han var netop ogsaa denne Eftermiddag kommet til hende, for at ordne Udseendet, som Efteraaret og den tilstundende Vinter gjorde fornødent. Hans Ranks Frakke og graae Straahat hængte paa Etakittet, og i blotte Skjortearmer sprang han raask og vever omkring til alle de Punkter, som Haugens lille Dronning med sit Scepter — en oprykket Blomsterstav — anviste ham. Den kjoelige Vind pustede om hendes mørkerøde Eirtses Skjort og det sneehvide Forklæde, og lod undertiden Diet skimte Omridset af det nette Been og en lille Fod, paa hvilken hun forstod at træde saa let og fjærlig som en Muus; det mørke, silkebløde Haar skjultes tildeels af en tæt Kappe med brede Strimler, smykket med et chamoisfarvet Baand; og under denne straaledede de store, fløgtige Dine, der dog alt imellem antog en mere skjelmisk Character, naar den unge Gartner fortalte noget pudseerligt, og hun blev trunget til at drage den fine Overløbe bort fra en Række Tænder,

saar skjære som østerlandiske Dpaler. Uagtet al den utvungne Fristhed og Naturlighed, hvormed hun bevægede sig, indgjød dog et vist Noli me tangere, som udbredte sig over hele hendes Bæsen, uvilkaarligt Respect; men ikke desmindre maatte man dog paa en vis Maade give Pastorens drøie Sammenligning Medhold; thi Anne Marie var virkelig fin og blød, som Hvedemeel, og trind og appetitlig i den allernoblest Betydning, og man vilde, om man end ikke vidste bedre, næppe have antaget hende for et Skud af Bagerens og Madamens vældige Stammer. Enhver af hendes Bevægelser var høist graciøs, og det fladte hende yndigt, naar hun, forfulgt af en Bæms, sprang omkring for at frelse sig, eller med det hvide Forklæde svøbt om Haanden knælede ned for at opluge en Nelde.

Gartnerens Nærvarelse var Felix mere til Besvær, end han egentlig vilde tilstaae sig selv. Han maatte i sit Indre erkjende en vis Grad af Uergrelse eller selv Misundelse over dette vakre unge Menneskes Overlegenhed; hans lette naturlige Manerer, forenede med en ikke almindelig Dannelse og medfødt Routine, gjorde ham det saare let at vinde Palmen i det selskabelige Samliv, især fra et Menneske som Felix, hvis angstelige Forsængelighed og Mistænkelighed betog ham al Ro, og gjorde ham det næsten umuligt at producere og lade gjælde selv de Fortrin, han muligt

maatte besidde. Han blev altsaa i nogen Tid staaende taus og mørk og tvivlraadig midt paa Gaden. Anne Marie havde meget vel bemærket ham; men da hun af Erfaring syntes at vide, hvor uendelig flau han stundom tog sig ud ved Siden af den franske Flora-dyrker, og tillige havde en lille ond Glæde af at drille ham, saa stillede hun sig an; som om hun ei havde faaet Die paa ham, og lod ham staae. Endelig var Arbeidet i Blomsterhaugen fuldsført; Victor Marteau — saa hed Gartneren — trak sin Frakke paa, hilste Pigebarnet venligt, og svang sig ud over Stakittet, i det han — saa forekom det Kobberstikkeren — med et fornemt, ironisk Smil tilraabte denne: „Nu De, min Herre!“ Først da han var borte, vovede Felix at nærme sig Gitteret; han traadte ind og kaldte Anne Marie tilbage, som just vilde træde ind i Huset.

„Allersomfortræffeligste Jomfru i det Grønne!“ raabte han med trungen Munterhed, „var det da ikke muligt, at ogsaa jeg kunde blive stedet til Audients? Eller maaskee vil De ned i den anden Hauge bag Huset for at see langs ned ad Landeveien, og sende endnu en Hilsen til Gaarden?“

„Jh, see god Aften, Herr Felix! er De der?“ sagde Anne Marie, i det hun vendte om og gjorde Kunstneren med ironisk Alvorlighed en dyb og pyntelig

Compliment, „det hører nu næsten til Sjeldenhederne at see Dem. Har De maaskee været syg? De seer rigtig noget bleeg ud, og saa uhyre triste!”

„Jeg befinder mig meget vel,” udbrød Felix hurtig med møjssommelig undertrykt Gensindtlighed, „jeg er og har i Sandhed været overmaade rask og i det bedste Humeur af Verden; — og var jeg det ikke, saa maatte jeg jo i dette Dieblis, i Deres Nærhed have fundet den kraftigste Lægedom til Helbredelse!”

„Lad dog disse pyntelige Complimenter fare, jeg troer jo ikke et eneste Ord deraf!” svarede hun, betragtede ham med forslagte Arme, og ventede med indvortes Glæde hans Svar; thi hun kjendte ham vel, og vidste, hvor let han blev stødt og forvirret i Concepterne, naar et eller andet Udtryk berørte Strænge i hans Indre, hvis Natur han havde formegen Selvfundskab til at miskjende, men som han netop søgte at unddrage Andres Blik. Aagtet han i Almindelighed besad et stort Herredømme over sit Ansigt og sin Talestemme, skeete det dog stundom, at det Gne eller det Andet røbede det indvortes smerteligt berørte Sted. Hans Forlegenhed, Bestræbelsen for at skjule denne og Urgrelsen, naar det mislykkedes, gave hans Holdning noget saa saare comisk, at Pigebarnet kun sjelden kunde afholde sig fra at fremkalde en saadan Situation. Det gik ham her ved smaa, uskyldige Drillerier som

i andre Tilfælde i Livet ved virkelige Fornærmelser og Forurettelser: hvor Andre, selv de tomme Hoveder, med flydende Tunge og seirende Kraft drøge sig ud af Sagen, der stod han taus, forvirret, overvældet af Følelsen af den Uret, han led, — et umyndigt Bæsen! Og den Overbeviisning, der ofte paatrængte sig ham, at han ligesom var et Rov for ethvert, selv det største Dummerhoved, — som han ellers i enhver Henseende uden Ubefkedenhed turde overse, — naar det kun havde Jernpande nok til at vælte sig ind paa ham, gjorde ham mere og mere mistroisk, menneskefiendt, og beredte ham Timer, hvis Bitterhed ingen Pen beskriver. Anne Maries Drillerier derimod vare, som sagt, fra hendes Side høist uskyldige, men desuagtet ham ikke mindre smertelige. Hun pleiede, jo mere hun saa ham i Forlegenhed, at fordobble sine Spydkast, og vidste saa suilddt og heldigt at benytte deels sin hurtige Tunge, deels sit Kjøns Autoritet, deels det specielle Herredømme, som hun nok mærkede, hun øvede over hans Hjerte, deels imellem en lille, peen Usandhed, saa at han næsten stedse forlod hende oprørt, total overvundet, fast foresættende sig i sit Hjerte aldrig mere at see en Person, der forekom ham skabt saa usigeligt deilig, alene for at berøve ham Ro, Fred, Vid og Sands. Dog, som det nu gaaer med slige Forsætter, de bleve brudte den følgende Dag,

og uagtet Anne Marie end ikke med et Blik eller et Ord opmuntrede ham hertil, uagtet hendes Drillerier — af en hende maaskee ubevidst Grund — Dag for Dag bleve skarpere, høiede han dog, overvundet af Vanens og Skjønheds Magt, hver Gang igjen sin Nakke under Naget. Hvad der nemlig allermæest frænkede ham, var en vis udfordrende Interesse, hvormed hun undertiden yttrede sig om een eller anden af de unge Mænd i hendes Omgangskreds; men uagtet ethvert saadant Ord af hendes Mund var ham som et glødende Dolkestik gennem Hjertet, vidste han dog, skøndt ofte med qvalt, høvende Stemme nogenlunde at skjule sin bittere Misundelse ved at istemme deres Roes og Berømmelse, og kun enkelte, sjældne Gange vovede han at husvæle sig selv lidt ved midt i sine Lovtaler at lade indflyde smaa Bemærkninger, hentydende Vink, der muligen kunde formørke de Dmtalte og nedsætte dem i hendes Gunst. Men mærkede hun dette, da havde det den modsatte Virkning, og hendes Trods gik da saa vidt, at hun just søgte Leilighed til at yttre sin Beundring for dem, han dadlede. Iblandt disse var især den unge Gartner, Victor, det vigtigste Stridsøble, og det er nok muligt, at netop denne Kamp og det Forsvar, hun tidt havde ført for ham, i Forening med hans elskværdige Egenskaber, umærkeligt havde udvidet det Areal, han alt indtog i hendes

Hjerte, saa at han tilsidst, hende næsten uafvidende, kunde ansees for Proprietair og Enebesidder af dette skønne Gods.

„Byntelige Complimenter?“ gjentog Felix, „saa De antager det virkelig kun for tomme Ord, hvad jeg saaledes siger Dem, uagtet De i Gjerningen seer, hvor behageligt og velgjørende Deres Selskab maa være mig?“

Anne Marie svarede intet herpaa, men gav sig ifærd med at opbinde en stor Buks af brogede Asters, næsten de eneste Blomster, hvoraf der endnu var Levninger i Bedene. „Maa jeg hjælpe Dem?“ vedblev han.

„Nei Tak!“ svarede hun kort, „De forstaaer Dem slet ikke paa Haugevæsenet; — Herr Victor har bragt Alt i Orden, og dette her er snart gjort.“

„Hvad har De dog moret Dem med i de sidste Dage?“ spurgte Kobberstikkeren hurtigt, for ikke at lade hende komme ind i sin Yndlingsmaterie.

„Na, jeg har næsten ikke bestilt noget Alvorligt, næsten ikke gjort andet end spadser, synge og dandse. Forleden tog vi en lille Tour ud med Justitsraadens i hans lille Skov; vi morede os fortræffeligt! Herr Victor var saa overgiven og lystig, og veltigerede i det grønne Græs saa kunstigt som nogen Acrobat!“

„Ja, som nogen Bajas,“ sagde Felix sagte.

„Om Aftenen vare vi samlede hos Justitsraadens her i Byen; først blev der musiceret, og Herr Victor sang en Mængde søde smaa Romancer!“

„Ja, han synger ret smukt,“ sagde Felix, „kun lidt affecteret for et dansk Dre; og de Færreste af Selskabet have jo desuden kunnet forstaae ham!“

„De fleste blandt os, Herr Felix! forstaae dog nok saa meget Fransk, og desuden ere de smukke Melodier jo dog næsten Hovedsagen. De kan troe, der var ordentlig ligesom et Oprør blandt os unge Piger, vi vare alle indtagne af ham! Han kan ogsaa tale saa yderst snurrigt efter Folk, og efterligne deres Gang og Gebærder. Ja, — men De maa rigtig ikke blive vreed! — han gif ogsaa efter Dem, og stillede sig hen i en Krog, accurat ligesom De gjør det, naar De ikke er i godt Humeur. De maa da forresten vide, at han kan meget godt lide Dem, men beklager kun Deres Melancholie og onde Lune. Justitsraaden viiste os eet af Deres Kobberstik, det store Landskab, De veed, med Kærne, og Herr Victor, ligesom alle vi Andre, roeste det og fandt det udmærket smukt. Han er nu saa lystig og lidt satirisk, men han mener saamæn slet intet Ondt med det. Og jeg forsikkrer Dem, der blev slet Ingen sparet, vi fik Allesammen en lille Tøraf, — dog, som De kan begribe, i al Godmodighed! for, godmodig er han, det kan De ikke nægte?“

„Hvem?“ spurgte Felix med Malice.

„Herr Victor!“ svarede Pigen med forundret Stemme og store Dine.

„Ah, jeg troede,“ svarede Kunstneren smilende, „De alt var langt fra ham.“

„Na, det er sandt,“ vedblev den unge Dame hastigt, og som hun frygtede for at glemme noget, „det maa jeg dog fortælle Dem! Da vi vare komne hjem

Tusmørket, gik vi Unge omkring i Haugen og spadserede, og ret som nu Lovise og jeg staae og snakke sammen ved den Haugeport, som gaaer ud til Gaden, saa kommer der en gammelagtig, meget simpelt klædt Mand hen til os; og, uagtet nu dog Frøken Lovise seer meget fornemmere og anseeligere ud end jeg, saa henvendte han sig dog udelukkende til mig, som om han ene og alene havde i Sinde at bære mig med sit Bekjendtskab. Han traadte ind ad Laagen, nævnede mig ved Navn, spurgte til mit Befindende, og gav mig nogle mystiske Raad og Advarsler — — siger i det Mindste Lovise, — som jeg i min Forvirring reent misforstod; og alt dette med saa fin Anstand, som man ikke skulde have anet hos en Mand af hans Udvortes, og tillige med saamegen Hjertelighed og Varme, som om det ret var ham om at gjøre at indtage mig. Dog uagtet al Fiinhed og Bestedenhed, hvormed han taledes til mig, havde dog hans Holdning, Klangens af hans

Stemme og Betoningen af hvert Ord noget saa myn-
digt, saa imponerende, at jeg sandelig, saa overrasket
som jeg var, ikke kunde lade være aabenhjertigen at
gjøre ham Rede og Regnskab for alt, hvad han spurgte
mig om. Det forekommer mig, som om jeg har seet
ham i Drømme; men talt med ham har jeg aldrig før.
Nei! jeg har aldrig været saa tøstet forbløffet i mine
Dage, — og saa veed jeg ikke engang, hvorfor jeg blev
det! De kan ogsaa troe, jeg maatte døie mange Drille-
rier derfor af Lovise; thi jeg pleier jo ellers at være
den meest uforsagte af os To. Da han gif igjen, hilste
han Frøkenen meget stadselig, men mig — tænk Dem
engang! — mig kysede han paa Haanden, og saa
saae han paa mig med et Par Dine, saa bevægelige
og rørte som en gammel Elfers i en Comoedie. Nu
har han siden i flere Dage hver Formiddag gaaet her
forbi, naar jeg sad og syede under Bislaget derhenne,
og hver Gang er jeg blevet ganske forunderlig indtaget
af ham. Han maa bestemt have været farlig i sin
Ungdom, De? — Forleden Dag, da han stod og talde
med mig, faldt hans Dine hændelsesviis paa min Eye-
Veste, hvor netop det lille Pergamentblad laae, hvor-
paa De i Sommer tegnede Deres eget og mit Por-
trait; jeg havde reent glemt at flippe det over!”

„Flippe det over?” spurgte Felix med Forundring.

„Ja,” vedblev Anne Marie, „det kunde jo dog

ikke passe sig, at vi To sad saadan med Næsen mod hinanden paa eet og samme Blad!"

"Det skulde altsaa agere en Skilsmisse?" raabte Felix leende.

"Bil De nu bare lade mig fortælle! — Den gamle Mand greb Pergamentet, betragtede Portraiterne med tindrende Dine, og efter en lang Tausshed sagde han: Bilde De vel tillade mig at copiere Deres Billede? hvorpaa jeg svarede: De skal saamæn ikke have den Uleilighed, De maa gjerne faae dette her, — og greb efter en Sax for at klippe det over. Men da skulde De seet, med hvilken ængstelig Iver han holdt min Haand tilbage, idet han flere Gange hvisskede: Nei, nei! for Guds Skyld gjør ikke det! De To høre sammen, og høre dog ikke sammen! — Hvad det skulde betyde, forstod jeg ikke; men han bad mig saa bønlig, og saa fik han begge Billederne, — jeg kunde ikke modstaae hans veemodige Blik!" —

"Den lykkelige Siller!" sukkede Felix.

"Naa saa De kjender ham? saaledes kaldte Justitsraaden ham ogsaa. Han skal have kjendt bedre Dage, og Justitsraaden vilde just til at fortælle os noget om ham, et underligt Rygte troer jeg; — De veed, den gode Justitsraad er sommetider lidt fri i sin Mund og upassende i sin Tale, og et vist, mig meget velbekjendt, fiffigt Træk i hans Ansigt spaaede mig intet godt

af hans Fortælling, hvilket han i Grunden ogsaa forberedte os paa; saa jeg ret blev glad, da Herr Victor kom til og lod os vide, at Theen var inde."

"Jeg syntes, De sagde før, at der ogsaa blev dandset?" spurgte Kunstneren hurtigt.

"Ja, De kan troe, der blev dandset, og det ganske artig, lige til Hanen galede. Jeg kan ikke sige Dem, hvor Herr Victor dandser nydeligt, og saa fortræffeligt som han fører! — nei! det er, som om man fløi!"

"Na, ja vist, Franskmandene ere letbenede, de ere fødte med Dands!" afbrød Felix hende.

"Vi skiftedes til at spille Claveer, og morede os herligt; men da vi skulde bort, og det ud paa Natten havde regnet lidt, saa var Justitsraaden saa net at lade mig kjøre hjem i Kareth, og Herr Victor, som var fulgt med Vognen, hjalp mig ud, og fik Lov til at bære mig, saa træt og mat jeg var, ind gjennem den vaade Hauge til Døren!"

"Og tog sin ridderlige Løn derfor?" spurgte Felix smilende.

"Herr Victor er slet ikke næsviss, maa jeg sige Dem, men tvertimod meget beskedent!" svarede Anne Marie med en alvorlig Hovmestertone.

"Jeg beder Dem, bliv dog ikke strax saa alvorlig, fortræffeligste blandt alle Zomfruier paa Jorden! man kan jo dog saa uskyldigt og usorvarende komme til at

bruge et Udtryk, som ikke er veiet paa Guldvægt!" sagde Felix og vilde i en beroligende, ærbødig Stilling lægge sin Haand paa hendes forslagte Arme.

"Lad være at røre ved mig," sagde Anne Marie og traadte et Skridt tilbage, „jeg kan ikke lide disse Berørelser! Som sagt, Herr Victor er meget fin og beleven."

"Meget vel," vedblev den unge Mand lidt piqueret, „men man pleier vistnok at modtage, hvad der saaledes paa en vis Maade avanceres!"

"Hy, Herr Felix!" udbrød Pigen hurtigt og i en næsten grædesfærdig Tone, „det var meer end uartigt! affhyeligere, end jeg kunde vente det af Dem! Og De vil bilde mig ind, at De har Agtelse, Hengivenhed for mig, De, som kan troe slikt om mig, og kunde føre det over Deres Hjerte at sige mig saadanne Ord!" Her standsede Brede og Taarer hendes Stemme.

Felix følte meget vel, til hvilken Plumphed hans urimelige Jalousie og frænkede Forsængelighed havde henrevet ham, og hvor haardt han havde saaret det delicate qvindelige Hjerte, der i al sin Uskyldighed med Lyst og Munterhed havde skildret ham sine smaa Glæder og Forlystelser, uden at ane, hvilken uhyre Bitterhed hendes enkelte, godmodige Drillerier kunde have skabt i hans svage Sjæl. Men — smuk var hun selv i sin naive, barnagtige Brede! deilig som altid! Pludselig før en

Tanke ham igiennem Sjælen, en Tanke, der ofte før havde smigret ham, men som han ligesaa ofte i fortvivlet Følelse af sin egen Jammerlighed havde forjaget af sit Hoved: maaskee elsker hun dig! maaskee bruger hun kun Herr Victors Navn for med hans Billede og en forstilt Interesse for hans Person ligesom at dølge og dække sit eget Hjertes Bevægelse! Kunde et hende ligegyldigt Menneskes Uttring saaledes fornærme hende? Vilde hun uden nogen varm Følelse for dig være blevet saa overrasket, saa dybt frænket ved din ubefindige Udladelse? Velan, lad altsaa dette Misgreb gjælde for en Prøve, jeg vilde sætte hende paa! Elsker hun Dig virkelig, vil det være Dig let at faae hende til at troe paa en saadan, — af, Kjærlighed er saa godtroende og tilgiver saa gjerne! — Alle Betænkeligheder, alle egoistiske Hensyn, som forhen saa ofte havde afholdt ham fra lignende Skridt, forsvandt aldeles; hans egen usikre, haabløse Stilling, hans Kjærlighed, om man turde kalde det saa, til Trøsten Elisa, Uvissheden af hans Fødsel og Stand, kort, Alt traadte i Baggrunden, og kun det liflige Billede af det Nærværende begejstrede ham. Den samme Lidenstabelighed, der nu saa aldeles betog ham den ham ellers egne, ængstelige og snue Befindighed, begavede ham tilige for Diebliffet med en uopholdelig Strøm af veltalende Ord, der ellers sjelden stod til hans Raadighed.

Anne Marie havde vel ofte i overgivent Lune sagt, at det vilde være hende en høj Glæde, engang med Tiden at see en Herre — thi Mandfolk hadede hun jo naturligviis i slige Dieblikke forsærdeligt — i Støvet for sine Fodder, for ret med udsøgt Kulde og Haardhed at pine ham, og tilsidst med Høihed og Bærdighed at give ham Afslag paa hans ydmygelige Bønner. „Saa dan skal de have!“ sagde hun. Saa lidt nu dette i sig selv var alvorligt meent, og saa kjæft hun end pleiede at declamere disse fine Yndlingstirader, saa skrækkelig stod dog nu Virkeligheden for hende, saameget mere som den pludselig og uforberedt var traadt hende nær. Hun stod der, stum og forsærdet, hvid i Ansigtet som den hvide Asters, der blomstrede tæt ved hendes Fod, og ikke engang den Nødvendighed, som forestod hende, nemlig at række Herr Felix en Gave, som Gartneren i lignende Tilfælde næppe havde faaet at bære paa sin Arm, lod hende beholde Besindighed nok til at gribe Fruentimmerets sædvanlige Hjælp i slig overhængende Fare, — at løbe bort! — Den unge Mand opbrusende Følelse, hans uvante overstrømmende Beltalenhed, hans bevægede Stemme, det smerteligt lidenskabelige Udtryk i hans glindsende Dine bedøvede hende aldeles. Hun forstod tilfulde, hvad han sagde, hun fulgte med Angst hver Bending i hans Forsvar, hvert exalteret Udbrud, hvert Fald og hver Stigen i hans

Stemme, uden dog at skjæle et eneste enkelt Ord; og det fusede for hendes Øre, som om hun stod paa et larmende Marked. Endelig perorerede han: — „Og mig, Anne Marie! mig kunde De tiltroe et saa ondt Hjerte? Mine Ord kunde De underlægge den nedrige Hensigt at ville krænke og fortørne Dem, — hvis Billede i al sin Reenhed staaer med liflige Farver præget i mit Hjerte, hvor det som en frisk Rose skal bevares, hvor ingen Vinterstorm skal bringe det til at falme! Ak, De veed det altfor vel, De har kunns ikke villet forstaae mig: Tanken om Dem har altid begejstret mig, — Synet af Dem, Deres elskelige Nærhed har electriferet mig, men ogsaa betaget mig Herredømmet over min Tunge. Men nu — De maa saa vredes paa mig eller ei, — nu kan jeg ikke tie, nu maa jeg sige Dem“ —

„God Aften, Jomfru! god Aften, Herr Felix! hvor De er blevet veltalende med Gæt!“ raabte Advocat Frilands Stemme over Haugestakittet, „hvad er dog alt det, De staaer der og fortæller vor smukke lille Veninde? Jeg hørte Deres Stemme allerede langt oppe i Gaden, og Handskemageren her ligeoverfor har ogsaa været en andægtig Tilhører af Deres Prædiken!“

Felix forstummede, tildeels grebet af den bittre Følelse i eet Dieblik at føle sig nedstyrtet fra den høieste Begejstringshimmel, hvortil han nogenfinde havde

hævet sig, deels ogsaa pludseligen bragt til Besindelse og til en Betragtning, der endte med det hemmelige, hjertelettende Suk: „Ah, det var i Tide!“ — Men Pigebarnet vandt hurtigen ved en Trediemands Nærværelse sin qvindelige Fatning, og fik, ligesom Børn efter en i Mørke udstanden Angst, let igjen Munden paa Gang; hun gav sig ivrigen i Snak med Advocaten, spurgte til hans Kones Befindende, forlangte at vide, hvilke Forretninger Kjøbstaden skyldte Vren af hans Besøg, og bad ham tilsidst med Lune, at han dog vilde see at vedligeholde Hr. Felix i den gode Stemning, han nu havde: „hun havde aldrig, før i Dag, hørt ham sige saa mange kjønne Ord paa een Gang.“

Advocaten paa sin Side vidste at holde den snaksomme Dame Stangen, og fortalte hende, at han var kommet til Kjøbstaden for at gjøre en Fængst, hvilket ogsaa var lykket ham, uagtet han jo selv ved at passere Anne Mariæ Bolig havde udsat sig for Fængsel og Fængenskab; drevet af samme Frygt vilde han nu ogsaa, især da det stærkt begyndte at mørknes, og et Tordenveir var i Anmarsch, rive sig løs, skjøndt med „blødendes“ Hjerte, og saa hurtigt som muligt bringe sin Kone en Gilsen fra den elskværdige, unge Gartnerske. Skjøndt Anne Marie følte sit Blod stærkere farve Kinderne ved denne Allusion, svarede hun dog ras: „Ja, gaa da, Herr Friland! men jeg beder Dem, tag dog den stakkels

Herr Felix med; han er vist ikke ret vel; nys saae han saa bleeg ud, og see nu, hvor han blusser, som i Feberhede! Det bliver vist et slemt Veir, og De, Herr Felix! kan paa ingen Maade taale at blive vaad!" Med disse Ord neiede hun, og løb ind i Huset.

Felix fulgte mechanisk med Advocaten; og da denne selv havde meget at tænke paa, og desuden nok mærkede, hvor gjerne Kunstneren vilde undgaae Samtale, og man tillige af enkelte, store Draaber, der tunge som Hagelforn raslende faldt i Hasselhækkene, kunde spore Uveirets Nærhed, saa toge begge Herrerne i Ordets bogstavelige Forstand Veien imellem sig, idet nemlig hver gik paa sin Godsti, og naaede med hurtige Skridt Slottet, just som det første Lyn blinkede, Tordenstraldet gjenlød over den mørke Egn, og det første Regnskyl, som et Skybrud, fusede gennem Natteluften.

4.

Der gives et Slags Mennesker, — og deres Tal er desværre ikke saa ringe, — der af een eller anden Grund ansee sig udelukkende kaldede til at være den øvrige Slægts Hovmestre. Dette er ikke saa bespottelig talt, at hermed skulde menes hine Udvalgte, der styrkede af en guddommelig Flamme i det Mindre som i det Større instinctmæssigen indtage den Plads i

Spidsen, der tilkommer dem; deres Commandostav er givet dem fra oven, deres Magt erkjendes uvilkaarlig som saadan, og — Hjorden følger dem som oftest ad en god Bei. Nei, Talen er her kun om hine stakkels Smaafolk, som enten ved høi Fødsel, stor Rigdom, eller andre tilfældige Omstændigheder ere, saa at sige, opdragne til at ansee sig for uomtvistelige Drakler, eller som ved heldige udvortes Forhold have erhvervet sig en virkelig eller indbildt Tiltro i den lille eller store Kreds, der bevæger sig om dem, og som derfor med en utrolig Driftighed, en afgjort Bestemthed forlange, og som oftest opnaae, at Enhver — selv udenfor deres egentlige Territorium — skal tage dem og deres Raad for god Mynt og ret Lov. De opnaae virkelig dette Slags Herredømme; thi de fleste Støvets Børn ere for magelige, for indolente eller for sløve til selv at tænke, dømme, handle, kort sagt: at ville, og finde det derfor saare beqvemt at vide i deres Nærhed en Kilde, hvorfra de kunne øse Viisdom i deres tomme Spande. Har ikke ethvert Collegium, enhver Commission, enhver privat eller offentlig Forening en saadan Selvherster? Er der ikke i Familierne nok af saadanne uopfordrede Spørgere, der med en ædel Frækhed blande sig i deres, saakaldte, Benners meest private Anliggender, — og see høist forundrede ud, naar deres paatrungne Raad ikke agtes? Regiere

de ikke i Parterret, i Salonerne, i Klubberne? Paa Spindesiden beklædes disse Hædersposter især af saadanne Koner, om hvis Mænd den ubehøvlede Pøbel siger, de staae under Tøffelen, — saa og af visse Tanter, Svigermødre, ældre Søstre, som sidde over, og især af arvede Huusveninder, der da gjerne som Gouvernanter eller deilige have, som det hedder, opoffret sig for een eller to Generationers Dannelses og Tugt. Enhver talrig Familie eier gjerne et Exemplar af disse Fetischer, og tilbeder dem med stor Devotion; thi af! uagtet sin sentimentale Herte-halmsnatur, trænger Familienigheden ofte og stærkt til en Regulator.

Fru Friland havde næppe om Eftermiddagen taget Afsked med sin Mand, der gik til sine Forretninger i Kjøbstaden, før hun, der ogsaa følte sig beskikket til en Raadgiverindes hæderlige og nyttige Embede, var meget ivrig i at opsøge Frøken Elisa. Urolig — thi man kunde jo ikke vide? — over hverken at finde hende i Selskabsalen eller i hendes Bærelse, tog hun i Hast en Hat paa, fastede et Shawl over den ene Arm, og gik ned i Haugen, hvor een af Tjenerne vilde have seet hende. Ledet af en meget rigtig Takt søgte hun ikke efter hende i de brede Alleer, der endnu stode som Levninger af det gamle, franske Anlæg, ikke heller ved de store, grønne Pladser, hvis Glader, uregelmæssigt omgivne af Krat, kun hist og her bleve afbrudte ved en enkelt Busk, et eenligt Træ.

„Nei,“ tænkte den kloge Frue, i det hun steg over en Buebro, der dristigt var slaaet over Vandveien for at forbinde den egentlige Slotsbage med den paa Ekraaning anlagte smukke Park, „nei, ved den rislende Kilde, ved Grotten, maaskee ved Bahdfaldet, eller ved det alvorlige gothiske Capel sidder hun vist alene, hvis ikke maaskee —?“

Her gjorde Veien en Bending, og nede ved Søen, i Lø af nogle Buske saae hun Frøkenen sidde med et lille Tegnebord foran sig, ivrigt beskjaftiget med at portrætere Udsigten. En bredskygget Straahat, hvis Hagebaand hængte løst paa hendes Skuldre, sad let paa de tykke, blonde Fletninger; den bøiede Stilling og Dagens lumre Luft havde givet hendes friske Kinder en høiere Farve. Lidt bag hende paa en Græsbænk sad Dorette eller Dorthé, en ung Pige, der agerede en Mellemting af Selskabsdame og Kammerjomfru; hun havde ladet sit Syetøi synke i Skjødets, og paa hendes stærke, brune Dines Udtryk var det tydeligt at see, at hendes Tanker vare langt borte fra Træer, Blomster, Vand og Luft, som speilede sig i dem. Begge vare saa fordybede i deres interessante Beskjaftigelse, at de ikke bemærkede Fruens Komme, før denne stod for dem.

„Saa taus og saa slittig?“ begyndte Fru Friland.

Frøkenen løftede hurtig Hovedet i Beiret, og saae paa hende med sine klare, godmodige Dine. „Ja“,

sagde hun, og bedækkede sin Tegning med Papir, „vi skulle jo snart reise herfra, — min Oncle mener endogsaa i Morgen eller Overmorgen, — og derfor skynder jeg mig med at fuldende Skizzen af Udsigten herfra. Jeg har altid forundret mig over, at man saa ofte, for at bevare en kjær Grindring om et Sted, en enkelt Plet, vælger denne selv til Gjenstand for Billedet, istedetfor at tage den til Udsigtspunkt. Det kan jo dog aldrig være ret tilfredsstillende at kunne sætte sin Fingertip paa Papiret og sige: der har jeg engang staaet! Jeg mener, man maa tage den kjære Plet selv til Udsigtspunkt; thi de omgivende Trægrupper, Husene, Kirken, Vandet, ja, selv Skymasserne, hvis det var muligt at fastholde dem, fortalt alt, hvad der i et mindeværdigt Dieblisk stod os for Øie, er just det, der skal vedligeholde, og som Notitser i en Reisedagbog, opfriske, hvad vi have tænkt og følt i det lykkelige Moment, — og ikke det Stykke Jord, hvorpaa vi traadte.“

„Saa De hynder denne Plads saa meget?“ sagde Fruen, og saa sig betænkeligt om.

„Ja, vi have siddet her tidt i denne Sommer,“ svarede Frøkenen, medens hun smilende fulgte hendes speidende Blik, „og vi have altid moret os fortræffeligt!“

„Hvem, kjære Frøken, foruden Dem?“ vedblev Fruen standhaftigt.

„Min Oncle og jeg,“ svarede Elisa rødmende,

og langsomt tilføiede hun, „og — Dorette, og — Herr Felix! — Han hjalp mig lidt med mine Tegninger, han malede Blomster til Oncles Flora, og han læste for os; han læser saa smukt for!”

„Og De interesserer Dem meget for dette Menneske! Hvor er det muligt?” udbød den ædle Frue.

„Dette Menneske?” raabte Elisa forundret, „og det siger De i en saa haard, jeg kunde næsten sige foragtelig Tone!”

„Af, ja,” svarede Fruen, der endnu ikke ret havde følt sig for, hvorvidt hun turde gaae med den unge Dame, — det er ikke altid saa let at beregne de unge Damer, — „af, ja, maaskee synes det Dem, at der ligger lidt for megen Ringeagt i den Tone, hvori jeg omtaler ham; dog nei, det var ikke min Mening! Nei, slet er han dog virkelig ikke, saadan, hvad man kalder slet, nedrig, — nei! men — svag, middelmaadig, i høi Grad betydningsløs, og saa feilfuld, at han vilde ved een Egenskab, han besidder, kunne anrette stor Fortræd, hvis ikke hans Ubetydelighed betog ham Leilighed dertil. Jeg har staaet i saadanne Forhold, hvor jeg har lært ham at kjende fra Grunden af, jeg gjennemskuede tidligt hans hele Væsen, og tør troe paa Sandheden af min Dom over ham. Jeg vilde saa nødigt, at De, elskværdige Frøken! med Deres blomstrende sexten Aar, med Deres brillante Ud-

figter, endog kun eet Dieblif skulde blændes, skulde føle en — om endog kun svag — Tilbøielighed for en saa uværdig Gjenstand. Man maa være nok saa skjær og reen, kommer man det Urene nær, da — jeg vil ikke sige, — smitter det, men forbittrer og fordærver Livets Duft. Nei, jeg vil spare Dem den Sorg at glemme, — thi det maatte De dog engang! Hans taagede, egoistiske Væsen skal ikke formørke min Elisæs skynfrie Himmel! — Jeg havde engang en kjær Veninde, — ja, hvis vi vare ganske ene,“ lagde Fruen til med dæmpet Stemme, „skulde jeg forklare mig nøiere!“

Fruenen vendte sig taus om til Dorette, og denne reiste sig smilende fra Bænken, og gik langsomt bort.

„De gjør mig jo ganske angst og bange, kjære Fru Friland,“ sagde Elisa spøgende, „ved den høitidelige Tone og de mørke Bærser, jeg læser i Deres smukke Dine!“

„De maa vide, Fruen Melting!“ vedblev Fruen, i det hun componerede et vigtigt, alvorligt Ansigt, „De maa vide, denne Herr Felix blev som Dreng sat i Huset hos min Fader, der dengang bestyrede en privat Underviisningsanstalt. Saavidt jeg har kunnet forstaae af enkelte Ord, jeg opsnappede af Samtaler mellem min Fader og Moder, betalte en fornem Mand, der dog ikke stod i Slægtskabsforhold til ham, Kostpengene og sørgede for hans øvrige Fornødenheder.

Hans Forældres Kaar eller Stand er mig ubekjendt, ikke heller veed jeg, om de alt dengang vare døde, eller endnu maaskee leve. Han var en smuk Dreng, — ja, De smiler, thi nu, mener De vel, er det vanskeligt at spore, — men, som sagt, han var dengang ret fjøn, et fint, noget blegt Ansigt, med ret regelmæssige Træk, og naar han var oprømt, i godt Lune, og ikke saa fjantet og forlegen, som han ofte blev, naar hans kjære Jeg troede sig tilfidsat eller paa nogen anden Maade traadt for nær, havde hans Ansigts Udtryk noget særdeles behageligt. Naar en saadan Gæst kom i vor Kreds, kan De vel forestille Dem, at mine to Søstre og jeg vare meget nysgjerrige; en ny Figur, som optræder i en Familie er at ligne med en Bog, hvis Titelblad, Tryk og Papir ofte give os Lyst eller Ulyst til at læse den, uagtet vi slet intet vide om Indholdet. Dog uagtet hans Udvortes, som sagt, slet ikke var frastødende, saa var det dog vanskeligt, for at blive i min Vignelse, at faae Bladene i Bogen fra hinanden, og var dette skeet, saa kunde man ikke altid blive ret klog paa, hvad man læste, da det nemlig ofte hændtes, at det, man havde læst paa den ene Side, aldeles blev modsagt paa den anden. Kun kunde man være temmelig sikker paa, at hvert Pagina begyndte med Jeg. Lidt efter lidt bemærkede vi dog Alle, saavel Unge som Gamle, at vi, som det hedder, kunde ganske godt lide

ham, og at han, uagtet al Uklarhed i hans hele Væsen, med en forunderlig, næsten magisk Kraft tillistede sig ad forskellige Veie de forskjelligste Menneskers Velvillie, Vennskab, — Kjærlighed. En af hans bedste Venner, der var bekjendt for sin ugeneerte Oprigtighed, sagde ogsaa engang i min og Fleres Overværelse til ham: „Jeg veed og begriber ikke, Felix! hvoraf det kommer, at jeg og saa Mange kunne saa godt lide Dig; der er dog egentligt ikke meget ved Dig!“ Dengang forstod jeg det heller ikke; men senere, troer jeg, er det blevet mig klart. Han var aldrig, hvad man i daglig Tale kalder paatrængende, han nærmede sig yderst sjældent først til nogen Enkelt af sine Omgivelser. Han syntes af et naturligt Instinct, — thi Frugt af Reflexion og Erfaring kunde det dengang ikke være, — at vide, hvormegit det Halvskjulte, det Gaadesfulde, især naar det synes at gjemme noget Mærkeligt, pirrer de fleste Menneskers Nysgjerrighed, lokker dem hid for at høre Sløret, og tillige, hvormange der i deres Opdagelser i Aandens Rige ere noisomme eller lidet klartseende. Som man fortæller, gjør Klapperslangen intet Spring, den lokker med en gaadesfuld, ubestemt Lyd, den venter paa sine Offere, — de synke bedøvede i dens Gab. Uden at eie Slangens Gift, besad han noget, der lignede dens fortryllende Tiltrækningskraft; han havde en Færdighed i paa en tilshyneladende na-

turlig Maade at lade noget anes, at synes noget andet end det, han var; han aabnede sit egentlige Indre saa lidt som muligt, og det, man øinede, vidste han paa saa mange Maader at verle og variere, at det fik Udseende af langt mere, end det var. De Fleste fandt sig tilfredsstillede; men bemærkede han hos Een eller Anden skarpere Blik, saa var han den Første, der, saa at sige, forlod sin Erobring, for ikke at synes den Overvundne. Jeg talte om Klapperslangens Offere; — saavidt skulde min Vignelse vel egentligen ikke strække sig, og hvad jeg har sagt om ham, kunde maaſkee ogsaa være tilstrækkeligt til at lade Dem see ham, som han endnu er; thi det Slags Characterer pleie sjælden at hæve sig, men snarere med Alderen at vende sig mere nedad. Dog — han har ogsaa havt Offere, lad mig sige Dem det i Fortrolighed! Jeg regner her til ikke saa meget de Benner, hvis Tiltro og Hengivenhed han, i det Mindste en kort Tid, tillistede sig; han gjængjældte aldrig nogen Følelse med Aabenhed og Barme; det synes kun undertiden saaledes. Nei, bløde, let bevægelige, qvindelige Hjerter vare hans Offere, Følelser, de reneste, de meest glødende, som han øiensynligen selv med Bevidsthed havde vaakt, forstod han med den meest beregnede Snildhed at unddrage sig eller med den grusomste Kulde at støde fra sig; og sjelden eller aldrig opdagede man det rette, indre Motiv,

der som en panist Skræk pludselig jog ham bort der, hvor han dog tydeligen saae en Himmel af reen Omhed aabne sig for ham!"

Fru Friland standsede efter dette pathetiske Udbrud et Dieblif, trak Handsken af sin hvide Haand, og fremtog af den broderede Reticule et Tørklæde.

"Jeg havde en Veninde," vedblev hun og saae Frøkenen alvorligt ind i de skalkagtigt smilende Dine, „jeg vil ikke forsøge paa at beskrive hende for Dem, thi jeg, som stod hende saa nær, som elskede hende, kunde maaskee lade mig henrive af min Kjærlighed til hende, og min Skildring vilde maaskee komme til at mangle Sandhedens Præg. Folk sagde om hende, at hun var smuk; jeg troer, ja, jeg veed det, hun var from og god. — Det var omtrent midt i Sommeren, da Herr Felix kom i mine Forældres Huus. Paa den Tid pleiede vi næsten altid at have Besøg af fjerntboende Slægtninge, og disses Nærværelse gav steds Anledning til smaa Fester, som for det Meste bestod i Uysttoure i den smukke Omegn. Vi vare saaledes engang, fem, sex Vogn i Følge, dragne ud til et Skovhuus; alle min Faders Elever vare ogsaa med, thi han havde gjort sig det til en Regel saa meget som muligt at have dem om sig. I den grønne Skov fandt vi et Telt, og nogle Musikanter og en net Dandseplads; der blev drukkert Thee, der blev sunget og dandset.

Felix dansede kun med min omtalte Veninde, han var som fortryllet og havde Die for hende. Allerede da vi stode af Bognen, havde han med et vist fremfusende Galanteri, der stundom klæder ham godt, løftet hende ned, og betragtet den lille Pige, der stod for ham i sin simple hvide Kjole og med sine lange gule Loffer ned ad Rakken, med et Udtryk i Ansigtet, der dengang hos ham maaskee var lidt comisk, men som siden hos ældre Herrer uvilkaarlig har bragt mig til at gysse. Overalt havde hans Maade at omgaaes os Piger paa, selv medens han var Dreng, en vis Modenheds-Characteer, der naturligviis enten smigrede eller imponerede de ungdommelige Gjenstande for hans Courtoisie. Min Fader, der, som en ægte Discipel af Salzmanns Skole, havde sine Dine overalt blandt de Yngre, bemærkede dette Blik, og har siden oftere omtalt det. Men med en langt anden Betydning var dette Diekast, som et Lyn, trængt ind i min Venindes Hjerte. Hun var blød og blid som en Due, høielig som et grønt Siv, og hendes Dine forlod ikke ham den hele Eftermiddag. Mod Aften forstyrredes vor Lystighed ved en stærk og vedholdende Regn. Man trængte sig sammen, saagodt man kunde, i det lille Skovhuus og i Teltet. Hvor hun var, var ogsaa han. Da vi endelig maatte beslutte os til at kjøre hjem i den øfende Regn, var der Mangel paa Reisetoi.

Felix havde af en Hændelse medtaget en stor Reise-
 kappe, og Hændelsen eller hans Snildhed vidste ogsaa
 at mage det saaledes, at han kom til at dele den med
 sin Veninde. Med en ubeskrivelig glad Iver bandt
 han hende et Tørklæde over Hovedet, satte sig hos
 hende paa Sædet, og drog Kappen, ligesom en Galeske
 op om sig og hende; og, medens han, for Bequem-
 ligheds Skyld, slog sin Arm omkring hende, og holdt
 Kappen sammen med den anden Haand, lagde han,
 skjult for Alles Blik og dristig ved den fortrolige
 Nærhed, sin Kind til hendes og lod med en forunderlig
 Beltalenhed, der kun bestod af enkelte smaa Ord, den
 søde Gift finde Vej til hendes Hjerte. Han kyssede
 hende, — jeg veed det, — een Gang, kun een; —
 det var det første og det sidste Kys! — Hun betroede
 sig til sin Moder, for hvem hun var vant til ikke at
 skjule noget. Havde denne ellers saa forstandige Kone
 behandlet Sagen, som den fortjente, og betragtet den
 blot som en Barnagtighed, vilde hun have sparet sin
 Datter mange Taarer og Suk. Men slige Hjertes-
 Anliggender ere for visse Damer altfor interessante;
 de see i dem en Gjentakelse af deres egen Barndoms
 og Ungdoms Historie, de finde en Art af bittersød
 Fryd i at være Fortrolige, i at raade, bifalde eller
 forkaste, og, om de endog misbillige, saa forraader dog
 den Varme, hvormed dette skeer, den dybe Interesse,

og forfeiler Hensigten, ja pleier endog at give Næring til den Videnskab, de synes at ville bekjæmpe. Felix havde aldrig været Barn; min Veninde var det, før hun saa ham. Men efter hiin lille Scene foregik en besynderlig Forandring med hende. Hendes unge Kjærlighed var hende et Vink, der kaldte hende til et høiere, mere forædlet Liv. I hendes unge Sjæl fremtraadte de hidtil dunkle og forvirrede Begreber om Livets Alvor og høiere Pligter klart og reent, hun ansaae sig for hans, i Ordets videste, ædleste Betydning, og stræbte med hele sit hengivne, blide Hjertes Varme, med al sin Villie og Evne at gjøre sig ham og sin Bestemmelse værdig. — De smiler, kjære Frøken? De er lykkelig, at deres trettende Aar ikke har bragt dem lignende Erfaringer, eller ogsaa at De med saa let Hjerte kan see tilbage paa dem. — Uagtet de vare Børn, kunde man næsten kalde deres Forhold en hemmelig Forlovelse; de havde endogsaa i al Stilhed byttet Ringe. Men hendes barnlige og dog ædle Reenhed og hans ængstelige Forsigtighed holdt det skjult for ethvert Øie. Der henløb et Aar. Da forandrede Felix pludselig sit hele Væsen, sin hele Opførsel mod min Veninde. Han fjernede sig fra hende, og naar han var nødt til at være i hendes Selskab, saa var det, som om han ganske havde glemt dette hemmelige, ubeskrivelige Sprog, der uden Ord,

ja næsten uden udvortes Tegn binder Hjerte til Hjerte. Hendes blide, frygtsomme Blik søgte ham stundom, men mødtes af et koldt, næsten ironisk Smil; han henvendte sjeldnere og sjeldnere Taler til hende, men fremsførte derimod i Andres Nærværelse høit og lydeligt, og med et Slags Triumph saadanne Uttringer, der dybt maatte saare hende. Han talte stort om Frihed og Uafhængighed, paastod, at han vilde leve og døe som Beberisvend, skaanede ikke sig selv, men erklærede sig for et daarligt Kreatur, der ikke duede til at stride Livets Strid. Vel havde hans Hjerte ikke vendt sig til nogen Anden. Men var hendes Kjærlighed, hendes Person maaskee ikke hans Forsængelighed nok? Jeg veed det ikke! End ei et Ord talede han til hende, som kunde have Gensyn til hiint hende saa hellige Forhold. Dog ogsaa her viste sig hans Svaghed og Baklen; thi stundom, naar en ret dødelig Kulde fra hans Side havde sønderknuust den stakkels unge Piges Hjerte, saa lod det, som om det fortrød ham. Han søgte da med en underlig Tilfærdighed Leilighed til at vise hende een eller anden betydningløs Opmærksomhed, og det hændtes ikke sjelden, at han under en saadan Bestræbelse fik Taarerne i Øinene; men da skyndte han sig bort, retsom om han frygtede for at falde tilbage til det, han nyligen saa formasteligt havde kaldt et Slaveri!"

Fru Triland gjorde atter her en Pause og borttørrede en Taare, der glimrede i hendes blaae Dine. Frosken Melting saae lidt forlegen paa hende, men spurgte derpaa hurtigt, som om en ny Tanke foer hende igjennem Sjælen: „Hvad blev det da til? Fortæl mig noget mere om Deres Veninde!“ og lagde et særegent Eftertryk paa det sidste Ord.

„Der sandt endelig,“ vedblev den sindige Frue, „en lille Scene Sted mellem de tidligmodne Børn, der, saa ubetydelig den end kan forekomme, dog havde en afgjørende Indflydelse paa Begges Skjebne, men især paa hendes Character. En Militair-Revue, der blev holdt i Nærheden af den lille By, hvor min Fader boede, havde ikke alene hidlokket en Deel af Omegnens Adel; men ogsaa en Linedandsertrup og et dramatisk Selskab havde indfundet sig. Ligesom alt det Phantastiske, der tilshneladende er forenet med et saadant omflakkende Liv, i sig selv havde stor Tillokkelse for ham, saa var der endnu een Omstændighed, der end stærkere drog Felix hen til Lustspringerne og Skuespillerne. Han havde nemlig nylig læst Vilhelm Meister, og idet han misforstod eller slet ikke forstod den høiere Ironie i dette Værks Hovedperson, betragtede han det som en reen Realitet, og vidste intet smukkere og bedre, end at sætte sig i lignende Situationer, hidlokke lignende Conflikter. Enhver fritid tilbragte

han snart paa Ridebanen, snart bag Couliſſerne, hans Forſængelighed foregjøgledede ham tuſinde Illuſioner, og hans Phantaſie ſkabte, idet den dækkede det Uſle og Bjaltede, af de guſtne, raae og uhøviſke Landløberſker lutter Marianer, Philiner og Mignons. Den Spænding, der i den ſenere Periode naturligen havde herſket i hans Indre, havde hos ham, ſom det ofte hænder ſvage Characterer, fremkaldt en vis Kraſtanſtrengelſe, en Beſtræbſe for ved Arbeide at bringe den indre Stemme til Taushed, og dette havde hans Lærere kaldt Flid. Nu var Buen atter nedspændt! — En Aftenſtund havde han ledsaget min Veninde tilligemed en Deel andre unge Perſoner til Ridebanen. Da Foreſtillingen var endt, gik han bag efter ſit Selskab og ſøgte at beſkytte Damerne mod den eftertrængende Flok. Ved Udgangen ſtandsedes de af Trængſelen. Felix ſtod juſt og havde beſkyttende ſlaaet begge ſine Arme om min Veninde; da følte han et let Slag paa Skulderen. Det var en ung Italiænerinde, een af Truppen, ſom, med en gammel Kaabe over ſin Ride-dragt, rafte ſin magre Arm ud over de Mellemſtaaende, og, i det hun med de ſorte, gniftrende Dine betragtede min Veninde, med et frækt Griin tilraabte Felix: „Oh! Signor Felice! er denne Lille la ſpoſina af Voſſignoria?“ „Nei,“ ſvarede han hurtigt, „det er min Søſter!“ og drog ſine Arme til ſig og fjernede

sig saa meget muligt fra den Dmtalte. I en lille By
 kjender man hinanden indbyrdes; Alles Dine faldt
 derfor paa Felix. Han stod der med et saa inderlig
 flaut Udtryk i Ansigtet, at han vilde have vaakt den
 lille Piges Medlidenhed, hvis ikke en stærk Til sætning
 af Uergrelse og Skamfuldhed havde skrevet sig paa
 hans Physiognomi, og klart ladet hende læse, hvad der
 foregik i hans Hjerte. „Han er ikke ængstelig for at
 bevare din og sin Hemmelighed, men — han skammer
 sig ved Dig!“ Som et Stjernerisud foer denne Tanke
 gjennem hendes Hoved, og viste hende den Afgrund,
 paa hvis Rand hun gik. Hun var frelst, pludselig
 helbredet, men ved en haard Kuur, en Kuur, der
 ganske, saa at sige, omskabte hende. Hendes Sind
 havde været blødt, bøieligt, det blev nu haardt og
 alvorligt; hendes forhen saa varme Hjerte blev koldt,
 og en Flor af den rigeste Phantasie, der, længe især
 af hendes Moder næret ved Musik og Poesie, velgjørende
 var fremspiret, blev lidt efter lidt fortrængt af en
 kold Forstandigheds tørre Frugter. Den isnende Ege-
 gyldighed, hvormed hun fra hiint Dieblis behandlede
 Felix, affkar ham enhver Tilnærmelse og knuste hans
 Mod, især fordi den saarede hans Egoisme. Havde
 han forhen forsømt sit Arbeide, saa henfaldt han nu
 aldeles til Dovenskab. Han forlod Studeringerne og
 min Faders Huus for at øve et middelmaadigt Talent

paa en Kunst, der netop fordrer Bedholdenhed og Genie. Min Veninde forlovede sig siden med en brav og dygtig Mand, men kun, troer jeg, fordi hun havde Agtelse for ham, og fra hiin Barndomsperiode har hun intet andet tilbage end en enkelt bitter Grindring og en lille Guldring, som hun af Caprice eller som et Slags Bod endnu bærer paa sin Finger!"

Frøken Elise saae med en underlig Blanding af Beemod og Skalkagtighed paa Fruen, der havde endt sin tørre Fortælling, og da denne vedblev sin Taushed, greb hun hendes Haand, som for at trykke den mellem sine, men fæstede derhos et smilende, spørgende Blik paa en smal Ring, der sad paa den lille Finger. Fruen trak rødmende og alvorlig Haanden til sig, brød derpaa ud i en temmelig tvungen Latter, idet hun vedblev: „Nu sværmer han forresten," siger Man, „for Enke-Madame Ludmilla Farmer, — hvad synes De om det Navn? Hun har Penge og eier Huset, hvor han logerer. Det er en lille feed og blond Kone; hun maa være meget ældre end han. Forresten har hun en deilig Teint, blændende Tænder og smaa buttede Hænder; men det er ogsaa hele Stadsen! Hun seer ud som en rigtig Gaas! Jeg har seet hende! Hun handler med Porcellain, og jeg har engang kjøbt Noget hos hende!"

Fruen taug og saae op mod Himlen: „Det træffer

op til Torden," sagde hun, „vi maa see at komme i Huus i Tide!" bød Frøkenen Armen, og begge Damerne vandrede taufe gjennem de snoede Gange.

5.

Iblandt de Foranstaltninger, som Greven havde seet sig nødsaget til at gjøre, for selv paa sit vidtløftige Slot med nogenlunde Bequemmelighed at kunne indquartere den store Sværm af Gæster, som Skjebnen havde sendt ham, var ogsaa den, at hver enkelt Familie og de med samme forbundne eller bekjendte Personer, saavidt det lod sig gjøre, erholdt Bærelser i Nærheden af hinanden, saaledes at de Morgen og Aften kunde samles til Thee, hvis de ikke vilde foretrække den fælles Selskabsal. De enkelte Personer, som ikke henhørte til nogen af Familiernes, vare indlogerede hist og her, hvor et Kabinet var ledigt, og saadanne, blandt hvilke Felix, sluttede sig da til den Familie, hvis lille Menage de nærmest grændsede til. Saaledes var da Felix blevet Medlem af Geheimeraadens Interimshuusholdning, og hans stundom ret behagelige Underholdning, hans Kunstfærdighed, hvormed han villig understøttede den gamle Herres botaniske Studier, den Friheds og Righeds Tone, som i denne Forstyrrelsens Tid ligesom var blevet stiltiende til Lov, gjorde ham

Adelsmanden kjær, og hidførte et fortrolligere Forhold mellem dem, end det maaskee vilde have fundet Sted, hvis de først i Hans Excellences Salon i Hovedstaden vare blevene Bekjendte. Den Hjertelighed, hvormed den gamle Herre behandlede ham, den Barme, hvormed han anpriste ham for sin Niece, den blonde Elise, „som en charmant ung Mand og vakker Kunstner“, den underlige, næsten kunde man fristes til at sige, ungdommelig letfindige Maade, hvorpaa han lidt efter lidt indlemmede Felix i sit Ungdomslivs Mysterier, — alt dette havde vakt mangehaande Tanker og Formodninger i dennes phantastiske Hjerne, af hvilke Hovedresultatet til Slutning altid blev, at han maatte staae i en eller anden nøie Rapport til Adelsmanden, ja der opkom Ideer hos ham ogsaa med Hensyn til Niesen, hvilke han, just fordi de smigrede ham saa meget, næppe vovede at tilstaae sig selv, endfige Andre, og kun en Gang havde han ved et Glas Viin i et Dieblis Inconsequents hos Præsten ladet falde nogle tvetydige Ord, hvilke dog Præsten underlagde en, fra hans egen, ganske forskjellig Mening. Havde Felix ikke været saa forblindet af Forsængelighed, vilde hans Mennefskundskab let have sagt ham, at alle hine den gamle Herres Opmærksomheder mod ham ene og alene kunde være udsprungne af Godmodighed og af den Kjedsomhed, der i denne lange tvungne Ferie maatte

falde en til stærkt og vedholdende Arbeide vant Mand særdeles besværlig. Alligevel kunde desuagtet denne Gang den smigrende Lyst, at ville tillægge sin egen Personlighed saa megen Betydning, som han syntes, tilkom den, maaskee have ført Felix paa rette Spor, og han foresatte sig, efter sin Hjemkomst til Byen, af al Kraft at vedligeholde og dyrke dette Bekjendtskab, der i saa mange Henseender kunde være ham nyttigt og — ærefuldt.

Medens Tjeneren med to Børns i Hænderne ledsagede Advocaten og Felix op ad de brede Trapper, underrettede han den Første om, at han hos Geheimeraadens vilde træffe sin Frue, og den Anden bad han venstabeligt i Geheimeraadens Navn at træde ind til ham, da han, — som Tjeneren udtrykte sig, — vilde vise ham en meget smuk Urtekoft, som han havde faaet i Drivhuset.

Ved deres Indtrædelse i Geheimeraadens Stue fandt de den hele lille Forsamling taus og beskæftiget. Hans Excellence havde paa et stort Bord i det ene Hjørne af Bærelset udkrattet en Mængde Eстераars-Planter og ordnede disse paa graat Papiir ved Hjælp af smaa Blylodder. Herved blev han understøttet af Gartneren, Victor, der foruden sin egen Kunst ogsaa havde sit Modersmaal, hvori han skulde øve den unge Frøken, at takke for den Naade at indlades. Et Par

Benner, der ogsaa hørte til denne Reunion, læste Aviser; Dorette, med de slagrende brune Lokker, syslede ved Theebordet, og i det ene Fag Binduer, næsten skjult bag Gardinerne, sad Frøken Elise og Advocatens Frue saa fordybede i en sagte Samtale, der ofte overdøvedes af Regnskyl og Trærnes Susen udenfor, at de næppe bemærkede Herrernes Ankomst.

„Det er ret vel, at De kommer, mine Herrer!“ raakte Geheimeraadens dem imøde, de maa vel sagtens paa deres lange Vandring have oplevet noget, som kunde være værd at fortælle, og maaskee kunde forjage den ængstelige, melancholske Stemning, der ruger over dette ærede Selskab og mig med. Tordenluften har rigtignok en lignende Virkning; men dette begynder dog virkelig at blive mig altfor unaturligt lummert, — figurligt talt. I Tusmørket sad vi saamæn her, og vilde i al Ufkyldighed, ligesom Børn, fortælle hinanden Eventyr; men da vi nu alle, uagtet al Anstrengelse, slet ikke kunde frembringe noget ret til Diebliffet pæfende, saa foreslog Fru Griland, at Enhver skulde blot improvisere en Begyndelse til en Fortælling, bestandig i en ny Character og med forskjellige Omgivelser. Det gik ret artig, og amuserede mig mangfoldigen. Saaledes begyndte Gen, efter en Beskrivelse af et vildt Vinterveir udenfor, sin Historie ved den lune Raskelovnsfrog; en Anden lod os see et

smilende Landskab, forgyldt af den affkeedtagende Sommersol; en Tredie lod sin Helt holde til Hest udenfor en Kro, hvor han traf Eventyr; en Fjerde begyndte: Jeg er født i Aaret 1789 tredie November, min Fader var o. s. v.; en Femte rev os in medias res med et: „Nei, paa min Aare, kjære Herr Procurator!“ sagde Amtmanden og bankede med Hestighed sin Pibe ud. — Dette Spil med Tiden gjorde omtrent det samme Indtryk paa mig, som naar jeg om Aftenen kjører gennem en Kjøbstad, hvor man ofte gennem Binduerne kan se ind til Folk af høist forskjellig Stand og Vilkaar: her er det hyggeligt og venligt, hist koldt og pynteligt, der igjen trist og øde. Jeg føler mig stundom fristet til at stige af og gaae ind eet eller andet Sted, for nøiere at lære de Menneſker at kjende, hvis nærmeste Omgivelser kunne see saa interessante ud! — Tilſidſt ſov vor Aftenunderholdning ind; diſſe Herrer fordybede ſig i Aviserne, jeg i Blomſterne, og Liſette blev, hvad der er ſaa naturligt, ſaa occuperet af Fru Frilands elſkværdige Converſation, at de i en heel Time ikke have forladt Vinduet derhenne. Men — ſæt Dem dog, Messieurs! De maa være mødige; Dorette bringer Dem nok ſtrax Thee. Apropos, min Kjære! hvorledes ſtaaer vore Affairer i Byen?“ vedblev den ſnakſomme Herre og traf Advocaten affides, „har De ham?“

„Jeg har søgt og fundet!“ sagde Friland hvissende, „jeg har talt med Politimesteren og — med Siller. Den Sidste har lovet at blive tilstede, og, under det Leide, som jeg efter Deres Excellences Billie gav ham, helligen lovet at indstille sig, naar han blev kaldet. „Det er paa Tiden,“ sagde han til mig, „det lakker mod Enden!“ og overleverede mig et lille fintskrevet Hefte, som han fremtog af sin Tegnebog!“

„Jeg er meget nysgjerrig!“ raabte Geheimeraaden uvilkaarlig, „min tidligere Forbindelse med afgangne Oberst Braun og hans Familie vil sætte mig i Stand til at supplere meget, som maaskee kunde være dunkelt i disse Optegnelser. Hvis De behager, mine Damer!“ vedblev han med forstærket Stemme, „saa und os Deres Opmærksomhed et Dieblit. Herr Friland vil opvarte med en lille Forelæsning! — Til et vist Punkt tør vi nok? ikke sandt?“ sagde han til Advocaten.

Victor og de tvende læsende Herrer forlode Bærelset, og Felix troede det ogsaa passende at fjerne sig, men et betydningsfuldt Bink af den gamle Herre holdt ham tilbage. Damerne tog Plads i Sophaen, Felix satte sig saaledes i Skygge, at han kunde overse Selskabet og især have Die med den smukke Frøken og den lille brunette Kammerpige, og da Friland havde fremtaget nogle Papirer, og Alt var roligt, begyndte han.

6.

„Jeg var som opvaagnet af en dyb og langvarig Søvn. Min Sjæl var mat som mit Legeme. Man sagde mig, at jeg havde været syg, meget syg og i lang Tid; de Eldre talte til mig med en vis forsigtig Forbeholdenhed, og Børnene paa Gaden løb for mig, saasnart jeg lod mig see. Jeg begyndte at ane, hvad jeg siden fik Bished om. Paa min feige Flugt efter hiint Tidspunkt var jeg blevet syg og vanvittig. I den lille By N. havde man sat mig i Daarekisten; jeg havde spist af en Jernbakke med en Jernskee, mit Blod havde ikke alene flydt for Lancetten men ogsaa for Svøben, mit natlige Gyl havde vækket Naboerne, og min nøgne Arm havde, naar den foer ud igjennem det lille Hul, der skjenkede mig frisk Luft, ofte skrækket de Forbigaaende. Men al denne Rædsel dæmrede kun i min Sjæl, som længstforglemte, hæslige Drømme. Nu var jeg igjen kommen til Forstanden, sagde man. Fattiggassen ophørte at yde mig Understøttelse, og Øvrigheden optog et Forhør, hvori jeg skulde gjøre Rede for min Person og mit foregaaende Liv. Hvad jeg svarede, holdt jeg i en saadan Dunkelhed, at man ikke kom paa rette Spor, og min svage Sindsforsfatning undskyldte denne Mangel paa Hukommelse. Men det var ikke min egen usle Persons Sikkerhed, det var kun ømme Hensyn til hine endnu levende Elskede, der

bevægede mig til at fjerne mig fra Sandheden. Den lange Tid, jeg under min Afstandighed havde tilbragt paa Stedet, gav mig et Slags Ret til at forblive der. Jeg overveiede, hvad jeg skulde foretage mig, for at friste Livet. Ved de Kundskaber, jeg besad, vilde jeg have kunnet skabe mig en beqvem og — som man siger — anstændig Eksistens; men jeg gjøs tilbage for denne Tanke. Ved paany at gribe disse Beskæftigelser vilde tusind Grindringer atter have bestormet mit svage Sind; jeg betragtede desuden nu alt Eligt som aandeligt Glitter, som noget Forsængeligt; jeg mindedes de i min Barndom mig saa ofte fortalte og forelæste Beretninger om rige, fornemme eller lærde Syndere og Synderinder, der, for at udsone Livets Brøde og forlige sig med Himlen, ikke blot bortkastede Purpur og Guld, men ogsaa lode haant om al verdslig aandelig Prunk, klædte sig i Sæk og Aske, arbejdede som deres ringeste Brødres Slaver og nærrede kun deres Aand ved ydmyg Betragtning af Gud. Hvad jeg i saa kort Tid i min Barndom havde lært, kom mig her tilgode; jeg greb igjen til Naal og Sår, Medlidenheden gav mig Arbejde, og jeg lever nu her stille og ubemærket. Den eneste Trøst, jeg tillader mig at nyde, bestaaer i, en enkelt sjelden Gang saa hemmeligt som muligt at begive mig til de Egne, hvor de boe, disse mine frygtelige, men dog saa høit elskede, levende An-

flagere. Med et sønderknuust Hjerte og med Tanken henvendt til dem, har jeg opskrevet Følgende kun som en Bod, og kun for mig selv; thi af! de tør jo knap vide, at jeg har været til.

Jeg, Heinrich Siller, er født 17— i Hertugdømmet M. i den lille By B. Min Fader var en fattig Skrædder, og for at bøde paa Husets Mangel underviiste min Moder unge Piger i Skræddersyning. Til vor Families daglige Omgang hørte en Morbroder; han var meget ældre end min Moder og var eneste Lærer ved en lille Skole i Byen. Jeg behøver ei at beskrive ham; hans Portrait er tegnet i tusind Romaner, hvor en gammel, from, lærd men ogsaa pedantisk Skolemester saa ofte maa tjene til Folie for Ungdom og glimrende Egenskaber. Han holdt meget af mig, og ved hans Underviisning lærte jeg saa tidligt at læse især fremmede Sprog, at jeg ikke kan mindes den Tid, da jeg ikke kjendte Bogstaver. Han var stille og blid og uden Videnskab; kun, naar han kom til at omtale min Moders, hans Søsters, fordums Skjønhed, kunde han blive begejstret, hans Ord bleve barok sublime; han meddeelte mig ganske sin sære Beundring for denne Side af min Moders Elskværdighed og gjorde mig ligesaa forelsket i hende, som han selv var. De Bøger, vi læste sammen i forskjellige Sprog, vare af meget blandet Indhold; snart var det

strenge, gudelige, protestantiske Skrifter, snart Romaner af meget usikker Character, snart katholske Legender, snart de lystige, skurrile Folkebøger, som stamme fra Middelalderen. Men alt dette gjorde han i sit Hjertes Enfoldighed; thi han, saavel som mine Forældre hørte til dem, man kaldte „die Stillen im Lande“, og deres Livsvandel fornægtede ikke det Maal, som dette Parti har sat sig. Hver Aften blev der hjemme holdt en lille Andagtsøvelse, der bestod i Sang og Forelæsning især af Pietisternes og Theosophernes Skrifter, og disses dybe Beemod, glødende Barme og hemmelighedsfulde Phantasie loffede hvergang rigelige Taarer i Tilhørernes Dine. Ogsaa jeg græd, jeg vidste ikke hvorfor. Jo mere jeg havde grædt, jo mere vilde jeg græde, og jeg kunde stundom, hensmeltet i Taarer, men med de saligste, skjøndt uforstaaede Følelser kaste mig med Hovedet i min Moders Skjød, hvor jeg først lidt efter lidt kom i Rolighed, naar jeg følte hendes venlige Haand glide gennem mine gule, frøllede Lokker. Thi gule Lokker havde jeg, og en kjøn Dreng var jeg, og dette fik jeg da ogsaa tidt nok at høre. Naar nemlig min Morbroder, der tidligere havde ledsaget en Adelsmand paa Rejse i fremmede Lande, og forstod de vigtigste europæiske Sprog, paa sin Viis og i sin Fritid havde givet mig Underviisning snart i dette, snart i hiint Tungemaal, saa tilbragte jeg den øvrige

Tid enten i vor lille Hauge eller helst i det Bærelse, hvor de Damer sad, som lærte at sy hos min Moder. Jeg husker meget vel, at, hvergang jeg kom ind, opstod der en Jubel; de kappedes om at kjæle for mig, de satte mig paa deres Skjød, kaldte mig med de sødeste Navne, trykkede mig i deres Arme og vare nær ved at kvæle mig med minutlange Kys. At de første Indtryk, man i den tidligste Alder modtager, som oftest ere de varigste, de, der egentlig give Characteren sin Retning og gjør Udslag for hele Livet, har ogsaa jeg erfaret, og dette maa undskyldes, at jeg fortæller disse og lignende Ubetydeligheder om mit tidlige Liv. Af alt, hvad jeg har fortalt om min Opdragelse, vil man let kunne skjønne, hvordan jeg blev. Mit meeste og kjæreste Selskab var qvindeligt, med Drenge havde jeg liden eller ingen Omgang.

Vor Hauge, min eneste frie Legeplads, blev for mig en Edens Hauge; Cheruben, som udjog mig, var min Fader med sin Allen. Det lille, firkantede Stykke Jord, hvis Prydelse var et Par gamle, uglevede Bære- og Gbletræer samt nogle Ribs- og Stikkelsbærhækker, laae bag Huset og grændsede til tre andre smaae Hauger, der tilhørte en Dreier, en Slagter og en Handskemager. Disse tre agtbare Borgere havde hver en lille Datter omtrent paa min Alder, og som Naboeer havde vi tidligt gjort Bekjendtskab med hinanden

gjennem de Stakitter, der adskilte Haugerne; de vidste, paa hvilke Tider af Dagen jeg pleiede at komme, og næppe viiste jeg mig paa Trappen, som gik ned fra Huset, før mit Navn lod mig imøde fra tre Sider. Jeg løb da snart til det ene, snart til det andet Plankværk og converserede mine smaa Veninder. De vare meget nysgjerrige og spurgte bestandigt. Her kom min tidlig vakte Phantasie, men især mit afgjorte Hang til Praleri mig herligt tilpas; og det kom mig ikke an paa at fortælle dem de vidunderligste Historier, hvori jeg naturligviis selv spillede en Rolle, eller ogsaa at love dem det deiligste Vegetoi og deslige, som min Indbildningskraft var istand til at skabe, og paa mange andre Maader at gjøre mig vigtig. Om de end ikke just troede noget af alt dette, saa havde jeg dog i det Mindste den Glæde, at de med Iver gik ind i mine Phantasier, og hjalp mig selv at udmale dem. Dog blev denne „løbende“ Conversation mig tilsidst mindre behagelig. Ikke altid vilde jeg, at Rätchen skulde høre og vide, hvad jeg fortalte Suschen, eller at denne skulde være deelagtig i mine Underholdninger med Lieschen. Jeg satte dem derfor lidt efter lidt Stævne paa tre forskjellige Tider af Dagen, og havde saaledes i nogen Tid den Fornøielse at være tête-à-tête med hver af dem, og det, saa at sige, i Ordets bogstavelige Forstand; thi for ret i magelig Fortrolighed

at kunne sladdre sammen, satte vi vore smaa Ansigter ind mellem Gitterets Rægter. Men denne uforstyrrede Lykke varede ikke længe. Det er mig ubekjendt, af hvad Grund det ikke behagede dem saaledes at tale med mig alene. Engang, da jeg just var dybt inde i en lang Fortælling, hørte jeg pludselig fra de to andre Sider af Haven mit Navn, og den ene af Smaa pigerne var saa ivrig for at kyse mig, at hun stak sit Hoved gjennem Stakittet. Da hun nu ikke strax kunde faae det tilbage igjen, gav hun sig til at skrige ynkeligt, og de andre To saavelsom jeg selv istemmede af Angst hendes Skraal. De fire Fædre kom til, man hjalp den lille Fugl af Snaren, de Gamle skjendte, der faldt fra alle Sider fornærmelige Talemaader, hvilke især gik ud over mig, og Enden paa Tragoedien blev, at min Fader greb mig ved Armen, førte mig til Værkstedet og bankede mig dygtigt med sin Allen. Min Fader var ellers af Temperament sløv og indolent, og dette er det eneste Tilfælde, hvor han har grebet til saa kraftige Forholdsregler. Efter Executionen satte han mig op paa Skrædderbordet og sig selv i en Lænestol, hvorpaa han holdt en lang Tale til mig, hvis korte Indhold var, at jeg nu skulde sidde der, indtil jeg havde lært hans Haandgjerning; at jeg for Fremtiden ikke maatte uden Ledfagelse sætte min Fod i Haugen, og at jeg skulde vogte mig for

Fruentimmer. Denne Bending i Talen bragte ham til at omhandle denne Jammerdals Fristelser i Almindelighed, og han arbejdede sig saa dybt ind i denne Materie, at hans Hjerte blødgjordes af Veemod, hans Taarer strømmede rigeligt, jeg faldt ham ogsaa grædende om Halsen, og i denne Omfavnelse lovede ham alt, hvad han fordrede.

Endnu en lille Hændelse, der omtrent paa denne Tid indtraf, maa jeg dog her anføre. Det var nemlig, kort førend hiin Haugesalon blev lukket for mig, at der yttrede sig en Egenkab hos mig, om hvis Natur og Virkelighed man ofte har stridt og endnu vil stride, fordi den, som det synes, staaer i altfor nøie Forbindelse med de Ting, der ligger udenfor al menneskelig Erfaring og Fattæevne. Det hændte sig nemlig, at een af mine Lege søstre en Eftermiddag blev fundet srigende og grædende i en stor Stikkelsbærbuss, hvor hun ynkeligt havde tilredt baade fine Klæder, sit Ansigt og sine smaa Arme. Da man udspurgte hende, hvorledes hun saaledes kunde være faldet i Bussen, fortalte hun med grædende Taarer, „at hun var krøbet ind i Skrædderens Hauge, hvor en Lægte i Stafittet var gaaet løs, havde derpaa listet sig op ad Trappen og ind i Forstuen. Her havde hun hørt Nogen komme, og havde skyndt sig ud af Døren. Da havde hun seet Heinrich staae langt nede i Gangen ved Hækken,

med Ryggen vendt mod hende; og hun havde nu saa tykt som muligt, men dog i fuldt Løb villet styrte sig bag paa ham for at kyse ham. Da var hun faldet paa Ansigtet i Tornene, og Heinrich var blevet borte med Get, og var ikke kommet, uagtet hun skreeg saa jammerligt om Hjælp." — Det blev oplyst, at jeg paa den Tid var halvanden Miil fra Byen i Følge med min Faders eneste Lærling, der bar noget Arbejde til en Kunde. Den lille Piges Fortælling blev altsaa anseet for Opdigtelse og Besmykkelse, hendes Fader, der var Slagter, gav hende en eftertrykkelig Tugtelse, og saa var den Sag glemt. Men jeg er senere smerteligt blevet mindet derom og selv overbevist om Sandheden af hendes Udsagn.

Paa Skrædderbordet sad jeg da og lærte i kort Tid, hvad min Fader kunde lære mig. Hvad der imidlertid nogenlunde trøstede mig og gjorde mig min Fængsel lettere, var den Omstændighed, at min Morbroder, efter en lang Strid desangaaende med min Fader, i mine Fritimer vedblev sin Underviisning, hvilken han endog lidt efter lidt, altsom jeg voksede til, udvidede til mangehaande Gjenstande, hvis Nytte for en fattig Skrædderdreng kunde synes meget tvivlsom. Lillige havde min fromme Moder, som jeg elskede med hele mit Hjertes Varme, engang i en fortrolig Stund foreholdt mig, at jeg ved Haandværket ikke alene med

Tiden skulde forsørge hende, hvis muligen min Fader døde før hun, og hun da var forladt og gammel; men at dette ogsaa vilde skaffe mig en forønsket Leilighed til at see fremmede Lande og Stæder, thi naar jeg var blevet Svend, skulde jeg jo, som Skif og Brug var, paa Vandring. Dog Skjebnen vilde det anderledes.

Jeg erindrer grant den Mandag Morgen, der hidførte en saa stor Forandring i vore Udsigter og Planer. Min Fader blev kaldt fra Bærkstedet ud i Dagligstuen, for, som det hed, at modtage et med Posten indløbet Brev. Lidt efter kom han tilbage; han var ganske bleeg, han vilde synes rolig, men kunde ikke ret komme affted dermed. Han slog i Bordet for at finde Sagen, han kastede Lapper og tilfskaarret Løi hensigtsløst mellem hinanden, greb en gammel Kjøle, holdt den op mod Dagen og stirrede med et forunderligt tankeløst Smil paa den; tilfsidst slyngede han et Persejern saa uforsigtigt ind under Bordet, at han ramte vor gamle Hund, som laae der og sov. Dens Hyl vakte ham af hans Aandsfraværelse; han satte sig ned paa Gul og kjælede for den jamrende Hund, favnede den tæt til sit Bryst og mumlede een Gang efter den anden: „Ti kun stille, min stakkels Dreng! jeg gjorde det jo ikke med Willie! nu skal du ogsaa faae det godt paa dine gamle Dage!“ —

Derpaa reiste han sig op med et dybt Suk, og sagde til mig, der imidlertid med Forbauselse havde betragtet hans underlige Færd: „Kom ind til din Moder, Heinrich!“

I Stuen stod min Moder med Papiret i den sittrende Haand og Glædestaarer i Øinene. Brevet, der indeholdt Efterretningen om en min Fader tilfalden, meget stor Arvelod, var det, som havde afstedkommet Forstyrrelsen. Naar fattige Folk pludseligen erholde et saadant Budskab om en uventet Lykke, saa pleier deres første Tanke gjerne at være en Tvivl om Sandheden deraf. Saaledes ogsaa her; min Fader vilde ikke fæste Lid til Efterretningen, min Moder modsagde ham kun svagt, og dog gjorde Muligheden et heftigt Indtryk paa dem begge. Sagen havde imidlertid sin Rigtighed. Penge og Documenter bleve os tilstillede gjennem Øvrigheden, og det varede ikke længe, før vi forlode vor gamle, snævre og mørke Bolig for at indquartere os i een af Byens anseeligste Gaarde. Alt Udvortes hos os fik en anden Skikkelse; kun det indre Liv blev uforandret. I vore store, pyntelige Bærelser samledes, som hidtil, hver Aften de samme fromme Sjæle, og det syntes næsten, som den timelige rige Betsignelse havde forstærket Andagtens Barme og Inderlighed. Til enkelte Fattige gav min Fader Lidet eller Intet; men derimod var det hans første Foretagende

at anlægge en Fabrik og et Arbeidshuus, for paa denne Maade at lade dem nyde Godt af hans Lykke og lade dem tilflyde de Almisser, som han syntes, han skulde dem.

Hvad mig selv angaaer, da var min første Bøvløse at bortkaste Naal og Sax. Min Morbroder jubled; thi nu kunde han, hvad han ønskede og haabede, gjøre en Lærd af mig, og i Løbet af et Par Aar havde han og en yngre, dertil antaget Lærer ogsaa bibragt mig saa mange Kundskaber, at jeg — skjøndt i saa ung Alder — turde lade mig indskrive ved Universitetet i G. Jeg berører kun i Korthed disse og de to næstfølgende Aar; jeg omtaler ikke den Tid, da jeg, iført min phantastiske, brogede Burschendragt, offentligt sværmede for Sang, Druer og Patriotisme, men hemmeligt ved den natlige Lampe, med forsængelig Kraftanstrengelse søgte at udvikle, nære og styrke min Aand; thi selv ikke hiint Ungdoms-Sværmeri, ikke disse alvorlige Beskæftigelser formaaede at forandre noget i den Retning, min Character engang havde taget. Jeg holdt af mine Venner og var en trofast Kammerat, jeg elskede mine Bøger; men en lille, qvindelig Fod, en tyk, glindsende Haarsletning, en blændende Rakke, et Diekast fra et Par blaae Vine kunde bringe mig til at glemme alt Andet. Det drev mig da ofte til pludselig at forlade mine Følgesvende, der — det maa siges

til deres Roes — vel jublede vildt i Apollos Forsal og offrede paa den humlekrandsede Bacchi Altar, men næsten stedse agtede paa den ærlige, „troe Eckards“ Vink, der skræmmede dem bort fra hiint natlige, Syn- dens Bjerg. Men det blev ogsaa hos mig kun ved en uskyldig, stille Betragtning; jeg var endnu usfordærvet, jeg var ung, jeg forstod mig ikke selv.

En smuk Sommerestermiddag gik jeg alene over Broen, der fører ud over N. Floden, og vandrede hensunket i dybe Tanker langs Bredden; jeg kunde ikke blive mæt af det Syn, som den gammeldags By, Slotsruinerne oppe paa Bjerget, Floden, Viinhaugerne, Solen og den klare Luft frembød. Jeg steg op i en Viinhaug, satte mig paa en Terrasse under et Balnødtræ, og overlod mig ganske til den Nydelse, som ubestemte, længselsfulde Drømmerier i en smuk Egn og især i en vis Alder saa ofte skjenke os. Saa aldeles glemte jeg Tiden, at da Aftenklokkens Klang fra Byens Hovedkirke vakte mig og mindede mig om, at Klokken var syv, maatte jeg skynde mig, hvis jeg nogenlunde betids vilde naae til et Vertshuus i Nærheden af de paa Bjerget liggende Ruiner, hvor nogle af mine bedste Venner havde sat mig Stævne. Jeg skyndte mig, det bedste jeg kunde, op ad de brede Steentrapper, ilede gennem Haugerne, og hørte allerede langt fra, medens jeg gik ned ad den brede, lørdaællede

Gang, i hvis ene Ende Studenterne i deres brogede Dragter vare leirede om et langt Bord, tydeligt deres jublende Rundsang. Men næppe fik de Die paa mig, før Sangen forstummede, og Alles Blik stift og med en vis Forbauselse stode hestede paa mig: Senior, der præsiderede, havde nær tabt det store Kruus, som han just vilde føre til Munden. Fortrædelig spurgte jeg, hvad alt dette skulde betyde?

„Det skal jeg sige dig, min Broder!“ tog Senior Ordet, i det han med den ham egne Værdighed reiste sig i Sædet, men dog betragtede mig med et underligt, sky Blik; „Du og vi Alle veed, hvor reen og uskyldig, hvor ærbar og tugtig Hannchen, Bertens Datter og vor Hebe, er og altid har været! Du veed endvidere“ —

„Hvad kommer alt dette mig ved?“ afbrød jeg den høitidelige Senior.

„Jeg taler, min Broder! og jeg haaber, Du hører,“ vedblev han med et strengt Blik; „Du veed endvidere, siger jeg, at i vort Broderskabs Comment Intet mere alvorligt indskærpes“ — her hævede han Stemmen til Pathos, — „end Respect for den qvindelige Værdighed, og at vi have lovet at agte den og forsvare den med Liv og Blod, hvorsomhelst den trænger dertil. Ikke heller kan det være Dig uvitterligt, at en Broder i vort Samfund, den ædle, høihjertede Ber-

liner-Theolog, Zachheim, er trolovet med Jomfruen histinde, og at han har Faderens, den værdige Philisters Samtykke. Siig mig derfor i disse vore Brødres Nærværelse, hvad kan bevæge Dig, min Heinrich! til, som man siger, at rende Pigen i Hælene, importunere hende med utidig Approximation, og det lige for vore Dine?"

"Min gode Senior!" sagde jeg, med Haanden paa hans Skulder, og saae ham i Følelsen af min gode Samvittighed aabent ind i det arrede og skjæggede Ansigt, „vil Du og de Andre have mig til Bedste, saa maae I hitte paa noget, som er moersommere!"

"Det er sandt" — „Det er, som han siger" — „Vi saae dig jo," raabte nogle Stemmer.

"Silentium! jeg vil tale!" tog Senior igjen Ordet; og vedblev derpaa med sin sædvanlige Sindighed: „Det er ikke meer end tre Minutter siden, da gif Hannchen med en stor Stabel af tømte Kruus paa hver Haand bort fra nærværende Bord, for atter at forsyne disse tørstende Ynglinge med hyderligere Lædskelse. Just som hun gaaer op ad Trappen til Huset kommer Du min Ven, Heinrich Siller, gaaende fra den Allee hist til Høire, med din sædvanlige cavalliermæssige Gang, som jeg ofte har taget Dig i Skole for, skridder op ad Trappen og forsvinder i Huset, — som der pleier at staae i de flette Romaner. Hvorledes

Du nu forresten som et Lynblink har kunnet komme ned ad den anden Vej, gjennem Byen og op ad den brede Steentrappe og herhid fra den modsatte Side, see, det forstaae vi ikke, men haabe, at Du vil styre vor billige Bidelyst?"

Jeg taug. Mig var Sagen klar i al sin tilsyneladende Uklarhed; men jeg kunde jo ikke give den efter min Erfaring og Formening sande og fyldestgjørende Oplysning uden Fare for at gøre mig latterlig og dog ikke blive troet. En isnende Kulde overfoer mig, og en sorgelig Anelse om, hvad Udgang Sagen vilde tage, dæmrede for mit indre Øie. Efter et Par Secunders Betænkning svarede jeg saa roligt, som det var mig muligt: „Jeg har i Dag ikke sat min Fod i Aneipen der!"

„Hvorledes? Hvad siger Du?" raabte Flere.

„Du lyver!" skreeg Sachheim, der ubemærket var kommet til, havde været Vidne til Samtalen og i min dvælende Benægtelse kun troede at see en Bestræbelse for at skjule en Brøde.

„Som jeg siger, skulde I troe det," vedblev jeg lidt heftigere, „jeg kom nys fra hiin Side af Floden! Vi to," idet jeg vendte mig til Sachheim, „tales ved en anden Gang!"

„Naar og hvor Du vil!" raabte han med haanlig Stemme og liliehvid i Ansigtet, „jeg skal da vide at tugte Dig, usle, forløbne Skrædderdreng!"

Mit Svar paa denne Tiltale bestod i at fæste ham min galonerede Hat i Ansigtet og trække min Kaarde. Alle foere op fra deres Pladser og trængte os fra hinanden.

„Respect her!“ lød Seniors vældige Stemme, „enhver Ting til sin Tid, Kammerater! Sagen her maa først opklares, og siden — det er min Pligt — maa Heinrich søge sin Opreisning, og den skal han have! Lad os tale med Hannchen!“

I det samme kom just den unge Pige, bærende en stor Basse fuld af skummende Kruus. „Hør, Hannchen! kom hid!“ begyndte Senior; men han fik ikke fuldført sin Tiltale, før Pigebarnet med et høit Skrig mere slængte end satte Bassen paa Enden af Bordet, og løb ind i Huset igjen. Senior og et Par andre fulgte efter, og fandt hende i en Samtale med Forældrene, hvoraft fremgik, at hun, efter hendes udtrykkelige Paaastand, tydeligt vilde have seet mig staae alene ved Vinduet i den lange Sal, da hun derigjennem bar Kruusene ned i Haugen; og derfor havde Synet af mig, midt iblandt de øvrige Studenter saameget forstræffet hende. Zachheim smilede haanligt ved denne Fortælling, og Alle saae paa mig, som om de forlangte en Forklaring. Jeg tog stiltiende min Hat op fra Jorden og gik bort. Nede i Byen solgte jeg et Par Vexler og ordnede mine Sager til Afreise. Genimod Aften

kom Udfordringen fra Zachheim. Vi reiste med vore Secundanter til M. og paa først Grund gav jeg min Modstander et Saar, som Lægen betragtede med Belymring. Jeg skjulte mig samme Dag i en Landsby i Nærheden af M., hvor Zachheim skulde ligge i Kuur. To Dage efter Duellen fik jeg et Brev, hvori een af vore fælleds Venner, paa Zachheims indstændige Bøn, opfordrede mig til hemmeligt at besøge ham. Indhyllt i min Kappe vandrede jeg i Tusmørket til M., hvor jeg ankom, da Nattens Mørke gjorde det muligt for mig ukjendt at snige mig til det Herberge, hvor Zachheim opholdt sig. Da jeg traadte ind til ham, forlod hans Opvarter Bærelset; selv rakte han mig venlig og veemodig sin matte Haand.

„Vær rolig for mit Liv,“ sagde han, „Lægen giver nu godt Haab. Alt Nag være glemt! Gid jeg havde troet Dig! — Saa forunderligt det kan synes, saa maa Du vide, at nu kan Ingen være mere overbevist om Sandheden af dit og Hannchens Udsagn, eller om hiint Hemmelighedsfulde, hvorfor vi intet ret Navn have, end jeg nu er. Hør kun!“ lagde han til med sagtere Stemme, „da jeg om Morgenen efter vor afgjorte Trætte, efter et kort feberagtigt Blund slog Dinene op, og trak Gardinet lidt tilside, da saae jeg Dig sidde ved Vinduet hvidt, ubevægelig, bleeg i Ansigtet, og betragtede mig med stive, spørgelseagtige

Dine. Du kjender mig, Du veed, jeg er hverken Gusion eller Sværmer, og jeg er nu overbevist om, at jeg var Iysvaagen. Men i hiint Dieblisk traadte dog den Tanke mig nær, at det kunde være en Drøm; jeg gjorde den Prøve at lufte Dinene et Par Secunder, og saa, da jeg aabnede dem, var Du borte! Jeg traf i Klokkestrængen; min Tjener, som var i Forværelset, traadte ind ad dette Kammers eneste Dør, jeg spurgte ham, tilsyneladende ligegyldig, hvem det var, der nys forlod mit Sovestuekammer? Han saae paa mig, som om han troede, jeg taledes vildt, og benægtede at have seet Nogen komme eller gaae. Siig mig nu — ifald det dog skulde være muligt — var det Dig selv? eller skal jeg troe paa —

Jeg lod ham ikke tale ud. „Tro, hvad Du vil og kan for din videnskabelige Samvittighed; men det maa Du troe mig paa mit Ord: jeg var selv langt fra Dig, og kun mine Bekymringer, mine ængstelige Tanker vare hos Dig!“

Sachheim trykkede min Haand og forsikrede mig i vort Broderskabs vante Udtryk, at han troede mig, og at vort Venskab ikke blot var fornyet, men ved denne, som han kaldte det, skjebnesvangre Hændelse end mere styrket og befæstet. En forudfølsende Anelse, lagde han til, sagde ham, at, om vore Veie endogsaa nu adskillede os, saa vilde de dog engang støde sammen, og

En af os vilde da vorde den Andens Fatum. — Jeg hørte smilende paa disse Yttringer, som jeg tilskrev hans sygelige Tilstand; derpaa taug han og henfaldt i dybe Tanke. Da jeg forlod ham, maatte jeg love at besøge ham, før jeg drog fra denne Egn; thi, som Sagerne nu stode, turde vi ikke vente at mødes i Universitetsstaden H.

To Dage efter mit Besøg hos Zachheim, strækkedes jeg ved Rygtet om hans pludselige Død, og ved Efterretningen om, at man paa Requisition fra H. søgte at faae fat paa hans Drabsmand. Forfulgt af de bittreste Følelser flygtede jeg nord paa. Det var altsaa den første Plet, Verden havde sat paa mig; hidtil havde jeg i enhver Henseende været reen som et Barn.

I den store frie Handelsstad H. standsede jeg min Flugt. Jeg forbigaaer med Taushed det Tidsrum, jeg tilbragte her; det var saa fuldt af bittre Erfaringer. Tid efter anden tilmeldte min gamle Oncle mig Tabet af en stor Deel af vor Formue, en Følge af usornuflige og uheldige Speculationer og svag Bestyrelse, og dernæst min Faders dødelige Afgang. Dog hvad der meest bedrøvede mig og forvirrede min Tro paa det Godes Bestandighed hos Mennesket, var det, som min Oncle i de heftigste, man kunde næsten sige, Skinsygens Udtryk berettede mig om min Moder. Saa-

længe min Fader levede, havde hun bevaret sin sædvanlige Holdning. Rigdommen syntes ikke at have forandret noget hverken i hendes Indre eller Ydre. Men med min Fader syntes hendes gode Aand at have forladt hende. Hun var ikke mere ung, og Sporene af hendes fordums Skjønhed vare kun svage. Dog meente hun endnu at kunne gjøre disse gjældende. Hendes Skjebne kastede hende i Hænderne paa et Menneske, en omflakkende Kunstner, der først bedrog hende for Resten af hendes Formue og tilsidst for hende selv. Hun forsvandt; som man sagde, var hun med hiin Person reist til Syden; og man saae hende ikke siden. Alle disse Sorger og en Række af andre Ulykker og Krænkelser, der i det enkelte Menneskes Liv ere at stor Betydning, men i den store Mængde af Livserfaring kun fremtræde som Trivialiteter, nedtrykkede og svækkede mit Sind, gjorde mig lidt efter lidt, idetmindste i mine egne Dine, aldeles uduelig og uskikket til med egen Villieskraft at opretholde mig. Snart hævede Følelsen af mine Kundskaaber mig til et Haab, som det næste Dieblis mørke Stemning igjen udsuffede, snart forekom jeg mig aldeles forkastet og forladt, for et Dieblis efter igjen at varme mig ved nogle smigrende Solglimt. Men netop denne ubestemte Bølge i mit indre Væsen svækkede de reelle Kræfter hos mig, og bragte mig tilsidst til den trøstesløse Overbeviisning,

at jeg intet formaaede ved egen Kraft. Jeg besluttede da, i et Anfald af den sorteste Melancholie, ganske at underkaste mig Andres Villie og Magt, og besad dog endnu saamegen Styrke, at jeg udførte denne Beslutning. I den nærliggende Stad A. lod jeg mig hos en d=ss Hverver=Officier indskrive som menig Soldat, og gik kort Tid efter med en Transport til Hovedstaden R., hvor den høieste Lykke og den dybeste Glendighed ventede mig.

En langvarig Fred og heldige udbortes Omstændigheder havde gjort Landet og navnlig Hovedstaden, man kunde vel sige, mere end velhavende; en udbredt, livlig Handel meddeelte, som en Hovedpulsaaere, sin sunde Kraft og Varme til enhver af Statens Livsfunctioner; Rheden laae fuld af Skibe, Flaget blev hædret i de fjerneste Zoner; i Byen byggedes pragtfulde Boliger, og i Omegnen fremstode flere og flere smagfulde Landsteder; i Hovedstaden fandtes Landets vigtigste Lærestalter, den var de høieste Regjeringscollegiers Sæde, Flaaden var stationeret og Hoffet residerede her. Endelig havde ogsaa adskillige Regjeringsforanstaltninger, der i fri og ædel Aand ragede langt frem over Tidens Forventninger, givet Folkets Selvfølelse et høiere Sving, og havde, i Forening med Regentens udmærkede Personlighed vaakt Forhaabninger om en varig og stedse tiltagende Fremtidslykke. Alt var fuldt af Liv, Lyst og Driftighed.

Det Regiment, hvorved jeg som Fremmed blev ansat, forsynede udelukkende Orlogsslaaden med Søsoldater, og bestod af Folk, der vare hvervede fra alle Verdens Hjørner og Kanter. Efter kort Tids Forløb blev jeg Underofficer. Den strenge Disciplin, der ifølge Corpsets Bestanddeles Natur var nødvendig, den hyppige Vaabenøvelse og den øvrige Tjeneste trykkede mig ikke, men var mig i min Sindsforsatning endogsaa i høi Grad velgjørende; og hvad der ved min Stilling kunde være mig ubehageligt, nemlig en nærmere Omgang med mine raae Kammerater, blev jeg snart og paa en saare behagelig Maade fjernet fra.

En Formiddag havde jeg en Rapport at bringe min Capitain. Jeg bankede paa og traadte efter Sædvane strax ind. Capitain Braun sad ved sin Skrivepult, og foran ham stod et ungt Menneske, hvis pjaltede, lurvede Dragt og skumle, listige Physiognomie ikke syntes at love noget godt. Det var en ny Recrut, som Capitainen forhørte; men, som det lod, faldt det ham vanskeligt at bringe det ud af Karlen, som han ønskede at vide. Samtalen blev ført paa Fransk; den Fremmede taledede dette Sprog meget ufuldkomment, og det var mig let, da jeg lyttede til Samtalen, baade at bemærke, at han gjorde dette med Forsæt, maaskee for at undgaae visse Tilstaaelser og Forklaringer, der vilde have været ham til Skade, som ogsaa af hans

Udtale at slutte mig til, hvilken Landsmand han var; den hvislende Udtale af enkelte Bogstaver og enkelte Ord, som han med Flid blandede i det franske Sprog røbede tydeligt Spanieren, hvilken Formodning endmere det blanke sorte Haar og den olivengule Farve bekræftede. Samtalen havde taget en saadan Vending, at Capitainen, hvis han havde forstaaet Spansk, meget let vilde kunne have endt den til sin Fordeel; men den snedige Karl benyttede sig behændigt af den gjensidige Sprogforvirring, og snoede sig fra ham som en Ual. Ved et saadant Punkt kunde jeg ikke undlade at gjøre en utaalmodig, heftig Bevægelse. Capitain Braun kastede Blikke hen til mig, og da han formodentlig bemærkede et Smil paa mit Ansigt, sagde han med rolig Stemme: „Hvad mener Du?“

„Hvis Capitainen tillader,“ svarede jeg i mit eget Modersmaal, „troer jeg let at kunne tvinge Karlen til at rykke ud med Sproget!“

„Gjør det, forsøg det, hvis Du kan!“ vedblev han.

Jeg fortsatte nu Forhøret ved i det franske Sprog at gjøre Personen nogle ubetydelige, med stor Ligeegyldighed fremsatte Qvæstioner, og da jeg troede at have gjort ham ret sikker, hvilket jeg især sluttede af hans spidse Mine, opkastede jeg ham pludselig med forstærket Stemme og i godt Castiliansk et meget captieux Spørgs-

maal. Han studsede, men svarede usforvarende i samme Sprog, idet han søgte at undvige; men jeg forfulgte ham med hurtige Spørgsmaal, der lidt efter lidt saaledes indviklede ham i Modsigelser, at Sandheden tilsidst laae klar for os. Han var af en saa slet Beskaffenhed, at Capitainen end ikke til vort Corps skjottede om at antage ham, men lod ham overlevere til Politiet, der befordrede ham ud af Landet.

Otte Dage efter denne lille Hændelse lod Capitain Braun mig kalde. „De er hvervet,“ sagde han til mig i en saa høflig Tone, som man sjelden finder hos Overmænd, „og ansat i Corpset; Deres Forhold her har været ulasteligt; jeg har altsaa ikke egentlig nogen Ret til at fordre nærmere Oplysning om Deres Personalier. Og dog — maa jeg sige Dem — har Deres hele Holdning og især det sidst her i denne Stue Foresaldne givet mig stor Lyst til at vide meer om Dem, end der var fornødent til Deres Ansættelse. De er ikke det, De vil synes at være. Kunde De overtale Dem til at indvie mig i Deres Livs indre Kredse, saa vilde jeg maaskee faae Lyst og Leilighed til at gjøre Dem Deres Stilling mere overeensstemmende med Deres Dannelse og egentlige Tilbøielighed; thi den Plads, De nu staaer paa, har De ikke ganske af fri Billie valgt. Ikke sandt?“

Den Venlighed og umiskjendelige Interesse for

min Person, der aabenbarede sig i denne Tilstale, kunde jeg ikke modstaae. I al Korthed, men fuldkommen stemmende med Sandheden, gav jeg ham et Omrids af mit foregaaende Liv og lod ham saa klart, som det var mig selv muligt, ogsaa kaste et Blik paa Beskaffenheden af mit Indre; tillige forelagde jeg ham adskillige Papirer, som bekræftede Sandheden af mine Udsagn. — Efter et Dieblifs Betænkning vedblev han: „Det vilde være mig en let Sag ganske at skaffe Dem fri for den militaire Stilling, hvori De dog egentlig er og vil blive fremmed; men jeg troer, De vil finde det rigtigst indtil videre at bære de Vaand, De selv i Følelsen af Deres Svaghed har paalagt Dem. Men den strengere Tvang vil jeg lette, og give Dem Leilighed til ved Anvendelsen af Deres rige Kundskaber saavel at forskaffe Dem en bedre Tilværelse, som ogsaa især lidt efter lidt at vænne Dem til at stole mere paa Dem selv og komme paa det Rene med, hvad De bør gjøre for Deres Fremtid. For ret at vise Dem, hvormegen Tillid jeg sætter til Dem, og hvormegent Haab jeg nærer, at De igjen ganske vil hæve Dem i Deres eget Omdømme, vil jeg strax skaffe Dem et Arbeide, hvis Natur er mere passende for Dem end „Høre om! og Benstre Sving!“ Med disse Ord aabnede han en Dør og bad mig følge sig.

Vi traadte ind i et Værelse, der med tre Sg

vendte ud til Byens største Plads, og hvorfra man havde Udsigt til Theatret, et kongeligt Slot og en Havn, opfyldt med Handelskibe. Paa hver Side af Mellemgaderne stode Blomstertrapper, som vare forsynede med en riig Samling af sjældne Potteplanter. I Jordhobningen mellem begge Blomsterterrasser inde i Binduet sad to unge Damer, den ene var blond, den anden stærkt brunette. De vare Begge af samme Alder, saa omtrent sexten til sytten Aar. En Brodereramme med hvidt Broderi, hvorpaa de i Fællesskab ivrigt arbejdede, stod imellem dem; men ved vor Indtrædelse hævede de Begge de deilige Hoveder, reiste sig og traadte os imøde. Begge de unge Piger vare smaa af Væxt, maaskee endog under det Maal, som Academiet vilde fastsætte som Skjønheds Grændse. Deres rige Haar var tildeels opheftet ved et bredt, om Hovedet slynget Baand, hos den Eine lyseblaat, hos den Anden bleg-rødt, tildeels hængte det i brede, fyldige Lokker ned om Halsen og Skuldrene. Over den folderige Silke-kjole, af samme Farve som Baandene, bare Damerne Halvkjoler, foran aabenstaaende, af hvidt, stribet Mous-selin, og paa de smaa Fødder stærkt udringede cou-leurte Skoe.

De reiste sig Begge fra deres Arbejde, og medens de hilste paa Capitainen og affides med ham førte en

sagte Samtale, havde jeg ret Veilighed til at drufne mit Blik i al denne Deilighed.

„I veed, kjære Børn!“ sagde endelig Capitain Braun høit, idet han tog begge Sylphiderne om Livet og trykkede dem til sig, „I veed, jeg holder ikke meget af denne Studsen ved noget, der træder lidt udenfor den slagne Landevei, denne Ubestemthed! En Smule Courage! Jeg vil ikke tvinge Jer til Noget, det veed I! Men mit Raad er det dog, at I skulle forsøge det — kun en Prøve? Hvad?“

Begge de unge Damer saae taus paa ham; den brunette med et livligt, skjelmst Udtryk i de sorte Dine, den blonde, hvis klare, fine Ansigt og blaae Dine vare mindre bevægelige, med et idyllist, dueagtigt Blik, der ikke var ganske frit for Sværmeri.

Capitainen vedblev og syntes i sin Tiltale til Hine snarest at ville sætte mig ind i Forholdene: „Siden din Moder døde, Annette! har jeg ikke foreslaaet Dig noget, hvortil Du med Billighed har kunnet sige nei! og hvad Dig angaaer, min elsteværdige Niece, Felicia! da er Du af en saadan Natur, at jeg stundom er ganske angst og bange for at raade Dig til noget, af Frygt for at Du, som nu engang ikke kan sige nei, skulde lade Dig overtale til Ting, der vare Dig imod. I have begge To — det Lov maa jeg give Jer — regjeret, ja regjeret mit

Gaas til min fulde Tilfredshed; paa det Regimente har jeg intet at udsætte, Gud bevares; og jeg vil paa ingen Maade fratage Jer noget af Magten, men raade — det maa jeg jo dog nok? og desuden har det jo før været Jeres eget ivrige Onske!”

„Men, Papa!” sagde Annette, hævede sig paa Taaen, tog ham om Hovedet og hvædede ham et Par Ord i Øret.

„Na, ikke andet end det!” raabte Capitain Braun leende, „det skulde vi snart faae forandret! Jeg skaffer ham Lov til at trække en anden Kjole paa; er det saa godt? Altsaa d'accord?” Han rakte dem hver en Haand og dreiede sig med de unge Piger hen imod mig, som i Baggrunden af Stuen havde været Vidne til den lille Scene.

„Det var altsaa det, jeg vilde foreslaae Dem: vil De paatage Dem at undervise disse to unge Damer i det franske og italienske Sprog? Timernes Antal overlader jeg ganske til Dem selv indbyrdes at bestemme; Honoraret bliver min Sag. Men hvor —?” lagde han til med rynket Pande og vendte sig ligesom utaalmodig et Par Gange til Høire og Venstre. „Dog jo,” vedblev han efter et Diebligs Betænkning, „ved Siden af mit Comptoir i det lille Bibliothek, der passer det sig jo bedst; der kunne De studere, og jeg alt imellem høre lidt om Elevernes Fremskridt.” I det samme

slog Hoveddragstens Klokke. „Tausend! allerede saa mange! Farvel, jeg kommer snart igjen og vil da høre, hvad Aftale der er gjort!“

Han skyndte sig bort og lod mig alene tilbage hos de to Damer. Den, man kunde næsten sige, ra a e Forlegenhed, der i qvindeligt Selskab saa ubehageligt mærkes hos mange tydske „Burscher“, en Følge af deres eenfaldige Færd, havde jeg rigtignok for en Deel fjernet fra mig; men min egen naturlige Blyhed gjorde mig det dog umuligt først at begynde Samtalen. Tillige forekom det mig, at Capitain Braun altfor tilfældigt og med en næsten letfærdig Hast havde bragt denne Sag i Gang og altfor pludseligt sat mig i et saadant Forhold til sin Familie. Felicia syntes at dele min Forlegenhed; men Annette, der i det Hele lod til at være den egentlige Regentinde, lod sig derimod ikke forbløffe. Hun satte sig foran et lille gammeldags Chatol, i hvis øverste Skabs Dør et stort Speilglas var indfattet, fremtog Papir, Pen og Blæk, og ordnede vore Affairer, idet hun meget naivt over Skulderen tilsendte mig de Spørgsmaale, paa hvis Besvarelse Anordningen beroede. Medens jeg gav de fornødne Underretninger, og hun, spillende med den hvide Fjerfane paa de røde Læber, hørte til, mødte jeg ofte hendes sorte Dine i Speilet ligesom hende. Da vor Aftale var endt, reiste hun sig, rakte mig Timeseddelen

og affærdigede mig med et: „Altsaa see vi Dem i Morgen?“

Dette Imorgen kom, og mange andre fulgte efter. I Begyndelsen beskæftigede det uvante Arbejde mig næsten udelukkende, og det var kun nu og da, at jeg hos mine Elever bemærkede andet end, at de, som næsten alle qvindelige Elever, vare med al Iver og Flid ved det, de foretog. Men alt eftersom Underviisningen selv blev mig lettere, aabnedes mine Dine for mine Omgivelser, og de unge Damers Personlighed tegnede sig lidt efter lidt i klarere Omrids. Begge vare elskværdige; men Formen, hvori denne Elskværdighed traadte frem, var hos hver af dem væsentlig forskjellig. Frøken Annette syntes ved første Blik lidt fornem; men denne Fornemhed fik ved næriere Betragtning et vist Anstrøg af Ironie og Naivetet, der tydeligt viiste, at den ikke var hende i Rødet baaret, og den Livlighed og Lyst, den Rækkehed og Frihed, hvormed hun opfattede og behandlede alt, hvad der kom hende imøde, tilintetgjorde lidt efter lidt ganske hiint kolde Slør. Der var næsten Intet, som jo kunde vække hendes Latter, og selv det Alvorligste vidste hun at afstvinge en comisk Side. Felicia var mild og venlig, men mere alvorlig, og en bly Undseelse for at træde frem i Uttringer og Domme, røbede lidt den landlige Opdragelse. Men vovede hun sig stundom til

at fremsætte en Mening, eller med høitrodmende Kinder at befjæmpe en Andens, saa kunde man være temmelig vis paa at høre noget sundt og veltænkt, medens Brunetten i sin kjække Iver tidt forsvarede de særeste Paastande, som hun ved mindste Modstand igjen lod falde. Naar saaledes Annette ofte uopholdelig lod sin Tunges Livlighed og sit Lune fri Raadighed, sad Felicia for det Meste taus og fæstede sine smilende blaae Øine paa mig, som om de vilde spørge: er hun ikke velsignet? er hun ikke moersom? Og hvor velsignet, hvor yndig var hun saa ikke selv!

Det er saa ofte gjentaget, at ligeartede Characterer i det daglige Samliv sjelden komme i en ret og skøn Samstemning, og dette er især anvendt paa Ægteskabsforholdet; men det kan vistnok ogsaa finde Anvendelse i Venskabet. Den Stilstand, der næsten uundgaaelig maa finde Sted, naar to aldeles eensartede Aander leve Livet sammen, synes at hindre, eller idetmindste ikke at fremme nogen ret inderlig Tilnærmelse; medens derimod den tilsyneladende Strid mellem to forskjelligartede Sind, liig en usynlig Bæv, bestandig frem og tilbagearbejdende, lidt efter lidt slynger dem i hinanden til en fast og uløselig Fletning. Ogsaa her gjælder det: uden Bevægelse, intet Liv!

Trods min liden Erfaring i Verden og mit, som jeg troede, ringe Kjendskab til den qvindelige Natur,

blev det mig dog klart, at netop Forskjelligheden i disse to elskværdige Væsners Character maatte have været det vigtigste og stærkeste Motiv til den inderlige Kjærlighed, der knyttede dem til hinanden. Og betragtede man nu deres Ydre, saa maatte man, forekom det mig, ikke engang i denne Henseende ønske at see dem adskilte. Det blide Sværmeri og den kjække Trods, der var deres Characterer egen, syntes at have et fuldkommen tilsvarende Afbillede i Pphysiomet af hele deres ydre Holdning; enhver Mine, enhver Bevægelse, Maaden, hvorpaa hver af dem foretog sig selv de ubetydeligste Hverdags-Handlinger, var saa ganske conform med deres Indres Hovedstemning. Og ved alt dette var det mig, som om det kun blev til et Hele af Skjønhed og Ynde, at det kun da fik Betydning, naar de fremtraadte i Forening; den Enes Skjønhed, saavel den aandelige som den legemlige, var som et Complement til den Andens. Ubevidst syntes de selv at føle dette, idet de næsten altid enten hjemme eller ude viste sig sammen. Farverne var det Eneste, der stundom adskilte deres Dragt; de sang Duetter sammen og spillede helst firhændige Claveercompositioner; de broderede ved een Ramme i Fælledsskab; og da jeg efter en lang Beden endelig fik Lov til at see deres foregaaende tidligere Arbejder, var det mig i høi Grad paafaldende at bemærke, hvorledes deres Haandskrift, der i Be-

gyndelsen fandtes himmelvidt forskjellig, gradeviis var blevet een og den samme.

Der var intet Nyt i alt dette; det Forhold, hvori jeg var traadt til de to unge Damer, og de Omstændigheder, som ledsagede min Indtrædelse i Huset, de Jagttagelser, jeg anstillede saavel over deres forskjellige Characterer som over det Indtryk, de gjorde paa mig, den synlige Indflydelse, dette mit forandrede Liv havde paa min Aand, kan synes meget ubetydeligt og hverdags. Mig var det et Studium, — hvad siger jeg? — et Studium? En Gjenfødsel, et nyt Liv var opgaaet for mig, en ganske nyffabt Verden var aabnet mig, en Verden, jeg vel havde anet, men aldrig kjendt, en Verden fuld af de sødeste Tillokkelser og riig paa de modigste Forhaabninger. Thi Mod havde jeg faaet, og med kjæf Tillid til mine Kræfter tog jeg atter til det fyldige Forraad, jeg tidligere havde samlet, men som i min Fornedrelses-Tilstand ligesom var svundet for min Bevidsthed. Jeg sølte saa klart Sandheden af det, Gen blandt mine berømte Landsmænd har sagt: at Kjærligheden er den Hovednøgle, som lukker op for Alt i Mennesket. Som efter en befrugtende Regn spirede ogsaa Alt det, der saa længe havde ligget som et dødt Frø gjemt i mit Indre, frem til et frodigt Liv; det Gne drog det Andet frem, arbejdede sig op, voxte og forgrenede sig til alle Sider

og optog med Lethed alt Nyt, der forekom. Mine Tanker bevægede sig derved uafsladeligt hen til den Ulykkesfreds, som havde vakt dem til Liv, og mit Hjertes eneste Ønske var ret at være Noget, for at blive værdig til den Himmel, der syntes at aabne sig for mig. Jeg elskede! Det var som en Aabenbaring, der umiddelbart skjenkede min Sjæl en klar Anskuelse, en uimodsigelig Sandhed. Jeg elskede — men hvem? Al, dette Spørgsmaal gjorde jeg mig ikke selv. Det faldt mig aldrig ind at tænke mig disse To adskilte; ligesom de for min Tanke kun udgjorde eet Væsen, saaledes var det ogsaa mit Hjerte umuligt at fjerne dem fra hinanden, og hvis det maatte hengive sig til den Ene, saa kom det med Nødvendighed ogsaa til at omfatte den Anden med samme Kjærlighed.

• So længer jeg drømte mig ind i denne fortryllede Freds, jo fastere troede jeg mig overbevist om, at jeg ikke kunde, ikke burde leve uden at eie begge Hjerner. Jeg tænkte snart slet ikke paa det mod Guds og Menneskers Lov Stridige, det Uffærlige i at give efter for et saadant Vanvid; jeg bekjæmpede for mig selv af al Magt og med alle de Vaaben, der stode til min Raadighed, enhver af de menneskelige og, som jeg paa stod, grusomme og fornøststridige Bestemmelser, der vilde vise mig tilbage fra mit Raseri. Og da jeg nu endelig klart saae, hvor frit, usorbeholdent og naivt

begge de unge Piger aabnede mig deres Tanke-
dom og lode mig henrykt skue, hvad der foregik; —
da Hændelsen — Ekjebnen — Gud satte mig i Be-
siddelse af alle Midler til at udføre min i eensomme,
fortvivlede Timer udrugede Plan, saa — — —

7.

Her standsede Advocaten i sin Forelæsning, og bemærkede med et fint Smil: „Det forekommer mig, at Alt dette bliver altfor overstadigt — überschwänglich, som vore Naboer sige, — og det Følgendes Indhold,“ lagde han til og skottede med en betænkelig Mine over til Damerne, „det seer mig rigtignok ud til Allehaande!“

„De har Ret,“ hviskede Geheimeraaden, „det er en Ting, som kun vi To tør være vidende om!“

En Tjener traadte i dette Dieblig ind og meldte en fra Byen nys ankommen Herre, som ønskede at gjøre Herskabet sin Opvartning endnu i Aften, hvis det var beleiligt.

Næppe havde Tjeneren udtalt, før en pludselig Rødme fløi over Frøken Elisæas Kinder; hun fik meget travlt, reiste sig hurtigt fra Bordet, hviskede et Par Ord til Fru Friland og vilde forlade Bærelset; men Dørfelen kaldte hende tilbage:

„Kjære Barn! hvorfor vil Du forlade os? For-
und os din Nærværelse endnu et Dieblif. Det vil
dog vistnok interessere ogsaa Dig at gjensee vor unge
Sømand og af hans Beretning maaskee erholde bero-
ligende Svar paa tusind Spørgsmaal, som sikkerligt
ligge Dig paa Hjerte!“

I det Samme aabnedes Døren, og en ung Sø-
officier traadte ind med al den djerpe Frihed og ridder-
lige Fiinhed, som næsten altid har udmærket Marinens
Officierer. Felix, hvis skinsyge Die Intet undgik, og
som meget rigtigt havde bemærket Frøkenens Bevægelse,
undersøgte nu den Fremmedes Person saa nøie, som
om han skulde male ham.

„Na, ja saamæn!“ tænkte han, „det er jo en
ganske smuk Karl, men dog altfor lang og smal. Hans
Skabning er forresten ret regelmæssig, det kan jo ikke
nægtes, — og hans Holdning ganske passable. Denne
store, krumme, saakaldte Romernæse, den lider jeg ikke;
skjøndt det ovale Ansigt tager sig godt ud under det
brune, krølledde Haar. Farve har han da ikke meget
af. Ah! han har været syg — saaret! Han bærer
den venstre Arm i Bind. See, see! en Helt! en
Fædrelandsfrelser! Ja, Gud hjælpe os for Frelse vi
fik! Naa, det kan han da ikke gjøre ved! — —
Det maa altsaa være den store Dilettant i Kunsten,
som gamle Melting har fortalt mig om. Jeg er

bange for, at han passer bedre ved sine Kanoner og blandt sine begede Kammerater, end i Musernes Tempel!"

Uden at overhøre et eneste Ord af de Meddelelser, der deels lydeligt, deels med halv Stemme udvejledes mellem Lieutenanten og Geheimeraaden og Niesen, havde Felix ført denne opbyggelige indre Monolog. Derpaa bøjede han sig hen til Jomfru Dorette, der endnu sad og syede, og hviskede i en temmelig fortrolig Tone til hende:

"Dorette! er det ham?"

Dorette slog sine brune, smilende Øine op mod Kunstneren, og svarede hurtigt og sagte: "See paa Frøkenen!"

I Sandhed! det var ikke muligt at tage Feil. Der sad hun ved Bordet, støttende Hovedet paa Haanden, der var halvt skjult i de glindsende Krøller; Kinderne blusfede, og de tindrende Øine hvilede usravendt paa Sømanden, der nu stod og talte med hendes Onkel og Advocaten. Et eget, undseeligt Smil laae om hendes Læber. Ganske hensjunken i Betragtning syntes hun knap at høre eller ændse, hvad der blev sagt, og det hurtige Aandedræt, der hævdede hendes Bryst, røbede tydeligt den indre Bevægelse. Ogsaa Officierens klare, kjække Øine dvælede under Samtalens Løb stadigt ved hende; ogsaa han syntes lidt aandsfraværende.

Felix forstod altfor vel at tyde denne Billedskrift; og de Slutninger, han drog deraf, vare ham saa piinslige, at han ikke kunde modstaae Fristelsen til paa een eller anden Maade i det Mindste for Diebliffet at forstyrre denne tause Samtale. Han gjorde et Par Skridt frem for at nærme sig Frøkenen; men den gamle Herre traadte ham i Veien, tog ham fortroligt under Armen, og idet han førte ham hen i et Vindue, sagde han:

„Imorgen forlader jeg dette Sted, og jeg raader ogsaa Dem til at søge Hjemmet, som nu igjen er blevet os aabnet. Det gjør mig ret inderligt ondt, at vi nu paa nogen Tid maae skilles; men det skal, haaber jeg, ikke vare længe! Jeg havde troet at kunne tilbyde Dem en Plads i min Voiture; men nu maa jeg bede Dem tillade mig at tage mit Ord tilbage. Lieutenant Haller har, som De seer, endnu ikke forvundet Følgerne af det Saar, han fik strax i Begyndelsen af Beleiringen. Ja, han blev egentlig ret alvorlig syg, da han altfor tidligt stillede sig til Tjeneste. Det er naturligt,“ lagde Geheimeraaden til, idet han smilende saae hen til Krigsmanden, der stod i en stille Samtale med Frøken Elisa, „at man kjæler lidt for disse brave Folk, som have sat Liv og Lemmer i Bove for os. Ikke sandt? Seer De, jeg skal nok skaffe Dem en Plads f. Ex. paa en Kalvevogn, hvoraaf der afgaaer flere til Byen i Morgen. Men det er meget

tidligt. Dog De er jo raff og rørig, det vil ikke anfægte Dem. — Nu hjertelig Tak for al Deres venlige Overbærelse med en gammel Cavalier, der i al denne Tid vissest har misbrugt Deres Tid og Talent. Men — jeg vil gjengjælde Dem dette — og jeg kan!”

Her taug Geheimeraaden et Par Secunder, og saae ud af Vinduet, som om han vilde samle sine Tanker.

„Jeg kan,” gjentog han, „gjengjælde Dem Deres elskværdige Forekommenhed mod mig; jeg kan skjenke Dem Noget, som jeg uden at støde an mod Delicatesen kan og skal give Dem, og som De ikke kan andet end modtage med Glæde. O, De aner ikke — De kan ikke forestille Dem, hvor det vil være mit Hjerte kjært,” udbrød han begejstret, „paa denne Maade at slynge et Baand om os, saa stærkt, at Intet i Verden saa let skal kunne adskille vore Hjerter! — Nei, nei! rolig! findig! For Diebliffet kun dette. Nu lev vel! lyffelig Reise! De skal snart høre fra mig!”

Han omarmede derpaa den forbausede Felix, trykkede hans Haand og saae ham længe ind i Diet med et Blik, der syntes at udtrykke en dyb, veemodig Glæde. Saa lod han ham tage Afsked med de øvrige Tilstedeværende, og Felix, der under alt dette følte sig mere og mere forlegen og forvirret, forlod Bærelset, forfulgt af Sømandens store, alvorlige Dine og Fru Frilands sarkastiske Smil.

Med bankende Hjerte og ganske beruset af alle de Forhaabninger, som Geheimeraadens høitidelige Tiltale atter havde vakt i hans letbevægelige Sjæl, ilede Felix til sit Bærelse, og medens han her ordnede Alt til sin Afreise, gennemgik han i Tankerne alle de tillokkende Muligheder, der før ofte havde været hans eensomme Timers Kjæledægger; og dette uden engang at lade sig forstyrre af den modbydelige, nedslaaende Forestilling om, at han næste Dag og Nat skulde sidde paa Toppen af et langsomt fremskridende, himmelhøit Barelæs, og i denne gratieuſe Situation maaskee blive seet af Fru Friland.

8.

I de næstfølgende Dage skeete da den store Udvandring fra Grevens gjæstfrie Slot. Den ene Familie drog bort efter den anden, flere maaskee uden at finde et Spor af deres forrige Hjem i Byen.

Blandt de først Afreisende var Hr. Felix. Tidlig om Morgenens efter hans sidste Samtale med Geheimeraad Melting, der i saa høi Grad havde hævet hans Mod og spændt hans Forventninger, førte han langsomt ud fra Ladegaarden, Bakke op og Bakke ned, gennem Skove, over Sletter, maatte dvæle længe i de ringeste Kroer, og først næste Morgen ved Dagbrækningen fik han fra F—berg Slots Bakke, hvor det

endnu vrimlede af Tætte, Bivouaquer og fiendtlige Soldater, Die paa den ulykkelige By. Han havde paa Veien været saa heldig at undgaae ethvert Møde, der vilde generet ham, ethvert Die, hvis Udtryk havde kunnet saare; og paa den lange, langsomme Reisesart havde han ret havt god Tid til i Mag at udmale sig Fremtidens Herligheder. I denne Fremtidens lysende Glorie saae han da sig selv som anerkjendt Søn af en riig, fornem og formaaende Mand, i en glimrende og uafhængig Stilling, let ført hen ad Livets Bei, ikke ved sin egen Møie og Anstrængelse, men ved en mild Skjebnes Haand; og den Kunst, som han troede at udøve med Held, og som hidtil havde ydet ham et tarveligt Udkomme, skulde da være ham som en smykkende Tilgift, en udvortes Brydelse, den selv hans fornemme Omgivelser manglede. Ak, han glemte reent eller vidste ikke, at Flid, Kjærlighed og Ydmyghed maae være Sjælen i enhver, selv den meest begavede Kunstners Liv, og han saae slet ikke — selv om hine Forhaabninger om Stand og Rigdom gik i Opfyldelse, — paa hvilken huul og falsk Grundvold hans drømmende Phantasie og hans lysvaagne Forfængelighed byggede deres gjennemfigtige Slotte.

Dog altsom han nærmede sig Byen, maatte han lidt efter lidt stige ned fra sine Drømmes Himmel og tænke paa den paatrængende, uundgaaelige Virkelighed.

Hans Tanker førte ham til det lille Dagkammer, som han for nogle Maaneder siden havde forladt. Bilde han igjen finde sin fattige Seng, sin Stol, sit Bord, Speilet paa Vinduesposten, sit Tegnebræt, sin Brændekurv med den sidste Levning fra Vintertiden? eller var alt dette opslugt af Ilden? var Huset forsvundet lige til Grunden som saa mange andre? Og Gierinden af Huset? Levede hun endnu? Skulde hun endnu, som forhen, med al sin jævne og stille Venlighed kunne modtage ham i sin lille, mørke, men siirlige og hyggelige Dagligstue, hvor hun saa ofte havde skjenket ham Thee og med en kjærlig troende Sjæl hørt paa hans vindige Pral? — Alle disse Spørgsmaal trængte sig saa uimodstaelig ind paa ham, alle disse Billeder, saa simple, men tillige saa fredelige og glade, toge hans let bevægelige Phantasie og hans ustadige Tanke saa ganske i Besiddelse, at der lidt efter lidt i hans Hjerte opstod en Følelse, som havde megen Lighed med Længsel, en Utaalmodighed, som nærmede sig meget den Hjerte-Angst, man pines af ved Tvivl og Uvisshed om et elsket Væsens Skjebne. Deraf kom det, da han langsomt rullede fra Slotsbakken hen gjennem Forstaden, at han med hele sin Sjæl fløi forud til den Gade, det Huus, der var Maalet for hans Reise; og da endelig Bognen standsede ved Acciseboden for der at aflæsses og visiteres, steg han af, fik sin Ruffert paa

Rasken af en Sjouer og ilede med hurtige Skridt ind i Byen. Han var saa betagen af Higen efter at komme hjem, at end ikke al denne Odelæggelsens Vederstyggelighed, der ved hvert Trin, tilhøre og tilvenstre frembød sig for hans Blik, gjorde det stærke, tragiske Indtryk paa ham, som han selv i Forveien havde formodet, men kun fremskyndede hans Skridt.

Det var meget tidligt paa Morgenstunden, Alt var stille i Gaderne, alle Boutiker endnu lukkede. Endelig dreiede han om fra A—torv ind i R—gade. „Gud være lovet!“ Han slog begge Hænderne sammen af Glæde. Der stod jo det pyntelige, fire Etagers Huus heelt og holdent i Række med de andre! Uandeløs sprang han op ad Trappen og ringede paa. Den velbekjendte Klokketang syntes at byde ham et venligt Velkommen. Den gamle Stuepige lukkede op. Hun havde under hele Rædselen næppe forladt Huset; men hver Morgen havde hun stadigt spurgt den lille Matroëdreng, der bar Vand og fløvede Brænde for hende: „Naa, Peter! kan vi knibe ham?“ (Fienden nemlig) hvorpaa hun ligesaa stadigt havde faaet det Svar: „Jo, wænn's han bare ikke vil stjæle Vandet fra os af!“ — Hun stod nu der i Døren og snappede efter Veiret af Forundring over at see deres Vogerende igjen.

„Jh, Du min Gud og Skaber! er det Dem? Naa, saa er De da sluppet fra det Paf med heelt

Skind. Her have vi rigtignok døiet Ondt i lang Tid; og især tilfidsst tog han grueligt slemst paa; men vel var det, at han dog ikke skar Bandet fra os af!"

Uden at agte paa hendes Snak, havde Felix flere Gange gjentaget sit Spørgsmaal: „Hvorledes har Madamen det?" Endelig fik han Svar.

„Na jo saamæn," sagde Sabine, „hun har det ret godt, som man kan have det, naar man har maattet see paa saa megen Sorg og Glendighed og har udstaaet saa megen Angst. Hun er inde i Boutiken. Vær saa artig!"

Felix gik ind igjennem Hjørnestuen, stillede sig ved Døren, som førte ind til Boutiken og lagde Diet til det lille runde Vindue. Derinde gik Madame Farmer, iført et sneehvidt, folderigt Underskjørt og en lyserød, langskjødet Nattøie, der mere fremhævede end dulgte hendes fyldige, faste Figur. Over den venstre Arm hængte et Vidsteklæde og i den høire Haand havde hun en lille Støvekost, med hvilken hun flittigt arbejdede mellem sine Kopper, Tallerkener og Fade. Under den fine Nattkappes brede Strimler viste sig hendes regelmæssige, sunde Ansigt med det staaende Udtryk af Mildhed og Indolence.

Felix aabnede Døren sagte og traadte ind.

Madamen vendte Hovedet lidt til Siden og fik Die paa ham; men hun udstødte intet Skrig af Glæde

eller Overraskelse; hun tabte ikke det Fod, som hun just havde børstet og astørret. Nei, hun satte ganske findigt bemeldte Fod hen paa Disken og et Par andre ovenpaa, lagde Støvekost og Vidsteklæde fra sig og gif Kunstneren smilende og rolig imøde, slog begge sine Arme om hans Hals og trykkede et ret tæt Kys paa hans Læber. Det eneste Tegn paa indre Bevægelse, der blev synligt, var, at hendes klare, blide Dine bleve lidt mere glindsende end sædvanligt. En god Engel maatte nok have sendt hende denne Taaredug, der blændede hendes Dine lidt, saa at hun ikke saa, hvad hun ikke havde godt af at se. Hun bemærkede ikke den sjantede Forlegenhed, hvormed Kunstneren modtog hendes velmeente, naive Hilsen; hun anede ikke, hvilken Forandring der nu atter var foregaaet i hans Sind, idet han sammenlignede den fornemme Verden og det elegante Liv, han nylig havde forladt, med de jævne, borgerlige Omgivelser, hvori han nu igjen skulde finde sig hjemme; en Sammenligning, der gjorde hans svage Hjerte koldt og forstemt.

Ganske ugeneert lagde hun sin venlige Haand paa hans Arm, saa op og ned af ham og sagde:

„Naa, det var jo rart, at vi har Dem! Jeg haaber, De har haft det bedre, end vi her. Men, Gud være lovet, vi slap dog bedre fra det, end mange tusind Andre. De seer, her er end ikke knækket en

Rude. Deres Bærelse staaer saamæn til Dem accurat, som De forlod det. Jeg vilde rigtignok have ladet det male og pudse lidt op for at overraske Dem dermed, naar De kom hjem; men saa kom al denne Ulykke paa, og saa blev der Intet af, for den Gang. Gaa nu op og klæd Dem om, og kom saa ned og saa lidt at spise og drikke. De er vel ganske forkommet af den lange, kolde Natterejse! Saa skal jeg fortælle Dem, og De skal fortælle mig, — og det skal blive moersomt!" Med disse Ord vendte hun sig ganske rolig igjen til sit Arbejde, som om Intet var forefaldet, og Felix gik op. —

— Trods alle sine glimrende Udsigter, var Felix dog, da han igjen var kommet i Orden i sin gamle Bolig, strax betænkt paa at begynde den Tegne-Underviisning, hvoraf han hidtil for det Meste havde levet. Tillige foresatte han sig at fuldende et Arbejde, der ved hans Landreise var blevet afbrudt, og hvorom han i lyse Dieblkke selv havde den bedste Formening, medens en mismodig Stemning ofte igjen var i Stand til at sætte ham i Hovedet, at der ikke kunde tænkes noget Slettere. Det var et Kobberstik efter et Billede paa Kunstammeret, af en hollandsk Maler. Det fremstillede en af hine Scener af det lavere Folkeliv, der, fulde af djerv Kraft og skalkagtigt Lune, ved saamangen dygtig Kunstners Pensel træde os imøde med slaaende

Sandhed og altid ere saa tillokkende. Han havde anvendt sine bedste Kræfter og den ham størstmulige Flid derpaa, og besluttede nu, naar det om ikke lang Tid var færdigt, at sende Geheimeraad Melting et af de første og bedste Aftryk, avant la lettre. Det skulde være en Paamindelse; og den syntes virkelig at være fornøden. Thi der gik otte Dage efter Hjemkomsten til Byen, der gik fjorten Dage, ja næsten en heel Maaned var forløben, og endnu hørte Felix Intet fra sin gamle Belynder, og han begyndte at blive ængstelig og urelig for sine skinnende Sæbebobler. Det hjalp ikke, at han i sine mange eensomme Timer søgte at styrke og befæste Troen paa den Herlighed, som skulde komme; det hjalp ikke, at han idelig gjentog sig Excellencens sidste fortryllende Ord, især denne mærkelige, betydningsfulde Sætning: „Jeg vil slynge et Baand om os saa fast og stærkt, at Intet i Verden saa let skal kunne adskille os.“ Intet mægtede at dæmpe den piinlige Uro, som Geheimeraad Meltings Taushed uafsladeligt vakte i hans Sjæl, han havde Møie med at styre sin Utaalmodighed, og maatte anvende al sin Kraft for at kunne vedblive sit Arbeide.

9.

En Morgenstund sad Felix just saaledes tankefuld og adspredt i sit lille Bærelse. Han havde lagt Gravstikken fra sig og stirrede med forslagne Arme ud ad det halv tildækkede Vindue op mod det Stykke af den blaae Himmel, som han kunde skimte, da det i det Samme bankede paa. Døren aabnedes, og hans Belærsværdighed Hr. Pastor Petersen skjed sin velnærede Personlighed indensfor og traadte med smilende Ansigt, men ganske forpustet hen til ham.

„Her har De mig, Høistærede!“ sagde han stønnende, idet han lod sig synke ned paa en Rørstol, saa den knagede, „her er jeg, som jeg lovede Dem! Men — det var dog en forfærdelig Hob Trappetrin, jeg maatte trampe op ad, for at nyde den Glæde og Gæde at see Høistærede. Min forrige Nabopræst, Magister Hartman, vilde have sammenlignet den med Jakobs Himmelsstige, — ja, for det var en meget lystig Patron! — Ja jeg har saamæn, med Skam at tale, alt været her et Par Ugerstid, men jeg har desværre været forhindret fra tidligere at opsøge Dem. Her til Byen kom jeg, som De kan begribe, ikke alene; men jeg frygter for, ja, jeg er næsten vis paa, at jeg kommer til at rejse alene hjem.“

„Hvorledes? jeg forstaaer Dem ikke!“ sagde Felix adspredt.

„Jh, jeg sagde Dem jo dog, Høistærede! sidst da vi taltes ved, — den Dag, da De mødte ham, Siller, som havde været inde i Præstegaarden — — at ja, den Siller! det Skind! Jeg maa dog sige, jeg har ondt af ham, — hm! — Nei —, hvad jeg vilde sige: De husker jo nok, at jeg alt dengang havde besluttet at bringe min stakkels, syge Felicia herind og faae hende paa Hospitalet. Alle Menneſker raadede mig dertil, og jeg vilde da saa gjerne gjøre, hvad der kunde gøres, til hendes Lindring; thi om egentlig Helbredelse, vidste jeg, kunde her ikke være Tale. Saa laante jeg da en Karosse af Greven, som ret er en rar, velsignet Herre, og fik hende da, vel indpakkert i Sengklæder, ret lempeligt og beqvemt herind. Ved Profesſor C—s Godhed havde jeg beredt hende Plads, og nu ligger hun derude. Men — var det nu Reisens Besværlighed, som hun ikke har kunnet taale, eller havde Gud allerede besluttet at tage hende til sig, nok er det. hendes Tilstand har efter Lægernes Skjøn i saa høi Grad forværret sig, at man hvert Dieblik kan vente Oplosningens Time. Nu har jeg fra hende til Dem en Bøn, med hvilken jeg forener min egen. De veed selv og mindes vel nok, hvor usigelig glad og oplivet hun var histude de enkelte Dieblikke, da hun med fuld Bevidsthed kunde see Dem sidde ved hendes Smertensleie. Ja, det var sær forunderligt, hvor meget

hun holdt af Dem! Nu vilde hun saa inderligt gjerne see Dem igjen, blot een eneste Gang see Dem, inden hun gaaer bort herfra. Det kan De da ikke nægte hende? Vel?"

Felix saa ved denne Anmodning halv ærgerlig og forlegen paa Præsten og fremstammede nogle intetsigende Udflugter; men denne bad saa bønligt og overtalte saa varmt, at det dog tilsidst lykkedes ham at overvinde den unge Herres Lædelse eller rettere den Modbydelighed, han følede ved at træde et Dødsleie nær.

„Men jeg frygter for, at det har Hastværk, Højsættelse!" vedblev Præsten, lidt forstemt ved hans Nølen. „Kjære! Dersom De vidste, hvad hans Excellence Geheimeraad Melting meddeelte mig, da han igaar lod mig kalde til sig, saa troer jeg ikke, De vilde tage i Betænkning" — —

Geheimeraadens Navn virkede paa Kunstneren som en Trylleformel. Han saa med store Dine og oprømt Ansigt paa Præsten, tog sin Frakke og Hat og sagde: „Nu er jeg færdig! — Naa, hvad var det saa, Geheimeraaden fortalte Dem?"

„Kom, kom! lad os gaae!" afbrød Præsten ham hurtigt; „ja, hvad han sagde mig, det tør jeg endnu ikke aabenbare. Det er mig forbudt; og det kunde ogsaa let blive til uoprettelig Skade for hende, — hvad jeg vilde sige, for Dem — Nei vist ikke! De maa ikke friste mig! Kom nu, lad os gaae!"

Paa Gaden begyndte den Forstemning, som Felix ved sin Opførsel havde frembragt i Præstens Sind, lidt efter lidt at forsvinde, og medens de langsomt vandrede den lange Vej til Hospitalet, gjorde Præsten sig lystig over adskillige Gjenstande, der kom ham for Dje, og Felix, mørk og indesluttet i sig selv, lod ved sin Tausched hans Snakksomheds Strøm frit Løb.

„Her er dog en Guds Velsignelse af kjønne Fruenspersoner i denne gode Stad! Bimse de ikke, min Sandten, Gade op og Gade ned, saa man er færdig at løbe een overende ved hvert Skridt, man tager. Og pene ere de! Kun Skade, næsten Ingen af dem kan gaae rigtig! Ind til Veens, vraltende, slæbende, hoppende, svinkende, — og store brede, flade Fødder, samt Elefantmalbeen have nu de Fleste! De gaae næsten, som om de slet ingen Kraft havde i Hosterne. Ja, Herregud! Hoster have de da heller ikke meget af — at sige naturlige — saavidt man kan skjønne. — Jeg skulde rigtignok ikke selv, som min forrige Nabo-præst Magister Hartman gjorde, driste mig til at vise dem, hvorledes de burde bruge deres Been. Ja, det var en snurrig Fætter, den gode Magister! Han prædikede engang om Mariæ Besøgelse, Lucæ Evangelium, 1ste Capitel, 39 Vers. Ah, ja det kjender De nok; der er gjort saa mange deilige Billeder over den Begivenhed. Naa, nu vilde den gode Magister i sin Be-

geistring ret gjøre sine Tilhørerinder begribeligt, hvorledes Maria var gaaet hen ad Bjergene. „Hun gif hastelig, staaer der, kjære Børn! Hun gif ikke som Kjøbstedsfrøkenerne svinkende, svaiende; hun gif ikke heller som I her i vor By trampende, stampende. Nei, hun gif hasteligt! Hvis jeg var nede paa Kirkegulvet, skulde jeg nok vise Jer, hvordan hun gif!“

Under dette og andre lignende Udbrud af Præstens Lune, hvorved Felix stadigt holdt sig taus, vare de i B—gade komne Hospitalet saa nær, at de kunde øine Porten. Da saae de Siller blive luffet ud derfra, Han gif langsomt, med blottet Hoved henad Fortouget, Dinene vare fæstede paa Jorden, og han knugede Hatten med begge Hænder mod Brystet, som om han bad en Bøn. Bleeg og med taaresyldte Dine kom han dem imøde.

„Staffel!“ hviskede Præsten, „nu har han været derinde og“ — —

„Hvorledes?“ udbrød Felix forundret, „har han været derinde hos —?“

„Ja vist har han været derinde!“ svarede Præsten hurtigt, „hvorfor skulde han ikke — — Dog spørg ikke! Vi, til vi sees hos hans Excellence. Min Mund er luffet!“

Da de nærmede sig Siller, slog denne Dinene op og stirrede forvirret paa dem, som vaagnede han af

en Drøm. Gamle Sagn fortælle, at de Dødelige, som værdigedes at skue det Himmelske i umiddelbar Nærhed, lang Tid derefter paa deres Ansigt bære ligesom en synlig Afglands af den evige Herlighed. En saadan vidunderlig, livsalig Klarhed syntes at omstraale Sillers veemodige, blege Ansigt, og at lyse ud af hans taarefyldte Øine. Han standiede foran Præsten og Felix, rettede sig i hele sin Høide og drog Beiret dybt, sundt og let, som om et Bjerg var faldet fra hans Hjerte. Han lagde Haanden paa sit Bryst og sagde med høitidelig, men sagte Stemme:

„Gaa ind, Felix! gaa ind og see en Engel! Og var De end nok saa retfærdig og god, De maa vandre bedre derfra. Gaa, skynd Dem! Hvert Minut er et Tab!“

Taus trykkede han Præstens Haand og fortsatte derpaa sin Gang. De tvende andre Herrer traadte ind i Hospitalets Gaard, og lidt efter aabnedes den Syges Bærelse for dem.

Det var en klar Dag; Solens Straaler, dæmpede af grønne Forhæng, flød gjennem de høie Binduer og udbredte et mildt beroligende Lys i det stille Kammer. Den opvartende Kone hvisttede et Par Ord til Præsten, som derpaa satte sig paa en Stol, der stod ved Sengen, medens Felix traadte nærmere og med forslagne Arme taus betragtede den Syge. Hun syntes at ligge i en

blid Slummer, og det var tydeligt at see, at hun hvilede. Intet Træk af Smerte vansirede det ædle, blege Ansigt; hendes to smaa Hænder med de blegblaae Nærer i den sneehvide Hud laae halvaabne paa Teppet, og Aandedrættet var svagt, men roligt.

Taus og alvorlig havde Felix alt længe saaledes staaet, hængsunket i Beskuelsen; da aabnede hun med Et sine Øine, og hendes Blik faldt ligesom instinctmæssigt paa Felix.

Hendes Stemme slumrede i hendes Bryst; hun kunde ikke tale; men med bevægede hun den ene Haand henimod ham, et svagt Smil dæmrede om hendes Læber, og i de fugtigt glindsende, store blaae Øine aabenbarede sig et Udtryk saa usigeligt, saa mægtigt, at han ikke længer kunde modstaae, men sank, overvældet af Bæmod og uforstaaet Smerte, ned paa Knæe foran den lave Seng, greb den Syges venstre Haand, lagde sit Ansigt paa den og græd bitterligt. Isen om hans Hjerte syntes at smelte; hans Forbarmhed syntes knuust; det var, som om de bedre Spirer i hans Sjæl, halv kvalte og visnede, nu paany fik Liv og grønne; han skammede sig ved sin Uselshed; han gjorde hellige Løfter i sit stille Sind; og en ny, ædel Kraft syntes at give hans Forsætter Styrke. Og dog — under dette indre mægtige Omsving — indtraadte der Diebliske, da han reflecterede, og endog beundrede sig selv i denne nye Situation.

Han løstede sit Hoved i Beiret og saae paa Felicia. Hendes Dine hvilede ufravendt paa ham. Der laae en heel Verden af Kjærlighed i dette Blik, et saadant, som det kun er forundt saadanne Dine at fæste paa den Elskede. Det var en Kjærlighed, ukrænket af Lidenskab; en Kjærlighed, reen og skjær som Himlen, hvorfra den stammer. Hun saae paa ham, men det var, som om han ikke kunde udholde denne Glands. Han bøiede sit Ansigt igjen paa hendes fine Haand og trykkede sine hede Læber paa den. Da sølte han, at Felicia sagte lagde sin høire Haand paa hans Hoved og lod den hvile der. Alt var taust og tyst omkring dem. Længe — længe laae han i denne Stilling, hans stille Taarer strømmede, ubevidst vandrede hans Hjertes Tanker en Ve, de sjelden havde vandret. Hendes Haand hvilede endnu paa hans Hoved.

Endelig reiste han sig mat og drømmende. Der laae hun med et ubeskriveligt Smil om Læberne. Dinene vare lukkede. De aabnedes ikke mere.

Og han vidste ikke, ved hvis Dødsleie han havde dvælet; men hun vidste, paa hvis Hoved hun havde nedbedet Velsignelsen, — den eneste Arv, det var hende forundt at efterlade ham. — — — — —

Felicia var ført ud til Kirkegaarden i Landsbyen, og Vinterstormen susede alt over hendes lille Gravhøi.

Efterat have sendt sin Søster det sidste Farvel og dækket hendes Stov, var Præsten, paa Geheimeraadens Anmodning, igjen kommet ind til Byen. Han besøgte strax Felix, hvem han traf i en stærkt bevæget Stemning, i en næsten feberagtig Spænding. Samme Dag havde han nemlig sendt sit nu fuldførte Arbejde til den gamle Herre, og fra denne modtaget en meget venlig Indbydelse til om Aftenen. En lignende havde Præsten faaet.

10.

Medens det udenfor regnede og sneede, og Stormen foer susende gennem Gaderne, hvor de fattige Lygter snarere gjorde Mørket bemærkeligt, end lyste for Folk, lignede det Indre af Geheimeraad Meltings Bolig mere et Foraar end en Vinterleir. Den gamle Herre hndede det Theatraliske; selv det daglige Livs Begivenheder lod han gjerne træde frem i en mere pompeus Form, end de egentlig trængte til. Denne Aften glædede han sig nu til ligesom at spille et ophøiet Fatums Rolle, og der var rigeligt sørget for, at Scenen kunde være Forestillingen værdig. Hele den elegante Etage var opvarmet og oplyst; man traadte overalt med Velbehag paa de bløde, brogede Gulotæpper og indaandede Duften af en Mængde Blomster og Trær,

der i siirlige Potter og Baller vare anbragte rundt omkring. Størstedelen af denne Flor var en Gave fra Greven; og Victor Marteau havde selv maattet bringe disse sine Pleiebørn ind til Hovedstaden. De tre Tjenere vare i Gallalivree, Papegoiens Buur var skjult af en grøn Silkehætte — kort, Alt aandede en stille Fæstlighed. Paa et Bord stode to store Billeder i forgyldte Rammer, vendte mod Væggen.

Hans Excellence selv, iført en sort Huusdragt, med en lille Stjerne paa Brystet, gik op og ned ad Gulvet i Dagligstuen og dreiede tankesuldt sin gyldne Daase mellem Fingrene. En Tjener meldte Advocat Friland.

„Men Deres Frue?“ raabte Geheimeraaden, der saare nødigt vilde savne Tilskuere ved sin Soiree, hurtigt den Indtrædende imøde.

„Johan havde Befaling at bede hende først træde ind til Frøkenen,“ svarede Friland smilende, „og dette faldt mig ret bekvemt, da jeg endnu har Udskilligt at meddele Deres Excellence!“

„Ja,“ sagde den gamle Herre, „jeg havde nok ønsket det lidt før, — De veed, i Aften“ —

„De har Ret,“ sagde Advocaten hurtigt, „men der er Intet forsømt. Alle Invitationer ere besørgede i Deres Navn, og de fornødne resterende Oplysninger have vi endnu god Tid til at udvegle. At jeg ikke har meddeelt Dem Fortsættelsen af Sillers Selvbetjendelser

hvoraf jeg paa Landet læste en Deel for Dem, har
 jeg havt Grunde til, som jeg en anden Gang skal sige
 Dem. Af Manuskriptet hørte De dog saa meget, at
 det maatte være Dem klart, hvad hans Videnskab førte
 ham til. Han begik virkelig denne Forbrydelse! Det
 er uhørt! De vil maaskee spørge, hvorledes Saadant
 var muligt her i vort Land? De har Ret, det er høist
 mærkeligt, at det kunde skee; men vist er det, at det
 lykkedes ham. Jeg har selv seet begge Vielses-Attester,
 begge udstedede samme Dag. Al, Videnskaben er saa
 opfindsom! Paa een og samme Dag lod han sig vie
 til de to unge Piger, som ikke anede det Rædsomme.
 Ogsaa her maa man spørge: hvor var det muligt?
 Ja, var man overtroisk, saa kunde man let falde paa
 at antage, at onde dæmoniske Magter ogsaa her havde
 drevet deres Spil og hjulpet til at fremme en Mørkets
 Gjerning. Med en Troendes fulde Overbeviisning paa-
 staaer ogsaa Siller selv, at hiin gaadefulde Egenkab
 hos ham, nemlig at han var en Dobbeltgjænger, hvor-
 paa han i Manuskriptet anfører flere Exempler, netop
 paa hiin Dag havde yttret sig og været medvirkende
 Middel til at indhylle Sagen i et tætttere Mørke.
 Capitain — Oberst Braun skulde nemlig, efter hans
 Paastand, i sit eget Huus have seet ham, siddende med
 en Bog i Haanden i et Bærelse, medens dog Siller
 paa den Tid, om Eftermiddagen, var en god Fjerding-

vei borte fra Byen! Tillige indtraf der to Omstændig-
heder, der ligsom arbejdede for ham. For det Første
kom den i hans Optegnelser omtalte Berliner Theolog,
Zachheim, med hvem han i Nærheden af M—m havde
havt en Duel, netop paa den Tid, da Siller gik i sin
høieste Ecstase, her igjennem Byen, for som Gesandt-
skabspræst at begive sig til St—m; og denne fik Siller
— Gud maa vide hvorledes — bevæget til, i Hotellet,
hvor han var, at foretage den ene Vielse; medens den
Anden samme Dags Eftermiddag sandt Sted i det nær-
liggende Fr—gs Kirke. Hertil kom dernæst, at
Sillers gamle Uncle, Skolemesteren, som han ogsaa
omtaler, nogen Tid iforveien var død, og havde efter-
ladt Søstersønnen en langt betydeligere Formue, end
man efter hans Stilling skulde have ventet. Dette
især gav den ulykkelige Forblindede Mod til at udføre
sit rasende Forehavende; han fik derred Midler ihænde
til, ifølge sin Plan, at flygte bort til en fjern Verdens-
deel, for der at stjule sig og sin Brødes Offere for
Menneskers Dine og Lovens Straf! —

„Forunderligt!“ sagde Geheimeraadens halv sagte.

„Ja, og naar man nu læser hans Skrift,“ ved-
blev Advocaten, „maa man forbauses over den over-
talende Kraft, de snilde Consequentser, de subtile So-
phisterier, hvormed han søger at besmykke denne sin
Gjerning. Man kan heller ikke nægte, at det selskabelige

Livs altfor frie Former og Tidens Aanderetning jo saavel maa have understøttet ham i hans Forehavende, som ogsaa indgivet ham en Art af Tro paa det Undskyldelige deri. De vilde — med al Afsky for Tingen selv, dog ikke kunne nægte hans Apologie en vis Beundring!

„Hvad siger De! Jeg gad dog nok vide“ — udbød Geheimeraaden.

„De skal faae det at see!“ sagde Advocaten og vedblev: „Siller er i Fremstillingen i høi Grad ridderlig, paatager sig al Skyld og Ansvar og seer op til sine Elskerinder, som til to overjordiske Væsener. Men — skjøndt han nu ikke med eet Ord antyder Saadant — saa fremgaaer det dog soleklart af Beretningen, hvor overhaands naivt de unge Piger, hver i sin Characters Medfør, ere komne ham imøde; det kan ikke være en Følge af Sillers forjængelige Indbildning eller et Blændværk af hans Lidenkab. Nei, det fremlyser tydeligt af Begivenhederne selv, og jeg kan ikke nægte, at jo de gode unge Damer“ — — —

„Ja, ja! javist!“ sagde Geheimeraaden halv ironisk, halv veemodigt smilende, „jeg vil gjerne troe det! I de Tider — og den gode Oberst — wahrhaftig, ellers en brav Soldat og en fortræffelig Mand! — han var dog i visse Punkter — ja, han var ofte meget uforsigtig, meget letfærdig! Ak, jeg har jo kjendt ham saa nøie, vi vare de bedste Venner! Vi have tidt

og mange Gange — — Nu, men Børnene? Ja, den Ene kender jeg, men Pigebarnet? Den lille Annettes Datter?"

„Ogsaa hende kender De og seer hende her i Aften.“

„Saa har min Anelse dog ikke bedraget mig! Altsaa en dobbelt Glæde!“ lagde den gamle Herre til, som talede han til sig selv. „Ja, jeg husker det godt! Hun tog paa Landet, den stakkels lille Annette, for sin Helbrede's Skyld. Man saae hende aldrig mere!“

Advocaten fortsatte sit Referat: „Paa min Anmodning kom Siller til mig i Formiddags; mine Forsikringer om de fredeligste Hensigter havde dog tildeels beroliget ham; thi uagtet han yttre stor Anger og Fortrydelse, saa mærker man dog hos ham en dødelig Frygt for offentlig Banære og Straf. Blandt flere Døphøninger, han gav mig, forekom ogsaa følgende: Efter Dobbeltvielsen var der mellem de to Cousiner opstaaet først en meget let forklarlig gjensidig Tilbageholdenhed, der lidt efter lidt næsten blev til, hvad man kalder et spændt Forhold. Under denne Stemning var det, i Anledning af et Portrait af Siller, hvilket nu er i Præstens Eie, kommet til et mere lidenskabeligt Udbrud, der igjen havde hidført en Forsoning og en gjensidig Udveksling af den frygtelige Hemmelighed. De ædle Qvindesjæle fornægtede ikke deres Natur; de forenede sig nu Begge for at frelse den, de havde elsket. I et Brev, som de Begge havde underskrevet, erklærede de

ham, at de aldrig vilde see ham tiere, tilsagde ham en Tilgivelse, og besvore ham, saasandt han elskede dem, at frelse sig og deres Navne for Straf og offentlig Vanære ved en siebliffelig Flugt. Var det, som han selv siger, Feighed, der ganske lod ham tabe Hovedet, eller tænkte han paa i Graværelsen at kunne forberede deres sælleds Flugt, nok er det, han adlød deres Billie og forsvandt her fra Byen, hvilket han saameget lettere kunde iværkætte, som han alt forlængst var udraadt af Tjenesten. Hvor han kom hen, hvor han blev sindssyg, er ham ikke selv klart; men efter en længere Omflakken fandt han sig helbredet, i den lille Kjøbstad her i Landet, hvor han siden har ernæret sig ved sine Hænders Gjerning, og hvorfra han af og til havde povet sig til de Egne, hvor han kunde haabe at see een eller anden af dem, der vare hans Hjerte saa nær. — For ikke længe siden stod han ved Fru Felicias Dødsleie, og havde — som han udtrykte sig — ved en hellig Haandspaalæggelse erholdt Tilgivelse og Afsløsning. Han var veemodigt stemt men rolig, og underkastede sig gjerne enhver Bestemmelse, som Deres Excellence vilde tage med Hensyn til hans og Børnenes Skjebne. Deres og min Formodning om Datteren, som støttede sig paa de af Oberst Braun efterladte Papirer, er fuldkommen rigtig, og Siller er inderlig taknemlig for den glade Fremtid, der aabner sig for

dette elskværdige Barn. Hvad De altsaa har besluttet at ordne i Aften, vil vistnok blive til almindelig Glæde og Betsignelse. Selv maa jeg takke Dem for, at De paa en Maade har gjort mig deelagtig heri, ved i denne Sag at benytte mine Kræfter!"

"Min Ven!" sagde Geheimeraaden og trykkede Advocatens Haand, „derom tale vi en anden Gang. Det er mig, der skylder Dem Tak; De har hjulpet mig til at opfylde de Pligter, der paalaae mig med Hensyn til denne Familie. Kun Skade, at det saa at sige kun ved en Hændelse og saa seent blev min Lod at tage mig af Sagen. Dog nu, Gud være lovet! nu aander jeg alt friere," sagde Geheimeraaden rørt og tog en Priis.

11.

Lidt efter lidt samledes Selskabet. Pastor Petersen bragte Jomfru Anne Marie; senere kom Gartneren Victor Marteau. Geheimeraaden førte Anne Marie, der med al mulig Freidighed fandt sig i den fornemme Mands Courtoisie, til en Sopha og tog selv Plads paa en Stol hos hende; medens de Andre hilsede paa Fru Friland og den hvidklædte Frøken Elisa, som i det Samme traadte ind. Selskabets dæmpede Stemme bevægede sig meest i Grindringer fra Sommeropholdet paa Landet og i Beretninger om Byens ulykkelige Skjebne og Gissninger om Fremtiden.

Da aabnedes Salens Fløiddør med temmelig megen Larm, og udenfor saae man to Herrer complimentere hinanden; Ingen vilde være den Første. Den Ene stod der med et slaut, ærgerligt Ansigt, bukkede og krammede sin Hat; den Anden gjengjældte hans Bukt rigeligt, men med et overgivent Smil om Munden. Endelig sagde denne: „Naa, i Guds velsignede Navn! vil ikke De, saa vil jeg!“ og dermed traadte Søofficiieren ind, fulgt af Hr. Felix.

Denne havde saa sikkert haabet at gaae til en tête-à-tête med den gamle Melting, og saae sig nu ganske usformodet hensat i en Kreds, hvis Bestanddele endmere forøgede hans naturlige, piinlige Forlegenhed. Med usikre Skridt gik han hen over Gulvet for at hilse paa Verten og Damerne; underveis mødte hans strøifende, ængstelige Blik Fru Frilands ironisk smilende Ansigt. Blodet foer ham voldsomt til Hjertet. Endelig havde han overstaaet Silkenernes Dvaler og krøb bagved de Andre hen i et Vindue, hvor han ligesom søgte Frelse hos Præsten, der venligt og drøit rystede hans Haand.

Geheimeraaden, som stod midt i Stuen, lod sit Blik glide rundt: da faldt hans Bine paa de to Billeder, som stode opstillede paa Bordet.

„Jeg maa dog,“ udbrød han, „vise Dem, mine Damer og Herrer! et Par Foræringar, jeg nylig har faaet, og som ere mig meget kjære!“

Han vendte det ene Billede fra Bæggen. Et almindeligt Udbrud af Beundring lød fra Alles Læber; kun Felix stod som forstenet. Det var hans Billede og dog ikke hans. Denne Kraft og Reenhed i Udførelsen, denne dristige Føring af Gravstikken, denne fuldendte Sammensmeltning af alle Partier havde han selv aldrig kunnet ane. For hans Die, der kunde Originalen udenad i ethvert Detail, i enhver Farvetone og Pysvirkning, var dette som et Underværk.

„Det er sendt mig fra vor unge, tappre Ben der,“ vedblev Excellencen og saae hen til Lieutenanten, der med forslagne Arme roligt stod og betragtede sit Arbejde. „Hvem skulde vel troe det, han har i sine Fristimer dog virkelig bragt det temmelig vidt, af en Dillettant at være!“

Alle vare enige i at rose Billedet og udhæve de enkelte Skønheder, og Felix rømmede sig og lavede sig just til ogsaa at sige Noget, da Geheimeraaden vendte det andet Stykke om. Det var ogsaa et Kobberstik, efter samme Original som det Foregaaende, udført af Felix. Men af, Forskjellen var altfor stærkt fremtrædende! og den dybe Taushed, som Alle iagttog, den forlegne Spænding, der opstod i Selskabet, var en mere sønderknusende Kritik end en lydeligt udtalt Dadel. Felix stod som paa Gløder; hans Blik mødte atter uimodstaaeligt Fru Frilands Bine, og hendes Smil foer ham som et Dolkestik gennem Hjertet.

„Ogsaa et meget fortjenstligt Arbeide,“ bemærkede Geheimeraaden forbindtligt, „hvorfor jeg er Dem meget taknemlig, min kjære, unge Ven! Det har været mig og maa være Enhver yderst interessant at kunne sammenholde disse to forskjellige Maader at opfatte eet og samme Sujet paa; og det har ret glædet mig paa begge Sider at have kunnet finde saameget Skjönt og Godt.“

Med disse Ord vendte han hurtigt begge Skildrierne mod Væggen og gjorde derved paa en Maade Ende paa den stakkels Robberstikkers Videlser. Derpaa stod han et Dieblig taus, i Tanker; fik ved en snild Manoeuvre stillet sig omtrent i Centrum af den Halvcirkel, som Selskabet just dannede, og, benyttende sig af den indtraadte Pause, rømmede han sig, tog en Priis og begyndte med megen Høitidelighed:

„Mine Venner! Først maa jeg takke Dem Alle, at De ere komne min Opfordring imøde og have indfundet Dem her i Aften. Jeg har sørget for, at vi kunne være uforstyrrede. Hvad jeg har at meddele Dem, er vel en Eiendom, der tilkommer de Fleste blandt Dem, men som ogsaa bør indskrænke sig til denne Kreds, en Kreds, hvis Medlemmer sammenholdes ved Traade, skjøndt disse for Flere blandt Dem“ — her faldt Geheimeraadens Dine tilfældigviis paa Felix, hvis Hjerte bankede af Forventning — „endnu ere usynlige Tilfælde — Hændelse — Skjebne har lagt disse

Traade i min Haand, og jeg føler mig høist lyffelig ved at kunne være Den, der skal bringe Orden og Harmonie i det tilsyneladende Forviklede, og jeg smigrer mig med det Haab, at Enhver af dem, jeg nu har i Tanker, skal vandre herfra med et glad Hjerte. Deres Belærverdighed Hr. Pastor Petersen!" vedblev han, tog Præstens Haand og førte ham i Paradeskridt hen til Anne Marie, „De kjender denne unge Dame, at hun er en Datter af Deres forlængst bortgangne Cousine, har De længe vidst. Jeg kan forestille mig Deres Glæde, naar jeg nu meddeler, at De ogsaa for Verdens Dine tør anerkjendte et saa elskværdigt Bæsen for Deres Myndling!"

Den jærne, godmodige Præst svarede Intet paa denne pyntelige Tiltale, men tog Anne Maries Haand og trykkede den mellem begge sine med en gemtlig Mine, som kunde sige: „Vi kjende hinanden, her behøves ingen Ord!"

Den gamle Herre vendte sig til Gartneren: „Hr. Victor Marteau! jeg har forskaffet mig den Glæde at kunne være den Første, der meddeler Dem, at De er blevet ansat som Slotsgartner paa H—borg. De vil der finde en Virkefreds, som er Deres Talenter værdig. — Og nu," idet han saae hen til den rødme og forvirrede Anne Marie og lod sit Blik et Secund hvile paa Søfficieren og sin Niece, „nu tør jeg vel nok gaa videre i vore Bekjendelser?"

Anne Marie slog Dinene ned; hun havde næsten tabt alt sit freidige Mod, og svarede kun med et næppe bemærkeligt Nif.

„Eh bien!“ vedblev Excellencen, „maa jeg da forestille det ærede Selskab to Par unge Forlovede: Hr. Victor Marteau og Jomfru Anne Marie, og Holger Haller og min Niece, Elisa! Gud velsigne Jer, kjære Børn!“ tilføiede han med bevæget Stemme, idet han i vedbørlig Form lagde deres Hænder sammen.

De Øvrige anbragte deres Lykønskninger, og selv Felix havde saamegen Selvbeherkelse, at han kunde fremføre et Par passende Ord, der dog naturligviis ganske bleve overhørte i den almindelige Jubel.

Nu vendte Husets Herre sig da tilsidst til den forulykkede Kunstner og sagde til ham med en af Rørelse bævende Stemme: „Tro ikke, Felix! at jeg har glemt Dem! Jeg vil skjenke Dem Noget, hvorefter Deres forømme Følelser saa aabne Hjerte vist mangen Gang har følt dyb Længsel, — jeg vil aabne Dem en Faders Arme!“

Den gamle Mand udtalte disse Ord med megen Barme, og han havde just antaget en saa udtryksfuld, theatralisk Stilling, som meget vel kunde fortolkes: „Kom i mine Arme!“ at Felix i den faste Overbeviisning, at hans høitflyvende Forhaabninger nu endelig begyndte at blive til Virkeligheder, hurtigt gjorde et Par Skridt fremad, ligesom for enten at fæste sig

i Geheimeraadens Arme eller for hans Fødder, da denne i det Samme, forundret og med vidtaabnede Dine, lod Armene synke og sagde i en ordinair Hverdagstone: „Ja, bi lidt!“ hvorpaa han vendte sig bort og traadte ind i et tilstødende Værelse.

Den unge Mands Bevægelse var ikke undgaaet de Andres Opmærksomhed, og medens dog de Fleste lagde Baand paa sig, mødte den ulykkelige Felix tredie Gang Fru Frilands haanlige Smil.

Efter et Par Secunders Forløb aabnedes Døren igjen, og Geheimeraaden traadte ind, førende ved Haanden Skrædderen, Heinrich Siller. Den sorte Sørgedragt, som han bar, fremhævede hans Blegthed og det lidende Udtryk i hans Ansigt; men hans Fremtræden var rolig og fuld af Anstand; det saaes, at det ikke var ham uvant at bevæge sig i de finere Selskabsformer.

„Her, min kjære Felix! her er Deres Fader!“ sagde Geheimeraaden, „og her, Herr Siller! staaer Deres Søn!“

Felix taug; Blodet var nær ved at sprænge hans Hjerte, det susede for hans Øren, og Løftet syntes at knuge paa hans Hoved. Et Ord — eet lille Pust — og den glimrende Sæbeboble, der længe havde været hans Tankers Liv, var forsvunden!

Det er oftere bemærket, at den meest forfnytte

Characteer, den i de almindelige Livsforhold meest Umyndige og Forsvarsløse ofte i den yderste Nød, i den høieste Fortvivlelse kan vinde en ellers usædvanlig Styrke og forstaae at rede for sig. Det indtraf her med Felix. Denne Scene blev ham uundholdelig. Med en voldsom Kraftanstængelse ligesom trængte han det brusende Blod tilbage, trak Veiret dybt, hævede sit Hoved, og, idet han traadte tilbage og med en Haandbevægelse afviste enhver Tilnærmelse, sagde han med fast og sikker Stemme:

„Jeg kjender ikke denne Mand, som De kalder min Fader. De forlanger formodentlig, at Blodets Røst skal tale i mit Hjerte? Blodets Røst troer jeg ikke paa. Jeg kjender ikke denne Mand! Har han forskudt mig i min Barndom, har han forladt mig i min Ungdom? har han frivilligt forsømt sine Pligter mod mig, eller har Skjebnen tvunget ham til, hvad han har gjort? — jeg veed det ikke! Men jeg vil ikke kaste mig i hans Arme, før jeg kjender ham, og han mig. Deraf vil det afhænge, om jeg finder mig forpligtet til at være som hans Søn; deraf vil det afhænge, om jeg finder mig foranlediget til at bringe Deres Excellence den Tak, som jeg i Dag nægter at udtale!“

Efter disse Ord, bukkede han dybt for hele Selskabet og skyndte sig at forlade Bærelset, da han især frygtede for, at den uhyre Medlidenhed, han følte med

sig selv, maaskee kunde afpresse ham Taarer, til hvilke han nødigst vilde have dette Selskab til Bidne.

Medens Præsten ilede ud efter Felix for at sige ham et Par beroligende Ord, og Fru Friland, Frøkenen, Victor og Lieutenanten havde trukket sig tilbage i et Cabinet, stod Geheimeraaden med aabne Dine og aaben Mund midt paa Gulvet og havde næsten tabt Contenancen. Dog fattede han sig snart; Forestillingen var kun afbrudt, ikke endt.

Siller stod med foldede Hænder og Dinene fæstede mod Jorden; lidt fra ham stod Anne Marie og skjulte sit yndige Ansigt i sit Tørklæde. Geheimeraaden nærmede sig til dem, og spurgte med veemodig Stemme:

„Siller! veed De, hvem De staaer saa nær?“

„Af ja, jeg veed det,“ svarede han sagte, „men hun? veed hun det? vil hun vide, hvem jeg er?“

„O, saa gjerne!“ hulkede Anne Marie, og strakte Haanden imod ham, „jeg veed det — jeg anede det —“

Sillers Dine straaede med nyt Liv; han traadte hen til den unge Pige, bøiede sig med Anstand, greb hendes Haand og trykkede et mere ridderligt end faderligt Kys paa den. Derpaa betragtede han hende med et Udtryk af inderlig Genrykkelse, og hviskede ved sig selv: „Ja, jeg kjender disse Træk!“

Anne Marie tog kjærlig hans Haand, førte ham til en Stol og satte sig hos ham. Victor kom til og

tog ogsaa Plads ved hans Side. I en dyb og stille Samtale mellem de Tre blev det afgjort, at Siller skulde boe hos dem, saasnart de havde bygget deres egen Arne i F—borg. Den practisk dygtige og livlige Franskmand vidste at høre alle Betænkeligheder, sjerne alle Hindringer. Geheimeraaden, som ikke kunde modstaae Triselsen, sluttede sig til denne lille Kreds, og lovede personlig at opsoge Felix og paa enhver Maade forsøge at bringe ham til Raison.

Uandeløs og forpustet kom Præsten tilbage. Han havde forgjæves stræbt at indhente og standse Felix. Som en Mynde var denne pilet over Torvet; halv ubevidst var han kommet hjem til sin eensomme, kolde Bolig høit under Taget; han stod nu der med den brændende Pande trykket mod Ruden, og stirrede ud i det natlige, sludfulde Mørke, og sammenlignede med dette sin Fremtid. I sammentrængt Skare drog her hans Livs Gestalter, som i en Trolldygte, forbi hans indre Die; her prøvede han sig selv og dømte; her sølte han det Retfærdige i Skjebnens Tugtelse; her nedsteeg hans Hjerte atter i den Ydmyghed, hvori det ved hiin Dødsfeng var blevet saa blødt; her fornøiede han sine bedre Løfter og Forsætter; og sørend han seent om Natten kastede sig paa sit Leie, havde han taget en fast Beslutning.

Ved Geheimeraadens Souper, i den hyggelige,

runde Spisesal, herskede en stille, men ikke ublandet Glæde. Eiller var taus; det øvrige Selskab kunde ei heller bringe Liv ind i Samtalen. Kun paa Pastor Petersen gjorde Excellencens udsøgte Kjøkken og fine Vine nogen Virkning, hvilken yttrede sig i adskillige pudseerlige Indsald og Anekdoter, som dog ingen uden Tjenerne havde Glæde af.

Næste Morgen gik Felix ned til sin lille, trinde Vertinde og friede formeligt til hende. Den gode Kone blev slet ikke overrasket derved; hun tog det som Noget, der forstod sig af sig selv, og rakte ham rolig, men med inderlig Glæde sin buttede Haand. Derpaa blev der ved Frokosten, ved hvilken de vare alene, af-talt det Fornødne med Hensyn til Giftermaalet og lagt Planer for Fremtiden. Samme Formiddag forærede Madame Farmer sin unge Brudgom et stormægtigt, tykt Gulduhr, med Kjede og et Læs Signeter, som Alt havde tilhørt hendes første Ægteherre, og vidste i det Hele taget ikke alt det Gode, hun jo vilde gjøre ham.

En Maaned efter forkyndte et slet Vers i Adresse-Avisen Herr Felix Eillers og Enkemadame Ludmilla Farmers Ægteforening.

Monsieur Martin.

Der herskede stor Sorg og Drøvelse i den lille Kjøbstad S., der, omringet af vidtløftige Skove, ligger paa Grændsen af Preussen og Polen. Men endnu større var Jammeren i den lille Teltleir, som et omreisende Berider= Linedanser= Jongleur= og Acrobat= Selskab, under Anførsel af den vidtberømte Hr. Bellerophon Himmelsprung, havde reist paa en lille Slette, tæt udenfor Byens østlige Port, og hvor det hidtil under stort Tillob fra Byen og Omegnen med Held havde foreviist sine mange og vidunderlige Kunster og vundet uhørt Bifald. — Nu laae den hele Bedrift næsten stille. Hr. Bellerophons kjæmpemæssige Arme hængte slappe, som rørte af Slag; Bajads var tragisk stemt og havde Taarer i Øinene; og Demoiselle Bolarina sneeg sig om, saa langsomt og tungt, som om hun havde tabt Bingerne, der ellers hævede hende høit over Linen eller den hvide Hoppes Sadel.

Hvad var der da i Veien? hvad havde forvoldt al denne Sorg, Uro og Befippelse? Jeg vil sige det med eet Ord: Monsieur Martin var rendt væk! og hvad kunde de udrette uden Monsieur Martin?

Det var ikke den fattesmidige Bajadses usorrligelige Lune og Lystighed, ikke Hr. Bellerophons utrolige Kraftstykke, ikke den skønne Demoiselle Bolarinas magtige Undigheder alene, der hidtil havde draget Byens og Omegnens begejstrede Kunstjendere til Circus; af, nei, den egentlige Selskabets Perle, der trak som den stærkeste Spaniskflue, det var dog Monsieur Martin.

Man havde Dagen iforveien givet en Forestilling for fuldt Hus; man udhvilede sig efter Arbeidet; men da man næste Morgen igjen vilde gaae til Prøve og kaldte paa Monsieur Martin, saa var han borte — reent borte! Man undrede sig, man spurgte, man søgte. En Deel af Selskabet, ja, en stor Mængde Kunstyndere fra Byen gave sig paa Veien i alle Retninger i de omliggende Skove og Bjerger, i det Haab maaskee at finde den Forsvundne i hans fordums Hjem, i hans Families Skjød; men Alt forgjæves! Monsieur Martin var og blev borte.

Monsieur Martin var en Personlighed, der oprindelig af Naturen var indrettet til at gaae paa Fire; men en god og velanvendt Opdragelse havde bragt ham saavidt, at han nu næsten ligesaa gjerne gik paa To. I Klædemon kostede han slet Intet; thi Klæder vare ham medfødt og stærke. Det var en sand og opløftende Nydelse at see ham, naar han var i godt Lune. Travende paa alle fire Labber kom han ind paa Ridebanen, bærende paa sin Ryg den deilige De-

moiselle Bolarina, der yndigt hvilede paa hans lodne, brune Pels, liig Ariadne paa sin Panther. Hun sprang ned, Musikens Toner lode, og nu reiste han sig paa sine Bagbeen og dandsede med den lette, slagrende Sylphide en Sarabande, saa Hjertet maatte lee i Livet paa hver en Tilskuer, og en Regn af Klap og Gbler belønnede ham for hans Genie og Kunstfærdighed. Kort sagt, Monsieur Martin var den smukkeste, livligste og meest belevne Bjørn, man endnu havde seet i disse Egne, hvor der ellers var nok af dem. Nu var han borte; hvad skulde de nu gribe til? Forvirringen var ubeskrivelig.

Blandt Selskabets virksomste Medlemmer var der Een, som først i den senere Tid var optaget. Det var en ung Musikant ved Navn Sebastian Prutt. Hans Hjemsted var en lille Kjøbstad i det Brandenburgske. Han havde lært Skomagerhaandværket og kunde ogsaa dreie Potter; en kort Tid havde han staaet i Lære i et Apotek. Men hverken Beeg, Leer eller Latverge var nok for hans Driftighed. Stadsmusikanten tog ham i Skole, og her fandt hans opadstræbende Aand sin rette Sphære. Violinen, Contrabassen, Oboen, Clarinetten, Piccolo-Fløiten, Basunen, Klaphornet — Intet var ham helligt; han forstod snart med stor Færdighed at tractere dem Alle, og inden kort Tid fik han Ansættelse som Forblæser ved Borgermilitzen i sin Fødeby. Nu tjente han Penge,

thi han var allevegne med. Ved Bryllupper og Begravelser og Dandsbal blæste han; han løb Grinder og børstede for Borgermesteren, stødte Peber og Cacao for Apothekeren, lappede Skotøi for Præstens fjorten Børn, klinkede Fæde og Tallerkener for Episeverten. Han ernærede saaledes ikke blot sin gamle Moder, men kunde endog selv om Aftenen drikke sin Kande Stærkøl i „den stumprumpede Hund“, som var Byens bedste Sted. Kort, han var allevegne med, og allevegne svædte han.

Da kom ulykkeligvis Hr. Bellerophon Himmelsprung til Byen, og med ham den Alt indtagende Demoiselle Bolarina. Det faldt naturligt af sig selv, at Hr. Sebastian Prutt og hans Musikkorps efter Accord blev antaget til at spille ved Forestillingerne; og det gik ogsaa første Gang nok saa prægtigt indtil det Dieblif, da Demoiselle Bolarina traadte op. Da var det forbi med den stakkels Sebastians Hjertefred; han var nær gaaet reent fra Concepterne; idetmindste kom hans Hjerte aldeles ud af Takten. Der sad han nu hver Dag og saae hende komme indridende paa Monsieur Martin, og blæste hende et Stykke, fik Taarer i Øinene, saa det vilde gaaet galt, hvis han ikke alt havde kunnet Stykket udenad. Pilen, som havde ramt ham, sank hver Dag dybere ind!

Endelig forlod Selskabet hans Fødeby; og nu begyndte Længselens Qualer at bestorme hans anskudte Hjerte. Han gik omkring som i Drømme, han for-

førte Borgermesterens Trækker og Skoe, Apothekeren stak hvert Dieblis Hovedet ud af Vinduet og figede efter ham, Præstens fjorten Børn vare nær ved at gaae barbenede.

Da fattede han med Gæt en raff Beslutning. Han solgte Alt, hvad han kunde undvære, og gav sin Moder Pengene. Derpaa paffede han Clarinetten i sin Randsel, puttede en Fløite i høire og en Oboe i den venstre Trakkelomme, tog Alaphornet under Armen, og begav sig med en lodden Rabuds paa Hovedet afsted efter de Bortdragne.

Det var ham ikke vanskeligt at naae eller finde dem; thi de reiste langsomt, og deres Ry efterlode de overalt, ligerviis som et Stjernesuds lyse Stribe paa den mørke Himmel i August Maaned. Lykken syntes at være med ham. I den By, hvor han først stødte til Selskabet, fandtes der tilfældigviis ingen saa duelig Musikanter, at han kunde foresaae det Hele. Sebastian Prutt var derfor som en himmelsendt Frelsens Engel for Hr. Bellerophon Himmelsprung; og da Sebastian, foruden sine practiske Færdigheder ogsaa havde listet sig til Vidt af Theorien og ret taaleligt forstod at sætte en Harmonie, saa blev han dem snart aldeles ubetalelig. Selv det deilige Pigebarn, for hvis Skyld han satte alle sit Genies og sin Elskværdigheds Seil til, gjensaae ham med smilende Dine, blev meget fidele mod ham, rakte ham sin Haand til Goddag og Farvel,

saa at den ringe Musifikant begyndte at optræde paa temmelig skjæffe Hanebeen.

Saaledes stode Sagerne, da Monsieur Martin uden Opsigelse gik af sin Condition.

Man kan ikke ret vide, hvad der egentlig rørte sig i Musifikantens evig urolige Sind, eller hvad der just nu bevægede ham til at gjøre et afgjørende Skridt, nok er det, han besluttede netop nu at tale et Alvorsord til Sylphiden. Maaskee troede han, at den almindelige Sorg kunde have frembragt en blødere Stemning i Pigens Hjerter, at dette i den almindelige Forvirring kunde findes mere ubevogtet end ellers og altsaa lettere at erobre ved Storm.

Med uregelmæssigt bankende Hjerter traadte han ind i Volarinas Telt.

Iført en meget let og kort Underkjole, tilsyneladende hvid, med det halstyrige Haar vredet sammen i en Knude og holdt af et Net, svævede Dandsrinden omkring derinde og nynnede med de velskabte Been en Elegie, hvori hun søgte at udtrykke sin Kummer og Smerte. Thi man tager meget feil, hvis man troer, at Ansigtet og Stemmen alene forstaae og ere istand til at tolke Sjælens indre Tilstande; nei, ogsaa Benene formaae med Foredrag at fremsige en Replik, og Føddernes Rytme er min Tro ikke tabt bag af en Vogn.

Demoisellen standsede sin lustige Flugt og betragtede med synligt Velbehag den lille, bredskuldrede,

kræftige Karl med de krusede Haar og de store Barter paa de røde Kinder, medens han med sit Alaphorn under Armen — det forlod ham næsten aldrig — ydmygt stod der og bukkede for hende.

Hendes Venlighed gav ham Mod, og han freed strax lige til Sagen og aabenbarede hende sit Hjertes Begjær i en lang tydsk Tale, hvis Indhold i Korthed omtrent var dette: „Jeg elsker Dem! De danser, jeg spiller; vi synes altsaa skabte for hinanden. Siig nu til mig: Jeg elsker Dem ogsaa!“

Somfruen slog de muskuløse Arme overkors, lagde den høire Fod øverst op paa Ryggen af en Stol, og i denne tankefulde Stilling, stærkt rynkende de sorte Bryn, stirrede hun med sine brune Øine ind i Sebastians graae. Det varede nogle Secunder. Med Et antog hendes Ansigt det straalende, huldslige Smil, hvormed hun pleiede at hilse et høistæret velvilligt Publikum, naar hun sprang ind eller, forfulgt af en stormende Jubel, neiende og bukkende forlod Circus. Og hun talte: „Ja, min kjære Prutt! hvor kan jeg tænke paa Eligt under disse sørgelige Omstændigheder? Det skulde, ved Gud! ikke falde mig saa vanskeligt at sige Dem de Ord, De forlanger, ja, jeg vilde endog let finde mig i at blive Deres Kone. Men nu? Hør, veed De hvad? De maa gjøre Noget, noget Stort. Kan De bringe mig Monsieur Martin tilbage — uden ham kan jeg og vil jeg ikke leve —

saar skal De høre mit Ja; vi vilde da spille og dandse med hinanden henad Livets Circus. Men uden Monsieur Martin bliver der Intet af. Har De forstaaet mig? Gaa nu, lille Ben!”

Med disse Ord tog hun den betuttede Musiker ved Haanden og ledsagede ham med sine Pistolets udenfor Teltet og lod ham staae der.

Det var en meget steil Situation. Hr. Prutt tog sin lodne Rabuds af Hovedet og lod Haanden glide over Panden. Alting løb rundt med ham. Hvor i al Verden skulde han faae fat paa den fortviolede Monsieur Martin? — som naturligviis var rendt til Skovs og havde der igjen forenet sig med dette raae og ubehøvlede Slæng af Familie og Venner. Hvor umuligt at finde ham der! og at bringe ham tilbage, hvor umuligt! Demoiselle Bolarina maatte ikke være rigtig klog!

Under disse og lignende sørgelige Betragtninger førte hans Fødder ham uvilkaarligt ud af Leiren, over Sletten og ind i den tætte Skov, der mørk og truende fusede ham imøde fra de omliggende Høider. Han slentrede, indhyllet i sine Tankers Taage, dybere og dybere ind under de ældgamle Ege og Bøge, mærkede knap, at Hvidtjørnen rev Rabudsen af hans Hoved, eller at han snublede over gamle Gransløkker, og sank ved Middagstid, udmattet og fortviolet, ned bag en Enebærbusk, som stod paa en aaben Plads; her støttede

han sit Hoved i Haanden, sukkede dybt og stirrede med Resignationens Tankeløshed ind i Tylningen.

Dog snart mærkede han, at man ikke længe vilde lade ham være alene. En Puslen i det sjerne Krat, en Knagen og Bragen i de tørre Ørste forkyndte, at et levende Væsen nærmede sig; og det varede ikke længe, før han til sin yderste Forsærdelse saa en, som det forekom ham, unaturlig stor Bjørn trænge sig frem af Buskene og med en huul Brummen styre sine Skridt hen imod ham.

I et Nu var Sebastian Prutt paa Benene; men ak! her var ingen Udvei, ingen Flugt eller Frelse at tænke paa! Rjæmpebjørnen viiste Tænder og kom stedse nærmere.

Da greb den ulykkelige, blege Kunstner til sit eneste, sit naturlige Vaaben, satte Klaphornet for de dirrende Læber og blæste af alle Kræfter instinctmæssigt den lette, liflige Melodie, der saa tidt havde bevinget Sylphidens og Monsieur Martins Fodder, saa det gjenlød høit i den alvorlige Skov. Og see! Næppe havde det vilde Uhyre hørt de første to Takter, før det reiste sig paa sine Bagpoter og bevægede sig henad Græsset med al mulig Gratie i en stielig Sarabande.

Med overvættets stor Glæde opdagede nu den stakkels Sebastian, hvem han havde for sig. Det var Monsieur Martin, det var hans Lykkes Skaber,

det var, saa at sige, hans Forlover! — Saa snart de velbekjendte Toner havde naaet hans Øren, saa kunde han ikke modstaae deres Tryllemagt; de henreve ham, og han mægtede ikke længer at bevare sit Incognito; de tvang ham til saa skjønt i sin Dands at udtrykke Gjensynets Glæde.

Men Sebastian Prutt vedblev at blæse; og saaledes blæsende og dandsende, snart langsomt, snart hurtigt, snart forlænds, snart baglænds, loffede han, liig Rottesfangeren i Hameln, den Forvildede tilbage til hans Pligt, tilbage til Leiren, hvor de bleve modtagne med aabne Arme og stor Jubel. Hr. Bellerophon Himmelsprung knyttede igjen de vældige Næver og lœ som et Tordenbulder, Bajads tørrede sine røde Dine og slog Badutspring henad Sletten, saa at hans hvide, spidse Hue flœ høit i Lusten, Hestene vrinskede, og Hundene gjædede. Men Demoiselle Bolarina flœ Sebastian imøde med et uhyre Entrechât, rakte ham Haanden og sagde: „Det var godt gjort, min Dreng! Nu ville vi ogsaa gifte os, og det strax!“

Og saaledes skeete det. Borgermesteren skrev, Præsten prædikede, Byens Restaurant gjorde Bankettet gratis, og Hr. Bellerophon tilstod det unge Par i Brudegave en Extra-Benefice, ved hvilken Monsieur Martin havde Hovedrollerne og, om muligt, overgik sig selv.

R i s t e s t e n e n .

the year 1840 it was found that the
population of the United States was
about 17 million. The population of
the United States in 1850 was about
23 million. The population of the
United States in 1860 was about
31 million.

The population of the United States
in 1870 was about 38 million. The
population of the United States in
1880 was about 50 million. The
population of the United States in
1890 was about 62 million.

The population of the United States
in 1900 was about 76 million. The
population of the United States in
1910 was about 92 million. The
population of the United States in
1920 was about 106 million. The
population of the United States in
1930 was about 122 million. The
population of the United States in
1940 was about 137 million. The
population of the United States in
1950 was about 152 million. The
population of the United States in
1960 was about 179 million. The
population of the United States in
1970 was about 203 million. The
population of the United States in
1980 was about 226 million. The
population of the United States in
1990 was about 250 million. The
population of the United States in
2000 was about 281 million. The
population of the United States in
2010 was about 309 million. The
population of the United States in
2020 was about 331 million.

The population of the United States
in 2030 is projected to be about
354 million. The population of the
United States in 2040 is projected
to be about 377 million. The
population of the United States in
2050 is projected to be about 400
million. The population of the
United States in 2060 is projected
to be about 423 million. The
population of the United States in
2070 is projected to be about 446
million. The population of the
United States in 2080 is projected
to be about 469 million. The
population of the United States in
2090 is projected to be about 492
million. The population of the
United States in 2100 is projected
to be about 515 million.

I gamle Dage laae der paa det smukke Giland Møen, foruden Stege, en anden Kjøbstad, som hed Borre. Denne By laae, som man mener, omtrent paa det Sted, hvor nu en Landsby af samme Navn leirer sine straatakkede Gaarde og Huse. Ved en Vig eller Fjord, som fra Nordfiden skar sig dybt ind i Landet, knejsede paa hiin Tid Kirketaarne, Ringmure og Huse med takkede Gavl, og Havnen var fuld af Kjøbmands=Skuder. Nogle troe, at Havet i de allerældste Tider paa dette Strøg ganske har deelt Møens Land i to Dele, den vestlige og den østlige, hvilken sidste af sine skovbegroede Bjerge og skarpe Kridtklipper fik Navn af Høie=Møen. Men Havet trak sig tilbage; Vigen, der tilførte Kjøbstaden Borre Handel og Rigdom, forvandledes lidt efter lidt til den store Borre-Mose, i hvilken man endog i vore Tider har fundet Levninger af Fortøiningspæle, Bragstumper, Ankere, Jernringe og mange andre til Søfarten henhørende Gjenstande, og den rige Kjøbstad svandt i Tidens Løb ned til en lille, venlig Landsby.

Paa den Tid, da Borre stod i sin skønneste Flor, levede der en velhavende Bundtmager ved Navn Jens Boel. Han havde to Sønner Mikkil og Anders. Disse to Ungersvende vilde han gjerne have anbragt til sit eget ærlige Haandværk; men det lykkedes ham ikke med nogen af dem. De unge Karle vare høist forskjellige baade i Sind og i Skind. Begge vare de stærke og kraftigt byggede; men Mikkil, den Ældste, var stille og sindig, medens Anders var livlig og opbrusende. Den Første havde rødsladent, glat Haar, meget kloge, blaae Øine og en bleeg Ansigtssfarve; om den Yngres Hoved krusede sig et rigt, sort Haar, og hans mørke Øine udtrykkede mere Vid end Klogskab, mere Bildskab end No. Mikkil holdt sig til Bogen og alle andre stille Syssler; Anders laae enten i Tjorden og fiskede, eller gik paa Jagt med Herremændene i Omegnen, blandt andre med ham paa Nordfeld. Naar den stille Mikkil gik igjennem Byens Gader, var hans Blik fæstet mod Jorden; hvorimod Anders med sine sorte Øine allevegne havde Grinde, især hvor der var smukke Piger, hvilke da ogsaa oftere ved deres Rødmen og Smil noksom røbede, enten at de kjendte ham ganske godt, eller idetmindste ikke vilde fortryde paa at gjøre Bekjendtskab med ham; thi unge Piger smile langt heller til en Dagdriver, naar han kun er smuk og fjæk, end til den adstødige og dyg-

tigste Mand, naar han mangler een af hine vigtige Egenskaber. Blandt disse Rødmende og Smilende var Bibekke Lamm, Datter af den rige Brygger Lamm i Møllestrædet, der skyldte sit eget hjemmebryggede og Rostocker Ol sin store Formue, især en Gjenstand for al den Kjærlighed, som Anders Boels Hjerte kunde opdrive; og han betænkte sig heller ikke længe, inden han uden videre Snak friede til Pigen, uagtet han Intet var og intet Nyttigt foretog sig. Dog næppe havde han aabenbaret sine Følelser og Ønsker baade for Pigen, for hendes og sin egen Fader, før det viiste sig, at Broderen, den stille Mikkel, ogsaa havde kastet sine Bine netop paa denne Udelsteen. Sagen blev da foretaget i et Familieraad mellem de tvende Fædre, og Beslutningen blev, at Bibekke skulde række sin Haand til den af de to Brødre, som først fik et Brød, der kunde føde ham og hende. Anders elskede Pigen med al den Ild og Hefstighed, der var ham egen; men alligevel lod han, som man siger, Fiolen sørge. Mikkel derimod arbejdede af alle Kræfter, forstod at gøre sig dyndet af Høie og Lave, og vidste saa snildt at snoe sig, at han efter ikke lang Tids Forløb af Kirkeforstanderne blev kaldet til Degn og Cantor ved Byens Hovedkirke, hvilken Bestilling i de Dage gjældte lidt mere end nu. Han fremstillede sig da i sin sorte

Rappe, med Baretten i Haanden, fornyede sit Frieri og fik, hvad hans Hjerte begjærede.

Efter at denne Sag var blevet bekjendt, sporedes en stor Forandring i den yngre Broders hele Væsen. Han, som ellers altid jublede i Sky, gik nu taus, mørk og indsluttet i sig selv, som rugede han over noget Ondt. Til sin Broder og Vibeke Lamm talede han ikke et Ord. Denne pludselige Forandring vakte vel nogen Uengstelse i begge Familier, da man kjendte hans heftige Sind; men paa den anden Side havde han altid midt i sin Letsindighed viist et saa godmodigt Hjerte, at man snart fjernede al Frygt for et Udbrud. Paa Bryllupsdagen stod han i Kirken med de øvrige Slægtninge, iført sine bedste Klæder, men liigbleeg i Ansigtet. Da man siden satte sig til Brudebordet, savnedes han. Den næste Dag hed det sig blandt Folk i Byen, at han strax efter Vielsen var reist bort med en fremmed Skipper, som en kort Tid havde ligget for Anker i Fjorden; men Havnefogden og andre kyndige Mænd ledsagede denne Beretning med et betydningsfuldt Nif eller et Skuldertræk; thi denne Skipper og hans Fartoi skulde have været af en temmelig fordægtig Natur. I hvilket som er, man saa ikke mere Noget til Anders Boel.

Mikkil Boels Liv henrandt i al Ro og Magt hans Bei gif fra Hjemmet og til Kirken og fra Kirken til Hjemmet. Hans Kone, Bibekke, som havde medbragt ham en smuk lille Medgift, skjenkede ham først en Søn og saa en Datter. Sønnen, Claus Boel, blev sat i den latinske Skole, hvor han gjorde Kjempe- skridt i al den Lærdom og Viden, som Hørere og Rector selv mægtede at bibringe ham; og da Datteren var fjorten Aar gammel, var hun blevet saa deilig, at de fremmede Kjøbmænd paa deres Spørgsmaal, hvem der var den smukkeste Pige i Borre, næsten altid fik det Svar: „Det er Mikkil Boels Kristense“.

Claus Boel var en ung, vakker Karl, da han drog til Universitetet. Her lagde han sig med al mulig Flid efter Lov og Ret, hvorudi han, saavel som i andre skjønne, boglige Kunster, gjorde saa stor Fremgang, at han, endnu ung, fik det hæderlige Hverv i Selskab med andre Herrer og Lærde, som Hovmester at ledsage een af de unge Prindsen paa en lang Reise i fremmede Lande. Ogsaa ved denne Leilighed brugte han sit Die og Dre saa vel, at han ved Hjemkomsten medbragte en stor Skat af det Slags, som Møl og Rust ikke fortære. Hans Anseelse i hans Fødeby var meget stor, og Alle kappedes om at see ham og lære ham at kjende. Ogsaa Herremanden paa Nordfeld, Hr. Eiler Ged, af de Geder med de tre Halvmaaner,

hans Faders og især hans forsvundne Farbroders Ungdomsven, indbød ham til sig.

Her var det, at Claus Boel første Gang saae Den, der skulde vække hans Hjerte af den Dvale, hvori det under Forstandens kjølige Skygge hidtil havde ligget. Hr. Giler Geds eneste Datter, den fjortenaarige Frøken Maren Ged, blev strax saa fortryllet ved den unge, lærde Mands hele Udvortes og Væsen, hørte saa henrykt paa alle hans Fortællinger om de fremmede Lande og de store Ting, han der havde seet, hørt og oplevet, og yttrede denne sin Beundring saa frit og uden Sky, at den sindige unge Herres Blif aabnedes ogsaa for hendes Indigheder. Hendes sorte Dine, der dristigt og brændende hvilede paa ham, havde ligesom en Trolddomskraft, der tvang ham til at hæve sine blaae Dine, hvilke ellers meget modeste vare heftede mod Jorden, naar han holdt et Foredrag; og han forlod Nordfeld ganske beruset og opfyldt kun af een Tanke. Denne Tanke var som en Traad, der drog ham mere og mere derhen, og saaledes var da Sagen i bedste Gang.

Dog der var Noget, som stod ham i Veien. Claus Boel havde en Ven, som ogsaa havde sin Gang paa Nordfeld, og som ikke mindre end han var ramt af Elskovens Pile. Denne Ven var en Søn af Præsten i Magleby og hed Niels Studtmann.

Han var reisende Handelsmand; og en Saadan havde paa de Tider lidt mere at betyde, end de Nutidens pyntede, raae Herrer, som fare omkring og snyde Smaahandlerne i Kjøbstæderne og lege Kjæreste med Bertshuuspigerne. Niels Studtmann var vel bekjendt i London og Brüssel, Paris og Cöln, Bremen og Lübeck, Rostock og Riga; han var en raff og velvoren Karl, og sparede hverken brabantst Klæde eller Knip-linger, russisk Belsværk eller venetianske Guldfjæder for at gjøre sin Person behagelig for Diet; og dertil havde han et meget smidigt Mundlæder. Ogsaa han havde naturligviis Meget at fortælle om sine vidtløstige Reiser, og hans Fortælling var ofte langt mere eventyrlig og spændende, end Juristens, der mageligt og uden Fare var ført afsted i en fornemme Herres Følgeskab. Vist er det, at Kræmmeren syntes Claus Boel meget farlig. Den unge Frøken kom ham imøde med sær Venlighed, og for et uøvet Die kunde det vel lade, som om hun gav ham Fortrinet. Dog dette havde slet ingen Nød. Efterat den første Forfrækkelse over den farlige Medbeiler var overstaaet, tog den lærde Ungling sig sammen, og, støttende sig paa sine høie Belynderes rundhaandede og klippefaste Løfter, der jo aabnede ham Udsigten til et høit Maal, fortsatte han sine slittige Besøg paa Nordfeld. Snart blev han ogsaa i den Grad klarshynet, at han kunde skue lige ind

i det unge Jomfruhjerte, og med stolt Fryd bemærke, at han selv og ingen Anden beboede dets inderste Gemakker. Med værdig Rolighed saae han altsaa paa, at Kræmmeren udframmede baade sine Varer og Eventyr for de smukke Dine og de nysgjerrige Dren. Hvad der forresten gjorde ham mere tryk, var den Omstændighed, at Kristense, hans deilige Søster, der tilligemed ham fra Barndommen af havde kjendt Niels Studtmann, holdt saa meget af denne og lagde saa lidt Dølgemaal paa sin Kjærlighed, at den flygtige Kræmmer selv, ganske overbundet heraf, i hendes Nærhed ligesom overgav sig paa Naade og Unnaade, og viste sig ligesaa venlig og forekommende mod hende som mod den fornemme Frøken.

Hr. Eiler Ged bemærkede meget vel de to unge Mænds forliebte Udsærd og indsaae grant, hvad deres Mening var; men denne Tanke bragte ham kun til at smidske. Han strøg sig om sit Skjæg og lod Sagen gaae sin Gang. Det kunde jo intet Dieblif falde ham ind at give sin Datter til en Ufrelse; og dette lod han dem ogsaa ved enhver Leilighed uden Omsvøb forstaae. Han lod dem vel ikke kaste i Hundehullet, som mangan anden mandhaftig Ridder vilde have gjort, ikke heller smide paa Porten; ja, han viste dem end ikke bort med Haan, al den Stund de endnu ikke havde forlangt, hvad deres Hjerter begjærede. Han var

selv en god Mand, han havde i Borre tåmt mangt et godt Kruus i Laug med Mikkil Boel og havde været god Ven og Kammerat med den bortrømte Broder. Men den vigtigste Grund til hans Maadehold var, at han ikke ret vel turde behandle Unger-svendene ilde af Frygt for sin Datter, der i Gæt og Alt beherskede ham og gif, som man siger, ind og ud af ham med Træskoe.

Imidlertid havde Hr. Claus Boel arbeidet og skrevet nogle Aar under Kongens Rentemester, og Niels Studtmann gjort flere Reiser til Brabant og Britanien, til Rusland og Prydsen, da de begge To paa een og samme Dag kom hjem. Handelsmanden medbragte de deiligste Varer, Pelsværk, Fløiel, Brokade, Smykker af Guld og ædle Stene, Halejjedre af den Fugl Struds, kosteligt Viin og deslige; den unge lærde Mand førte i sin Lomme et kongeligt Brev, der gjorde ham til Justits-Borgermester i hans Fødeby. Begge troede nu at have en fast Grund, hvorpaa de kunde bygge videre. De besluttede da at gjøre det vigtige Skridt i Livet, som kaldes at beile, og det traf sig saaledes, at de begge paa een og samme Dag, efter at de i Forveien skriftligt havde henvendt sig til Faderen Hr. Eiler Ged, mødtes paa Nordsfeld, for at modtage et mundtligt Svar.

Huushovmesteren viste begge de unge Mænd ind i den store Sal. Det var en klar Formiddag og Solens Straaler aftenegede skarpt de høie, spibbuede Vinduer henad det med sorte og hvide Marmorfliser belagte Gulv. Her vandrede de da ved Siden af hinanden og traadte tause og beklemte fra Tavl til Tavl, fra Hvidt til Sort.

Lidt efter aabnedes den store Dør, og Herremanden traadte ind. Han gik lidt frum, hans Hoved var bedækket med en Galotte af rødt Floiel, den høire Haand støttede sig paa en Genhjørningsstok, og den venstre tog om det graae, brede Hageffjæg, medens et listigt Smil plirede i hans smaa Dine. Han satte sig i en stor Lænestol, og bød de to Fremmede tage Plads paa Tabouretter, som stode paa hver Side af denne. Derpaa tiltalede han dem paa følgende Maade:

„Jeg har læst begge Eders Breve, og paa disses Indhold kan jeg, hvad Sagen selv angaaer, ikke have Noget at udsætte. Det er meget naturligt, at I ønske at eie en væn Brud og en god Hustru, og begge Dele vilde I kunne finde i Frøken Maren Ged. Jeg har Intet imod Eder, som gode Venner og Medchristne. Eders Fædre har jeg kjendt som brave Mænd. Selv ere I, hver paa sin Plads, al Værd værd. Var jeg af Eders Stand, vilde Eders Tilbud blive modtaget med al Glæde. Men“ — her legede Hr. Eiler Ged

med den svære Guldkjæde, der sex Gange snoede sig ned ad hans Fløiels Mave, og betragtede sin Fars faders Farsfaders Tipoldefaders Contrasei, som hængte i den ene Ende af Salen, — „men en Herremands Datter kan ikkun lægge sin Haand i en Brudgoms Høire, der støtter sin Venstre til et ægte Skjold; og skulde jeg eller nogen anden Ridder vige fra denne Regel, da maatte det være under ganske egne Omstændigheder. For nu at vise Eder en Mulighed til selv at skabe saadanne Omstændigheder, hvorunder I kunne naae Eders Onskers Maal, vil jeg fastsætte en Betingelse, og naar denne opfyldes, vil jeg lukke Diet for Eders ufrie Stand og give min Datter til en Ufrelse. Men Betingelsen skal ikke være grundet paa naturlige, medfødte Gaver eller Andet, som ikke er afhængigt af Eders egen Villie; den skal være lige for Eder begge. Hør altsaa vel til: Den af Eder, som først formaaer at bedække Gulvet i denne Sal med fuldvægtige Guldgylden, saaledes, at ingen Plet kan sees af dets hvide og sorte Felter, han skal være min Svigersøn og gaae til Sengs med Frøken Maren Ged!”

Hr. Eiler Ged taug, strøg sig smilende ned ad sit graae Skjæg og lænede sig tilbage i Stolen.

De to Beilere stirrede først med store Dine paa den grusomme Herremand; derpaa faldt deres ulykkelige

Blik uvilkaarligt henad det fortviolede Gulv, som om de vilde maale sammes Længde og Brede. De snappede efter Veiret, ligesom Fiske, der ere komne paa det Torre.

Da aabnedes en Dør, og Frøken Maren Ged, fulgt af to Skaffersvende, der frembare et dækket Dærebord, traadte ind i al sin ungdommelige Pragt og Herlighed. Det var ikke den Gyldenstyffes Hue paa det sorte Haar, ikke den røde Fløiels Bulle, løseligt med Sølvsanker snøret foran den syldige Barm, ikke det sorte, sribede Atlæsses Skjort, ikke de smaa, sølvspændte Skoe, der virkede som en Trolddom paa de unge Mænd; nei, den freidige, friske Mund og de tjæffe, tindrende Dine var det, som nedslug enhver Betænkelse. Efter denne Aabenbarelse, der i dette Dieblik forekom dem aldeles ny, tyffedes Intet dem umuligt. Begge greb, som ved eet Hufstud, hver een af den gamle Herres Hænder og hvilede med sagte, men fast Røst: „Hr. Ridder! jeg vil opfylde Betingelsen!“

„Godt, godt!“ svarede Hr. Giler Ged, og rystede ret hjerteligt, men med et polidst Smil begge Hænder. „Men det har da vel ikke saa stor Hast? Vi kunne dog vel først tage os lidt Dære?“ hvorpaa han førte dem til Bordet. Da de her flittigt havde langet til det store Saltmadsfad og endnu flittigere tømt de

blanke Kruus, fyldte med stærkt krydret spansk Viin, fælte de sig istand til at overvinde Alt, og forlode Nordfeld med faste Forsætter og høit flyvende Forhaabninger.

Man skulde nu troet, at disse to unge forelskede Svende, da deres Sind var saa opflammet, let vilde komme til at kives paa Beien, medens de hver paa sin Aleppert travede hjem til Borre. Ingenlunde! De bare intet Nag til hinanden, og meddeelte hinanden i al Hjertelighed deres Planer til at naae det Maal, hvorefter Begge stræbte. Det gik forsaavidt ret vel an, som disse Planer vare af den Bestaaffenhed, at de ikke kunde krydse eller hæmme hinanden indbyrdes. Den Ene byggede paa sin Credit ved Hoffet, den Anden paa sin Credit i fremmede Lande og Byer. Medens de nu paa Beien hver for sig udrillede Bennen og Medbeileren disse Støttepunkters Styrke og Paalidelighed, kunde de ikke lade være, i Hjertet at lee inderligt af Medlidenhed over Modpartens Svaghed og det Urimelige i hans Forhaabninger.

Da nu denne begejstrede Stemning hjemme var dalet og havde sat sig til Ro og Gfærtanke, skulde man have troet, at Uengstelse og Modløshed vilde have indfundet sig. Ivertimod! Claus Boel, der endnu ikke havde tiltraadt sit Borgermesterdom, erklærede sin Fader, at han maatte gjøre endnu en

Reise til Kongens Hofleir; og Niels Studtmann ordnede sine Sager hjemme, paabød sine Følf dobbelt Iver og Agtpaagivenhed, gik ombord paa sin egen Skude og styrede ad Tydskland til.

Den Gnefte, der var nedbøiet og modfalden, -var den smukke Kristense Boel, der sad ganske bleeg der hjemme og vædede den Hør, hun spandt, med sine Taarer. Thi uagtet Krammeren var venlig og god imod hende, spøgede og var glad i hendes Selskab, gav hende smukke Sager, hver Gang han kom hjem fra en Reise, saa havde alt dette dog ingen rigtig Art; det havde kun den broderlige, lunkne Barmegrad, og hendes Hjerte brændte jo i lys Lue. Hans slittige Besøg paa Nordfeld og hans pludselige Bortreise og Grunden til begge Dele, der blev hende dulgt, var færdig at knuse hendes unge Hjerte. Den gamle Mikkel Boel gjorde Alt for at trøste hende og skjenkede hende blandt Andet en deilig Bønnbog, velforgyldt og fuld af skjønne malede Billeder. Men, ak! den havde ikke ret nogen Lægedom for det Slags Hjertesvee, der omspændte hende, og hendes Fader saae med inderlig Bedrøvelse paa, hvorlunde hun gik omkring med matte Dine og salmede Kinder. Men denne Bedrøvelse skulde blive endnu større.

Hr. Claus Boel kom nemlig efter en usformodet kort Tid tilbage fra sin Reise til Hoffet, og man saae

tydeligt paa hans hele Tæe, at de Forhaabninger, han saa stolt havde bygget paa de Stores Venskab, ganske vare strandede. Man saa ham vandre stum og alvorlig henad Gaden, og i Raadet faldt han saa ofte i dybe Tanker, at hans Sidemand tidt maatte støde ham paa Albuen.

Ogsaa Niels Studtmann kom hjem langt snarere, end man havde ventet ham. Han syntes vel tilmode; men hans Ansigts Glæde laae dog ligesom bag et Slør, og til Ord var han ikke saa rap, som sædvanligt; kort, han var som den, der bærer paa en Hemmelighed. Han besøgte slet Ingen af sine Venner i Byen, men drog derimod næste Morgen tidlig til Nordfeld.

Den gamle Herre var just fraværende og ventedes ikke hjem før næste Dags Middag; og dette var Kræmmeren meget kjært. Han fik derved, som han haabede, Leilighed til rigtig i Ro og Mag at tale med sit Hjertes Udvalgte, med hvem han udbad sig en Samtale.

Maren Ged, som kjendte de svære Betingelser, hendes Fader havde stillet de unge Beilere, blev saare nysgjerrig efter at erfare, hvad der i saadan Hast førte den Gne af dem tilbage til hende.

Hendes Sengekammer var beliggende i nederste Stokværk, ved Siden af den Gamles; men foruden

dette havde hun til sit eget Brug indrettet sig et andet lidet Buur. Det var et lille rundt Kammer, øverst oppe i det ene af Gaardens runde Taarne; dets Vindue vendte ud mod Skoven, og det laae meget affides fra den øvrige beboede Deel af Huset. Her havde hun sine to Turtelduer, her stode smukke Blomster, her hængte hendes Luth, og her tyede hun hen, for enten at lytte paa Jugesang eller selv lade sin Røst klinge, og her fældede hun Taarer over Magellones Jammer og Tristans og Isaldes sørgelige Skjebne eller loe i al Hemmelighed over Ugls spils Budserier.

Herhid førte hun Niels Studtmann, satte en Stol til ham og tog selv sat paa sit Broderi.

„Naa,“ sagde hun smilende, „hvad har I saa at fortælle mig, Hr. Niels?“

Efterat have rømmet sig og sat sig i Lave, begyndte han: „Det Første og det Vigtigste, jeg har at sige Eder, skønne Frøken! det er, at jeg beiler til Eders Hjerter og Haand!“

„Ei, ei! Gud velsigne Jer!“ raabte Maren Ged høit leende, „har I maaskee været i Klintekongens Have? har I allerede alle de blanke Gylde i Lommen! Lad mig dog see! I veed jo nok, uden dette tør jeg slet ikke høre paa Jer!“

„Siden I veed Alt,“ svarede Niels Studtmann alvorligt, „saa vil jeg strax skride til at aabenbare

Eder, hvad der giver mig Mod til at tale saa frit til Eder. Jeg kan da siden med saa meget større Sikkerhed fremføre mit vigtigste Grinde. — Da jeg i Følge med Claus Boel sidste Gang red herfra, skeete det ikke med saa let Hjerte, som det maaskee kunde forekomme. Jeg var ør og betagen af Elskov og Haab; men i Baggrunden af mit Sind dæmrede dog Tanken om Umuligheden af at opfylde Hr. Eilers strenge Betingelse. Imidlertid gjorde jeg mig dog strax rede til at reise — jeg vidste knap selv hvorhen eller til hvad Nytte. Al min Kraft vilde jeg opbyde, Alt vilde jeg vove! Paa min egen lille Skude seilede jeg da ad Pommern til og steeg i Vand i Stralsund. I Havnen fik jeg, blandt en Mængde andre Skibe, Die paa et stærkt og meget let bygget Fartøi, der saae ud til at kunne føre en stor Deel Seil. Det førte et kulsort Flag paa halv Stang, og ovenover dette var heiset det Stralsundske Vaaben. Man sagde mig, at det var en Søroverskude, som for nogle Dage siden, ved Forræderi af Een af Mandskabet, var faldet i Hænderne paa de Stralsundske og nu bragt ind der. Da jeg kom op i Byens Gader, bemærkede jeg et usædvanligt Røre og en livlig Tummel blandt Folk. Strømmen drog sig henad Torvet til, hvor Stimmelen var stor. Alle Ansigter vendte mod Raadhuset. Udenfor dette var der opreist en Forhøining, paa hvilken der stod en Mand, og det

var ham, der tiltrak sig Alles Opmærksomhed. I Trængselen saae jeg Een af mine Belyndere i Byen, den berømte, store Kjøbmand Hr. Stirnmeier. Jeg nærmede mig til ham med Hilsen og Bue og udbad mig Oplysning om det, jeg her saae, og hertil var han strax beredvillig. Det var, sagde han, den under Navn af den sorte Skipper saa berygtede og frygtelige Sørover, der i umindelige Tider nu havde været en Rædsel for alle Søfarende paa vore Bande („Ogsaa jeg har lidt store Tab ved hans Misgjerninger!“) For saa Dage siden var han ved List overmandet og bragt i Lænker og Baand hertil. Synderen skulde nu efter denne Byes Skik tre Dage i Råd en Time hver Dag staae saaledes udstillet, førend han blev rettet. Det skeete formodentlig, for at en saa stor Mængde som muligt af Søfarende og Handlende kunde overtydes om, at de snart kunde vide sig befriede for denne Svøbe. Det var nu, vedblev Hr. Stirnmeier, paa tredie Dag, og næste Dag skulde han paa en Drejud udslæbes af Byen ved Rakkerens Fæst, radbrækkes nedensfra og levende steiles. Hver af de to foregaaende Dage havde den sorte Skipper ved Timens Slutning med høi Røst udraabt nogle saa Ord; men Ingen havde forstaaet dem, da det hverken var Bendsk eller Tydsk. Man formodede, sagde Hr. Stirnmeier, at det var enten Svensk eller Dansk.

Bed at høre dette, blev jeg end mere nysgjerrig og begjerlig efter nøiere at betragte dette Menneske. Jeg banede mig en Vej igjennem den tætte Stimmel, og kunde snart see ham tydeligt. Han var en Mand paa henved de tre Snese, bredskuldret, og stærkt bygget. Hans graa Haar og Skjæg var kruset; et Par store Ar paa Panden og over Ansigtet lode formode, at han havde været sig i mangen haard Dyst. Hans sorte Dine vare selv nu, som han der stod, saa stærke og skjælle, at man vel maatte indsee, hvorlunde Fare og Møie kun havde været en Beg for ham. Han stod bagbundet til en høi Pæl, og ser Bytjenere med Bøsser og Lunter holdt Vagt ved ham; men han saae ud, som om han herskede over dem Alle. Jeg havde faaet en Plads tæt nedenfor Stillaadset, hvorpaa han stod, og da jeg løftede mine Dine op for ret i Nærheden at beskue ham, faldt netop ogsaa hans Blik lige i mit. Da hørvede han med Get sin raae, men klangfulde og mægtige Røst og raabte: „Er her Nogen tilstede fra Høie = Møen?“

Der blev en almindelig Stilhed, og Alle saae sig om. Mit Hjerte bankede i mit Bryst; jeg sølte baade Medlidenhed og Uengstelse. Bed at see hans Ansigt kom jeg uvilkaarligt til at tænke paa Gen, som jeg holder meget af, og jeg troer, at det, foruden Nysgjerrigheden, var denne Lighed, der drev mig til at

gjøre et Skridt fremad og svare: „Jo, jeg er fra Høie-Møen“.

„Saa vil jeg tale med Jer alene,“ gjentog den sorte Skipper.

Jeg svarede, at jeg hertil var villig, forudsat at der af Byens Øvrighed blev mig forundt Tilladelse dertil. Manden taug og slog atter sine sorte Dine ned mod Jorden.

I Stralsund er jeg vel bekendt, og selv Borgermesteren er een af mine Belyndere. Paa mit Forlangende gav han Befaling til, at man frit skulde lade mig faae Indgang til Fangen, saasnart denne var ført tilbage til sit Fængsel, for der at leve den sidste Nat. Slutteren, hos hvem jeg meldte mig, fremtog sit Nøgleknippe, aabnede den yderste Dør til Raastuekjelderen, udenfor hvilken der stod en Vagt. Vi steg nogle Trin ned; der aabnedes atter en jernbeslagen Dør, og nu befandt vi os i Fangehullet. Fangesogden satte en tændt Lampe paa Gulvet og gik udenfor. Nu stod jeg da alene ligesom den frygtelige Mand; han sad paa en Træbrix med svære Lænker om Hænder og Fødder; begge Hænderne støttede han paa sine Knæe og betragtede mig med et fast og gjennemborende Blik.

„Hvor er I fra?“ spurgte han i en Tone, der noksom tilkjendegav, at han var vant til ikke længe at

vente paa Svar, og jeg skyndte mig ogsaa at sige:
„Fra Vorre!“

Ved Lyden af dette Navn var det, som foer der en Sittren igjennem den stærke Mands Krop.

„Nok, Nok!“ raabte han, „sig Intet mere! — nævn intet Navn! — jeg vil intet Saadant høre! I er en Møenbo, det røber Jert Maal. I skal høre mit Testament!“

Her taug han. Hans Udtale var mig et klart Beviis for, at jeg her havde med en Landsmand at gjøre.

„Hør nu grant til,“ vedblev han efter et Diebligs Betænkning. „Jeg er riig som en Konge, og mine Skatte, som bestaae i myntet Guld, har jeg gjemt i mit Fødelands Skjød. Af og til forlod jeg mine Folk, drog ganske alene til de hvide Klipper, steg i Vand, fordybede mig i Skovene ved Nattetid, og gjemte mit Guld der. Min Vej var op gjennem Maglevands-fald, over Dronningstolen, forbi Vitmunds-Nakke, over Aasen ind i Grimsdal. Her gif jeg fra Ost til Vest henimod en Plads, hvor der staaer to store Egetræer. Ved Midnatstid staaer i denne Aarstid en stor Stjerne lige midt imellem disse Træers Kroner, naar man standser thyve Skridt fra dem. Der ligger en bred Steen, paa hvis Overside er udhugget en Rist; paa Undersiden har jeg selv hugget disse Ord: Du,

som har væltet denne Steen, er min Arving. Vil I", sluttede den sorte Skipper, „nu være min Arving?"

Bed dette Sted i Kjøbmandens Fortælling, foer Blodet pludseligt op i Frøkenens Kinder, som om en klar Tanke var født i hendes Sind; dog fattede hun sig og spurgte tilskyndende rolig: „Naa, og nu troer I paa saadan Daarskab og troer at vinde mig ved slige Paaafund? I tænker vel som saa: Børn loffes ved Rage, Karlsfolk ved Rys, og Qvinder ved favre Ord!"

„Har Manden bedraget mig," gjensvarede Niels Studtmann lidt besippet, „saa — —"

„Nei, siig mig dog," afbrød den unge Pige ham, „hvad blev der saa af den sorte Skipper?"

„Jeg forlod ham," svarede Kjøbmanden, „med bankende Hjerte, i Forventning, at min Lykke maaskee stod saa nær ved min Dør. Næste Dag rygtedes det, at han var undsluppet af sit Fængsel. Dog samme Dags Aften blev han atter indbragt til Stralsund; men da var han et Liig. Hos Een af sine Hælere i et lille Tjisterhuus ved Kysten var han blevet overrumplet af de udsendte velbevæbnede Folk, just som han stod i Begreb med atter at gaae til Søes. Han havde forsvaret sig som en Bjørn mod sine Forfølgere. Et Skud fra en Hagebøsse havde strakt ham til Jorden!"

Her traf Niels Studtmann Veiret dybt, og lavede sig til et nyt Angreb. Da lyttede Frøkenen: „Jeg troer, min Fader er kommet hjem,“ sagde hun hurtigt, „jeg vil dog gaae ham imøde. Vent her lidt!“ Derpaa reiste hun sig, gik ud af den lille, tykke Egetræes Dør, som lukkede for Kammeret, skød ganske sagte de to brede Jernskodder for, dreiede Nøglen to Gange om i Laasen, tog den ud og puttede den i Lommen, hvorpaa hun med sin hvislende Silkekjole, liig en Snog, snoede sig hurtigt ned ad den snevre Bindeltrappe. Af en haandskrevet Bisebog udrev hun et reent Blad, og skrev i sittrende Hast et Brev, forseglede det, gav det til en tro Tjener, som paa en Hest strax efter var i fuldt Hiirspring paa Veien til Borre. Her opsogte han Borgermester Claus Boel og overleverede ham i al Hemmelighed Skrivelsen.

Da Frøkenen havde besørget dette, gik hun ganske roligt omkring i Huset til sine Syssler, og overlod Hr. Niels Studtmann i det affides Taarnkammer til Gensomhed og gavnlige Betragtninger, hvorudi hun vidste, Ingen kunde forstyrre ham.

Samme Dags Aften vandrede to i Hættekapper formummede Mænd i Skumringen ud af Sønderport i Borre, og toge Veien ad Magleby til. Ved Enden af Landsbyen standsede de ved eet af de sidste Huse og bankede paa. Efterat have væglet et Par Ord med

Manden i Huset, trak denne en Vogn frem, ledte to store Trækørne ud af Stalden, spændte dem for Vognen, kastede Hakker og Spader bag i denne, og nu satte de sig alle Tre atter i Bevægelse. Veien gik ind igjennem Skovene; de kom forbi Gjedde Sø og dreiede derpaa af til Grimsdalen og droge gjennem denne til dens yderste østlige Side. Himlen var skyfri, og Natten stille; Intet hørtes undtagen Hjulenes Rnagen og Ørernes Pusten. Det var alt henved Midnat. Vognen blev vendt, og nu stillede Een af de to Herrer sig i Spidsen af Toget, idet han hvisttede: „Følger nu mig!“

Efterat have skredet et betydeligt Stykke tilbage fra Øst til Vest, gjorde Formanden en Bevægelse med Haanden, hvorefter Vognen holdt stille. Derpaa gav han sig til at søge; han følte sig for med sin jernbeslagne Stav, og med Gæt hørtes han at slaae et Par Slag paa en Sten; han strog med Stokken henad Stenen, og det klang, som naar man stryger med en Rjødgaffel over en Rist. Stenen laae halvt skjult under en stor Hvidtjørn. Nu udbrød han med dæmpet, bævende Stemme: „Her er det!“ Alle Tre bevæbnede sig med Hakke, Spade og Koben og arbeidede saa kraftigt og flink, at de efter kort Tids Forløb fik væltet den store flade Steen. - Da Jord og Gruus vare ryddede tilside, viste sig for deres Bine en velsat

Steenkiste, og i denne fire svære, jernbeslagne Skrine. Med megen Møie fik de disse læssede paa Bognen. Da de med denne begave sig paa Hjemveien, begyndte Dagen alt at grye, Hanerne galede fra By til By, og de stønnende Dyr dampede i den kolde Morgenluft.

Hr. Eiler Ged var netop kommet hjem fra sin Reise. Det var ved Middagstid. Han stod endnu i Borggaarden paa Nordfeld ved sin Hest og modtog Meldinger af og uddeelte Befalinger til flere af sine Folk, som havde omringet ham. Da hørtes i det Fjerne Klangen af Trompeter og Pauker, og lidt efter saae man et Tog langsomt og høitideligt bevæge sig op ad den store Linde-Allee, der førte op til Nordfeld. I Spidsen red to pyntede Trompetere og en Paukeslager, hvilke blæste og trommede af alle Kræfter. Efter dem fulgte en svær Bondevogn paa fire høie Hjul, bespændt med et Par brogede Dyr; og tilsidst kom Mikkel Boel, og hans Søn, Borgermester Claus Boel, hver paa sin stadselige Hest.

Herremanden gjorde store Dine og vidste ikke, hvad han skulde tænke om dette Styr. Gaardens Folk stak Hovederne ud af Vinduer og Døre, alle Hunde gave Hals, Baahanen skreeg paa Taget, og Duerne fredse, opkyste, rundt over hele Gaarden. Til sidst, just som Bognen standsede foran den store Steentrappe, og begge Rytterne vare stegne af Hesten,

kom ogsaa Frøken Maren tilsyne. Hendes Dine glimtede, hendes Kinder blussede, og hun smilede med hele sit smukke Ansigt. Hun stillede sig ved Siden af sin Fader og ventede med spændt Opmærksomhed paa, hvad der nu vilde komme.

Da traadte den gamle Mikkil Boel frem, tog den sorte Fløiels Barret af sit røde Hoved, bøiede sig dybt baade for Fader og Datter og talde: „Velbyrdige Hr. Ridder! I mindes vel, at min Søn, nærværende strenge Borgermester Claus Boel, som har fattet en dydig Kjærlighed til Eders Datter, ædle Frøken Maren Ged, for nogen Tid siden dristede sig til hos Eder selv at begjære hende til sin Hægtehustru? I mindes vel ogsaa, at I til Svar paa hans ydmyge Begjæring ikke just ligesvem gav ham et Afslag, men i det Sted paalagde ham Betingelser for Opnaaelsen af hans Hjertes Ønske, — Betingelser, der noget nær i Eders og alle andre fornuftige Mennekers Dine vel maatte kunne gjælde for et Afslag, al den Stund det maatte tykkes umuligt for Veileren at opfylde samme? I mindes endvidere, at han var saa forvoven at optage den Handske, I tilkastede ham? Nu staaer han her, for anden Gang at beile til Eders Frøken Datter, idet han nu, ved den almægtige Guds Hjælp, seer sig istand til at opfylde den Betingelse, I har sat. Hvis I tillader det, ville vi strax, som I har forlangt,

funne skjule Gulvet i Eders store Riddersal med fuld-
vægtige, blanke Guldghylden. Vi have nemlig arvet
vor nærmeste Slægtning, min salig Broder, som nylig
er død!"

"Det er ikke sandt!" raabte en forbittret Stemme
ud af Stimmelen, som havde omringet Hovedpersonerne,
og Niels Studtmann, der ved Frøkenens naadige For-
anstaltning nu endelig var udløst af sit Fængsel, traadte
frem, høirød i Ansigtet og næsten grædesfærdig.

"Hvad jeg siger, er baade vist og sandt i alle
Maader," svarede den gamle Mikkil Boel i en rolig
Tone, "jeg kan endogsaa fremvise min Broders Testa-
ment. Na, tag mig dog Documentet ned af Bogen!"

Rjøresvenden og et Par af de andre Tilstedeværende løstede med megen Besvær en lang og bred, men flad Steen ned paa Jorden og stillede den opret paa Kant. Paa den ene Side var den udhugget med dybe Rifler, ligerviis som en Rist; paa den anden Side kunde man læse følgende, med store Bogstaver indhuggede Ord:

"Du, som har væltet denne Steen er min Arving.

Anders Jensen Boel, fra Borre."

Alle betragtede og besøede Stenen og læste Skriften med stor Forundring, og Ingen kunde nægte, at jo Arven i enhver Henseende var kommet i de rette Hænder.

Niels Studtmann taug stille; han turde jo ikke vedgaae, at han paa en vis Maade havde villet begaae Arvesvig.

Frøken Maren Ged gneed sine sneehvide Hænder og vidste af Glæde knap, paa hvilken Fod hun vilde staae.

Endelig brød Hr. Giler Ged, som hidtil hele Tiden havde staaet med aaben Mund og opspilede Dine og efter Sædvane glattet sit graae Skjæg, den nu indtraadte Taushed. Han vendte sig til Fader og Søn og sagde: „Ja, I gode Mænd! alt dette er jo godt nok; men hvad er der da i disse Kister? Ville I virkelig indbilde mig, at I kunne opfylde min Betingelse? Lader os da see!“

Da toge Fader og Søn fat paa een af de jernbeslagne Kister og ved nogle Karles Hjælp fik de den slæbt ned af Bognen, op ad Trappen og ind i den store Ridderfal. Her blev den stillet midt paa det rudrede Gulv, aabnet og væltet, og see! de røde, blanke Skillinger strømmede ud og bedækkede mere end en Trediepart af Gulvets Glæde!

Ved dette Syn straalede Hr. Giler Geds begjærlige Dine med Henrykkelsens Glæde. Han saae sig om, fik Die paa sin Datter, der stod smilende nær hos ham, greb hendes og Borgermesterens Hænder og traf Parret ind paa den glimrende Dynge, og her,

staaende midt i Guldet, spjædede hans deres Hænder sammen, idet han sagde: „Her trolover jeg for Guds Afsyn og i disse gode Mænds Nærværelse Dig, min Datter, Frøken Maren Ged, med strenge Hr. Borgermester Claus Boel! Min og Herrens Velsignelse hvile over Eder. Amen!“

Medens alt dette foregik, og Alles Dine vare henvendte paa og beskæftigede med Eventyret, havde Niels Studtmann seet Leiligheden an og listet sig ned til Stalden, hvor han Dagen iforveien havde indsat sin Hest. Da han traadte ind, vendte Hesten sit Hoved mod ham og modtog ham med en venlig Brinsken, der dog nu i den stakkels Kræmmeres Øren lød som en Haanlatter. Hurtigt lagde han sin Sadel paa, spændte Gjorden, optømmede Klepperten, satte sig op og reed i fuldt Fiirspring hjemad.

Paa Halvveien faldt der ham imidlertid med Gæt Noget ind; han standsede sin flyvende Fart og lod den pustende Hest gaae i Skridt, medens han i sit Hjerte saaledes tiltalede sig selv: „Du er dog en stor Egel, Niels! og en dum Knekt ovenikjøbet! Du vilde snyde din bedste Ven baade for hans retmæssige Eiendom og for hans Brud, som elsker ham. Ivi Dig an!“ (Her spyttede han langt ud i Marken.) „Og Tøsen? Hun kunde jo slet ikke lide Dig, det var klart nok. Havde Du mod hendes Billie faaet hende til Hægtehustru, —

hun vilde ordentlig have kuffet Dig! Tak Du din Gud og Skaber og vær glad, at Du slap saa godt! — Nu er Familien Boel uhyre riig! — — Claus beholder ikke Alt, — Faderen faaer sin Part — — og Datteren faaer sin! Datteren? ja, den lille, søde Kristense, som altid har holdt saameget af Dig, Du Taabe! og som Du til Gjengjæld har været saa kold og haard imod! Fy, skam Dig! (Her spyttede han atter.) Jeg veed nok, hvad jeg gjør! Hun faaer jo ogsaa sin Part, og den kan ikke blive saa ringe!”

Her gav han atter sin Ganger Spore og Tøile og naaede i stærkt Trav snart til Borre. Han lod sin Hest sætte i Stald og gav sig selv kun saamegen Tid, at han fik sig lidt hæget og hersket; derpaa gik han om i Kirkestræde, hvor Mikkel Boels Huus laae med en lille Hauge foran. Han løstede sagte Hauge-Laagens Klink, traadte hen til Huset og kigede ind ad det lave Vindue. Derinde i den lille Stue sad paa den ene Side den gamle Bibekke Boel, lænet blødt tilbage i en Lænestol. Hun var faldet i Søvn, og Fred og Mildhed vare udbredte over hendes Ansigt. Paa hendes Skjød laae en opslagen Bønebog; en Kat sov ved hendes Skammel.

Men paa den anden Side af Stuen var der ingen Fred. Der sad Kristense ved sin Rok; men Hjulet snurrede ikke, og de slittige Hænder hvilede i

Pigens Skjød. Det deilige Hoved var bøiet ned mod Brystet, og de blonde Lokker skjulede hendes Kinder og de stille Taarer. Hun sad saa fordybet i sine bedrøvelige Tanker, at hun ikke bemærkede Niels Studtmanns Komme, før han, snigende let som en Kat, havde taget en Stol og sat sig tæt ved hendes Side. Hun saae veemodigt og alvorligt paa ham og vilde til at sige Noget; men den unge Mand lod hende ikke komme til orde. Han lagde sin Arm paa Ryggen af hendes Stol, bøiede sig mod hendes Ore og hviskede. Hvad han sagde, kunde Ingen høre uden hun; men hendes Ansigt forraadte snart, af hvad Art hans Betsalenhed var. Paa en regnsfuld Sommerdag begynde Skyerne med Et at skilles ad; en sagte Lustning bevæger dem hurtigere, Solens Dø glimter af og til frem, men formørkes atter af et ilende Slør, indtil den endelig vinder fuldkommen Seier og sender alle sine glade Straaler ud over de skinnende Marker og Skove. Saaledes voxlede ogsaa Klarhed og Mørke paa Kristenses Ansigt, indtil endelig hendes Kinder fik deres Rosenglød, og hendes tindrende Dine med usigelig Glæde hvilede paa den elskede Beiler. Nu vaagnede Moderen, og nu taledes han ogsaa til hende.

Paa Nordfeld havde imidlertid Henrykkelsens Ruus været temmelig længe. Da man endelig var kommet lidt til Ro og Befindelse, vilde Mikkel og Claus

Boel strax afsted for dog ogsaa at gjøre Moder og Datter deelagtige i den store Glæde og Herlighed. Men dette vilde Hr. Eiler Ged paa ingen Maade tillade. Han befalede strax, at man i Hast skulde spænde for et Kjøretøi for at hente dem hid. Dog dette gjordes ikke nødigt; thi inden man saa sig for, kom begge Qvinderne, hver paa sin Pæsgjænger, ledsagede af Niels Studtmann, ridende ind i den larmende og jublende Gaard. Moder og Datter bleve hjulpsne af Sadelen og modtagne med aabne Arme.

Da der nu endelig indtraadte et lille Havblik, benyttede Kræmmeren sig af dette til i velvalgte Talemaader at fremsætte sin Bøn for Mikkil Boel, en Bøn, der blev saa kraftigt understøttet af Alle, især af Moderens udtalte Billie og Datterens undseelige, men bedende Blikke, at den gamle, lykkelige Degn slet ikke kunde sige Nei.

Saalænge Borre Kjøbstad var til, blev der ikke seet en mere glimrende Fæst, end da de tre unge Par bleve forenede. Det dobbelte Bryllup feiredes i Raadhusets store Sal, og det varede i otte Dage; og i disse otte Dage fandtes der i Byen og hele dens Omegn ikke een sulten eller tørstig Sjæl. Baade Rige og Fattige, Fornemme og Ringe, Gamle og Unge fik deres Deel i Glæden.

Borgermester Claus Boel lod Ristestenen indmure i den ene Ende af sin Stadsestue, hvor han saa ofte og ved høitidelige Leiligheder kunde have det mærkelige Testament for Die. Han selv og hans Hustru levede sammen, som det kunde ventes af to elskende Hjerter, og som det sømmer sig et kristeligt, fromt Ægtepar. De lærte deres Børneslok efter dem at gjøre et skjønt Brug af det uretsfærdige Mammon.

Tiden randt, og Borre svandt af Kjøbstædernes Tal, ligesom Babylon, Persopolis og Elangerup. Flere hundrede Aar efter fandt man engang ved Udgravning den store, flade Steen med Riserne og Indskriften. De Lærde fik meget travlt med at udtyde Sammenhængen og Hensigten med hiint Tegn og denne Skrift; men det lykkedes dem aldrig ret. Nu veed de det.

The first of these is the fact that the
 many of the cases of the disease have been
 the result of the disease being brought into the
 country from the East. The fact that the
 disease has been brought into the country from
 the East is a fact which is well known to
 all who are acquainted with the history of the
 disease. The fact that the disease has been
 brought into the country from the East is a
 fact which is well known to all who are
 acquainted with the history of the disease.

The second of these is the fact that the
 disease has been brought into the country from
 the East. The fact that the disease has been
 brought into the country from the East is a
 fact which is well known to all who are
 acquainted with the history of the disease.

GEORGE HENRY ROSS
D. COLUMBIAN LIT. L.
J. M. PETERSON

LIBRARY OF THE
MUSEUM OF
COMPARATIVE ZOOLOGY
AT HARVARD UNIVERSITY
CAMBRIDGE, MASS.

